

2025 28559
பரம்பதி துணை.

நன் னுன் முலமும்

திருநெல்வேலி

சங்கரநமச்சிவாயப்புவரால் செய்யப்பட்டு

திருவாவடு துறையாதீனத்துச்

சிவஞானசுவாமிகளால்

திருத்தப்பட்ட

விருத்தியுரையும்

இவை

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

பரிசோதித்தபடி

மேற்படியூர்

சதாசிவப்பிள்ளையால்

சென்னபட்டணம்

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டன.

சுபகிருதுஸ் மார்கழிஸ்.

இதன்விலை ரூபா-கது.

பரம்பதி துணை.

ந ன் னு ல் வி ரு த் தி யு ரை

சிறப்புப்பயிரம்.

மலர்தலை யுலகின் மல்கிரு ளகல
இலகொளி பரப்பி யாவையும் விளக்கும்
பரிதியி னொருதா னாகி முதலீ
றொப்பள வாசை முனிவிகந் துயர்ந்த
அற்புத மூர்த்திதன் னலர்தரு தன்மையின்
மனவிரு ளிரிய மாண்பொருண் முழுவதும்
முனிவற வருளிய மூவறு மொழியுளுங்
குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்
எனுநான் கெல்லையி னிருந்தமிழ்க் கடலுள்
அரும்பொரு ளைந்தையும் யாவரு முணரத்
தொகைவகை விரியிற் றருகெனத் துன்னார்
இகலற நூறி யிருநில முழுவதுந்
தனதெனக் கோலித் தன்மத வாரணந்
திசைதொறு நிறுவிய திறலுறு தொல்சீர்க்
கருங்கழல் வெண்குடைக் கார்நிகர் வண்கைத
திருந்திய செங்கோற் சீய கங்கன்
அருங்கலை வினோத னமரா பரணன்
மொழிந்தன லீக முன்னோர் நூலின்
பழியே நன்னூற் பெயரின் வகுத்தனன்
பொன்மதிற் சனகைச் சன்மதி முனியருள்
பன்னருஞ் சிறப்பிற் பவணந்தி
என்னு ளமத் திருந்தவத் தோனே.

என்பது பாயிரம்.

சிறப்புப்பாசிரம்.

கலந்தலை யுலகிற் பலதூ லாய்ந்து
 செய்வதுந் தகிர்வதும் பெறுவது முறுவதும்
 உய்வது மறியே னொருபொரு ளாக
 நன்னெறி பிறழா நற்றவத் தோர்பெறுந்
 தன்னடித் தாமரை தந்தெனை யாண்ட
 திருவா வடுதுறைத் தேசிக னாகிய
 கருணையங் கடலையென் கண்ணைவிட் டகலாச்
 சுவாமி நாத குரவனை யனுதினம்
 மனமொழி மெய்களீற் றெழுதவ னருளாற்
 பொன்மலை யெனவிப் புவிபுகழ் பெருமை
 மன்னிய ஆற்று மலைமரு தப்பன்
 முத்தமிழ்ப் புலமையு முறையர சுரிமையும்
 இத்தலத் தெய்திய விறைமக னாதலின்
 நன்னூற் குரைநீ நவையறச் செய்து
 பன்னூற் புலவர்முன் பகர்தியென் றியம்பலின்
 நன்னு வலர்முக நகைநா னாமே
 என்னு லியன்றவை யியற்றுமிந் நூலுள்,

இப்பாசிரம் என்னுதலிற்றேவெனின்:—

“வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்
 வான்யா றன்ன தூய்மையும் வான்யாறு
 நிலம்படர்ந் தன்ன நலம்பட ரொழுக்கமுந்
 திங்க ளன்ன ‘கல்வியுந் திங்களொடு
 ஞாயிறன்ன’ ஓாய்மையும் யாவதும்
 அஃகா வன்பும் வெஃகா வுள்ளமுந்
 துலைநா வன்ன சமநிலை யுளப்பட
 எண்வகை யுறுப்பின ராகித் திண்ணிதின்
 வேளாண் வாழ்க்கையுந் தாஅ ளாண்மையும்
 உலகிய லறிதலு நிலைஇய தோற்றமும்
 பொறையு நிறையும் பொச்சாப் பின்மையும்
 அறிவு முருவு மாற்றலும் புகழுஞ்
 சொற்பொரு ளுணர்த்துஞ் சொல்வன் மையும்ங்
 கற்போர் நெஞ்சங் காழுறப் படுதலும்

சிறப்புப்பாயிரம்.

இன்னோ ரன்ன நெதான்னெறி மரபினர்
 பன்னருஞ் சிறப்பி னல்லா சிரியர்
 அறனே பொருட்பய னின்பெனு முன்றின்
 நிறனறி பனுவல் செப்புங் காலே
 முன்னர்க் கூறிய வெண்வகை யுறுப்பினுள்
 ஏற்பன வுடைய ராகிப் பாற்படச்
 சொல்லிய பொருண்மை சொல்லியாங் குணர்தலுஞ்
 சொல்லிய பொருளொடு சூழ்ந்துநன் குணர்தலுந்
 தன்னோ ரன்னோர்க்குத் தரீன்பயப் படுதலுஞ்
 செய்ந்நன்றி யறிதலுந் தீச்சார் பின்மையும்
 மடிதடு மாற்ற மானம் பொய்ச் சாப்புக்
 கடுநோய் சீற்றங் களவே காமம்
 என்றிவை யின்மையுஞ் சென்றுவழி படுதலும்
 அறத்துறை வழாமையுங் குறிப்பறிந் தொழுகலுங்
 கேட்டவை நினைத்தலும் பாடம் போற்றலும்
 மீட்டவை வினவலும் விடுத்தலு முரைத்தலும்
 உடைய ராகி நடையறிந் தியலுநர்
 நன்மா னுக்க ரென்ப மண்மிசைத்
 தொன்னூற் புலமைத் துணிபுணர் வோரே.”

என ஆத்திரையன் பேராசிரியன் கூறிய பொதுப்பாயிரத்
 தானே பன்னருஞ் சிறப்பினல்லாசிரியனையுணர்ந்து வழிபட்டு
 ஒருதூல் கேட்பான் புருந்த நன்மாணுக்கிக்கு, அந்தூலானுவலப்
 படும் பொருளும், அந்தூல் கேட்டலாற் பெறப்படும் பயனும், கே
 ட்டற்குரிய அதிகாரிகளாவார் இவரென்பதூஉம், இன்னது முற்
 றிய பின்னர் இந்நூல் கேட்கற்பாற்றென்னும் இயையும் உணர்ந்த
 ன்றி, தூல் கேட்டற்கண் மனவூக்கஞ் செல்லாமையின், இன்றிய
 மையாச் சிறப்பினவாய இந்நூலுக்கும் ஒருதலையாக முன்னருணர்த்
 தல் வேண்டும். இந்நூலுக்கு முணர்ந்தவழியுங் கற்றுவல்ல சான்றோ
 ரல்லாராற் செய்யப்பட்ட தூலாயிற் கூறியது கூறன்முதலிய குற்ற
 முடைத்தாமன்றே யெனவும், கற்றுவல்ல சான்றோரும் மற்றோர்
 கோட்பாடுபற்றிச் செய்யின் முனைவனூலொடு முரணுமன்றே
 யெனவும் ஐயுற்று ஊக்கஞ் செல்லாமையின், அவ்வையநீக்குதற்
 பொருட்டு ஆக்கியோன் பெருமையும், தூற்பெருமையும், அந்நூல்
 வழங்கு நிலமும், அதன் முதனூலும் இவையென்பது தோன்ற

ஆக்கியோன்பெயரும் வழியும் எல்லையும் தூற்பெயரும் உணர்தல் வேண்டும். ஆகலின், இவ்வெட்டும், இவ்வெட்டினே காலங்கள் காரணமென்னு மூன்றுங் கூட்டிப் பதினென்றுத் தெரிப்பதே சிறப்புப்பாயிரத்தினிலக்கணமென மேல் வகுக்கப்படும் ஆக்கியோன் பெயர் முதலியன உணர்த்துதலுதலிற்று.

இதன்பொருள். மலர் தலை உலகின் - பரந்தவிடத்தையுடைய உலகத்தின்கண்ணே—மல்கு இருள் அகல - நிறைந்த கண்ணிருள் கெட—இலகு ஒளி பரப்பி - விளங்குங் கதிரை விரித்து—யாவையும் விளக்கும் - கட்பொழிக்கு விடயமாகிய உருவமனைத்தினையுங் காட்டும்—பரிதியின் - சூரியனைப் போல—ஒரு தான் ஆகி - உலகுக்கெல்லாந் தானொரு மூதலேயாகி—முதல் ஈறு ஒப்பு அளவு ஆசை முனிவு இகந்து உயர்ந்த - தோற்றமும் ஒடுக்கமும் உவமையும் அளவும் விருப்பும் வெறுப்புமாகியவற்றை இயல்பாகவே நீங்கி நின்றலாற்றலையாகிய—அற்புத மூர்த்தி - ஞானமே திருமேனியாகவுடையான்—தன் அலர்தரு தன்மையின் - தனது விரிந்த தன்மையாகிய கருணையினாலே—மன இருள் இரிய - உயிர்களின் மனத்திருளாகிய அவித்தை கெட—மாண் பொருள் முழுவதும் - மாட்சிமைப்பட்ட அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னுநான்குபொருளையும்—முனிவு அற அருளிய - விருப்புடன் அருளிச்செய்த—மூவறு மொழியுளும் - பதினெண்ணிலத்து மொழிகளுள்ளும்—குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம் எனும் நான்கு எல்லையின் இருந்தமிழ்க் கடலுள் - இந்நான்கெல்லையினையுடைய நிலத்து மொழியாகி இயலிசை நாடகமென்று பெயர் பெற்ற பெரிய தமிழென்னுங்கடலுள்—அரும்பொருள் ஐந்தையும் - அவ்வறமுதற்பொருளுணைகையுமுணர்த்தற்குக் கருவியாய் அருமையவாகிய இயற்றமிழின் பாகுபாடாளை எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பணியென்னும் ஐதிபொருளையும்—யாவரும் உணர - அவ்வியற்றமிழுணர்த்தற்கு முன்னரே உயர்ந்தோர் செய்யுளிடத்தாராய்ச்சியுடையராய் அவ்வாராய்ச்சியான் வலியோரேயன்றி எளியோருமுணர—தொகை வகை விரியின் தருக என - வழியினேறியாகிய நால்வகையுட் டொருத்தும் வருத்தும் விரித்துமாக்கப்படுமீ யாப்பினற பாடித் தருகவென—தன்னார் இகல் அறநாறி - பகைவரது பகைமை கெட அவரைத் துணித்து—இருநிலம் முழுவதுந் தனது எனக் கோலி - பெரிய பூமி யனைத்தினையுந் தன்னுடையதாகப் பற்றிக்கொண்டு—தன் மத வாரணம் திசைதொறும் நிறுவிய இறல் உறு தொல் சீர் - தன் மதயானைகளை எட்டுத்திக்குணர் திசைக்களிறுகள்போல நிறுத்திய வெற்றி மிகுந்து தன்ன

ளவேயன்றித் தன்றாதை மூர்த்தாதை முதலியோரைத் தொட்டு வருந்
தீர்த்தியினையும்—கருங்கழல் - பெருமை பொருந்திய வீரக்கழலி
னையும்—வெண்குடை - வெண்கொற்றக் குடையினையும்—கார்
நிகர் வண்கை - மேகம்போலக் கைம்மாறு கருநாது கொடுக்கும்
கையினையும்—திருந்திய செங்கோல் - கோடாத செங்கோலினையு
முடைய—சீயகங்கன்-சின்கம்போன்ற கங்கன்—அருங்கலை வினோ
தன் - அரிய நூல்களை யாராய்தலே பொழுதுபோக்கும் வினையாட்
டாகவுடையான்—அமர் ஆபரணன் - தன்னகத்து விழுப்புண்
பட அமர்செய்தலையே ஆபரணமாகவுடையான்—மொழிந்தனன்
ஆக - சொன்னாளை—முன்னோர் நூலின் வழியே - தொல்லாசிரி
யர் நூலின்வழியே—நன்னூற் பெயரின் வகுத்தனன் - நன்னூ
லென்னும் பெயரினாற் செய்தனன்—பொன்மதிற் சனகை—பொன்
மதில் சூழ்ந்த சனகாபுரத்துனிருக்கும்—சன்மதிமுனி அருள்
சன்மதிமுனிவன் பெற்ற—பன்னருஞ் சிறப்பின் பவணந்தி என்
னும் நாமத்து - சொல்லுதற்கரிய ஞானவொழுக்கச் சிறப்பினை
யும் பவணந்தியென்னும் பெயரினையுமுடைய—இருந்தவத்தோன் -
பெரிய தவத்தினையுடையோன் என்றவாறு.

இதனுள், பவணந்தியெனவே ஆக்கியோன்பெயரும், முன்
னோர் நூலின் வழியெனவே வழியும், நான்கெல்லையெனவே எல்லை
யும், நன்னூலெனவே நூற்பெயரும், அரும்பொருளைந்தெனவே
நுதலிய பொருளும், அவற்றையாவருமுணரவெனவே முன்னர்
நிகண்டு கற்றுச் செய்யுளாராய்ச்சியுடையார்க்கே அவற்றையாராய்
வழி அவற்றின்கணுளவாகிய செய்கைவேறுபாடுகளுஞ் சொண்
முடிவு பொருண்முடிவு வேறுபாடுகளும் இன்னவென்று துணியப்
படாமையின் அவற்றைத் துணிந்தறியவேண்டி இவ்வியற்றமிழ்
நூல் கேட்டறிதலின்கண்ணே ஊக்கஞ்செல்லுமாகலின் அவையா
ராய்ந்தபின்னர் இது கேட்கற்பாற்றென்னும் யாப்பும், அவை
யாராய்ந்தோர் இது கேட்டற்குரியாரென்னுங் கேட்போரும்,
அவர் அப்பொருளைந்தினையுமுணர்ந்து மொழித்திறத்தின் முட்ட
றுத்தலின் மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தலென்னும் பயனும்,
சீயகங்கன் மொழிந்தனனாக நன்னூற்பெயரின் வகுத்தனனெ
னவே அவன்காலத்துப் பாடப்பட்டு அவனதவைக்களத்து அரங்
கேற்றியதெனக் காலமுங் களனும், சீயகங்கன் மொழிந்தமையா
னும் யாவரிடத்தும் இரக்கமுடைமையானும் வகுத்தமையாற் கார
ணமும் பெறப்பட்டன.

இனி, இவற்றுட்காலமுதலிய மூன்றும் நூல்செய்தார்க்கால
த்து நிகழ்ந்தன; ஆக்கியோன்பெயர் முதலியவெட்டும் நூல்செய்

தார்காலத்தும் நூல்வழங்குங்காலத்தும் ஒப்ப நிகழ்வன; இவை தம்முள் வேற்றுமை. கழிந்தவற்றை யுணர்தலாற் பெரும்பயனின் மையின் அவை ஒருசாராராற் கொள்ளப்பட்டன; ஆக்கியோன் பெயர் முதலியன ஒருதலையானுணரவேண்டுதலின் அவை எல்லா வாகிரியரானுங் கொள்ளப்பட்டன.

வடநூலார், யாப்பை ஆனந்தநியமென்றும், துதலியபொருளை விடயமென்றும், கேட்போரை அதிகாரிகளென்றும், பயனைப் பிரயோசனமென்றும் கூறுப. அவருள் ஒருசாரார், ஆனந்தநியப் பொருள் நூலைப் பயப்பித்தற்குக் காரணமாய்க் கேட்போரை விசேடித்து நின்றவின் வேறு கூறவேண்டாவென்னுங் தருத்தால், ஆனந்தநியநீக்கிச் சம்பந்தமொன்றுகூட்டி, நான்கென்பாராயினர். சம்பந்தமென்பதூஉம் யாப்பென்னும் பொதுச்சொல்லாற் கொள்ளப்படும். அது, நன்னூற்பெயரின் வருத்தனெனவே நூற்கும் நூனுதலியபொருட்கும் வருப்பதூஉம் வருக்கப்படுவதூஉமாகிய சம்பந்தமென்பது பெறப்பட்டது. யாப்பு, இயைபு, தொடர்ச்சி என்பன ஒருபொருட்களவி.

சுண்டிக் கேட்டல் பாடங்கேட்டல்; அது “கேள்வி விமரிசம் * பாவனை” என்பதனானும், “கேட்டவை நினைத்தலும் பாடம் போற்றலும்” “ஒருகுறி கேட்போனிருகாற் கேட்டின்” என்பவற்றானுமுணர்க.

இவ்வெட்டுமுணர்ந்ததற்குப் பயன் நூல் பயிலுதற்கண் ணக் கமுண்டாதல். ணக்கம் உள்ளக்கிளர்ச்சி.

இனி வாய்ப்புக்காட்டலென்பதானே இத்துணைச் சிறப்பி லவாய் அவ்வவற்றிற்கு இனமாய்க் காட்டப்படுவனவுமுளவென் பது பெற்றும். அவை ஆக்கியோன்பெயரேயன்றி ஆக்குவித்தோ ன்பெயர் கூறுதலும், வழியேயன்றி அதன்வகையாகிய தொகுத்த ன்முதலிய நான்கனுள் ஒன்றாறாறு கூறுதலும், தன் முதலூற்றகு வழி கூறுதலும், அது வந்த மரபுவழி கூறுதலும், பொதுவெல்லை கூறுதலேயன்றிச் செந்தமிழ் முதலியவற்றின் சிறப்பெல்லை கூறுத லும், நூற்பெயரேயன்றிப் படலப்பெயர் ஓத்தின்பெயர் கூறுத லும், நூற்கு இயைபு கூறுதலேயன்றி நூலினுட்படலமுதலியவற்றி ற்கு இயைபுகூறுதலும், சம்பந்தங்காட்டுவார் மதத்தின் நூற்கும் நூனுதலிய பொருட்குங் கிழமை கூறுதலேயன்றி நூனுதலிய பொ ருட்கும் பயனுக்குங் கிழமை கூறுதலும், நூற்கும் நூல் செய்தோ

* விமரிசம்—சிறந்தித்தல், விமரிசனைமெனினுமொக்கும்.

னுக்குங் கிழமை கூறுதலுந், நூனுதலிய பொருளேயன்றிப் படல நுதலியதூஉம் ஒத்து நுதலியதூஉஞ் சூத்திரநுதலியதூஉங் கூறு தலும், கேட்போரேயன்றிக் கேட்பிப்போரைக் கூறுதலும், பய னேயன்றிப் பயனுக்குப் பயன் கூறுதலுமாம்.

இவ்வெட்டனுள், சீயகங்கனெனவே ஆக்குவித்தோன்பெய ரும், தொகைவகை விரியெனவே வழியின் வகையும், மாண் பொருண்முழுவதுமெனவே பயனுக்குப் பயனும் பெறப்பட்டன. ஏனைய இந்நூலுள் வந்துழி வந்துழிக் காண்க.

பயனுக்குப் பயனாவது வெண்பா: “எழுத்தறியத் தீரு மிழித கைமை தீர்ந்தான்—மொழித்திறத்தின முட்டறுப்பா னொரு - மொ ழித்திறத்தின்—முட்டறுத்த நல்லோன் முதனூற் பொருளுணர் ந்து—கட்டறுத்து வீடுபெறும்” என்பதனாற் காண்க. எனவே, முதனூற்பொருளுணர்ந்தற்கு முறையானே இது கருவிநூலென் பது பெறப்பட்டது. முதனூலென்றது அறமுதலிய நான்கினையும் உணர்ந்து நூலையெனவறிக. எழுத்தென்றது இயற்றமிழை. அது: “எண்ணென்பவேனை யெழுத்தென்ப” என்பதனானுமுண ர்க. இசைத்தமிழும் நாடகத்தமிழும் இவ்வியற்றமிழ்போல முத னூற்பொருளுணர்ந்தற்குக் கருவியன்மையின், இயற்றமிழொன்று மேகூறினார்; ஆயின், இயற்றமிழை அரும்பொருளைந்தெனக் கூறி னமையின், இந்நூலுட் கூறிய பொருள் யாப்பணிகளென்னு முன் றதிகாரங்களும் அக்காலத்துள்ளன போலும்.

ஈண்டுக் கேட்பிப்போர் இயற்றமிழ் வல்ல ஆசிரியர். படலநு தலியது இவ்வதிகாரம் என்னுதலிற்றோவெனினென்பது. ஒத்து நுதலியது இவ்வோத்தென்னுதலிற்றோவெனினென்பது. சூத்திர நுதலியது இச்சூத்திரமென்னுதலிற்றோவெனினென்பது. படலத் திற்கியைபு மேலையதிகாரத்தோ டுயைபுடைத்தாயிற்றென்பது. ஒத் திற்கியைபு மேலையோத்தினோடியைபுடைத்தாயிற்றென்பது. சூத்தி ரத்திற்கியைபு மேலைச்சூத்திரத்தோடியைபுடைத்தாயிற்றென்பது. இவை, நூன்முகத்துக் காட்டப்படுதலேயன்றிப், ‘படலமுகத்தும், ஒத்துமுகத்தும், சூத்திரமுகத்துங் காட்டப்படும். இவையெல்லாம் பாயிரமேயாம். பிறவு இவ்வாறே கண்டுகொள்க.

அற்றேல், கேட்போர் மாணுக்கருங் கேட்பிப்போர் ஆசிரிய ருமாதலான், இவ்விரண்டும் பொதுப்பாயிரத்தாற் பெறப்படுமா லோவெனின்—அற்றன்று: பொதுவகையான் ஆசிரியர்க்கும் மாணு க்கர்க்கும் இலக்கணம் பெறப்பட்டனவல்லது, இந்நூற்கிள்ளுரெ ன்னுஞ் சிறப்பு வகை ஆண்டுப் பெறப்படாமையின், இஃதீண்டுக்

காட்டப்படும். இது காட்டாக்கால், 'சிறற்றிவோர் பெருநூலும், பேரறிவோர் சிறுநூலும், முத்தமிழுள் ஒருநூற்குரியார் ஏனையிரண்டுநூலும், அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னு நான்கனுள் ஒன்றற்குரியார் ஏனா மூன்று நூலுங்கேட்பான் புக்கு இடர்ப்பட்டு மயங்குபவாகலின், இஃது ஒருதலையாற் காட்டல்வேண்டுமென்பது. இதுபற்றியன்றே, பொதுவெனவுஞ் சிறப்பெனவும் பாயிரம் இருபகுதிப்பட்டது உமென்க.

இக்கருத்தறியாத உரையாசிரியரை * யுள்ளிட்டோரெல்லாரும், நூலரங்கேறும் அவைக்கூடத்துக் கேட்டாரைக் கேட்போரென்றும், தொகுத்தன் முதலிய வழியின்வகையினை யாப்பென்றும் கூறினார். ஆக்கியோன்பெயர் முதலிய பொருளென்பனபோல இறந்தகாலத்தாற் கூறுது கேட்போரென எதிர்காலத்தாற் கூறியதே அஃதுரையன்மைக்குச் சான்றுமாகலானும், காலங் களத்து ளடங்குதலின் வேறுகூறவேண்டாமையானும், ஆக்கியோன்பெயர் முதலியனபோல நூல் வழங்குங்காலத்து நிகழ்வதன்றாகலின் அவற்றோடு ஒருங்கு வைத்தெண்ணல் பொருந்தாமையானும், கேட்டற்குரிய அதிகாரிகளாவாரை ஒருதலையாக உணர்த்தல்வேண்டுமாகலானும், தொகுத்தன் முதலியன வழியுள் அடங்குதலானும், இயையும் ஒருதலையானுணர்த்தற்பாலதாகலானும், யாங்கூறியதே வடநூலார்க்கும் உடன்பாடாகலானும் அவருரை போலியுரையென்க.

வழியின் வகையாகிய நால்வகை யாப்பினுட்டொகைவிரியாப்பென ஒன்று போந்ததன்றித் தொகை வகை விரியெனப் போந்ததில்லைமாலோவெனின்:—நடு நின்ற வகை, பின்னின்ற விரியை நோக்கிற் றொடையாகலும், முன்னின்ற தொகையை நோக்கின் விரியாகவும் அடங்குதலின், இது தொகைவிரியாப்பென்ற தன்பாற்படுமென்க; எனவே, தொகைவிரியென இரண்டாய் வரினும், மரத்தினது பராரையினின்றுங் கவடு கோடு கொம்பு வளார் பலவாய் ஒன்றோடொன்று தொடர்பட்டெழுந்து நிறற்போற்றொகையினின்றும் ஒன்றோடொன்று தொடர்படப் பகுக்கப்பட்டுப் பலவாய் வரினுந் தொகைவிரியாப்பேயாமென்க.

இப்பாயிரம் ஒருநூற்குரித்தாகலிற் சிறப்புப்பாயிரமாமென்க.

சிறப்புப்பாயிரமுற்றிற்று.

* ஈண்டு உரையாசிரியரெணப்பட்டார் இளம்பூரணர்; ஆதியிலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்திற்கு முன்னருரை செய்தமையால் இவருக்கு உரையாசிரியரென்னும் பெயர் வழங்குவதாயிற்று.

நன் னூ லுட்க ருத் துலீகோ ரறியவுரைசெய்கவெனநரேந்திரசி
ங்கர், தென் னூற்றுமலைருதப்பன்புகலப்பொருள்விளங்கச்செய்
தான்பாரின், எந்தூற்குமெழுத்தொடுசொற்பொருளறிசங்கரநமச்சி
வாயனென்னும், பன் னூற்செந்தமிழ்ப்புலவன்சைவசிகாமணிரெல
லைப்பதியினுனே.

அகத்தியந்தொல்காப்பியமேமுதலியமுன் னூல்கள் பலவாய்ந்து
முப்பால்,பகுத்ததிருவள்ளுவேரமுதன் ஞான நூல்களெல்லாம்பகல்
செய்வான்போல், இகத்திலுரைசெய்வலசங்கரநமச்சிவாயனெனு
மியறப்பெற்ற, தகைப்புலவனன் னூலுக்குரைவகுத்ததொருவி
யப்போதமிழ்வல்லோரே.

முன் னூற்குமலயமுனிதன் னூற்கும்புலியிடத்துமுதியோரா
ற்சொல், எந்தூற்குந்தமிழ்க்கட லுளினியியற்றுநூற்கும்வகையிதனா
ற்காட்டி, நன் னூற்குவிரித்துரைசெய்தானறிகாந்தத்தளவுநடாத்
துங்கீர்த்தித், தென் னூற்றுமலைருதப்பன்சொலச்சங்கரநமச்சிவா
யன்னுனே.

இம்முன்றுமுரைப்பாயிரம்.

V. B. SUBRAHMANYASARMA TAMIL பொதுப்பாவிதம்.

க. முகவுரை பதிக மணிந்துரை நூன்முகம்
புறவுரை தந்துரை புனைந்துரை பாயிரம்.

என்பது சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், பாயிரத்திற்கு வருஉங் காரணக்குறிகளுணர்த்துதுதுதலிற்று. இதன்பொருள். பாயிரத்தின் இலக்கணங்களை முன்னுணர்ந்தல்லது நூல்களைச் செய்தலும் அவற்றையீதலும் ஏற்றலுமுடியாமை கருதி முன்னுரைத்தலின் முகவுரையென்றும், “பதிகக் கிளவி பல்வகைப் பொருளைத்—தொகுதியாகச் சொல்லித் தருவே” என்பவாகலின் நூல்வகுக்கும் ஐந்து பொதுவும் பதினொரு சிறப்புமாகிய பல்வகைப் பொருளையுந் தொகுத்துச் சொல்லுதலிற் பதிகமென்றும், நூலினது பெருமை முதலிய விளங்க அணிந்துரைத்தலின் அணிந்துரையென்றும், முகவுரையென்றும்போல நூன்முகமென்றும், நானுதலிய பொருளால்லனவற்றை உரைத்தலிற் புறவுரை யென்றும், நூற்குள்ள துதலிய பொருளால்லனவற்றை அதற்குத் தந்துரைத்தலிற் தந்துரையென்றும், அணிந்துரையென்றும்போலப் புனைந்துரையென்றும், பாயிரத்திற்குப் பெயராம் என்றவாறு. பாயிரமென்பது வரலாறு.

பாயிரங் கூறப் புகுந்தார் நிகண்டுபோல அதன் பெயர் விகிற் பங்களைக் கூறியதென்னையெனின்:—இப்பாயிரம், பதிகமாகிய புறவுரையாய்த் தந்துரைக்கப்படுவதெனும், நூற்கு இன்றியமையாத அணியாய் முன்னுரைக்கப்படுவதென்பது, இக்காரணக்குறிகளான் விளங்குதலினென்க. (க)

உ. பாயிரம் பொதுச்சிறப் பெனவிரு பாற்றே.

எ-னின். மேற்பாயிரமென்றதனை வகுத்துணர்-ற்று. இ-ள். மேற்பாயிரமென்றது, பொதுப்பாயிரமுஞ் சிறப்புப்பாயிரமுமென இருவகையினையுடைத்து. எ-று. (உ)

ங. நூலே நுவல்வோ னுவலுந் திறனே
கொள்வோன் கோடற் கூற்றா மைந்தும்
எல்லா நூற்கு மிவைபொதுப் பாயிரம்.

எ-னின். இருவகைப் பாயிரத்துட் பொதுப்பாயிரத்தை விரித்துணர்-ற்று. இ-ள். நூலினது வரலாறும், ஆசிரியனது வரலாறு.

றும், அவ்வாசிரியன் நூலை மாணுக்கற்குச் சொல்லுதலின் வரலாறும், மாணுக்கனது வரலாறும், அவன் கேட்டலின் வரலாறுமென்னும் ஐந்தும் எல்லாநூற்குமாம் ஆதலின், இவ்வைந்து வரலாற்றையும் விளங்கவுணர்த்துவது பொதுப்பாயிரமாம். எ-று.

திறன் கூற்றென்றது வரலாற்றையாதலின், அதனை ஏனையவற்றுள்ளும் பிரித்துரைத்தாம். ஆமென்பதனை எல்லாநூற்கும் ஆமெனக் கூட்டுக.

“ஈவோன் நன்மை யீத வியற்கை—கொள்வோன் நன்மை கோடன் மரபென—வீரிரண் டென்ப பொதுவின் றெகையே” என்பாரும் உளராலோவெனின்:—பாயிரங் கூறுதல் நூல்கட்கண்றிப் பிறவற்றிற் கன்றே; அங்ஙனமாதலின், நூல்களின் வரலாற்றென்றுமே கூறவேண்டும்; அதனோடு ஆசிரியன் வரலாறு முதலிய நான்கினையும் உடன் கூறுதல், வரலாற்று முறைமையின் வாராதார் நூல்களைக் கற்பிக்கவும் கற்கவும் புதின “பொய்படு மொன்றோ புனைபூணுங் கையறியாப்—பேதை வினைமேற் கொளின்” என்றவாறேயாய், நூல்கள் அருமையும் பெருமையுங் கெட்டுப் பயன்படாவாமென்பது கருதியென்க. அங்ஙனமாயின், நான்முகத்துரைக்கப்படும் பாயிரவுறுப்பினுள் நூலைக் கூறுவது பொருந்தாதெனின்:—இவ்விலக்கணத்தான் அமைபவன் ஆசிரிய னென்றார் போல இவ்விலக்கணத்தான் அமைவது நூலென்றதன்றிப் பாயிரத்துள் நூலைக் கூறியதன்றும் ஆதலின், ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் நூலினியல்பை ஒத்துறுப்பாகிய மரபியலுட் கூறினாற்போல, இவ்வாசிரியர் பாயிரவுறுப்பினுட் கூறினாரென்க. (க)

க. நூலினது வரலாறு.

ச. நூலினியல்பே நுவலி னோரிரு
பாயிரந் தோற்றி மும்மையி னொன்றாய்
நாற்பொருட் பயத்தோ டெழுமதந் தழுவி
ஐயிரு குற்றமு மகற்றியம் மாட்சியோ
டெண்ணான் குத்தியி னோத்துப் படலம்
என்னு முறுப்பினிற் சூத்திரங் காண்டிகை
விருத்தி யாகும் விகற்பநடை பெறுமே.

௮-னின். மேற் கூறிய ஐந்தனுள் நூலினது வரலாறுணர்-ற்று. இ-ள். மேற்கூறிய ஐந்தனுள், நூலினது வரலாற்றைச் சொல்

லின், இருவகைப் பாயிரத்தையும் முன்னுடைத்தாதன் முதலாக இங்ஙனம் விகற்பித்த பதின்மூன்று விகற்பநடைகளைப் பெற்று வரும். எ-று.

நி. முதல்வழி சார்பென நூன்மூன் றாகும்.

எ-னின். நூலினது வரலாற்றைத் தொகுத்துக் கூறினார்; அவற்றுள் 'ஒரிருபாயிர'த்திற்கு வகை போந்து கிடந்தமையின் அதனையொழித்து, ஏனையவற்றை வகுத்துக் கூறுவான்றொடங்கி, 'மும்மையினொன்றாய்' என்றதனை வகுத்துணர்-ற்று. இ-ள். முதலூல், வழிநூல், சார்புநூலென மூன்று கூற்றதானூல். எ - று. (நி)

சு. அவற்றுள்,—

வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவன் கண்டது முதலூ லாகும்.

எ-னின். நூன் மூன்றனுண் முதலூலாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். வினையின்க்கி விளக்கப்படும் அறிவினையுடைய உயிர்கட்கு, வினையின்க்கி விளங்கிய அறிவினையுடைய முதல்வன் ஆதிக்கண்ணே செய்ததியாது, அது முதலூலாம். எ - று. (சு)

எ. முன்னோர் நூலின் முடிபொருங் கொத்துப்
பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி
அழியா மரபினது வழிநூ லாகும்.

எ-னின். வழிநூலாமாறுணர்-ற்று. இ - ள். தொல்லாசிரியர் நூல்களின் பொருண்முடிபு முழுவதுமொத்து, வழிநூல் செய்வோன் முதலூலுளதாகவுந் தான் வழிநூல் செய்தற்குக் காரணமாக வேண்டிய விகற்பங்களையும் உடன்கூறி, அவ்விகற்பங்கள் உணர்வுடையோர் பலர்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையின், அழியாது உலகத்து நின்று நிலவுமரபினையுடையது வழிநூலாம். எ - று.

பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங்கூறலாவது: "பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல்" என்றவற்றை இறந்தது விலக்கல் எதிரது போற்றலென்னும் உத்திகளான், விலக்கியும் போற்றியுங் கூறுதன்முதலியன.

'முனைவன் கண்டது முதலூலாகும்' என ஒருமையார் கூறினார் ஈண்டு முன்னோர் நூலெனப் பன்மையார் கூறியது, இறைவனூலையும் அவனருள் வழிப்பட்டுத் தத்தமரபின் வருங் ரூபார் பலர் நூலையுந் தழீஇக்கோடற்கென்க; எனவே, முதலூன்மாத்தி

ரையாய் நிற்பது இறைவனாலும், வழிநான்மாத்திரையாய் நிற்பது இறுதி நூலுமன்றி, இடைநிற்குநூல்களெல்லாம், ஒருவற்கு மைந்தனாயினான் மற்றொருவற்குத் தந்தையாயினாற்போல, முதனூலாயும் வழிநூலாயும் நிற்குமென்பது பெற்றும். (எ)

அ. இருவர் நூற்கு மொருசிறை தொடங்கித்
திரிபுவே றுடையது புடைநூ லாகும்.

எ-னின். சார்புநூலாமாறுணர்-ற்று. இ - ள். முதனூல் வழிநூலென்னும் இருதிறத்து நூல்கட்கும், பொருண்முடிபு ஒருபுடையொத்து, ஒழிந்தனவெல்லாம் ஒவ்வாமையையுடையது சார்புநூலாம். எ - று.

எனவே, முதனூற்கு, வழிநூலுஞ் சார்புநூலும், ஒருவற்கு மைந்தனும் மருமானும் போலுமென்க.

ஒருநூல், தனக்கு வழிநூலை நோக்கின் முதனூலாகவும், முதனூலை நோக்கின் வழிநூலாகவும், அயனூலை நோக்கிற் சார்புநூலாகவும் நிற்குமாயினும், இம்முத்திரத்தினுள் ஒருதிரத்தின்கண் மற்றொரு திரமின்மையின், 'மும்மையினென்றாய்' என்றார். (அ)

சு. முன்னோர்மொழிபொருளேயன்றியவர்மொழியும்[ரின் பொன்னேபோற்போற்றுவமென்பதற்கும்—முன்னோ வேறுநூல் செய்துமெனு மேற்கோளி லென்பதற்குங் கூறுபழஞ் சூத்திரத்தின் கோள்.

எ-னின். வழிநூற்குஞ் சார்புநூற்கும் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று; முன்னோர் நூலின் பொருண்முடிபு முழுவது மொப்பவும் ஒருபுடைபொப்பவுங் கூறுவதன்றியும், அந்நூற் சூத்திரங்களையும் ஒரோவழியெடுத்திக் கூறுகவென்றலின். இ - ள். முன்னோர் மொழிந்த பொருளையேயன்றி அவர் மொழியினையும் பொன்போலப் போற்றிக்கொள்வமென்பதற்கு இலைச்சினையாகவும், முன்னோர் நூலையே கூறுது அந்நூலினின்றும் வழிநூல் சார்புநூல் செய்தோமாயினும் ஆசிரியவசனங்களை ஒரோவழியெடுத்து உடன்கூறுதல் வழிநூற்குஞ் சார்புநூற்கும் இலக்கணமாதலின் இந்நூலகத்து ஆசிரிய வசனமில்லையெனக் குற்றங் கூறுவராதலின் அக்குற்றம் ஒழிதற்காகவும், பழஞ்சூத்திரத்தின் கோளைக் கூறு. எ - று.

ஃ ஆசிரியவசனமெனினும், மேற்கோளெனினும், பழஞ்சூத்திரத்தின் கோளெனினும், ஒக்கும்.

முன் போற்றுவஞ் செய்துமென உளப்பாட்டுத் தன்மைப்ப
ன்மை முற்றுகவும், பின்னர்க் கூறென முன்னிலையெவலொருமை
யாகவுங் கூறினமையின், வழிநூலுஞ் சார்புநூலுஞ் செய்வோர்
பலர் குழிஇ ஒருவர்க்கொருவர் கூறுங் கூற்றாக, இச்சுத்திரஞ்
செய்ப்பட்டதென்க. (க)

க0. அறம்பொரு ளின்பம்வீ டடைதனூற் பயனே.

எ-னின். நாற்பொருட்பயனென்றதனை வகுத்துணர்-ற்று.
இ - ள். அறமும், பொருளும், இன்பமும், வீட்டைதலுமாகிய இந்
நான்கும் நூறழுவப்படும் பயனும். எ - று.

வீட்டென வாளா கூறுது வீட்டைதலென்றார், வீட்டெனபது
பேரின்பமாகிய சாத்தியமாகவின். நான்குமென்னுஞ் செவ்வெண்
ணின்றொகையோடு உம்மை விகாரத்தாற்றொக்கன. (க0)

கக. எழுவகை மதமே யுடன்படன் மறுத்தல்
பிறர்தம் மதமேற் கொண்டு களைவே
தாஅ னாட்டித் தனாது நிறுப்பே
இருவர் மாறுகோ ளொருதலை துணியவே
பிறர்நூற் குற்றங் காட்ட லேனைப்
பிறிதொடு படாஅன் றன்மதங் கொளலே.

எ-னின். எழுவகை மதமென்றதனை வகுத்துணர்-ற்று.
இ - ள். மேல் எழுவகை மதமென்று சொல்லப்பட்டன, இங்ஙனம்
பிறர்மதத்தை உடன்படன் முதலியவாக விதந்தனாவாம். எ - று.

நூறழுவிய மதங்கள் பலவாயினும், தலைமை பற்றிய மதம்
ஏழென்பது நூல்வழக்காமென்க. குற்றமீ பத்து, அழகு பத்து,
உத்தி முப்பத்திரண்டு என்பனவும் அன்ன.

இவ்வெழுவகை மதங்கட்கும், பதீப்பொருளோடு உதாரணம்,
விளங்க இந்நூலுள் வந்துழி வந்துழிக் காட்டினும்; ஆங்காங்
குணர்க. (கக)

க2. குன்றக் கூறன் மிகைபடக் கூறல்
கூறியது கூறன் மாறுகொளக் கூறல்
வழுஉச்சொற் புணர்த்தன் மயங்க வைத்தல்
வெற்றெனத் தொடுத்தன் மற்றொன்று விரித்தல்

சென்றுதேய்ந் திறுத னின்றபய னின்மை
யென்றிவை யீரைந் குற்ற நூற்கே.

எ-னின். பத்துக்குற்றமென்றதனை வகுத்துணர்-ற்று. இ-ள். நூற்குப் பத்துக் குற்றங்களாவன, குன்றக் கூறன் முதலிய இவைகளாம். எ - று.

நூல்கள் இக்குற்றங்கள் சாராது வருதல் காண்க. (கஉ)

கஉ. சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல்
நவின்னோர்க் கினிமை நன்மொழி புணர்த்தல்
ஒசை யுடைமை யாழமுடைத் தாதல்
முறையின் வைப்பே யுலகமலை யாமை
விழுமியது பயத்தல் விளங்குதா ரணத்த
தாருத னூலிற் கழகெனும் பத்தே.

எ-னின். பத்தழகென்றதனை வகுத்துணர்-ற்று. இ-ள். நூலிற் கு அழகென்று சொல்லப்படும் பத்தாவன, சுருங்கச்சொல்லன் முதலியவாம். எ - று.

நூல்கள் இப்பத்தழகோடுங் கூடி வருதல் காண்க. (கக.)

கச. நுதலிப் புகுத லோத்துமுறை வைப்பே
தொகுத்துச் சுட்டல் வகுத்துக் காட்டல்
முடித்துக் காட்டன் முடிவிடங் கூறல்
தாடுநெத்து மொழிதல் பிறன்கோட் கூறல்
சொற்பெர்ருள் விரித்தறொடர்ச்சொற் புணர்த்
இரட்டுந் மொழித லேதுவின் முடித்தல் [தல்
ஒப்பின் முடித்தன் மாட்டெறிந் தொழுகல்
இறந்தது விலங்க லெதிரது போற்றல்
முன்மொழிந்து கோடல் பின்னது நிறுத்தல்
விகற்பத்தின் முடித்தன் முடிந்தது முடித்தல்
உரைத்து மென்ற லுரைத்தா மென்றல்
ஒருதலை துணித லெடுத்துக் காட்டல்
எடுத்த மொழியி னெய்த வைத்தல்
இன்ன தல்ல திதுவென மொழிதல்
எஞ்சிய சொல்லி னெய்தக் கூறல்

யிறநூன் முடித்தது தானுடன் படுதல்
தன்குறி வழக்க மிகவெடுத் துரைத்தல்
சொல்லின் முடிவி னப்பொருண் முடித்தல்
ஒன்றின முடித்த றன்னின முடித்தல்
உய்த்துணர வைப்பென வுத்தியெண் ணுன்கே.

எ-னின். முப்பத்திரண்டுத்தியென்றதனை வகுத்துணர்-ற்று.
இ - ள். முப்பத்திரண்டுத்தியாவன, நுதலிப்புருதன் முதலியவாம்.
எ - று.

இவற்றுள் ஒன்றினமுடித்தறன்னினமுடித்த லென்பதோரு
த்தி. உய்த்துணரவைப்பென்பதனை உத்திக்கடையாக்கி, ய்த்து
ணரவைப்பெனுமுத்தி யெண்ணுன்கே எனப் பாடமோதி, அதனை
இரண்டுத்தியாக்கினுமமையும்.

இவ்வுத்திகட்குப், பதப்பொருளோடு உதாரணம், விளங்க,
இந்நூலுள் வந்துழி வந்துழிக் காட்டுதும்; ஆங்காங்குணர்க.

மதத்தினுள்ளும் அழகினுள்ளும் வருவன சிலவற்றை உத்தியு
ள்ளுங் கூறியதென்னையெனினீ:—கொள்கைவகையான் மதமென்
றும், சிறப்புவகையான் அழகென்றும், இம்மதம் அழகுமுதலிய
வெல்லாம் புத்திநுட்பத்தமையும் வகையான் உத்தியென்றுங் கூற
ப்படுமென்க. அங்நனமாயின், மதம் அழகெல்லாவற்றையும் உத்
தியின்பாற்படுத்தக் கூறாது, சிலவற்றைக் கூறியதென்னையெ
னின்:—வரம்பின்றி வருமுத்தியுட் டலைமைபற்றிக் கூறுமுப்பத்தி
ரண்டின் வந்தன கூறினாரென்க. (கசு)

கடு, நூற்பொருள் வழக்கொடு வாய்ப்பக் காட்டி
ஏற்புழி யறிந்திதீர் கிவ்வண்க யாமெனத்
தரும்வகை செலுத்துத றந்திரவுத்தி.

எ-னின். மேற்றொகுத்தும் வகுத்துங் கூறிய உத்திக்கிலக்க
ணமுணர்-ற்று. இ - ள். ஓரிலக்கணநூலால் உணர்த்தப்படும் பொ
ருளை நூல்வழக்கோடும் உலகவழக்கோடும் பொருந்தவுணர்த்தி,
அப்பொருளை, மற்றோரிலக்கிய நூற்கண்ணும், ஏற்குமிடமறிந்து,
இவ்விடத்திற்கு இஃதாமெனக் கருதித், தக்க வகையாகச் செலு
த்துவது தந்திரவுத்தியாம். எ - று.

தந்திரமென்பது நூல். உத்தியான் அமைக்கும் பொருளை
உத்தியென்றது ஆகுபெயர். (கடு)

கௌ. நேரின மணியை நிரல்பிட வைத்தாற்
கோரினப் பொருளை யொருவழி வைப்ப
தோத்தென மொழிப வுயர்மொழிப் புலவர்.

எ-னின். இருவகையுறுப்பினுள் ஒத்துறுப்பாமாறுணர்-ற்று.
இ - ள். ஒரு சாதியாயுள்ள மணிகளை முறையே பதித்தாற்போல,
ஒருசாதியாயுள்ள பொருள்களை ஒருவழிப்படக் கூறுவது ஒத்துறு
ப்பாமெனச் சொல்லுவர், உயிர்க்குறுதி பயக்கும் மெய்ம்மொழிக
ளையுடைய புலவர். எ - று.

நேர்தல் ஒன்றுபடுதல்.

இவ்வாறு வருதல் இந்நூலுறுப்பினுட் காண்க. (கௌ)

கௌ. ஒருநெறி யின்றி விரவிய பொருளாற்
பொதுமொழி தொடரி னதுபடல மாகும்.

எ-னின். படலவுறுப்பாமாறுணர்-ற்று. இ - ள். ஒருவழிப்
படாது விராய பொருளோடு பொருந்திப் பலபொருளை யுணர்த்
தும் பொதுச்சொற்கள் ஒரோவழியுன்றித் தொடர்ந்துவரின், அது
படலவுறுப்பாம். எ - று.

படலவுறுப்பினையுடைய காப்பியங்களுட் பாட்டுடைத்தலைவ
னது சரிதையேயன்றி மலை கடனாடு முதலிய பல பொருட்டிறங்க
ளும் விரவியருதலும், பலபொருளையுணர்த்தும் பொதுச்சொற்கள்
ஒரோவழியன்றித் தொடர்ந்து வருதலுங் காண்க. (கௌ)

கௌ. சில்வகை யெழுத்திற் பல்வகைப் பொருளைச்
செவ்வ னுடியிற் செறித்தினிது விளக்கித்
திட்ப நுட்பஞ் சிறந்தன சூத்திரம்.

எ-னின். சூத்திரமாமாறுணர்-ற்று. இ - ள். சிறிய கண்ணாடி
யிற் பெரிய சரீரமுதலியவற்றின் சாயை செவ்வாகச் செறிந்து
இனிதாக விளங்கினாற்போலச் செவ்வாகச் செறிந்து இனிதாக
விளங்கச், சில்வகையெழுத்துக்களான் இயன்ற யாப்பின்கட் பல்
வகைப்பட்ட பொருள்களைச் செவ்வாகச் செறித்து இனிதாக
விளக்கி, அப்பல பொருட்டிண்மையும் நுண்மையுஞ் சிறந்து வரு
வன சூத்திரங்களாம். எ - று.

திட்பம்-குற்றமின்மையின் அலைவற நிற்பல்.

இவ்வாறு வருதல் இச்சூத்திரத்துள்ளுங் காண்க. (கௌ)

கக. ஆற்றொழுக் கிரிமா நோக்கந் தவளைப்

பாய்த்துப் பருந்தின்வீழ் வன்னகுத் திரநிலை.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். மேற்கூறிய சூத்திரங்கள் ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து நிற்கு நிலைகள், ஆற்றொழுக்கு முதலிய நான்கினையும் போலும். எ - று.

இவ்வாறு நின்றல் இந்தாறு வந்துழி வந்துழிக் காட்டுதும்; ஆங்காங்குணர்க. (கக)

உ௦. பிண்டந் தொகைவகை குறியே செய்கை

கொண்டியல் புறலுடிக் கூற்றன சூத்திரம்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். பிண்டமெனவும், தொகையெனவும், வகையெனவும், குறியெனவும், செய்கையெனவும், இவற்றை அலைவறக் கொண்டு இவற்றின் புறத்து அடையாய் வரும் புறனடையெனவுங் கூறுங் கூற்றினையுடையவாம் மேற் கூறியசூத்திரங்கள். எ - று.

இவற்றுள், பிண்டமாவன, 'பன்னிருபாற்றதுவே' என்றற் றொடக்கத்துத் தொகை போலாது 'நன்கியம்புவனெழுத்தே' என் றற்றொடக்கத்துப் பொதுப்பட வருவன. தொகையும், வகையும், புறனடையும் வந்துழி வந்துழிக் காட்டுதும்; ஆங்காங்குணர்க. விரி வகையின்பாற்படுதலிற் கூறாராயினர். குறியாவன, இவை உயிர், இவை ஒற்று, இவை பெயர், இவை வினை என்றற்றொடக் கத்து அறிதன்மாத்திரையாய் வருவன. குறியென்பது, அறிதலையு ணர்த்திய முதனிலைத் தொழிற்பெயர். செய்கையாவன, பதமுன் விசுவயும் பதமுன் பதமுன் புணர்ச்சிவிதி அறிந்து, அங்ங னமறிதன் மாத்திரையாய் நில்லாது, அவ்வாறு வேண்டுமீழ்ப் புணர் த்தலைச் செய்தலும், பெயர் வினை முதலிய கொள்ளும் முடிபுவிதி அறிந்து, அங்ஙனமறிதன் மாத்திரையாய் நில்லாது, அவ்வாறுவே ண்டுமீழ் முடித்தலைச் செய்தலுமுதலியன. இப்பிண்டமுதலிய ஆறு பெயரும், அப்பொருளையுணர்த்துஞ் சூத்திரங்கட்கு ஆகுபெயராய் வந்தன.

எல்லாச் சூத்திரங்களும் பிண்டந் தொகை வகை புறனடையென்னு நான்கனுள் அடங்குமன்றே, அங்ஙனமாகக் குறியினை யுஞ் செய்கையினையும் வேறேறியது, எல்லாநூலுள்ளுஞ் சொல்லப்படுவன அறிவதுஞ் செய்வதுமன்றி வேறின்மையின், பிண்டமாக்கியுந் தொகுத்தும் வகுத்தும் புறத்தடை கொடுத்தும் கூறப்படுவன குறியுஞ் செய்கையுமேயென்பது தோன்றற்கென்க. இங்ங

னங் கூறவே, எல்லா நூலுள்ளும் வருடி எல்லாச் சூத்திரங்களும், குறிச்சூத்திரஞ் செய்கைச்சூத்திரமென இரண்டாய் அடங்குமென்பது பெற்றும்.

இவ்வாறன்றிக், குறியென்பதற்குப் பெயர்களை யுணர்த்துஞ் சூத்திரமென்றும், செய்கை யென்பதற்கு எழுத்துப்புணர்ச்சியை யுணர்த்துஞ் சூத்திரமென்றும், பொருள் கூறுவாறுமுளர். அங்ஙனங் கூறின், ஏனையிலக்கணங்களைக் கூறுஞ் சூத்திரங்களையும் விதந்து கூறவேண்டும், அவையின்மையானும், பெயரும் புணர்ச்சியும் இவ்விலக்கண நூற்கன்றிப் பொதுப்பாயிரமாய் எல்லாநிற்கும் பொருந்தாமையானும், அது பொருளன்றென்க. (உ0)

உக. பாடங் கருத்தே சொல்வகை சொற்பொருள்
தொகுத்துரை யுதாரணம் வினாவிடை விசேடம்
விரிவதி காரந் துணிவு பயனே
டாசிரிய வசனமென் றீரே முரையே.

எ-னின். மேற் காண்டுகையுரை விருத்தியுரை யென்றார், அவற்றையுணர்த்துவான்றொடங்கி, உரையினது பொதுவிலக்கணமுணர்-ற்று. இ - ன். இப்பதினான்கு வகையான் உரைக்கப்படும் நூற்குரை. எ - று.

இவற்றுள், விசேடமாவது, சூத்திரத்துட் பொருளன்றி ஆண்டைக்கு வேண்டுவன தர்த்துரைத்தல். விரிவாவது, வேற்றுமை முதலிய தொக்கு நின்றனவற்றை விரிக்க வேண்டுழி விரித்துரைத்தல். அதிகாரமாவது, எடுத்துக்கொண்ட அதிகாரம் இதுவாதலின், இச்சூத்திரத்ததிகரித்த பொருள் இதுவென அவ்வதிகாரத்தோடு பொருந்த உரைக்கவேண்டுழி உரைத்தல். துணிவாவது, ஐயறக்கிடந்துழி, இதற்கிதுவே பொருளென உரைத்தல். ஏனைய, பொருள் விளங்கிக் கிடந்தன.

இப்பதினான்கும் இவ்வுரையுள் வந்துழி வந்துழிக் காட்டுதும்; ஆங்காங்குணர்க. (உக)

உஉ. கருத்துப் பதப்பொருள்காட்டு மூன்றினும்
அவற்றொடு வினாவிடை யாக்க லானுஞ்
சூத்திரத் துட்பொரு டோற்றுவ காண்டுகை.

எ-னின். காண்டுகையுரையாமாறுணர்-ற்று. இ - ன். மேற் கூறிய பதினான்கினுட் கருத்துரையும் பதப்பொருளும் உதாரண

முமாகிய மூன்றினையும் உரைத்தலானும், அம்மூன்றனோடு வினா விடையென்னும் இரண்டினையும் கூட்டி உரைத்தலானும், சூத்திரத்துட்பொருளை விளக்குவன காண்டிகையுரைகளாம். ஏ - று.)

உங். சூத்திரத் துட்பொரு ளன்றியு மாண்டைக்
கின்றி யமையா யாவையும் விளங்கத்
தன்னுரை யானும் பிறநூ லானும்
ஐய மகலவைங் காண்டிகை யுறுப்பொடு
மெய்யினை யெஞ்சா கிசைப்பது விருத்தி.

எ-னின். விருத்தியுரையாமாறுணர்-ற்று. இ - ள். காண்டிகையுரைபோற் சூத்திரத்துட்பொருள் விளக்குதன் மரீத்திரையின் நில்லாது, அவ்விடங்கட்கு இன்றியமையாத பொருள்கள் யாவையும் விளங்கத், தானுரைக்கு முரையானும், ஆசிரிய வசனங்களானும், மேற் கூறிய காண்டிகையுறுப்பைந்தனனும், ஐயந்தீரச், சுருங்காது, மெய்ம்மைப் பொருளை விரித்துரைப்பது விருத்தியுரையாம். ஏ - று.

சூத்திரத்துட் பொருளன்றியும் என்றமையான், மேற் கூறிய பதினான்குறுப்புக் கொண்டது விருத்தியுரையென்பது பெற்றும்.)

உச. பஞ்சிதன் சொல்லாப் பனுவ லிழையாகச்
செஞ்சொற் புலவனே சேயிழையா—வெஞ்சாத
கையேவா யாகக் கதிரே மதியாக
மையிலா நான்முடியு மாறு.

எ-னின். நூலென்னும் பெயர் வருமாறுணர்-ற்று. இ - ள். இந்தநான் முடியுமாறு இதுவாதலின், நூலென்றது உவமையாகு பெயராம். ஏ - று. (உச)

உரு. உரத்தின் வளம்பெருக்கி யுள்ளிய தீமைப்
புரத்தின் வளமுருக்கிப் பொல்லா—மரத்தின்
கனக்கோட்டந்தீர்க்குநூ லுத்தேபோன் மாந்தர்
மனக்கோட்டந் தீர்க்குநான் மாண்பு.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். அந்தூல்போற் செப்பஞ் செய்தலானும், நூலென்றது உவமையாகுபெயராம். ஏ - று.

புரத்தினது உரத்தின் வளம் பெருக்கி உள்ளிய தீமை வளமுருக்கியெனக் கூட்டுக. புரீம் உடம்பு. உரம் நெஞ்சு.

பின்பு தீமை வளமென்றமையான், முன்பு நல்வளமெனத்
தந்துரைக்க. (௨௫)

உ. ஆசிரியனது வரலாறு.

௨௬. குலனரு டெய்வங் கொள்கை மேன்மை
கலைபயி நெளிவு கட்டுரை வன்மை
நிலமலை நிறைகோன் மலர்நிகர் மாட்சியும்
உலகிய லறிவோ டெயர்குண மிணையவும்
அமைபவ னூ லுரை யாசிரி யன்னே.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே ஆசிரியனது வரலாறுணர்-
ற்று. இ - ள். இவ்வியல்பினையுடையார் கற்பிக்குமாசிரியராவார்.
எ - று. (௨௬)

௨௭. தெரிவரும்பெருமையுந்திண்மையும்பொறையும்
பருவ முயற்சி யளவிற் பயத்தலும்
மருவிய நன்னில மாண்பா கும்மே.

எ-னின். மேற் கூறிய உவமையை விரித்துணர்-ற்று. இ - ள்.
நிலத்தினது மாட்சிமை இதுவாதலின், இஃதுவமையாயிற்று. எ-று.

௨௮. அளக்க லாகா வளவும் பொருளுந்
துளக்க லாகா நிலையுந் தோற்றமும்
வறப்பினும் வளந்தரும் வண்மையு மலைக்கே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். மலையினது மாட்சிமை இது
வாதலின், இஃதுவமையாயிற்று. எ - று. (௨௮)

௨௯. ஐயந் தீரப் பொருளை யுணர்த்தலும்
மெய்நடு நிலையு மிகுநிறை கோற்கே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். நிறைகோலினது மாட்சிமை
இதுவாதலின், இஃதுவமையாயிற்று. எ - று. (௨௯)

௩௦. மங்கல மாகி யின்றி யகையா
திராவரு மகிழ்ந்து மேற்கொள மெல்கிப்
பொழுதின் முகமலர் வுடையது பூவே.

௩௧. எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். மலரினது மாட்சிமை இதுவா
தலின், இஃதுவமையாயிற்று. எ - று.

இவ்வுவமைகளினது மீட்சிமைபோலப் பொருளினது மாட்
சிமையும் விரித்துரைத்துக்கொள்க. (௩௦)

௩௧. மொழிகுண மின்மையு மிழிகுண வியல்பும்
அழுக்கா றவாவஞ்ச மச்ச மாடலுங்
கழற்குட மடற்பனை பருத்திக் குண்டிகை
முடத்தெங் கொப்பென முரண்கொள் சிந்தை
உடையோ ரிலரா சிரியரா குதலே. [யும்]

எ-னின். ஆசிரியராகார் இவ்மொனவுணர்-ற்று. இ - ள். இக்
குற்றங்கனையுடையோர் கற்பிக்குமாகிரியராகார். எ - று. (௩௧)

௩௨. பெய்த முறையனிறிப் பிறழ வுடன்றருஞ்
செய்தி கழற்பெய் குடத்தின் சீரே.

எ-னின். மேற் கூறிய உவமையை விரித்துணர்-ற்று. இ-ள்.
கழற்பெய்த குடத்தின் குற்றம் இதுவாதலின், இஃதுவமையாயி
ற்று. எ - று. (௩௨)

௩௩. தானே தரக்கொளி னன்றித் தன்பான்
மேவிக் கொளக்கொடா விடத்தது மடற்பனை.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். மடற்பனையின் குற்றம் இது
வாதலின், இஃதுவமையாயிற்று. எ - று. (௩௩)

௩௪. அரிதிற் பெயக்கொண் டப்பொரு டான்பிறர்க்
கெளிதீ வில்லது பருத்திக் குண்டிகை.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். பருத்தி பெய்த குண்டிகை
யின் குற்றம் இதுவாதலின், இஃதுவமையாயிற்று. எ - று. (௩௪)

௩௫. பல்வகை யுதவி வழிபடு பண்பின்
அல்லோர்க் களிக்கு மதுமுடத் தெங்கே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். முடத்தெங்கினது குற்றம்
இதுவாதலின், இஃதுவமையாயிற்று. எ - று.

இவ்வுவமைகளின் குற்றம் போலப் பொருளின் குற்றமும்
விரித்துரைத்துக்கொள்க. (௩௫)

௩. நூல்கற்பித்தலின்து வரலாறு.

௩௬. ஈத லியல்பே யியம்புங் காலைக்
காலமு மிடனும் வாஸிதி னோக்கிச்
சிறந்துழி யிருந்துதன் நெய்வம் வாழ்த்தி
உரைக்கப் படும்பொரு ளுள்ளத் தமைத்து
விரையான்வெகுளான்விரும்பிமுகமலர்ந்துளக்
கொள்வோன் கொள்வகை யறிந்தவனுளங்கொ
கோட்டமின் முனத்தினூல் கொடுத்த லென்ப.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே ஆசிரியன் கற்பிக்குமாறு
ணர்-ற்று. இ - ள். கற்பிக்குமாறு இவ்வாறெனச் சொல்லுவர் புல
வர். எ - று. (௩௬)

௪. மாணாக்கனது வரலாறு.

௩௭. தன்மக னாசான் மகனே மன்மகன்
பொருணனி கொடுப்போன் வழிபடு வோனே
உரைகோ ளாளற் குரைப்பது நூலே.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே மாணாக்கனது வரலாறுணர்-
ற்று. இ - ள். இவ்வறுவர்க்குஞ் சொல்லப்படுவது நூல். எ - று.

௩௮. அன்ன மாவே மண்ணெடு கிளியே
இல்லிக் குடமா டெருமை நெய்யரி
அன்னர் தலையிடை கடைமா னாக்கர்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். மேற் கூறிய அறுவருள், அன்
னமும் பசுவும் போல்வார் தலைமாணாக்கர்; மண்ணுங் கிளியும் போ
ல்வார் இடைமாணாக்கர்; இல்லிக்குடமும் ஆடும் எருமையும் நெய்ய
ரியும் போல்வார் கடைமாணாக்கர். எ - று.

இவ்வுவமைத் திறமும் பொருட்டிறமும் விரித்துரைத்துக்
கொள்க. (௩௮)

௩௯. களிமடி மானி காமி கள்வன்
பிணிய னேழை பிணக்கன் சினத்தன்
துயில்வோன் மந்தன் நென்னூற் கஞ்சித்
தடுமா றுளத்தன் றறுகணன் பாவி
படிநனின் னோர்க்குப் பகரார் நூலே.

எ-னின். மாணக்கரசுகார் இவரெனவுணர்-ற்று. இ - ள். இக்குற்றங்களை யுடையார்க்கு நூலைச் சொல்லார் ஆசிரியர். எ-று.()

௫. நூல் கற்றலினது வரலாறு.

சு௦. கோடன் மரபே கூறுங் காலைப்

பொழுதொடு சென்று வழிபடன் முனியான்
குணத்தொடு பழகி யவன் குறிப் பிற்சார்ந்
திருவென விருந்து சொல்லெனச் சொல்லிப்
பருகுவ னன்னவார்வத்த னாகிச்
சித்திரப் பாவையி னத்தக வடங்கிச்
செவிவா யாக நெஞ்சுகள னாகக்
கேட்டவை கேட்டவைவிடா துளத்தமைத்துப்
போவெனப் போத லென்மனார் புலவர்.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே மாணக்கன் நூலைக் கற்குமாறுணர்-ற்று. இ - ள். கற்குமாறு இவ்வாறெனச் சொல்லுவர் புலவர். எ - று. (சு௦)

சுக. நூல்பயி லியல்பே துவலின்வழக் கறிதல்
பாடம் போற்றல் கேட்டவை நினைத்தல்
ஆசாற் சார்ந்தவை யமைவரக் கேட்டல்
அம்மாண் புடையோர் தம்மொடு பயிறல்
வினாதல் வினாயவை விடுத்த லென்றிவை
கடனாக் கொளினே மடநனி யிடுக்கும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ ள். இவ்வாறு நூலைப் பயின்றவர் க்கு அறியாமை மிகுதியும் போம். எ - று. (சுக)

சு௨. ஒருகுறி கேட்போ னிருகாற் கேட்பிற்
பெருக நூலிற் பிழைபா டிலனே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். ஒருகாற் கேட்ட துணையானே அமையாது இருகாற் கேட்பானாயின், அந்நூலின்கட் பிழைபாடு மிகுதியுமில்ன். எ - று. (சு௨)

சு௩. முக்காற் கேட்பின் முறையறிந் துரைக்கும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். முக்காற்கேட்டானாயின், ஆசிரியன் கற்பித்த முறையறிந்தீரைப்பன். எ - று. (சு௩)

சச. ஆசா னுரைத்த தமைவரக் கொளினும்
காற்கூ றல்லது பற்றல னாகும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். ஆசிரியன் கற்பித்தனவற்றைத்
தன்னறிவின் கண் அமையக் கற்றானுயினும், புலமைத் திறத்திற்
காற்கூறல்லது பற்றான். எ - று. (சச)

சரு. அவ்வினை யாளரோடு பயில்வகை யொருகாற்
செவ்விதி னுரைப்ப வவ்விரு காலும்
மையறு புலமை மாண்புடைத் தாகும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். தன்போலியரோடு பயிலும்
வகையாற் காற்கூறும், அக்கல்வியைத் தன்மாணக்கர்க்கும் அவை
க்களத்தோர்க்கும் உணர விரித்துரைத்தலான் அரைக் கூறுமாகக்,
குற்றமற்ற புலமை நிரம்பும். எ - று. (சரு)

சசு. அழலி னீங்கா னணுகா னஞ்சி
நிழலி னீங்கா னிறைந்த நெஞ்சமோ
டெத்திறத் தாசா னுவக்கு மத்திறம்
அறத்திற் றிரியாப் படர்ச்சி வழிபாடே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இவ்வாறெழுந்தல் வழிபா
டாம். எ - று. (சசு)

சிறப்புப் பாயிரத் திலக்கணம்.

சஎ. ஆக்கியோன் பெயரே வழியே பெல்லை
நூற்பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே
கேட்போர் பயனோ டாயெண் பொருளும்
வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே.

எ-னின். 'பாயிரம் , பொதுச்சிறப்பு' என மேல் நிறுத்த
முறையானே 'முலர்ந்தலையுலகின்' என்றற்றொடக்கத்தனவாய் எல்
லாநூற்கண்ணும் வருஞ் சிறப்புப் பாயிரங்களினது பொதுவிலக்க
ணமுணர்-ற்று. இதனையும் பொதுப்பாயிரத்துட் கூறினார், பொது
வைந்தனாள் நான்முகத்தினது இலக்கணமாதலின் என்க. இ - ள்.
இவ்வெட்டுப் பொருளையும் விளங்கவுணர்த்துவது சிறப்புப் பாயிர
த்திலக்கணமாம். எ - று.

ஆக்கியோன் பெயரே என்றற்றொடக்கத்தனவற்றுட் சிறப்
பென்பது தோன்றினமையிற், பாயிரமென வள்ளா கூறினாரென்க.

சுஅ. நூலங் களனே காரண மென்றிம்
முவகை யேற்றி மொழிநரு முளரே.

எ-னின், இதுவுமது. இ - ள். அவ்வெட்டனோடு இம்முன்ற
னையுங் கூட்டிப், பதினென்றாகக் கூறுவாருமுளர். எ - று. (சுஅ)

சுக. முதலூல் கருத்த னளவு மிகுதி [தினும்
பொருள்செய் வித்தோன் நன்மைமுத னிமித்
இடுருறி யானுநூற் கெய்தும் பெயரே.

எ-னின். மேற்கூறிய பதினென்றனுள் நூற்பெயர்க்குச் சிற
ப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ள். முதலூன் முதற்றன்மையீராகக்கூ
றிய ஏழும் பிறவுமாகிய காரணங்களானும், இடுருறியானும், நூற்
குப் பெயர்வரும். எ - று.

வரலாறு. முதலூலாற்பெயர்பெற்றன ஆரியப்படலம் பார
தமுதலாயின. கருத்தனாற் பெயர்பெற்றன அகத்தியந் தொல்காப்
பியமுதலாயின. அளவினாற் பெயர்பெற்றன பன்னிருபடலம்
நாலடிநானூறுமுதலாயின. மிகுதியாற் பெயர்பெற்றன களவியன்
முதலாயின. பொருளாற் பெயர்பெற்றன அகப்பொருண்முதலா
யின. செய்வித்தோனாற் பெயர்பெற்றன சாதவாகனமுதலாயின.
தன்மையாற் பெயர் பெற்றன சிந்தாமணி நன்னூன் முதலாயின.
இடுருறியாற் பெயர் பெற்றன நிகண்டு கலைக்கோட்டுத்தண்டு முத
லாயின. பிறவுமன்ன. (சுக)

நூ. தொகுத்தல் விரித்த றொகைவிரி மொழிபெயர்ப்
பெனத்தகு நூல்யாப் பீரிரண் டென்ப.

எ-னின். வழியின் வகையாகிய நூல்யாப்பினுக்குச் சிறப்புவி
தியுணர்-ற்று. இ - ள். நூல் யாப்பு இந்நான்கு கூற்றதாம் என்று
சொல்லுவர் புலவர். எ - று.

வெண்பா முதலிய யாப்பினோடு இவற்றிற்கு வேற்றுமை
தோன்ற, நூல்யாப்பென்றார். (நூ)

நூக. தன்னு சிரியன் நன்னொடு கற்றோன்
தன்மா னாகிகள் நகுமுரை காரனென்
றின்னோர் பாயிர மியம்புதல் கடனே.

எ-னின். இவ்விவக்கணங்களை யுடைய சிறப்புப்பாயிரங் கூறுத
ற்குரியார் இவரெனவுணர்-ற்று. இ-ன், ஒருவன் கூறிய நூற்குநீநூல்
வருள் ஒருவர் சிறப்புப்பாயிரங் கூறுதன் முறைமையாம். எ-று. (.)

௩௨. தோன்று தோற்றித் துறைபல முடிப்பினுந்
தான்றற் புகழ்த் தருதி யன்றே.

எ-னின். சிறப்புப்பாயிரம் பிறர் கூறுதற்குக் காரணமு
ணர்-ற்று. இ - ள். தோன்றாத துட்பங்கனையெல்லாந் தோற்றிப்
பல துறைப்பட்டு விரிந்த நூலைச் செய்து முடித்தானாயினும், தன்
னைத் தான் புகழ்தல் தருதியன்றும்; ஆதலின், நூல் செய்தானது
புகழாகிய சிறப்புப்பாயிரத்தைப் பிறர் கூறவேண்டும். எ - று. ()

௩௩. மன்னுடை மன்றத் தோலைத் தூக்கினுந்
தன்னுடை யடற்ற லுணரா ரிடையினும்
மன்னிய வவையிடை வெல்லுறு பொழுதினுந்
தன்னை மறுதலை பழித்த காலையுந்
தன்னைப் புகழ்தலுந் தரும்புல வோற்கே.

எ-னின். தற்புகழ்ச்சியும் ஒரோவழிக் குற்றமன்றென்பது
ணர்-ற்று. இ - ள். இவ்விடங்களாயின், தன்னைப் புகழ்தலுந் தரும்
புலவோற்கு. எ - று.

புகழ்தலுமென்ற உம்மையான், இவ்விடங்களினுந் தன்னைப்
புகழாமையே தருதியென்பது பெற்றும். (௩௩)

௩௪. ஆயிர முகத்தா னகன்ற தாயினும்
பாயிர மில்லது பனுவ லன்றே.

எ-னின். இருவகைப் பாயிரங்களும் நூற்கு இன்றியமையா
ரவென்பதுணர்-ற்று. இ - ள். ஆயிரமுறுப்புக்களான் விரிந்த
நூலாயினும், பாயிரமில்லாதது நூலன்று. எ - று. (௩௪)

௩௫. மாடகீகுச் சித்திரமு மாநகர்க்குக் கோபுரமும்
ஆடமைத்தோணல்லார்க்கணியும்போல்-நாடிமுன்
ஐதுரையா நின்ற வணிந்துரையை யெந்தூற்கும்
பெய்துரையா வைத்தார் பெரிது.

எ-னின். மேற்பாயிரமில்லது பனுவலன்றென்றார், அஃதன்றோ
தற்குக் காரணமுணர்-ற்று. இ-ள். அறிவுடையோர், மாடமுதலிய
மூன்றற்குஞ் சித்திரமுதலிய மூன்றும் போலக் கருதி, அழகதாகிய
பொருளை யுணர்த்தாநின்ற இருவகைப் பாயிரங்கனையுமுரைத்து,
எவ்வகைப்பட்ட பெரிய நூல்கட்கும் முன்னர்ப் பெய்துவைத்தார்
பெரும்பாலும்; ஆதலிற் பாயிரமில்லது பனுவலன்றும். எ - று. ()

பொதுப்பாயிர முற்றிற்று.

V. B. SUBRAHMANIYASARMA
TAMIL-PANDIT
முதலாவது

எழுத்த்திகாரம்.

எழுத்த்திகாரமென்பது, எழுத்தினது அதிகாரத்தையுடைய தென அன்மொழித்தொகையாய், ஆப்படலத்திற்குக் காரணக்கு றியாயிற்று.

எழுத்தென்றது, அகரமுத னகரவிறுவாய்க் கிடந்த முதலெ ழுத்து முப்பதும், உயிர்மெய் முதலிய சார்பெழுத்துப் பத்துமாம். அவற்றிற்கு எழுத்தென்னுங் குறி 'மொழிமுதற்காரணம்' என் னுஞ் சூத்திரத்தாலோதுபவாகலின், ஈண்டெதிரது போற்றியாள ப்பட்டது.

அதிகாரம் அதிகரித்தல். ஆஃகிருவகைப்படும். அவற்றுள், ஒன்று, வேந்தன் இருந்துழியிருந்து தன்னிலமுழுவதுந் தன்னா ணையினடப்பச் செய்வதுபோல, ஒருசொன்னின்றுழிநின்று பல சூத்திரங்களும் பலவோத்துக்களுந் தன்பொருளே நுதலி வரச் செய்வது. ஒன்று, சென்று நடாத்துந் தண்டத்தலைவர்போல, ஓரி டத்து நின்ற சொற் பல சூத்திரங்களோடுந் சென்றியைந்து தன் பொருளைப் பயப்பிப்பது. இவற்றிற்கு, முறையே, வடநூலார் யகோக்தேசபக்கமெனவுங் காரியகாலபக்கமெனவுங் கூறுப. இது சேனாவரையருரையானுமுணர்க. அவற்றுள், ஈண்டதிகாரமென் றது முன்னையது; அதனையுடைமுக்தெனவே, எழுத்தை நுதலிவரும் பலவோத்தினது தொகுதி எழுத்த்திகாரமென்றாயிற்று.

எழுத்தினததிகாரத்தையுடையதென்புழி, ஆளுவது, வினை முதற் பொருண்மையின்கண் வந்த காரகம்.

இப்படலத்துள் விதிக்கப்படுவனவெல்லாங் கருவியுஞ் செய் கையுமென இருவகைப்படும். அவற்றுட் கருவி எழுத்தியல் பத வியலென்னும் இரண்டோத்தானும், செய்கை உயிரீற்றுப் புணரி யன் முதலிய மூன்றோத்தானும் கூறப்படும். கருவி பொதுவுஞ் சிறப்புமென இருவகைத்து. முதலிரண்டோத்தினும் கூறப்படு வன பொதுக்கருவி. உயிரீற்றுப்புணரியன் முதற்கட் புணர்ச்சி இன்னதெனக் கூறப்படுவனவும், உருப்புணரியலினிதுதிக்கட்

எழுத்தியல்.

ாரியைத் தோற்றங் கூறப்படுவனவும், செய்கையொன்றற்கேயுரிய
ருவியாகலிற் சிறப்புக்கருவி.

க. எழுத் தியல்.

௫௬. பூமலி யசோகின் புனைநிழ லமர்ந்த
நான்முகற் றொழுதுநன் கியம்புவ நெழுத்தே.

எ-னின். கடவுள் வணக்கமும் அதிகாரமுமுணர்-ற்று. இ-ள்.
தூக்கண் மலிந்த அசோக மரத்தினது அலங்கரிக்கு நிழலின்கண்
ஈழுந்தருளியிருந்த நான்கு திருமுகங்களை யுடைய கடவுளை வண
ங்கி, நன்றாகச் சொல்லுவன் எழுத்திலக்கணத்தை. எ - று.

எல்லாநூலும் மங்கலமொழி முதல் வகுத்துக் கூற வேண்டு
தலிற் பூமலியென்றும், எல்லாச் சமயத்தோராலும் வணங்கப்படும்
படைப்புமுதலிய ஐந்தொழிற்கு முரிய எல்லாக்கடவுளாகிய நின்
றான் ஒருவனே என்பார் அருகனை நான்முகனென்றுங் கூறினார்.

இவ்வாறு வள்ளுவநாயனாரும் “மலர்மிசை யேகினை மாணடி
சேர்ந்தார்—நிலமிசை நீடுவாழ் வார்” என வரையாது கூறுதல்
காண்க.

எழுத்தென்பது ஆகுபெயர். ஏகாரம் ஈற்றசை.

எல்லாம் வல்ல கடவுளை வணங்கலான் இனிது முடியுமென்
பது கருதி நன்கியம்புவனென்று புகுந்தமையின், இது நுதலிப்பு
குதலென்னுமுத்தி. (க)

௫௭. எண்பெயர் முறைபிறப் புருவ மாத்திரை
முதலீ றிடைநிலை போலி யென்றா
பதம்புணர் பெண்ப்பன் னிருபாற் றதுவே.

எ-னின். அவ்வெழுத்திலக்கணம் இத்துணைத்தென்பதுணர்-
ற்று. இ - ள். இப்பன்னிரு பகுதியினையுமுடைத்து அவ்வெழுத்
திலக்கணம். எ - று.

என்றவென்பது எண்ணிடைச்சொல்.

இச்சூத்திரம் தொகுத்துச் சுட்டலென்னுமுத்தி; மேல் வருவ
னவேல்லாம் வகுத்துணைக்கலாம். (உ)

க. எண்.

௩௮. மொழிமுதற் காரண மாமணுத் திரளொலி
எழுத்தது முதல்சார் பெனவிரு வகைத்தே.

எ-னின். 'பன்னிருபாற்றதுவே' என்றவற்றுள், எழுத்தின் அகத்திலக்கணமாகிய பத்தையும் ஓரியலாகவும், அதன் புறத்திலக்கணமாகிய பதம் புணர்பென்னும் இரண்டனுள் அவ்வெழுத்தானா குப் பத்தை ஓரியலாகவும், அப்பதம் புணரும் புணர்ப்பை மூன்றியலாகவும், ஒத்து முறைவைப்பென்னுமுத்தியான் வைக்கப் புகுந்து, முதற்கண் வைத்த எழுத்தியலின் எழுத்தினதெண்ணினை நிறுத்தமுறையா னுணர்த்துவான்றொடங்கி, எழுத்தின்னதென்பு தூஉம் அதன் வகையுமுணர்-ற்று. இ - ள். மொழிக்கு முதற்காரணமாய் அணுத்திரளின் காரியமாய் வரும் ஒலியாவது எழுத்து; அது முதலெழுத்தென்றுஞ் சார்பெழுத்தென்றும் இருவகையினை யுடைத்து. எ - று.

எனவே, மொழிக்கு முதற்காரணம் எழுத்தானாற்போல, எழுத்திற்கு முதற்காரணம் அணுத்திரளென்பது பெற்றும்.

ஆமென்னும் பெயரெச்சம் ஒலியென்னும் பெயரோடு முடிந்தது.

முற்கு வீளை முதலியவற்றிற்கு முதற்காரணமாய் அணுத்திரளின் காரியமாய் வரும் ஒலி எழுத்தாகாமையின், மொழிமுதற்காரணமாமொலியென்றார். சிதலது நீர்வாய்ச் சிறுதுகளாற்பெரும் புற்றுரு வமைந்த பெற்றிய தென்ன வைப்புலப் பேருரு வைந்து மைந்தனுவா லிம்பரிற் சமைவலியாவரு மறிதலின், அநாதி காரணமாகிய மாயையினை ஈண்டுக் கூறாது, ஆதிகாரணமாகிய செவிப் புலனாமணுத்திரளை எழுத்திற்கு முதற்காரணமென்றார். இவ்வாசிரியர்க்கு மாயை உடன்பாடன்று. அணுத்திரளொன்றுமே துணிவெனிற்பிறிகொடுபடாஅன்றன் ததக்கொளலென்னும் மதம் படக் கூறினாரென்றுணர்க. ஈண்டு அணுவென்றது ஒலியினது துட்பத்தை. (உ)

௩௯. உயிரு முடம்புமா முப்பது முதலே.

எ-னின். முதலெழுத்தின் விரியுணர்-ற்று. இ - ள். உயிரும் உடம்புமாகும் முப்பதெழுத்தும் முதலெழுத்தாம். எ - று. (ச)

சுற. உயிர்மெய் யாய்த முயிரள் பொற்றள
பங்கிய இ உ ஐ ஒள மங்கான்
தனிகிலை பத்துஞ் சார்பெழுத் தாகும்.

எ-னின். சார்பெழுத்தின் விரியுணர்-ற்று. இ - ள். இப்பத்
துஞ் சார்பெழுத்தாம். எ - று.

அஃகுதல் சுருங்குதல். தனிகிலை ஆய்தம்.

உயிர்களோடும் மெய்களோடும் கூடியுங் கூடாதும் அவிபோ
லத் தனிநின்றவற்றனிகிலை யெனப்படும்.

உயிர்மெய் உயிரு மெய்யுங் கூடிப் பிறத்தலானும், ஆய்தம்
உயிர்போல “அற்ற லளவறிந் துண்க வஃதுடம்பு—பெற்ற னெ
ழுதுய்க்கு மாறு” என அலகுபெற்றும், மெய்போலத் “தோன்
றிற்புகழொடு தோன்றுக வஃகிலார்—தோன்றவிற் றேன்றாமை
நன்று” என அலகு பெறாதும், ஒருபுடையொத்து, அவற்றினி
டையே சார்ந்து வருதலானும், ஏனைய தத்தமுதலெழுத்தின் நிரிபு
விகாரத்தாற் பிறத்தலானும், சார்பெழுத்தாயினவெனக் கொள்க.
அவ்வாறன்றி, உயிர்மெய்யொழிந்தன, அகரமுதலியனபோற்ற
னித்தானும், ககரமுதலியன போல அகரமொடு சிவணிபானும்,
இயங்குமியல்பின்றி, ஒருமொழியைச் சார்ந்து வருதலே தமக்கில
க்கணமாகவுடைமையிற் சார்பெழுத்தாயினவெனக் கோடலுமா
டுமன்க.

இனி ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் செய்கையொன்றையுநோக்
கிச் சார்பெழுத்து மூன்றெனக் கருவி செய்தாராகலின், இவ்வா
சிரியர் செய்கையிஞ் செய்யுளியலு நோக்கிச் சார்பெழுத்துப் பத்
தெனக் கருவி செய்தாற்வென்பதும், உய்த்துணர்க. (௫)

சுக. உயிர்மெய் யிரட்டுநூற் றெட்டுய ராய்தம்
எட்டுயி ரளபெழு மூன்றொற் றளபெடை
ஆறே ழஃகு மிம்முப் பாணேழ்
உகர மாறு றைகான் மூன்றே
ஒளகா னென்றே மஃகின் மூன்றே
ஆய்த மிரண்டொடு சார்பெழுத் தறுவிரி
ஒன்றொழி முந்தூற் றெழுபா னென்ப.

(எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். உயிர்மெய் இருநூற்றுப் பதி
ஹு; குறுகாத ஆய்தம் எட்டு; உயிரளபெடை இருபத்தொன்று;

ஒற்றளபெடை நார்பத்திரண்டு; சூற்றியலிகரம் முப்பத்தேழு; சூற்றியலுகரம் முப்பத்தாறு; ஐகார்க்குறுக்கம் மூன்று; ஒசைகார்க்குறுக்கம் ஒன்று; மகார்க்குறுக்கம் மூன்று; ஆய்தக்குறுக்கம் இரண்டேனே சார்பெழுத்தினது மிகுந்தவிரி முத்தூற்றறுபத்தொன்பதாம் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ - று.

இவை இத்துணையவாதல் பிறப்பதிகாரத்துட் காண்க.

இவ்வாறு உயிர்மெய்யொழிந்தனவற்றையும் விரித்தல் தொன்றொறியென்பார், என்பவென்றார். (சு)

உ. பெயர்.

சுஉ. இடுகுறி காரணப் பெயர்பொதுச் சிறப்பின.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே எழுத்தின் பெயராமாறுணர்ந்துவான் றொடங்கிப், பெயர்க்கெல்லாம் பொதுவிலக்கணமுணர்ந்து. இ - ள். இடுகுறிப் பெயருங் காரணப்பெயருமாகிய இரண்டும், பல பொருட்குப் பொதுப்பெயராயும் ஒருபொருட்குச் சிறப்புப்பெயராயும், வருவனவாம். எ - று.

ஒரு பொருளைக் குறித்தற்குக் கடவுளானும் அறிவுடையோரானும் இட்டகுறியாகிய பெயர் இடுகுறிப்பெயர். காரணத்தானவரும் பெயர் காரணப்பெயர்.

உதாரணம். மரமென்பது இடுகுறிப்பொதுப்பெயர். பனியென்பது இடுகுறிச் சிறப்புப்பெயர். அணியென்பது காரணப்பொதுப்பெயர். முடியென்பது காரணச் சிறப்புப்பெயர்.

இனி, இரட்டெறமொழிதலென்னு முத்தியான், இச்சுத்திரத்திற்கு, இடுகுறியென்றுங் காரணமென்றுஞ் சொல்லப்படும் இலக்கணங்கனையுடைய பெயர்கள், இடுகுறி காரணமென்னும் இரண்டற்கும் பொதுவாயும், இடுகுறிக்கே சிறப்பாயும், காரணத்திற்கே சிறப்பாயும், வருவனவாம் என்றும், பொருளுரைத்துக்கொள்க.

உ-ம். பரமென்பது இடுகுறிப்பெயர். பரமனென்பது காரணப்பெயர். முக்கணன், அந்தணன், மறவன், முள்ளி, கறங்கு, மொழி, சொல் என்பன காரணவிடுகுறிப்பெயர். இவை காரணவிடுகுறியாய் தென்னையெனின்:--இவற்றுண் முக்கணனென்னும் பெயர், யானைமுகக்கடவுண் முதலிடோர்க்கு மூன்று கண்ணுளவாகலிற் காரணங் கருதியவழி மூன்று கண்ணினையுடையோர் ஊர்க்குஞ் சேறலானும், காரணங் கருதாதவழி இடுகுறி மாத்திரையே

யாய்ப் பரமனுகே சேறலானும், காரணவிடுகுறியாயிற்று. ஏனைப் பெயர்க்கட்கும் இவ்வாதே காண்க.

இவ்வாதே, வடநூலார், இடுகுறியை ருடியென்றும், தாரண த்தை யோகமென்றும், காரணவிடுகுறியை யோகருடியென்றும், வழங்குப.

இவ்விலக்கணத்தான் எழுத்தினது பெயரும் பிற பெயரும் வருமாறுகாண்க. (எ)

௬௩. அம்முத லீரா றுவி கம்முதன்

மெய்ம்மூ வாறென் விளம்பினர் புலவர்.

எ-னின். ஒருசாரெழுத்தினது பெயராமாறுணர்-ற்று. இ-ள். அகரமுதல் ஓளகாரமீராகக் கிடந்த பன்னிரண்டினையும் ஆவியெ ன்றும், ககரமுத ளகரமீராகக் கிடந்த பதினெட்டினையும் மெய் யென்றும், நூல்களாற் சொன்னார் அறிவுடையோர். எ - று.

கடவுளால் ஆவி மெய்யென்றமைத்த பெயர்க்காரணம் உயிர் களான் முற்றுமுணர்த்தற்கருமையும், கடவுணுதுணர்ந்தோர்வழிச் செல்லுந் தமது பெருமையுந் தோன்ற, விளம்பினர் புலவரென்றார்.

ஆவியுமெய்யும் போறவின், இவ்விருவகையெழுத்திற்கும், ஆவிமெய்யென்பன, உவமவாகுபெயராய்க், காரணப் பொதுப் பெயராயின. ஏனையவும் இவ்வாதே காண்க. (அ)

௬௪. அவற்றுள்,—

அ இ உ எ ஒக்குறி லைந்தே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். ஆவி மெய்யென்றவற்றுள், இவ்வைவந்துங் குற்றெழுத்தாம். எ - று. (க)

௬௫. ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔ ஓள நெடில்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இவ்வேழும் நெட்டெழுத் தாம். எ - று. (க0)

௬௬. அ இ உம்முதற் றனிவரிற் சுட்டே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இம்முன்றெழுத்தும், மொழி க்குப் புறத்தும் அகத்தும் முதற்கட்டனித்துச் சுட்டுப்பொருளு ணர்த்த வரின், சுட்டெழுத்தாம். எ - று.

முதலெனப் பொதுப்படக் கூறினமையிற் புறத்தும் அகத்து மென்பது பெற்றும்.

சுட்டெழுப்பெயரிருவியை வரும்

உ-ம். அக்கொற்றன், இக்கொற்றன், உக்கொற்றன். எ-ம். அவன், இவன், உவன். எ-ம். வரும்.

அவனென்பதன்கண் அகரம், அறமென்பதன்கண் அகரம் போலப் பின்னெழுத்துக்களோடு தொடர்ந்து நின்று ஒரு பொருளாயுணர்த்தாது, மலையனென்பதன்கட் பகுதிபோல வேறு நின்று சுட்டுப்பொருளுணர்த்தலின், அகத்து வரும் இதனையுந் தனிவரினென்றார். இவ்வுரை வினாவிற்குங் கொள்க. (கக)

சுஎ. எ யா முதலும் ஆ ஓ வீற்றும்
ஏ யிரு வழியும் வினீவா சும்மே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். புறத்தும் அகத்தும், மொழி முதற்கண் எகரமும் யாவும், ஈற்றின்கண் ஆகாரமும் ஓகாரமும், இவ்விரண்டிடத்தினும் ஏகாரமும், தனித்து வினாப்பொருளுணர்த்த வரின், வினாவெழுத்தாம். எ - று.

மேற்றளிவரினென்றதனை ஈண்டுங் கூட்டுக.

இவை புறத்தும் அகத்தும் வருதல் ஏற்ற பெற்றி கொள்க.

ஒன்றினமுடித்தறன்னினமுடித்தலென்னு முத்தியான் யாவி னாவையும் உடன் கூறினார்.

உ-ம். எக்கொற்றன். எ-ம். எவன். எ-ம். யாவன். எ-ம். முதற்கண் வந்தன. கொற்றனா, கொற்றனோ என ஈற்றின்கண் வந்தன. எவன், கொற்றனே என ஈரிடத்தும் வந்தது. ஏனைப் பெயர் வினைகளோடும் ஏற்றபெற்றி யொட்டிக்கொள்க. (கஉ)

சுஅ. வல்லினங் க ச ட த ப ற் வென வாறே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இவ்வாறும் வல்லினமாம். எ-று.

சுசு. மெல்லினம் ன னு ண ன ம ன வென வாறே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இவ்வாறும் மெல்லினமாம். எ-று.

எஃ. இடையினம் ய ர ல வ ழ ள வென வாறே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இவ்வாறும் இடையினமாம். எ-று.

எக. ஐ ஓள இ உச் செறிய முதலெழுத்

திவ்விரண் டோரின மாய்வரன் முறையே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இனயில்லாத ஐகார ஓளகாரங்கள், ஈகார ஊகாரங்கட்கு இனமாகிய இகர உகரங்களைத் தமக்

கும் இஃமாகப் பொருந்த, முதலெழுத்துக்கள் இவ்வீரண்டு ஓரினமாய் வருதன்முறை ஆதலால், அவை இனவெழுத்தென்றும் பெயரவாம். எ - று. (௧௬)

எஉ. தான முயற்சி யளவு பொருள்வடிவானவொன் றுதியோர் புடையொப் பினமே.

எ-னின். மேலினமென்றதற்குக் காரணமுணர்-ற்று. இ-ள். தானமுதலியவாய் இவற்றுள், ஒன்றுமுதலாக ஒருபுடையொத்தலால், இனமாம். எ - று.

தீர்மானம் உரமுதலியன. முயற்சி இதழ்முயற்சி முதலியன. அளவுமாத்திரை. பொருள், பாலன் விருத்தனாற்போலக் குறிவினது விகாரமே நெடிலாதலின், இரண்டற்கும் பொருள் ஒன்றென்று முதனாலான் நியமிக்கப்பட்ட பொருள். வடிவு ஒலிவடிவு வரிவடிவு. இவற்றுள், ஒன்றும் பலவுமொத்து இனமாய் வருதல் கண்டுகொள்க.

சார்பெழுத்திற்குப் பெயர் கூறுதொழிந்தார், ஆய்தத் தனிநிலையாதலானும், ஏனைச் சார்பெழுத்திற்குச் சுட்டு வினாவென்று விதந்தோகினவையொழிந்த முதலெழுத்தின் பெயரே பெயராய் அடங்குதலானுமென்க.

இச்சூத்திரம் ஏதுவின்முடித்தலென்னுமுத்தி. (௧௭)

௩. முறை.

எ௩. சிறப்பினு மினத்தினுஞ் செறிந்தீண் டப்முதல் நடத்த றுனே முறையா குட்மே.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே முறையாமாறுணர்-ற்று. இ - ள். சிறப்பினும் இனத்தினும் பொருந்தி, இவ்வுலகத்து அகரமுதலாக வழங்குதலானே, எழுத்தினது முறையாம். எ - று.

குறிவினது விகாரமே நெடிலாதலாற் குறின் முன்னிற்றவின் சிறப்பினென்றும், நெடில் இனமாய்ப் பின்னிற்றவின் இனத்தினென்றும், நாதமாத்திரையாய் எல்லாவெழுத்திற்கும் காரணமாய் முன்னிற்றவின் அம்முதலென்றும், எல்லாவெழுத்திற்கும் வைத்த முறைக்காரணம் உயிர்களான் முற்றுமுணர்தலாகிமையின் நடத்தலானெயென்றுங் கூறினார்.

அங்ஙனமாயினும், ஷெங்கணக்கினுள் அகரமுதல் நகரவி
றுவாய்க் கிடக்கை முறைபாதற்குக் காரணமும் ஒருவாறு காட்
தெம்:—

அகர முதலிய பன்னிருயிருந் தனித்தியங்கும் ஆற்றலுடை
மையானும், ககர முதலிய பதினெட்டு மெய்யும் அகரத்தோடு
கூடியல்லதியங்கும் ஆற்றலின்மையானும், அச்சிறப்புஞ் சிறப்பின்
மையுநோக்கி, உயிர்முன்னும் மெய் பின்னுமாக வைக்கப்பட்டன.

இனி, உயிர்களுள், அ இ உ என்பன, முறையே, அங்காந்து
கூறுமுயற்சியானும், அவ்வங்காப்போடு அண்பல்லடி நாவிளிம்பு
றக் கூறுமுயற்சியானும், அவ்வங்காப்போடு இதழ் குவித்துக் கூறு
முயற்சியானும் பிறத்தலான், அப்பிறப்பிடத்து முறையே முறை
யாக, வைக்கப்பட்டன. ஆகார ஈகார ஊகாரங்கள், அகர முதலி
யவற்றிற்கு இனமாதலின், அவற்றைச் சார, வைக்கப்பட்டன.
இனி, எகரமாவது அகரக்கூறும் இகரக்கூறும் தம்முளொத்தி
சைத்து நரமடங்கல் போல் நிற்பதொன்றாகலானும், ஓகரமாவது
அகரக்கூறும் உகரக்கூறும் தம்முளொத்திசைத்து அவ்வாறு நிற்ப
தொன்றாகலானும், அவை அவற்றின் பின் முறையே வைக்கப்
பட்டன. ஏகார ஓகாரங்கள், இனமாதலின், அவற்றின் பின்
முறையே வைக்கப்பட்டன. அகரமும் யகரமும் இகரமும் தம்மு
ளொத்திசைத்து நிற்பதொன்றாகலின், எகர ஏகாரங்களின் பின்
னர் ஐகாரமும், அகரமும் வகரமும் உகரமும் தம்முளொத்திசை
த்து நிற்பதொன்றாகலின், ஓகர ஓகாரங்களின் பின்னர் ஔகார
மும், வைக்கப்பட்டன. இவ்வாறாதல் பற்றி, ஏ ஓ ஐ ஔ என்னு
நான்கினையும் வடநூலார் சந்தியக்கரமென்பர்; கையடனார் நரமட
ங்கல்போல் எனறுவமையுங் கூறினார். இக்கருத்தே பற்றி, ஆசிரி
யர்: “அம்முனிகரம் யகரமென்றிவை—யெய்தி னையொத்திசைக்கு
மவ்வோ—டுவ்வும் வவ்வு மௌவோரன்ன” என்றார். இவ்வாறே
ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும்: “அகர விகர மைகாரமாகும்” “அகர
வுகர மௌகாரமாகும்” எனக் கூறி, ஐயென்னு நெட்டெழுத்
தின் வடிவு புலப்படுத்தற்கு அகர இகரங்களேயன்றி அவற்றி
டையே யகரமும் ஒத்திசைக்கு மென்பார் “அகரத்திம்பர் யகரப்பு
ள்ளியு—மையெனெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்” என்றும்,
‘மெய்பெற’ என்ற இலேசானே, ஔவென்னு நெட்டெழுத்தின்
வடிவு புலப்படுத்தற்கு அகர உகரங்களேயன்றி அவற்றிடையே
வகரமும் ஒத்திசைக்குமென்றும், இம்பர் உம்பரென்றும் போல்
வன காலவகை இடவகைகளான் மயங்குமாகலின் இவற்றின் முத
ற்கணிப்பதியாதோ இறுதிக்கீணிப்பதியாதோவென்னும் ஐயரீக்குத

ற்கு “இகரமும் யகரமு மிறுதிவிரவும்” என்றுங் கூறினார். மொழி ந்தபொருளோடொன்றவவ்வயின் மொழியாததனைமுட்டின்று முடித்தலென்னுமுத்தியான், எகர ஏகாரங்கள் ஒகரஓகாரங்கள் அவ்வாறாதலங் கொள்ளவைத்தார். மாபாடியத்துள், ஊகாரத்தின் பின்னின்ற வடவெழுத்து நான்குயிர்க்கும் இடையே ரகர லகரக் கூறுகள் ஒத்து நிற்குமென்ற ஆசிரியர் பதஞ்சலியார்க்கு, ஐ ஒள வென்புழியும் இடையே யகர வகரக்கூறுகள் விரவி நிற்குமென் பது உடன்பாடாதல் பெற்றும். எகரமுதலியவற்றுள் அகரக்கூறு குறையும் இகரவுகரக் கூறுகண் மிகுதியுமாமெனவுமுணர்க. இது வும் மாபாடியத்திற் கண்டது. ‘ஈண்டுக் கூறியவாற்றானே, அகரம் உயிரெழுத்துக்களினுங் கலந்து நிற்குமாறநிக.

இனி, மெய்களுள், வலியாரை முன்வைத்து மெலியாரைப் பின்வைத்தன் மரபாகலின், அச்சிறப்பு நோக்கி, வல்லெழுத்துக் கண் முன்னும், அவ்வவற்றிற்கினமொத்த மெல்லெழுத்துக்கள் அவ்வவற்றின் பின்னுமாக, வைக்கப்பட்டன. அவ்விரண்டு நோக் கியல்லது இடைநிகரனவாய் ஒலித்தல் அறியப்படாமையின், அது பற்றி இடையெழுத்துக்கள் அவ்விருகூற்றிற்கும் பின்வைக்கப் பட்டன. ஒருவாற்றொனத்தலும் ஒருவாற்றான் வேறாதலுமுடைமை பற்றியன்றே இனமென்று வழங்கப்படுவது; அவற்றுள் இடையெழுத்தாறும், இடப்பிறப்பானொத்தலும் முயற்சிப்பிறப்பான் வேறாதலுமுடைமையின், இடைக்கணமென ஒரினமாயின. உயிர்க்கணம், வன்கணம், மென்கணமென்பவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

இனிக், க றக்களும், ச ளுக்களும், ட ணக்களும், த நக்களும், ப மக்களும், அடிநாவண்ணம், இடைநாவண்ணம், நுனிநாவண்ணம், அண்பல்லடி, இதழெனும் இவற்றின் முயற்சியாற் பிறத்தலான், அப்பிறப்பிடத்து முறையே முறையாக, வைக்கப்பட்டன. ய ர ல வக்கணஞ்கும், முறையே, அடியண்ணமும், இடையண்ணமும் அண்பன்முதலும், இதழுமென்னும் இவற்றின் முயற்சியாற் பிறத்தலான், அப்பிறப்பிடத்து முறையே முறையாக, வைக்கப்பட்டன. முகார நகார னகாரங்கண் மூன்றும், தமிழெழுத்தென் பதறிவித்தற்கு இறுதிக்கண் வைக்கப்பட்டன. அவற்றுள்ளும் முகரம், இடையெழுத்தாகலின் அது பற்றி இடையெழுத்தோடு சார்த்தி, அவற்றிறுதிக்கண் வைக்கப்பட்டது. வடமொழியின், லகரம், எகரமாகவும் உச்சரிக்கப்படுவதன்றித் தனியே ஓரெழுத்தனையின், அச்சிறப்பின்மை பற்றி, இடையெழுத்தாகிய எகரம் முகரத்திற்கும் பின் வைக்கப்பட்டது. இவ்வாறே, உயிருள்

ளும் எனர ஓகரங்கள், ஒருவாற்றூற் சிறப்பெழுத்தாயினும், பிராகிருதமொழியிற் பயின்று வருதலானும், சாமவேதமுடையாருள் ஒருசாரார் இசைப்பற்றிக் குழுஉக்குறிபோலக்கொண்டோதுப வாகலானும், இறுதிக்கண் வையாது, முறைபற்றி எனர ஓகரங்களின் முன் வைக்கப்பட்டன. ஆகையான், முறையாமாறு இவையென உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

இவ்வாறு உலகத்தும் பிறப்பொத்தல் பற்றியே இனமென்று வழங்குபவாகலின், ஈண்டு இனத்தினுமென்றதற்குப் பிறகாரணங்களுமுளவேனும், பெரும்பான்மையும் பிறப்பொத்தலே இனமென்று கொள்க. (கஅ)

ச. பிறப்பு.

எச. நிறையுயிர் முயற்சி னுள்வளி துரப்ப
எழுமணுத் திரளுரங் கண்ட முச்சி
மூக்குற் றிதழ்நாப் பல்லணத் தொழிலின்
வெவ்வே நெழுத்தொலி யாய்வரல் பிறப்பே.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே பிறப்பாமாறுணர்த்துவான் ரொடங்கி அதன் பொதுவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். ஒலியெழுத்தாகிய காரியத்திற்கு வேண்டுங்காரணங்களின் ஒருவாற்றினுங் குறைவின்றி நிறைந்த உயிரினது முயற்சியால் உண்ணின்ற வளியெழுப்ப எழுஞ் செலிப்புலனும் அணுத்திரள், உரமுதலிய நான்கிடத்தையும் பொருந்தி, இதழ் முதலிய நான்கின்றொழில்களால் வெவ்வேறெழுத்தாகிய ஒலிகளாய்த் தோன்றுதல், அவற்றின் பிறப்பாம். எ-று.()

எரு. அவ்வழி,—

ஆவி யிடைமை யிடமிட றாகும்
மேவு மென்மைமூக் குரம்பெறும் வன்மை.

எ-னின். முதலெழுத்துக்கட்கு இடம் வருத்துணர்-ற்று. இ - ள். மேற் கூறிய நெறியாற் பிறக்குங்கால், ஆவி இடையினமென்னும் இருவகையெழுத்தினது இடம் மிடறும்; மெல்லினம் மூக்கையிடமாகப் பொருந்தும்; வல்லினம் நெஞ்சையிடமாகப் பெறும். எ - று. (உ௦)

எசு. அவற்றுள்,—

முயற்சியுள் அ ஆ வங்காப் புடைய.

எ-னின். முதலெழுத்துட் சிலவற்றிற்கு முயற்சி வகையாற் பிறப்புணர்-ற்று. இ - ள். மேல் இடம் வகுக்கப்பட்ட முதலெழு த்துக்களுள் அகர ஆகாரங்கள், நால்வகை முயற்சியுள், அண்ணத் தின்றொழிலாகிய அங்காத்தலையுண்டயவாய்ப், பிறக்கும். எ - று.()

எஎ. இ ஈ எ ஏ ஐ அங் காப்போ

டண்பன் முதனா விளிம்புற வருமே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இவ்வைந்தெழுத்தும், அங்கா ப்புடனே, அண்பல்லை அடிநாவிளிம்பு பொருந்தப், பிறக்கும். எ-று.

எஅ. உ ஊ ஒ ஓ ஔ விதழ் குவிவே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இவ்வைந்தெழுத்தும் பிறத்த ந்கேதுவாகிய முடற்சி இதழ் குவிவாம். எ - று. (உஉ)

எகூ. க ஙவுஞ் ச ஞவும் ட ணவு முதலிடை

நுனிநா வண்ண முறமுறை வருமே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். கவ்வும் ஙவ்வும் முதனா முதல ண்ணத்தையும், சவ்வும் ஞவ்வும் இடைநா இடையண்ணத்தையும், டவ்வும் ணவ்வும் நுனிநா நுனியண்ணத்தையும் பொருந்த, இம்மு றையே பிறக்கும். எ - று. (உச)

அ0. அண்பல் லடிநா முடியுறத் த நவரும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். அண்பல்லடியை நாநுனிபொ ருந்தத், தவ்வும் நவ்வும் பிறக்கும். எ - று. (உரு)

அக. மீகீ ழிதழுறப் பம்மப் பிறக்கும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். மேலிதழும் கீழிதழும் பொரு ந்தப், பவ்வும் மவ்வும் பிறக்கும். எ - று. (உசு)

அஉ. அடிநா வடியண முறயத் தோன்றும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். அடிநா அடியண்ணத்தைப் பொருந்த, யகரம் பிறக்கும். எ - று. (உஎ)

அங. அண்ண நுனிநா வருட ர மவரும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். அண்ணத்தை நுனிநாத் தடவ, ரவ்வும் மவ்வும் பிறக்கும். எ - று. (உஅ)

அச. அண்பன் முதலு மண்ணமு முறையின்*
நாவிளிம்பு வீங்கி யொற்றவும் வருடவும்
லகார ளகாரமா யிரண்டும் பிறக்கும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். அண்பன் முதலை நாவிளிம்பு
வீங்கியொற்ற லகாரமாகியும், அண்ணத்தை நாவிளிம்பு வீங்கி
வருட ளகாரமாகியும், இவ்விரண்டெழுத்தும் பிறக்கும். எ-று. ()

அரு. மேற்பல் லிதமுற மேனிடும் வவ்வே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். மேற்பல்லைக் கீழிதழ் பொரு
ந்த, வகரம் பிறக்கும். எ - று. (உ௦)

அசு. அண்ண நுனிநா நனியுறிற் ற னவரும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். அண்ணத்தை நுனிநா மிகப்
பொருத்திற் றவ்வும் னவ்வும் பிறக்கும். எ - று. (உ௧)

அஎ. ஆய்தக் கிடந்தலை யங்கா முயற்சி
சார்பெழுத் தேனவுந் தம்முத லீனைய.

எ-னின். சார்பெழுத்துக்கட்கு இடமுயற்சிவகையாற் பிற
புணர்-ற்று. இ - ள். ஆய்தம் பிறத்தற்கு இடந் தலை, முயற்சி அங்
காத்தலாம்; ஒழிந்த சார்பெழுத்துக்களும், இடமுயற்சிகள் தம்
முதலெழுத்துக்களோடு ஒப்பனவாய்ப், பிறக்கும். எ - று.

சார்பின் சார்பாகிய ஆய்தக்குறுக்கமுந் தன் முதல்போற்
பிறக்குமென்பார், எதிரது தழீஇ ஏனவுமென்றார். (உ௨)

அஅ. எடுத்தல் படுத்த னலித லுழப்பிற
றிரிபுந் தத்தமிழ்சிறிதுள வாகும்.

எ-னின். மேற்கூறிய பிறப்பிற்கு ஒப்புறனடையுணர்-ற்று.
இ - ள். பலவெழுத்திற்குப் பிறப்பு ஒன்றாகச் சொல்லப்பட்டன
வேனும், எடுத்தல் படுத்தல் நலிதலென்னும் எழுத்திற்குரிய ஒலி
முயற்சியான், ஒன்றற்கொன்று பிறப்பு வேறுபாடுகளும், அவ்வவ
ற்றின்கட் சிறிது சிறிதுளவாம். எ - று. (உ௩)

அசு. புள்ளிவிட் டவ்வொடு முன்னுரு வாகியும்
ஏனை யுயிரோ டுருவு திரிந்தும்
உயிரள வாயதன் வடிவொழித் திருவயிற்
பெயரொடு மொற்றுமுன் னாய்வரு முயிர்மெய்.

எ-னின். மேற் பிறப்புணர்த்திய சார்பெழுத்திற்குச், சார்ந்து வருமாறும் ஒர்பிறப்பாதலிற், பிறப்பதிகாரத்துள் அடக்கி யுணர்த்துவான்றோடங்கி, அவற்றுள் உயிர்மெய் வருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். மெய் புள்ளியை விட்டு, அகரத்தோடு கூடியவழி விட்டவுருவே உருவாகியும், ஒழிந்த உயிர்களோடு கூடியவழி உருவு வேறுபட்டும், தன்மாத்திரைதோன்றாது உயிர்மாத்திரையே மாத்திரையாய்த், தன்வரிவடிவினது விகாரவடிவே வடிவாய் உயிர்வடிவையொழித்து, மெய்யுயிரென்னும் பெயராகிய இரண்டிடத்தும் பிறந்த உயிர்மெய்யென்னும் பெயருடனே, ஒற்றொலிமுன்னும் உயிரொலி பின்னுமாகி, வரும் உயிர்மெய்யெழுத்து. எ - று.

. ஒழித்தென்றும், ஒற்று முன்னாயென்றும், வந்த சினைவினை, இருவயிற்பெயரொடும் வருமென்னும் முதல்வினையோடுமுடிந்தன.

உருவு திரிதல், புள்ளி பெறுவன புள்ளி பெற்றும், மேலுங் கீழும் விலங்கு பெறுவன விலங்கு பெற்றும், கோடு பெறுவன கோடு பெற்றும், புள்ளியுங் கோடும் உடன் பெறுவன உடன் பெற்றும், வருவனவாம். அருகே பெற்ற புள்ளியை இக்காலத்தார் காலாகவெழுதுவர்.

புகி முதலியவற்றிற்கீட்டிய வரிவடிவும், ஒலி வடிவுபோலப் பயனறகுமொற்றுமை குறித்து, ஈண்டவ்விருதிறனும்* விரலிக் கூறினார்.

இவ்விலக்கணத்தான் ஒவ்வொரு மெய்யிற் பன்னிருயிருங் கூடப் பன்னிருபதினெட்டிருதூற்றொருபத்தாராய் வருமாறு, வழங்கும் வரிவடிவுள்ளும் ஒலிவடிவுள்ளும் காண்க. (உச)

கூ0. குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி
உயிரொடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே.

எ-னின். முற்றாய்தம் வருமாறுணர்-ற்று. இ - ள். புள்ளி வடிவினதாய ஆய்தம், குற்றெழுத்தின் முன்னதாய், உயிரோடு கூடிய வல்லெழுத்தாறன் மேலதாய், வரும். எ - று.

உயிர்வருக்கத்து இறுதிக்கட்டந்த ஆய்தவடிவைப் பிற்காலத்து வேறுபட வரைந்து வழங்குவராதலின், தொல்லை வடிவு தோன்ற ஆய்தப்புள்ளியென்றார்.

உ-ம். எஃரு, கஃக, இருபஃத, அஃகடிய, அஃகான், மஃகான் என வரும். தனிக்குறிலென்று வரைந்தோதாமையின்,

“விலஃஃஃவீங்கிரு னோட்டிமே மாத—நிலஃஃஃகு முத்தி னினம்” எனவும் வரும். பிறவுமன்ன.

இச்சுத்திரம், மேற்கோளாதலால், தானெடுத்து மொழிதலென்னுமுத்தி.

வல்லின வகையான் இயல்பாக வந்த ஆய்தமாறனோடு, புணர்ச்சிவிகாரத்தான் வரும் ஆய்தமுஞ் செய்யுள் விகாரத்தான் வரும் ஆய்தமுங்கூடி, எட்டாய் வருமாறு காண்க. (௩௫)

சூக. இசைகெழின் மொழிமுத லிடைகடை நிலைநெடில் அளபெழு மவற்றவற் றினக்குறில் குறியே.

எ-னின். உயிரளபெடைவருமாறுணர்-ற்று. இ - ள். செய்யுட்கண் இசை குன்றின், மொழி முதலினும் இடையினுங் கடையினுநின்ற ரெட்டெழுத்தேழும், அவ்விசை நிறைக்கத் தத்தமாத்திரையின் மிக்கொலிக்கும்; அவ்வாறளபெடுத்தன அறிதற்கு, அவற்றின் பின், அவற்றிற்கு இனமாகிய குற்றெழுத்துக்கள் வரிவடிவன்கண் அறிகுறியாய் வரும். எ - று.

உ-ம். “ஆஅ வளிய வலவன்றன் பார்ப்பினே—உஇ ரிரையுங்கொண் டிரளைப் பள்ளியுட்—தேந் திரையலைப்பத் துஞ்சா திறைவன்றோண்—மேள வலைப்பட்ட நம்போ னறுதுதா—லோஒ வழக்குர் துயர்.” எ-ம். “உறாஅர்க் குறுநோ யுரைப்பாய் கடலைச்—செறாஅஅய் வாழிய நெஞ்சு.” எ-ம். “அனிச்சப்பூக் கால் களையாள் பெய்தா னுசுப்பிற்கு—நல்ல படாஅ பறை.” எ-ம். வரும். செறாஅஅய் வாழியென்புழி நான்கு ழாத்திரையாயும், ஏனைய மூன்று மாத்திரையாயும், அலகுபெற்றுச், செய்யுளிசை நிறைத்து, மூவிடத்தும் வந்தவாறு காண்க, பிறவுமன்ன.

இனி இசைகெடினென்று பொதுப்படக் கூறினமையால், “கெடுப்பதுஉங் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றுங்கே—யெடுப்பதுஉ மெல்லா மழை” எனக் குறில் நெடிலாய் அளபெழுந்து அலகு பெற்றும் பெருதும் இன்னிசை நிறைப்ப வருவனவும், “உரனசைஇ யுள்ளர் துணையாகச்சென்றார்—வரனசைஇ யின்னு முளேன்” என அளபெழுந்து அலகுபெற்றும் பெருதுஞ் சொல்விசை நிறைப்ப வருவனவும், “வீழப் படுவார் கெழீஇயிலர் தாம் வீழ்வார்—வீழப்படாஅ ரெனின்” என்பதனுட் கெழீஇயிலரென அளபெழுந்து அலகு பெருது சொல்விசை நிறைப்ப வருவனவுங்கொள்க.

எழுத்துப் பலவாயின ஒலிவேற்றுமையானன்றே, அங்ஙன மாதலின், நெடிலது விகாரமாய் ஓரொலியாய்ப் பிறப்பதே அளபெ டையென்பார் நெடிலளபெழுமென்றும், அவற்றவற்றினக் குறில் குறியேயென்றுங் கூறினார். ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும், நீரு நீருஞ் சேர்த்தாற்போல நெட்டெழுத்தோடு குற்றெழுத்தொத்து நின்று கீண்டிசைப்பதே அளபெடையென்பார், “குன்றிசை மொ ழிவயி னின்றிசை நிறைக்கு—நெட்டெழுத் திம்ப ரொத்தகுற் றெழுத்தே” என்றார். இங்ஙனம் ஒலிபற்றிக் கூறும் வகையால் இருவர்க்குங் கருத்து ஒன்றேயாயினும், குறியேயென்றது, இவ் வீரண்டு மேற்கோளில் ஒன்று. துணிதலான், ஒருதலைதுணிதலென் னுமுத்தீயும் அமமதமும் பட வந்ததென்க. இப்பெற்றியறியாதார், நெடிலங் குறிலும் விரலும் விரலுஞ் சேர நின்றுற்போல இணை ந்து நின்றளபெடுக்குமெனத், தமக்கு வேண்டியவாறே கூறுப. நெடிலங் குறிலும் அவ்வாறு நின்றளபெழுமென்றல் பொருந்தா மைக்கு, எழுத்தெடை யென்னாது அளபெடையென்னுங் குறி யீடே சான்றதலறிக. அற்றேல், ஓரெழுத்தினையே இரண்டு மாத் திரையும் ஒருமாத் திரையுமாகப் பிரித்து, அசைத்து, அதனற் சீர் செய்து, தனையறுத்தல் பொருந்தாதெனின்,—அற்றன்று: எழுத்து வகையானென்னாது, “மாத்திரை வகையாற் றனைதம கெடாநிலை— யாப்பழி யாமையென் றளபெடை வேண்டும்” எனக் கூறுபவாக லின், எழுத்திற்கு மாத்திரை கோடலும், அசைத்தலும், சீர் செய் தலும், தனையறுத்தலும், ஓசைபற்றியல்லது, எழுத்துப்பற்றியல்ல வென்க.

இதனுள், செப்பலோசை முதலியவோசை குன்றாது நெட் டெழுத்தேழும் மொழி முதலிடை கடைகளினின்று அளபெடுக் குங்கால், ஓளகாரம், மொழியிடை கடைகளின் வரப்பெறுமை யின், அவ்விடங்களின் அஃதொழிய நின்று அளபெடுக்கும் அள பெடை பத்தொன்பதோடு, இன்னிசை நிறைப்பவுஞ் சொல்லிசை நிறைப்பவும் அளபெடுக்கும அளபெடையிரண்டும் கூடி, உயிரள பெடை எழுமுன்றாய் வருமாறு காண்க.

கூஉ. ற ஞ ண ந ம ன வ ய ல ள வாய்தம்

அளபாற் குறிலிணை குறிற்கீழிடைகடை

மிகலே யவற்றின் குறியாம் வேறே.

எ-னின். ஒற்றளபெடை வருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். செய் யுட்கண் இசை குன்றின், குறிலிணைகீழும் குறிற்கீழுமாய் மொழி

யிடையினும் ஈற்றினும் நின்ற இப்பத்தொற்றும், ஆய்தமும், அவ்
வோசை நிறைக்கத், தம்மாத்திரையின் மிக்கொலிக்கும்; அவ்வாற
ளபெடுத்தன அறிதற்கு, அவற்றின் பின் அவ்வெழுத்துக்களே
வரிவடிவின் கண் வேறறிஞரியாய் வரும். எ-று.

‘ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே’ என்பத,
ஏன்மேல் ‘இசைகெடின்’ என்பதனை இவ்வளபெடைக்கும் வரு
வித்துக்கொள்க.

மாத்திரை நிறைத்தற்கன்றி அறிகுறிமாத்திரையாய் வருமெ
ன்று கோடற்கு, வேறேயென்றார்.

உ-ம். “இலங்கு வெண்கிறைகு டிசனடி யார்க்கு—கல
ங்கு நெஞ்சமில் காண்” எ-ம். “எங்ங் கிறைவனுள னென்பாய்
மனனையா—னெங்ங் கெனத்திரிவா ரின்.” எ-ம். “கலங்ங் கொ
ண்ட கன்மார்பர்” “மடங்ங் கலந்த மனனேகளத்து—விடங்ங்
கலந்தானே வேண்டு” எ-ம். “அங்ங் கனிந்த வருவிடத்தார்க் கன்
புசெய்து—நங்ங் களங்கறுப்பா நாம்” எ-ம். நகரம், குறிலிணைக்
கீழுங் குறிநீழும், மொழிக்கிடையினங் கடையினும், முறையே
அளபெழுந்தது. “கண்ண் கருவினை காழ்முல்லை கூரெயிறு—
பொன்ன் பொறிகுணங்கு போழ்வா யிலவம்பு—மின்ன் னுழை
மருங்குன் மேதகு சாயலா—ளென்ன் பிறமகளா மாறு.” என
ணகரமும் னகரமுங், குறிநீழும், மொழியீற்றின் அளபெழுந்தன.
“எஃஃஃ ஓவகிய கையரா யின்னுயிர்—வெஃஃஃகு வார்க்கில்லை வீடு”
என ஆய்தம், குறிநீழும், மொழிக்கிடையின் அளபெழுந்தது.
பிறவுமன்ன.

ஆய்தம் ஒற்றொடும் ஒருபுலையொத்து வருதலின், ஈண்டுத்
தந்துரைத்தார்.

நகரம் விதியீறாய் வருதலின் அதனை விலக்காது, ஆய்தம்
ஒருமொழிக்கண்ணுந் தொடர்மொழிக்கண்ணும் விதித்த முதலெ
ழுத்துக்கள் இருமருங்கு நின்றெழுப்ப இருசிறகெழுப்ப எழுமுட
லதுபோல் இடையெழுந்தொலிப்பதன்றி ஒருவாற்றானும் ஈறாய்
வருந் தன்மையதன்றாகலின், அஃகடிய முதலியவற்றின்கட்டிநீர்த்
ஆய்தம், அஃகான் முதலியவற்றின்கட்டோன்றிய ஆய்தம்போலத்
தொடர்மொழிக்கண் இடைநிலையாதன்றி விதியீற்றென்று அத
னுண்மை துணிந்து, அதனையிறுதிக்கண் விலக்கி, ஒற்றளபெடை
நாற்பத்திரண்டென்று மேலுரைத்தவாறு, இங்ஙனம் வருதல்
காண்க.

கூகூ. யகரம் வரக்குற ஞத்திரி யிகரமும்
அசைச்சொன் மியாவி னிகரமுங் குறிய.

எ-னின். குற்றியலிகரம் வருமாறுணர்-ற்று. இ - ள். யகரம் வருமொழிக்கு முதலாகவர, நிலைமொழிக்கீறாகி நின்ற குற்றியலுகரத் திரிந்த இகரமும், மியாவென்னும் அசைச்சொல்லின்கண் இகரமும், குற்றியலிகரங்களாம். எ - று.

எனவே, இங்ஙனம் வருமாயின், இவ்வெழுத்தின்றொடர்பூர் குறுகுமென்பது பெற்றும்.

உ-ம். நாகியாது, எஃகியாது, வரகியாது, கொக்கியாது, குரங் கியாது, அல்கியாது. எ-ம். கேண்மியா, சென்மியா. எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன.

பொதுப்படக் கூறிய குற்றியலுகரமுப்பத்தாறானும், அசைச் சொன்மியாவினானும், குற்றியலிகரம் முப்பத்தேழாய் வருமாறு காண்க. (கூஅ)

கூசு. நெடிலோ டாய்த முயிர்வலி மெலியிடைத்
தொடர்மொழி யிறுதி வன்மையூ ருகரம்
அஃகும் பிறமேற் றொடரவும் பெறுமே.

எ-னின். இடமும் பற்றுக்கோடுஞ் சார்ந்து குற்றியலுகரம் வருமாறுணர்-ற்று. இ - ள். தனிநெடிலேழுடனே, ஆய்தமொன் றும், மொழியிடையீறுகளின் வரப்பெறாத ஒளகாரமொழித்தொழிந்த உயிர் பகிடுன்னும், வல்லெழுத்தாறும், மெல்லெழுத்தா றும், வல்லெழுத்துக்களோடு தொடராத வகரமொழித்தொழிந்த இடையெழுத்தைந்துமாகிய முப்பத்தாறெழுத்தினுள், யாதானுமொ ன்று ஈற்றுக்கயலெழுத்தாய்த் தொடரப்பட்டு, மொழியிறுதிக்கண் வல்லெழுத்துக்களுள் யாதானுமொன்று பற்றுக்கோடாக, அதனை யூர்ந்து வரின், அவ்வுகரத் தன்மாத்திரையிற் குறுகும்; அது தன் மாத்திரையிற் குறுகுதற்கும் மொழி நிரம்புதற்குங் காரணம், இவ் வோரெழுத்துத் தொடர்தன்மாத்திரையின் அமையாது, பிறவெழு த்துக்களுள் ஒன்றும் பலவும் மேலே தொடரவும் பெறும். எ - று.

நெடிலை ஒடுக்கொடுத்துப் பிரித்தார், தனிநெடிலாதலின். உயிரென்றது குற்றியிர் நெட்டுயிர் இரண்டினையும்.

தொடரென்னும் வினைத்தொகை வன்மையூருகரமென்னுஞ் செயப்படுபொருளோடு முடிந்தது.

பிறவேன்றது, ‘பகாப்பீதமேழும் பகுபதமொன்பதும்’ என்று வரையறுத்தவற்றின், இங்ஙனம் ஈற்றயலும் ஈறுமாகக் கூறிய இரண்டுமொழித்து, ஒழிந்த ஏழும் ஐந்துமாய எழுத்துக்களை.

தொடரவுமென்ற உம்மை இறந்தது தழீஇ நின்றது.

பெறுமேயென்றது தனிநெடிலொழிந்த ஐந்து தொடரும், வன்மையுருகரங் குறுகுதற்கும் மொழி நிரம்புதற்கும் மேற்றொடர்தலும் இன்றியமையாமையின்.

உ-ம். நாகு, எஃகு, வரகு, பலாசு, கொக்கு, குரங்கு, அல்கு எனவரும். பிறவுமென்ன.

இனி, இங்ஙனம் பிறமேற்றொடரவும் பெறுமேயெனக் கூறா தொழியின், இவ்வைவகையெழுத்து ஈற்றெழுத்துங் கூடியே ஒரு மொழியாய் நிற்குமெனவும் பட்டு, அது இது என்றற்றொடக்கத் தனவுங் குற்றியலுகரமாவான் செல்லுமெனவும், ஆப்தமுந் தனிமெய்யும் மொழிக்கு முதலாமெனவும், தனிநெடிலை ஒடுக்கொடுத்து விதக்கவேண்டாவெனவும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் “நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி யீற்றுங்—குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்ந்தே.” எனத் தொகுத்துக் கூறியவாறே கூறாது, எல்லாவெழுத்தையுங் கூறுவார், அவற்றையே ஆய்தமுதல் ஐந்தாக வகுத்துத், தனிநெடிலோடு ஆராகக், குற்றுகரத்தை அறுவகையான் வழங்குதற்கு இலக்கணந் தோன்றக் கூறினமையின், அவ்வாறு எடுத்தாளுதற்பொருட்டு, எல்லாவெழுத்தையுங் குறியீடாக விதந்த ஆப்தமுதலிய ஐந்தனுள் ஒன்று ஈற்றயலினின்று இறுதி வன்மையுருகரத்தைத் தொடர்தலேயன்றிப் பிற மேற்றொடர்தலுங் குறுகுதற்கேதுவன்றெனவும், பொருள்படுமாறறிக.

இச்சூத்திரப்பொருள் முன்மொழிந்துகோடலென்னுமுத்தி.

இனி, இவ்வாறன் பகுதித் தொடரும் இடமாதலின், இவ்விடவேற்றுமையாற் குற்றியலுகரம் முப்புத்தாறென்று மேற்கூறியவாறே வருமாறு காண்க.

இவ்வாறு கொள்ளாது, ஆசிரியர் ஈற்றயலினின்ற எழுத்தை இடமாகக் கொண்டாற் பீரீல, ஈற்றயலினின்ற அசையை இடமாகக்கொண்டு, அவற்றுள் அது இது முதலிய முற்றுகரத்தை நீக்குதற்குக் குற்றெழுத்துத் தனியே வரும் அசையொன்றினையும் ஒழித்து, ஏனையேழசையினையும் “நெடிலே குறிலிணை குறினெழுலென்றிவை—யொற்றொடு வருதலொடு குற்றெற் றிறுதியென்—மேழ்கும் றுகரக் கிடனென மொழிப” எனக் கூறினாருமுளரா

லோபெனின்:—அவ்வாறு ஏழிடமெனக் கோடு மென்பார்க்குப், பின்னாக்குச் சுண்ணாம்பு பட்டாங்கு வினையாட்டு இறும்பூது முதலியனவும், ஆய்தந் தொடர்ந்தனவும், நெட்டொற்றிறுதி நெடி லிறுதிக் குற்றுகர முதலியனவுங் குற்றொற்றிறுதிக் குற்றுகரமு மாய் அடங்குமேனும், போவது வருவது ஒன்பது முதலியன அட ங்காமையறிக. நெடிந் முதலாயின ஈற்றயலினிற்றல் வேண்டு மென யாப்புறவின்மையின், முதற்கணிற்றினும் ஈற்றுகரம் அவற்றி றுதியாதல் அமையுமெனக்கொண்டு, போவது முதலியனவும் நெடி லிறுதி முதலியனவாய் அடங்குமென்பார்க்கும், அங்ஙனம் மாகு படுத்துக் கருவி செய்ததனால் போதப்பயனின்றென்பதாம். இது பிற்தூற்றும்நற் காட்டலென்னுமதம்.

இனி, மொழிந்த பொருளோடொன்றவவ்வயின் மொழியா ததனை முட்டின்று முடித்தலென்னு முத்தியான், நுத்தையென்னு “முறைப்பெயர் மருங்கி னொற்றிய நகரமிகை” உகரமூர்ந்து மொழி முதற்கணிற்றினுங் குற்றியலுகரமாமெனவும், அவ்வுகரம் செக்குக் கணை சுக்குக்கோடு எனப் புணர் மொழியிடைப்படினுந் தன்னரை மாத்திரையிற் குறுகுமெனவுங் கொள்க. (௩௯)

௯௦. தற்சுட் டளபொழி யைம்மூ வழியும்
கையு மெளவு முதலற் றாகும்.

எ-னின். ஐகார ஒளகாரக்குறுக்கங்கள் வருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். ஐகாரம், தன்னைக் கருதித் தன் பெயர் கூறுமளவிற் குறுகாது, ஒழிந்தமொழி முதலிடை கடைபென்னும் மூன்றிடத் தும், முன்னும் பின்னும் இருமருங்குமாய எழுத்தினொருடர்பால், தன்மாத்திரையிற் குறுகும். ஒளகாரமும், தன்பெயர் கூறுமளவிற் குறுகாது, ஒழிந்த மொழி முதற்கட் பின் வருமெழுத்தினொருடர்பாற் தன்மாத்திரையிற் குறுகும். எ-று.

சுட்டளபென்பது வினைத்தொகை.

அளபென்றார், எழுத்தின் சாரியை தொடரினுங் குறுகுமெ ன்பது கருதி. எனவே, ஒரெழுத்தொருமொழியாய், நிலைமொழி வருமொழியாய்த் தொடராது, தனித்து, ஒரோவிடங்களின் வரின், தன்மாத்திரை குறுகாதென்பதூஉம் பெற்றும்.

உ-ம். ஐப்பசி, மைப்புறம். எ-ம். வலைம்ன். எ-ம். குவளை. எ-ம். மௌவல். எ-ம். வரும்.

இனி “அளபெடை தனியிரண் டல்வழி யையெள—வுளதா மொன்றரை தனிமையு மாகும்” எனக் கூறினாருமுளராலோபெ

னின்;—தன்னியல்பாய இரண்டு மாத்திரையினின்றும் குறுகுதலில்லனவற்றை ஒழிப்பார் விகாரத்தான் மூன்று மாத்திரையும் காண்கு மாத்திரையுமாய் மிக்கொலிக்கும் அளபெடையை ஒழிக்க வேண்டாமையின், அது பொருந்தாதென்க. இது மறுக்கலென்னுமதம். ஏனைய உடன்படல்.

இடவகையான, ஐகாரக்குறுக்கம் மூன்றும், ஒளகாரக்குறுக்கம் ஒன்றும் வருமாறு காண்க.

இனி, ஐகாரக்குறுக்கம் மொழிமுதற்கண் ஒன்றரை மாத்திரையாயும் ஏனையிடங்களின் ஒருமாதிரையாயும், ஒளகாரக்குறுக்கம் மொழிமுதற்கண் ஒன்றரை மாத்திரையாயுங் குறுகுமென்பது உய்த்துணர்ந்துகொள்க. அவ்வாறு உய்த்துணர்ந்து கொள்ளாக்கால், “வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்—வைகலும் வைகலை வைகுமென் நிற்புறுவர்—வைகலும் வைகற்றம் வாழ் நாண்மேல் வைகுதல்—வைகலை வைத்துணராதார்.” எ-ம். “கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்—மெய்வேல் பறியா நகும்.” எ-ம். “ஒளவிய நெஞ்சத்தா னாக்கமுஞ் செவ்வியான்—கேடுகினைக்கப் படும்.” எ-ம். வரும் இலக்கியங்கட்கு இலக்கணம் இன்றும் முடியுமென்க. (௪௦)

௬௬. ண ன முன்னும் வஃகான் மிசையுமக் குறுகும்.

எ-னின். மகரக்குறுக்கம் வருமாறுணர்ந்து. இ-ள். ணகார ணகாரங்களின் ஒன்று நின்று தொடர்ந்திட அதன் முன்வரினும், வகாரம் வந்து தொடர்ந்திட அதன்மேனிற்பினும், மகரத் தன்னரை மாத்திரையிற் குறுகும். எ-று.

உ-ம். “பசுப்போல்வார் முற்பட்டாற் பாற்பட்ட சான் றோர்—முகப்போல முள்கார் கிருப்பர் - பசித்தான்—வெருளினு மெல்லாம் வெருளுமஃதன்றி—மருளினு மெல்லா மருண்ம்.” எ-ம். “திசையறி மிகானும் போன்ம்.” எ-ம். தரும் வளவன். எ-ம். வரும்.

இனி, ணகர ணகரங்களின் முன்வந்த மகரஞ் செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டு முற்றிற்ற தென்பதுஉம், அவ்வீற்றயலுகரங்கெட அவ்வுகர மூர்ந்த ளகர லகரங்கள் ஈற்று மகரத்தோடு மயங்காமையின் மயங்குதற்குரிய ணகர ணகரமாய்த் திரிந்தன ஈண்டு நின்ற ணகர ணகரமென்பதுஉம், இவற்றுள் ஒன்றுடன் ஈரொற்றும் மயங்கின் மகரங் குறுகுமென்பதுஉம், இவற்றின் முன் குறுகுதல் செய்யுட்கண்ணதென்பதுஉம், காணும் உணும் என இயலீ பாக கின்ற ணகர ணகரங்கள் முன் இவ்வாறு வந்து மகரங் குறு

காதென்பது உம், பிறவும் மேல் வருஞ் சூத்திரங்களெல்லாவற்றை யும் வேண்டிப் பருந்தின் வீழ்வாய் நின்ற இச்சூத்திரத்து உய்த்து ணர்ந்துகொள்க. இஃது உய்த்துணர வைப்பென்னு முத்தி. (சுக)

கூஎ. ல ள வீற் றியைபிணு மாய்த மஃகும்.

எ-னின். ஆய்தக்குறுக்கம் வருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். லகார ளகாரவீற்றுப் புணர்ச்சியினால் வரும் 'குறில்வழி லளத்தவ் வணையி னுய்த—மாகவும் பெறுஉம்' என்ற ஆய்தம், இருமருகமுமாய எழு த்தின் ஞெடர்பால் தன்னரை மாத்திரையிற் குறுகும். எ - று.

உ-ம். கஃநீது, முஃம்து என வரும்.

இது முடிவிடங்கூறலென்னுமுத்தி.

இவ்வாய்தங் குறுகாதெனக் காண்டல் விரோதங் கூறுவா ருமுள்.

(சுஉ)

ரு. உருவம்.

கூஅ. தொல்லை வடிவின் வெல்லா வெழுத்துமாண் டெய்து மெகர வொகரமெய் புள்ளி.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே உருவமாமாறுணர்-ற்று. இ - ள். எல்லாவெழுத்தும் பலவேறு வகைப்பட வரைந்து வழங் கும் பழைய வடிவினையுடையவாம்; அவ்வடிவினவாய் வழங்குமிட த்துத், தனித்தும் உடம்பூர்த்தும் வரும் ஏகரவொகரமும் தனி மெய்களும், இயல்பாய புள்ளியைப் பிற்காலத்து ஒழித்து வரைந்து ஏகாரவொகரங்களோடும் உயிர்மெய்களோடும் ஐயப்பட வழங் கும் வழக்கினையுடையவன்றித், துணியப்படுந் தொல்லை வடிவினது உறுப்பாய புள்ளியைப் பெறும். எ - று.

வரலாறு. எ் எ, ஒ ஒ, கெ் கெ, கொ் கொ, க் க என வரும். பிறவுமன்ன.

(சுஉ)

கூ. மாத்திரை.

கூக. மூன்றுயி ரளபிரண் டாகெடி லொன்றே குறிலோ டையெனக் குறுக்க மொற்றள பரையொற்றி உக், குறுக்க மாய்தங் கால்குறண் மஃகா னுய்த மாத்திரை.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே மாத்திரையாமாறுணத்-ற்று. இ - ள். உயிரளபெடைக்கு மாத்திரை மூன்றும்; நெடிலுக்கு மாத்திரை இரண்டாம்; குறிலுக்கும் ஐகாரக்குறுக்கத்திற்கும் ஒளகாரக்குறுக்கத்திற்கும் ஒற்றளபெடைக்குந் தனித்தனி மாத்திரை ஒன்றும்; ஒற்றிற்குங் குற்றியலிகரத்திற்குங் குற்றியலகரத்திற்கும் ஆய்தத்திற்குந் தனித்தனி மாத்திரை அரையாம்; மகரக்குறுக்கத்திற்கும் ஆய்தக்குறுக்கத்திற்குந் தனித்தனி மாத்திரை காலாம். எ - று.

உயிர்மெய்க்கு அளவு கூறுதென்புநீந்தார், மேல் 'உயிரளவாய்' என்றுரைத்தலின். இஃதுரைத்தாமென்னுமுத்தி.

உயிரளபெடை நான்குமாத்திரையவாதலும், ஐகார ஒளகாரக் குறுக்கங்கள் ஒன்றரை மாத்திரையவாதலும், ஆரிடத்துள்ளும் அவை போல்வனவற்றுள்ளும் அருகி வந்து செய்யுள் வருவமைதியாய் முடிதலின், அவற்றையொழித்து, எல்லார்க்குமொப்ப முடிந்து பயின்று வருவன மூன்று மாத்திரையும் ஒருமாத்திரையுமே யாகலின், மூன்றுயிரளபென்றும் ஒன்றே குறிலோடை யெளக்கறுக்கமென்றுங் கூறினார்.

குற்றியலகரம் புணர்மொழியிடைப்படிந் குறுகிக் காண்மாத்திரைபெறுதல், உரையிற்கோடென்பதனாற் கொள்க. (சச)

௧௦௦. இயல்பெழு மாந்த ரிமைநொடி மாத்திரை.

எ-னின். எழுத்தொலியெழுச்சி பலவற்றையும் அளந்து கோடற்குக் கூறிய ஒருமாத்திரை யென்னுங் கடுலசங்கையினை யுணர்-ற்று. இ - ள். மாந்தருடைய இயல்பாக எழும் இமைப்பொழுதும், நொடிப்பொழுதும், ஒருமாத்திரையென்னுந் வரையறைப்பொழுதாம். எ - று.

இமையென்றது இமைத்தலை. நெடியென்றது நொடித்தலை. இவையிரண்டும், ஆகுபெயராய்க், காலத்தையுணர்த்தி நின்றன.

இயல்பெழுமென்னும்பெயரெச்சம், இமை நொடியென்னும் பெயர்களோடு முடிந்தது.

எழுத்தொலி முதலியவற்றை இயல்பு கெடுத்து ஒருவன் வேண்டியவாறே எழுப்பினும் அவ்வாறெழாநிற்கும், இமையும் நொடியும் இயல்பு கெடுத்து எழுப்ப வேண்டினும் அவ்வாறெழாந் இயல்பாகவே எழாநிற்குமாதலின் இயல்பெழுமெனவும், மேலைச்

குத்திரத்து எழுத்தொலிகளை வேண்டியவாறே எழுப்பாது இவ்வளவான் அளந்தெழுப்புகவெனவுங் கூறினார்.

பின்னது நிறுத்தலென்னு முத்தியான், இவ்வளவு கருவி பிற கூறப்பட்டது. (சடு)

க0க. ஆவியு மொற்று மளவிறந் திசைத்தலும்
மேவு மிசைவிளி பண்டமாற் றுதியின்.

எ-னின். தவளைப்பாய்த்தாய் ஒன்றிடையிட்டு நின்ற மேலதற்கோர் புறனடையுணா-றறு. இ - ள். முதல் சார்பினைத்துமாய ஆவியுமொற்றும், மேற்கூறிய அளவிறந்து மிக்கொலித்தலையும் பொருந்தும், இசை விளிபண்டமாற்று முதலியவற்றின்கண். எ-று.

ஆதியென்றமையான், நாவல் குறிப்பிசை முறையீடு புலம்பலுங் கொள்க.

இசையின் அளவிறந்திசைக்குங்கால், ஆவி பன்னிரண்டு மாத்திரையீராகவும், ஒற்றுப் பதினொரு மாத்திரையீராகவும், இசைக்குமென்றார் இசைநூலார். இது பிற நூன் முடிந்தது தானுடன் பதினென்னுமுத்தி. ஏனையவற்றின் அளவிறந்திசைக்குங்கால், உலகநடை பிறழாதிசைப்பதே வகையறையென்க.

நாவலென்பது நெற்போர் தெழிக்கும் பகட்டினங்களைத் துரப்பதோர் சொல். “காவ லுழவர் கடுங்களத்துப் போரேறி—நாவலோ ஒடுகு வென்றிசைக்கு நாளோதை - மாவலவன்—கொல் யானை மேலிருந்து கூற்றிசைத்தாற் போலுமே—நல்யானைக் கோக்கிள்ளி நாடு” என்பதனாலறிக. “கஃஃஃஃ றென்னுங் கல்லத ரத்தம்” “கஃஃஃஃ றென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை” என்பன குறிப்பிசை. ஏனைய பொருடோன்றிக் கிடத்தலின், அளவிறந்திசைத்தல் வந்தவழிக் காண்க. (சசு)

எ. முதனிலை.

க0௨. பன்னீ ருயிருங் க ச த ந ப ம வ ய

ரு வ வீ ரைந்துயிர் மெய்யு மொழிமுதல்.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே மொழிக்கு முதலாமாறுணர்-ற்று. இ - ள். பன்னிரண்டியரும், உயிருந்த இப்பத்து மெய்யும், மொழிக்கு முதலாம். எ - று.

உ-ம். அடை, ஆடை, இடை, ஈடு, உடை, ஊடல், எடு, ஏடு, ஐயம், ஒதி, ஓதி, ஒளவியம். எ-ம். களி, சவடி, தளிர், நலம், படை, மலை, வளம், யவனர், ஞமலி, அங்நனம். எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன.

உயிர்போற்றனித்து முதலாந்தன்மையவல்லவாதலின், உயிர் மெய் யென்றார். இஃதின்னதல்லதிதுவென மொழிதலென்னு முத்தி. (சஎ)

௧௦௩. உ ஊ ஒ ஓ வலவொடு வம்முதல்.

எ-னின். பொதுவியுட் சிறப்பிவியுணர்-ற்று. இ - ள். இந் நான்குமல்லாத எட்டுயிரோடும் வகரம் மொழிக்கு முதலாம். எ - று.

உ-ம். வளி, வாளி, விளி, வீளி, வெளி, வேளை, வைகல், வெளவு என வரும். (சஅ)

௧௦௪. அ ஆ உ ஊ ஒ ள யம்முதல்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இவ்வாறுயிரோடும் யகரம் மொழிக்கு முதலாம். எ - று.

உ-ம். யவனர், யானை, யுகம், யுகி, யோகம், யௌவனம் என வரும்.

மேலையொடுவை வருவித்துக் கொள்க. (சக)

௧௦௫. அ ஆ எ ஒவ்வோ டாகு நும்முதல்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இந்நான்குயிரோடும் ஞகரம் மொழிக்கு முதலாம். எ - று.

உ-ம். ஞமலி, ஞாலம், ஞெகிழி, ஞௌள்கிற்று என வரும். ()

௧௦௬. சுட்டியா வெகர வினாவழி பவ்வை
ஒட்டி நவ்வு முதலா கும்மே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். மூன்று சுட்டும் யாவிலாவும் எகர வினாவுமாய இடைச்சொற்களின் பின் அகரத்தையொட்டி நவ்வும் மொழிக்கு முதலாம். எ - று.

உ-ம். அங்நனம், இங்நனம், உங்நனம், யங்நனம், எங்நனம் என வரும். இவற்றை அங்கு எங்கு என்றும்போல ஒருமொழிகளென்றென்னையெனின்:—அஞ்ஞான்று எஞ்ஞான்று என்பனபோலப் பிளவுபட்டு இடையே மெல்லொற்று மிக்கு வருதலிற் றொடர்மொழிகளையாமென்க.

ஈனமென்பது, இடத்தினையும் தன்மையினையும் உணர்த்தும் பலபொருளுொருசொல்லாய் வரினும், தனித்து வருந் தன்மைய தன்றி, முடவன் கோலூன்றி வந்தாற்போலச் சுட்டு வினாவாகிய இடைச்சொற்களை முன்னிட்டு வருதலான், வழியென்றும், ஏனைய மெய்கள்போல முதலாகாமையின் அவ்வோடென்னுது ஒட்டியெ ன்றும், ஒருவாற்றான் முதலாதலின் இழிவுசிறப்பாக ஈவ்வுமென் றுங் கூறினார். இங்ஙனங் கூறலான், ஈகரம் மொழிக்கு முதலாகா தென்பார்க்கு உடன்படலும் மறுத்தலுமாய்ப் பிறர் தம்முதழேற் கொண்ககளைவே யென்னும் மதம்படக் கூறினாரென்றுணர்க.

இனி முதலாமென்ற பத்துயிர்மெய்யுள் வகரமுதலிய நான் கினையும் விதந்து கூறவே, ஒழிந்த ஆறு மெய்யும் பன்னிரண்டியி ரோடு முதலாமென்பது அகத்தாபத்தியாற் பெற்றும்.

இனி, “சகரக் கிளவியு மவற்றோ ரறமே—அ ஐ ஓளவெனு மூன்றலங் கடையே.” என்பது முதலாக இன்னோரன்ன சிலவெ முத்துக்களை மொழிக்கு முதலாகாவென ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் விலக்கினாராலோவெனின்:—இவ்வடமொழிகளுந் திசைச்சொற் களும் அக்காலத்து இவ்வாறு தமிழின்கட் பயின்று வாராமை பற்றியென்க. (௩௧)

அ. இறுதிநிலை.

க௦௭. ஆவி ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள மெய்
சாயு முகரநா லாறு மீறே.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே மொழிக்கேரமானுணர்-ற்று. இ - ள். தனித்தும் ஒற்றோடும் வரும் ஆவி முதலாக இங்ஙனங் கூறிய இருபத்துநான்கெழுத்தும் மொழிக்கேரம். எ - று.

உ-ம். ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓன. எ-ம். சுட்டும் வினாவும் உவ மவுருபடியுமாய் ஓரெழுத்தொருமொழியாம் இடைச்சொல்லாகிய அ, இ, உ, எ, ஒ. எ-ம். வின, பலா, கரி, ஞீஇ, கடு, மருஉ, சே, தை, கோ. எ-ம். உரிஞ், மண், பொருந், மரம், பொன், வேய், வேர், வேல், தெவ், வீழ், வான், அஃகு. எ-ம். வரும். காட்டாதொழிந்தன வருஞ் குத்திரத்தாற் காண்க.

குற்றகரமும் உயிராய் அடங்குமேனும், புணர்ச்சி வேறுபாடு தோன்ற வேறெடுத்தோதினாரென்க. (௩௨)

க௦அ. குற்றயி ரளமி னீரூ மெகர
மெய்யொடே லாதொந் நவ்வொ டாமெளக்
ககர வகரமோ டாகு மென்ப.

எ-னின். குற்றயிர்க்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியும், எகரத்திற்கு எய்தியதொருமருங்கு விலக்கலும், ஒகரத்திற்கும் ஓளகாரத்திற்கும் எய்தியவற்றுட் சிறப்புவிதியும் உணர்-ற்று. இ-ள். குற்றயிர் அளபெடையின்கண் ஒலிவடிவின் ஈறும்; எகரம் மெய்யோடு ஈறுகாது; ஒகரம் நகரமொன்றுடன் ஈறும்; ஓளகாரம் ககரவகரங்களிரண்டுடனும் ஈறும் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ - று.

உ-ம். “ஆஅவளியவலவன்” எ-ம். நொ. எ-ம். கெள? வெள. எ-ம். வரும்.

நெடில் அளபெடுப்புழி நெட்டெழுத்துத் தனியே வந்த நேரசை குற்றெழுத்துத் தனியே வந்த நேரசை என்று கொள்ள நின்றலிற் குற்றயிரளபினீரூமென்றார்.

எகர ஒகர ஓளகாரங்களை விதந்தோதவே, எணையுயிர்கள் தமக்கேற்ற மெய்களோடு ஈரூமென்பது பெற்றும்.

முதலுஞ் சார்புமாய் வகுத்து விரித்துக்கொண்ட எல்லாவெழுத்தும் உயிரும் மெய்யும் ஆய்தமுமாய் அடங்கலின், முதலுமீறுமாகாத ஆய்த்தையொழித்து, ஒழிந்த உயிருமெய்யுமாய் இரண்டினையும் உயிர்முதன் மெய்முதல் உயிரீறு மெய்யீறென வகுத்துக்கொண்டார், மேல் வரும் புணர்ச்சிவிதி அடங்குதற்பொருட்டெனக் கொள்க. (௫௬)

க௦க. நின்றநெறி யேயுயிர் மெய்முத லீறே.

எ-னின். எழுத்தினது முதலும் ஈறுமாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். உயிர்மெய்யினது முதல் யாது அதனீறியாதெனின், ஒற்று முன்னும் உயிர் பின்னுமாய் ஒலித்து நின்ற நெறியே, மேல் அதன் முதலாம், உயிர் அதனீறும். எ - று.

எனவே, உயிரும் ஒற்றும் ஆய்தமுதலிய ஒன்பது சார்பெழுத்துக்களும் ஓரெழுத்தாகலின், அவற்றிற்கு முதலும் ஈறும் அவையேயுமென்பது அருத்தாபத்தியாற் கூறினார். இஃது எங்ஙனம் சொல்லினெய்க்கூறுவென்னுமுத்தி. இத்தொடக்கத்தனவல்லனா, சொலவன முடிவுன்பொருண் முடித்தலென்னுமுத்தி.

முன்னர் மொழிக்கு முதலீறென்றவற்றுள்ளும், பின்னர் இடைநிலை போலி பதம் புணர்பென்பவற்றுள்ளும், உயிர்மெய்யைப் பிரித்துத் தனிமெய்யும் தனியுயிரும் போல வைத்து இலக்கணங் கூறலின், மொழிக்கு முதலுமீறுங் கூறுதலன்றி எழுத்திற்கு முதலுமீறுங் கூறினாரென்றுணர்க. இச்சூத்திரஞ் சிங்கநோக்கம். அற்றன்றி, ஆற்றொழுக்காய், முன்னின்ற மொழி முதலீறுரைக்குஞ் சூத்திரங்களையே தொடர்ந்து வந்ததென்பாருமுளர். பின் 'நம் முன் கவ்வாம்' என்றும், 'இயல்பினும் விதியினு நின்ற வுயிர்முன்க ச த ப மிகும்' என்றும், உயிர்மெய்யின் உயிரையும் மெய்யையும் வேறு பிரித்தோதுவது இலக்கணமன்றாய் முடியுமாதலின், அது பொருந்தாதென்க.

எண்ணதிகாரத்துள் உயிர்மெய்யை ஒரெழுத்தாக எண்ணினார், ஈண்டு இரண்டாக வைத்து இலக்கணங் கூறுவதென்னையெனின்:—அப்பொடு பெய்த உப்பே போல, உயிரொடு புணர்த்திய மெய், தன்னளவு தோன்றாது ஒன்றாய் நின்றலின் ஒன்றுமாய், ஒற்றுமுன்னும் உயிர் பின்னுமாய் ஒலித்து நின்ற நெறியான் இரண்டுமாய், நின்றலினென்றுணர்க. இவ்வாற்றான், உயிர்மெய்யென்னுஞ் சொல், மாத்திரைவகையான் உம்மைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாகவும், ஒலிவகையான் உம்மைத்தொகையாகவுங் கொள்ளப்படும். (௫௭)

௭. இடைநிலைமயக்கம்.

கக௦. க ச த ப வொழித்த வீரேழுன் கூட்டம்
மெய்ம்மயக் குடனிலை ரழவொழித் தீரெட்
டாகுமிவ் விருபான் மயக்கு மொழியிடை
மேவு முயிர்மெய் மயக்கள வின்றே.

எ-னின். நிறுத்தமுஷையானே மொழிக்கிடைநிலையாமாறுணர்த்துங்கால், உயிருடன் உயிர் மயங்கலும், மெய்யுடன் மெய் மயங்கலும், இவ்விரண்டும் மாறி மயங்கலுமென மூன்றாக வகுக்கப்படும்; இவற்றுள், உயிருடன் உயிர்மயங்குந் தன்மையின்மையின் அதனையொழித்து, ஏனையிரண்டினையுமுணர்-ற்று. இ - ன். மெய்பதினெட்டனுள், க ச த ப வென்னும் நான்கையுமொழித்த பதினான்கு மெய்யும் பிறமெய்களோடு கூடுங்கூட்டம் வேற்றுநிலைமெய் மயக்கமாம்; ரகார முகாரமென்னும் இரண்டினையுமொழித்து ஒழிந்த பதினாறு மெய்யுந் தம்மொடு கூடுங் கூட்டம் உடனிலைமெய்ம்

யக்கமாம். இவ்விரண்டு பரீதி மயக்கமும் மொழிக்கிடையே வரும். இவ்வாறு மெய்யுடன் மெய் மயங்குதலன்றி, உயிருடன் மெய்யும், மெய்யுடன் உயிரும், மாறி, உயிரு மெய்யும் மயங்கு மயக்கத்திற்கு வரையறையின்று, வேண்டியவாறே மயங்கும். எ - று.

கூட்டமெனினும் மயக்கமெனினுமொக்கும்.

உடனிலையென்பதனும் பிறமெய்யென்பது பெற்றும்.

மொழியென்றது ஒருமொழி தொடர்மொழியென்னும் இரண்டினையும்.

உயிருமெய்யு மயங்குதற்கு இடம் விதந்து கூறுது பொதுப்படக் கூறினார், மொழியினும் உயிர்மெய்யென்னும் ஒரெழுத்தினும் வருதலின்.

இச்சுத்திரத்தான், மெய்யுடன் மெய் மயங்குங்கால், க ச த ப வென்னு நான்குந் தம்மொடு தாமே மயங்குமெனவும், ர ழு வென்னுமிரண்டுந் தம்மொடு பிறவே மயங்குமெனவும், ஒழிந்த பன்னிரண்டு மெய்யுந் தம்மொடு தாமும் பிறவுமயங்குமெனவும், பெற்றும்.

உயிருமெய்யும் மயங்குதற்கு உதாரணம். அல், வில். எ-ம். கா. எ-ம். மொழிக்கண் மயங்கின. க என எழுத்தின்கண் மயங்கின. மெய்யுடன் மெய் மயங்குதற்கு உதாரணம் மேல் வருஞ் சிறப்புச்சுத்திரங்களிற் காண்க.

இவ்விடைநிலையை ஒருமொழி தொடர்மொழியென்னும் இரண்டினுங் கொள்ளாது, ஒருமொழிக்கேயெனக் கொள்வாருமுளர். எவ்விடத்துவரினும் இரண்டெழுத்து இணங்கிப் பொருந்தும் பொருத்துவாயை இடைநிலையென்றோதலானும், இணங்காதனவரின் விகாரப்படுதலானும், ஆது நூற்கருத்தன்றென்க.

இனி, உயிர்மெய் மயக்களவின்றென்பதற்கு, உயிர்மெய் முன் உயிர்மெய் மயங்குதல் வரையறையின்றெனப் பொருள் கூறுவாருமுளர். இங்ஙனம் உயிர்மெய்யை இரண்டெழுத்தாகப் பிரித்து மயக்கவிதி கூறுவார் அதனையே ஒன்றாக வைத்து மயக்கவிதி கூறாநதலானும், கூறிலும் இடைநிலை மயக்க முழுவதும் இச்சுத்திரத்து அடங்காமையானும், அது பொருந்தாதென்க. (௫௫)

ககக. நம்முன் கவ்வாம் வம்முன் யவ்வே.

எ-னின். வேற்றுநிலை மெய்மயக்கத்துள் விதந்து சிறப்புவியுணர்-ற்று. இ - ள். நகர முன்னர்க் ககரமும், வகர முன்னர் யகரமும் மயங்கும். எ - று.

உ-ம். கங்கன், தெவ்யாது என வீரும். (௫௬)

ககஉ. ஞ நமுன் நம்மினம் யகரமொ டாகும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இவ்விரண்டு மெய்முன்னரும், தமக்கினமாகிய சகர தகரங்களும், யகரமும், மயங்கும்.

உ-ம். கஞ்சன், உரிஞ் யாது, கந்தன், பொருந் யாது எனவரும்.

ககங. ட நமுன் க ச ப மெய்யுடன் மயங்கும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இவ்விரண்டு மெய்முன்னரும், க-ச ப வென்னு மூன்று மெய்யும் இணங்கி மயங்கும். எ - று.

உ-ம். கட்கம், கட்சி, துட்பம், கற்க, கற்சிறார், கற்ப என வரும். (௫௮)

ககச. ண் னமுன் னினங்க ச ஞ ப ம ய வவ்வரும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இவ்விரண்டு மெய்முன்னரும், தமக்கினமாகிய டறக்களும், க ச ஞ ப ம ய வ என்னும் ஏழு மெய்யும், மயங்கும். எ - று.

உ-ம். வீண்டு, வெண்கலம், வெண்சோறு, வெண்குமலி, வெண்பல், வெண்மலர், மண்யாது, மண்வலிது. எ-ம். புன்றலை, புன்கண், புன்செய், புன்குமலி, புன்பயிர், புன்மலர், பொன்யாது, பொன்வலிது. எ-ம். வரும். (௫௯)

ககரு. மம்முன் ப ய வ மயங்கு மென்ப.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். மகரமெய் முன்னர்ப் பகர யகர வகரங்கள் மயங்குமென்று சொல்லுவர் புலவர். எ - று.

உ-ம். கம்பன், கலம் யாது, கலம் வலிது என வரும். (௬௦)

ககசு. ய ர மு முன்னர் மொழிமுதன் மெய்வரும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இம்மூன்று மெய் முன்னரும், மொழிமுதற்கு விதந்துகொண்ட பத்துமெய்யும், மயங்கும். எ - று.

உ-ம். வேய், வேர், வீழ், கடிது, சீறிது, தீது, பெரிது, நீண்டது, மாண்டது, ஞான்றது, யாது, வலிது. எ-ம். வேய்ங்குழல், ஆர்க்கோடி, பாழ்க்கிணறு. எ-ம். வரும்.

௧. கூறுங்கச்சொல்லென்னும் வணப்பு வகையான் மொழிமுதன் மெய்யெனக் கூறலின், யகரத்தின் முன் யகரமயங்கும் உடனிலை ஈண்டுக்கொள்ளாதொழிக. (௬௧)

கக௭. ஸ ளமுன் கச ப வ யவொன் றும்மே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இவ்விரண்டு மெய்முன்னரும், கச ப வ ய வென்னும் ஐந்துமெய்யும், மயங்கும். எ - று.

உ-ம். வேல், வாள், கடிது, சிறிது, பெரிது, வலிது, யாது என வரும். (௬௨)

ககஅ. ர முவல்லன தம்முற் றுமுட னிலையும்.

எ-னின். உடனிலை மெய்ம்மயக்கத்தின் சிறப்புவிதி யுணர்-ற்று. இ - ள். ரகார முகார மல்லனவாகிய வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கத்துட் கூறிய பன்னிரண்டு மெய்யும், உடனிலைக்கேயுரிய கச த ப நான்கும், தம்முற்றமுடனின் மயங்கும். எ - று.

உ-ம். அங்நனம், அவ்வை, அஞ்ஞானம், அந்நீர், அட்டு, அற்றம், அண்ணம், அன்னை, அம்மை, அய்யம், அல்லி, அள்ளல். எ-ம். அக்கு, அச்சு, அத்து, அப்பு. எ-ம். வரும். (௬௩)

கக௯. யரழுவொற் றின்முன் கச த ப ன ஞ ந ம
ஈரொற் றும்ரழத் தனிக்குறி லணையா.

எ-னின். தனிமெய்யுடன் தனிமெய்யாயும் மயங்குவன இனை யவென்பது உம், மொழிக்குறுப்பாக மயங்காதன இனையவென்பது உம், உணர்-ற்று. இ - ள். ய ர ழ வென்னும் மூன்றொற்றும், இவற்றின் முன் மயங்குமென விதித்த பத்தொற்றுள் இங்நனங் கூறிய எட்டொற்றும், தனிமெய்யும் உயிரூர்த மெய்யுமாய் மயங்குவனவன்றி, ஈரொற்றாயும் மயங்குவனவாம். ரகார முகாரவொற்றும், தனிக்குறிலும், மயங்குந்தன்மையவாயினும், மொழிக்கு உறுப்பாக, வருவதும் நிற்பதுமாய் மயங்கா. எ - று.

ஈரொற்றாமென்னும் உமமையும், மொழிக்குறுப்பாகவென்னுஞ் சொற்களும் எஞ்சி நின்றன.

உ-ம். வேய்க்குறை, வேர்க்குறை, வீழ்க்குறை, சிறை, தலை, புறம். எ-ம். வேய்க்குழல், ஆர்க்கோடு, பாழ்க்கிணறு. எ-ம். காய்ந்தனம், நேர்ந்தனம், வாழ்ந்தனம். எ-ம். வரும். ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

அணையாவென்ற ஆகாதனவற்றிற்கு உதாரணங் காட்டலாகாமையுணர்க். (௬௪)

கஉ௦. ஸ ளமெய் திரிந்த ன ணமுன் மகாரம்
கைந்தீ ரொற்றாஞ் செய்யு ளுள்ளே.

எ-னின். செய்யுட்குரியவாய் ஈரொற்றுடனிற்பன இனைய வென்பது உணர்-ற்று. இ - ள். லகார ளகாரவொற்றுத் திரிந்த னகார ணகாரங்கண்முன் வரும் மகரவொற்று, முன்னர்க் கூறிய வாறே குறுகி, அவற்றுடன் ஈரொற்றுடனிலையாஞ் செய்யுளாகத்து. எ - று.

உ-ம். “திசையறி மீகாணும் போன்ம்.” எ-ம். “மயிலியன் மாதர் மருண்ம்.” எ-ம். வரும்.

மகாரணைந்தென அறுவகித்தார், மகரங் குறுகுதற்குத் தெரூட ரும் னகர ணகரங்கள் லகர ளகரந் திரிந்தனவென்பதூஉம், அக் குறுக்கஞ் செய்யுட்கண்ணதென்பதூஉம் உய்த்துணர்தற்கென்க.()

கஉக. தம்பெயர் மொழியின் முதலு மயக்கமும் இம்முறை மாறியு மியலு மென்ப.

எ-னின். மொழி முதலீறிடை நிலைக்கு ஆவதோர் புறன டையுணர்-ற்று. இ - ள். எழுத்துக்கள் தம்பெயர்களை மொழிந்து நிலைமொழி வருமொழியாகப் புணர்க்குமிடத்து, எல்லாமொழி முதற்கும், இங்ஙனம் விதித்தனவும் விலக்கியனவுமாகிய எல்லா வெழுத்தும் முதலாம்; மயக்கத்திற்கு, இங்ஙனம் விதித்தனவும் விலக்கியனவுமாகிய எல்லாவெழுத்தும் மயங்கும் என்று சொல்லு வர் புலவர். எ - று.

இங்ஙனம் எல்லாவெழுத்துந் தனித்தனி அதற்கதுவே முத லாகவருமெனவே, ஈற்றிற்கு விதித்தனவும் விலக்கியனவுமாகிய எல்லாவெழுத்துந் தனித்தனி அதற்கதுவே ஈறாக வருமெனச் சொல்லாதே அநுத்தாடக்கியான் அமைதலின், ஈறுமென மிகை படக் கூறுதொழிந்தார்.

உ-ம். “அவற்றுள், ல ளஃகான் முன்னர் யவ்வுந் தோன் றும்.” என்புழி, லகரம் முதலாகியும், கூனிறுதி ளகரவொற்றோடு மயங்கியும், நின்றது. கெப்பெரிது என்புழி, எகரம் மெய்யோட றுய் நின்றது. பிறவும் வரையறையின்றி வருதல் காண்க.

ஆயத்திற்குப் பிறப்பதிகாரத்துள், வருவாய் கூறியவழி மயக் கவிதி அமைந்து கிடந்தமையானும், தன்பெயர் மொழிய வாரா மையானும், கூறுதொழிந்தார். (௬௬)

கஃ போலி.

கஉஉ. மகர விற்றுதி யஃறிணைப் பெயரின்
னகரமோ நெழா நடப்பன வுளவே.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே போலியாமாறு உணர்த்து
வான்றொடங்கி, மொழியிறுதிப்போலியுணர்-ற்று. இ - ள். பால்
பகாவஃறிணைப்பெயர்களினிடத்து இறுதி மகரம், னகரத்தோடு
ஒத்து நடப்பனவுளவாம். எ - று.

மகரவிற்றுதியென்றதனால், பால்பகாவஃறிணைப் பெயரென்
பது பெற்றும்.

மகரம் னகரத்தோடொத்தலாவது, பெயரிறுதிக்கண் மகர
கின்ற நிலைக்களத்து னகர நிற்பினும் வேற்றுமையின்றியொத்தல்.

உ-ம். “அகனமர்ந்து செய்யா ஞாறுய முகனமர்ந்து—நல்வி
ருந்தோம்புவா னில்.” இதனுள், அகம் அகன், முகம் முகன்.
எ-ம். தலம் தலன், நிலம் நிலன், கலம் கலன், நலம் நலன், வலம்
வலன். எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன.

உறழா நடப்பனவுள என்னுஞ் சொல்லாற்றலான், உறழா
தன பெரும்பாலவென்க. அவை வட்டம், குட்டம், மாடம், கூடம்
முதலாயின.

பால்பகாவஃறிணைப் பெயர்களிடத்து இயல்பாய் மகரவிற்றுதி
நிலையின் னகரம் போலியாய் வருமெனவே, அகன் முகன் முதலிய
சொற்களைப் பால்பகுத்த ஆதேவறிசொல்லெனக் கொள்ளற்கவே
ன்பது உம், எகின் பயின் குயின் வயின் முதலிய னகரவீற்றுப்
பெயர்க்கு இவ்வையப்பாடில்லை யென்பது உ-ம் பெற்றும்.

இனி, இவ்விற்றுதிப்போலியை முற்கூறியவதனால், சுரும்பு சுரு
ம்பர், அரும்பு அரும்பர், சாம்பல் சாம்பர், பந்தல் பந்தர் முதலி
யனவுங்கொள்க. (சுஎ)

கஉங. அ ஐ முதலிடை யொக்குஞ் ச ஞ யமுன்.

எ-னின். மொழிமுதற்போலியும் மொழியிடைப்போலியும்
உணர்-ற்று. இ - ள். மொழிமுதலினும், இடையினும், அகர ஐகா
ரங்கள் வேற்றுமையின்றி ஒத்து நடப்பனவாம், சகர ஞகர யகர
ங்கட்கு முன்னர் வருமாயின். எ - று.

எண்டு முன்னென்றது கால முன்னெனக் கொள்க.

உ-ம். பசல் பைசல், மஞ்சு மைஞ்சு, மயல் மையல். எ-ம். அமச்சு அமைச்சு, இலஞ்சி இலைஞ்சி, அரயர் அரையர். எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. (௬அ)

கஉசு. ஐகான் யவ்வழி நவ்வொடு சில்வழி
ஞஃகா னுறழு மென்மரு முளரே.

எ-னின். இதுவும் மொழியிடைப்போலியுணர்-ற்று. இ - ள். மொழியிடைக்கண், சிலவிடத்து, ஐகாரத்தின் பின்னும், யகரவொற்றின் பின்னும், இயல்பாய் வரும் நகரத்தோடு ஞகரம் உறழும் என்று சொல்லுவாருமுள்ளர். எ - று.

இப்போலி அருகி வருதலிற் சில்வழியென்றும், எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததன்றாகவின் என்மருமென்றுங் கூறினார்.

உ-ம். “செய்ஞ்ஞின்ற நீல மலர்கின்ற தில்லைச்சிற் நம்பலவன்—மைஞ்ஞின்ற வொண்கண் மலைகள் கண்டு மகிழ்த்து நிற்க—நெய்ஞ்ஞின் நெரியும் விளக்கொத்த நீல மணிமிடற்றான்—கைஞ்ஞின்ற வுடல்கண்டாற் பின்னைக் கண்கொண்டு காண்பதென்னே.” எ-ம். ஐஞ்ஞாறு. எ-ம். வரும்.

இச்சூத்திரம் பிறன்கோட்கூறலென்னுமுத்தி.

“மண் யாத்த கோட்ட மழகன்று தோன்றுமே.” “மண் ஞாத்கோட்ட மழகன்று தோன்றுமே.” எ-ம். “பொன் யாத்த தாரப் புரவி பரிக்குமே” “பொன் ஞாத்த தாரப் புரவி பரிக்குமே.” எ-ம். வருமொழி வினைக்குமுன்னர், யா நின்ற நிலைக்களத்து ஞா நிற்பினும் ஒக்கும் போலிக்கு, ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் “ண ன வென்புள்ளிமுன் யிவு ஞாவும்—வினையோரணைய வென்மனார் புலவர்.” எனச் சூத்திரஞ் செய்தவாறு, இவ்வாசிரியருஞ் சூத்திரஞ் செய்யா தொழிதல் இறந்தது'விலக்கலென்னுமுத்தி. பிறவுமன்ன.

இம்முன்று சூத்திரத்தானுங் கூறிய போலிகளை இடைநிலை மயக்கத்தின்பாற்படுத்துப் பொருள் கூறுவாருமுள்ளர். இங்ஙனங் கூறிய எழுத்துக்கண் மொழிக்குறுப்பாகி, ஒன்று நின்ற நிலைக்களத்து மற்றொன்று அதுபோல மொழி நிரப்ப நிற்பதன்றி, ஒன்றோடொன்று மயங்கி, இரண்டெழுத்தும் உடனிறப்பின்மையானும், முதலீறிடையிலைக்குப் புறனடையுங் கூறிக் குறைவறுத்தமையானும், உறழா நடப்பன என்றும் ஒக்கும் என்றும் உறழும் என்றும் உவமவுருபு கொடுத்து இம்முன்று சூத்திரத்துங் கூறுதலானும், அது பொருந்தாதென்க. (௬க)

சந்தியக்கரம்.

கஉரு. அம்மு னிகரம் யகர மென்றிவை
எய்தி னையொத் திசைக்கு மவ்வோ
டுவ்வுங் வவ்வு மௌவோ ரன்ன.

எ-னின். வடநூலார் சந்தியக்கரமென்பவற்றுள் ஐ ஒள
என்னு நெட்டெழுத்துக்களின் வடிவு புலப்படுத்தல் உணர்-ற்று.
இ - ள். அகரத்தின் முன்னர் இகரமும் யகரமும் தம்முளொத்தெ
ய்தின், ஐயென்னு நெட்டெழுத்தெல்லிக்கும்; அகரத்தோடு உகர
மும் வகரமும் தம்முளொத்து ஒருதன்மையவாக எய்தின், ஒளவெ
ன்னு நெட்டெழுத்தொலிக்கும். ஈ - று.

மொழிக்கொருளோ மொழிவல்லியின் மொழியாததனை
முட்டின்று முடித்தலென்னு முத்தியான், அகரக் கூறும் இகரக்
கூறும் யயமுளொத்து எகரமொலிக்கும், அகரக்கூறும் உகரக்கூ
றும் தம்முளொத்து ஒகரமொலிக்குமெனவுங் கொள்க.

இனி, இச்சுத்திரத்திற்கு இவ்வாறு பொருள் கொள்ளாது,
தமிழ்நூற் பயிற்சியொன்றுமேயுடையார், எழுத்துப்போலியுணர்த்
திற்பென்று பொருள்கொண்டு, அ இ, ஐ; அய், ஐ; கஇ, கை; கய்,
கை; அ உ, ஒள; அவ், ஒள; க உ, கௌ; கவ், கௌ. என உதார
ணங் காட்டுவர். அவ்வாறு பொருள்கொண்டு உதாரணங் காட்டு
மாற்றும் பெரும்பயனின்மையானும், வடநூலோடு மாறுபடுமாத
லானும், அது பொருந்தாதென்க. (எ0)

எழுத்தின் சாரியைகள்.

கஉகூ. மெய்க ளகரமு நெட்டுயிர் ஞாரமும்
ஐ யௌக் காணு மிருமைக் குறிலிவ்
விரண்டொடு கரமுமாஞ் சாரியை பெறும்பிற.

எ-னின். மேல் எழுத்திலக்கணங் கூறிய முகீத்தாற் போந்த
எழுத்தின் சாரியைகளைத் தொகுத்து இனமடைத்தனாதலிற்று.
இ - ள். மெய்கள் அகரச் சாரியையும், நெட்டுயிர்கள் காரச்சாரி
யையும், அவற்றுள் ஐகார ஒளகாரங்கள் காரச்சாரியையுடனே
காண் சாரியையும், உயிர்க்குறிலும் உயிர்மெய்க்குறிலும் காரங்
காணென்னும் இவ்விரண்டுடனே கரச்சாரியையும் பெறும். எ-று.

மெய்களை முற்கூறினார், அவற்றிற்கு அச்சாரியை இன்றியமை
யாமையின். மெய்களவ்வுமென்னுது அகரமுமென்றார், அவ்வனங்

கரங் காரம் கான்கள் வரின், சாரியையகரத்தினது, சாரியையென்று கோடற்கு. ஆஞ்சாரியை யென்றார், காரமுதலிய சாரியைகளை ஏற்ற பெற்றிகோடற்கு.

உ-ம். க, ன. ஏ-ம். ஆகாரம், ஐகாரம், ஒளகாரம். ஏ-ம். ஐகான், ஒளகான். ஏ-ம். அகாரம், அஃகான், அகரம்; மகாரம், மஃகான், மகரம். ஏ-ம். வரும். பிறவுமன்ன.

பிறவென்றமையால், குறிலோடு கான் புணருங்கால் இடையே ஆய்த்தத்தோற்றமும், வழங்கும் பிற சாரியைகளுங் கொள்க.

உயிர்மெய்நெடினும் ஆய்தமுங் கூறாதொழிந்தார், உயிர்மெய் நெடி இங்ஙனங் கூறிய மூன்று சாரியையும் ஏலாமையானும், ஆய்தம் பிறவழி வாராமையின் மொழியிடைப்படுத்து அம்மொழியிறுதிக்கட் பிறசாரியை தந்து உயிர்வருக்கத்திறுதிக்கண்ணே வழங்குதலானும், என்க.

விகற்பத்தின் முடித்தலென்னு முத்தியான் மேல் விரிந்து முடிநதுகூடநதனவறறைப், புலப்படவேண்டி ஈண்டுத் தொகுத்து முடித்தலான், இச்சூத்திரம் முடிந்தது முடித்தலென்னுமுத்தி. ()

இவ்வியலுக்குப் புறனடை.

கஉஎ. மொழியாய்த்தொடரினுமுன்னித்தெழுத்தே.

எ-னின். இவ்வியலுக்கு ஆவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ - ள். இவ்வெழுத்துக்கள், பதமாயினும், அப்பதந் தம்மோடும் உருபோடும் புணரினும், அவற்றாற் பிறழாது, முன்னர்க் கூறிய அப்பத்திலக்கணத்தையும் உடையவாம். உ - று.

எழுத்துச் சண்ணத்தின்கண் அரிசனமுதலிய போலாது மாலையின்கண் மலர்போல் அவற்றினிற்றலின், முன்னித்தென்றார்.

எழுத்தென்பது, சாதியொருமையாதலின், அனைத்தென்னும் ஒருமையோடு முடிந்தது.

முன்னித்தாதல் பதவியன்முதலிய நான்கியலுள்ளுங் காண்க. (உஉ)

எழுத்தியன் முற்றிற்று.

உ. ப்த வியல்.

பதம்.

கஉஅ. எழுத்தே தனித்துந் தொடர்ந்தும் பொருடறிந்
பதமா மதுபகாப் பதம்பகு பதமென
இருபா லாகி யியலு மென்ப.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே பதத்தினது இலக்கணமுணர்ந்துவான்றொடங்கி, எழுத்தாற் பதமாதலும் அஃது இத்துணைய வென்பது உம் உணர்-ற்று. இ - 'ள். எழுத்துக்கடாமே ஒவ்வொன்று தனித்தும் இரண்டு முதலாகத் தொடர்ந்தும் பிறபொருளைத் தருமாயின், அது பதமாம்; அப்பதம், பகாப்பதமெனவும், பகுபதமெனவும், இரண்டு பகுதியவாகி நடக்கும் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ - று.

எழுத்தானாய் பதம் அரிசனமுதலியவற்றாற் சமைந்த சுண்ணம்போலாது மலரார் சமைத்த மாலைபோன்றவின் எழுத்தேயென்றும், ஒரெழுத்தேனும் பிறபொருடருதலிற் பதமாமென்பார் தனித்தென்றும், ஒன்று இரண்டு பலவென்பன வடநூல் வழக்கு ஒன்றல்லனவெல்லாம் பலவென்பது தமிழ்நடையாகவின் வடநூல் வழக்குப்பற்றி ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் “ஒரெழுத் தொரு மொழி யீரெழுத் தொருமொழி—யிரண்டிறந் திசைக்குந் தொடர்மொழி யுளப்பட—மூன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே.” எனக் கூறினாரேனும், கல் வில்லென்றற்றொடக்கத்து ஈரெழுத் தொருமொழிகளும் ஒன்றோடென்று தொடர்ந்து நின்றே பிற பொருளுணர்த்தலின் இவற்றைத் தொடர்ந்தனவல்லவெனக் கூறினாரல்லரென்பதற்குத் தொடர்மொழியென வாளா கூறுது “இரண்டிறந் திசைக்குந் தொடர்மொழி” என அடைகொடுத்தோதியதே சான்றாகலால் தமிழ்நடையற்றி “ஒரெழுத்தொருமொழி யீரெழுத் தொருமொழி—யிரண்டிறந் திசைக்குந் தொடர்மொழி யுளப்பட—மூன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே.” என்றார் க்கு இரண்டெழுத்துத் தொடர்ந்தனவல்லவெனின் அது மொழி யுமன்றென்பார் தனிநிலையொழிந்தனவற்றைத் தொடர்ந்தென்றும், இந்நிமித்தியெனின் தொடருமேனும் தன்னையுணர்த்துமன்றிப் பிறபொருடாராமையிற் பதமாகாதென்பார் பொருடறினென்றும், “தன்னை யுணர்த்தி நெழுத்தாம் பிறபொருளைச்—

சட்டுதற் கண்ணையாஞ் சொல்.” என்பவாகலிற் பொருளென்றது பிறப்பொருளென்பார் உணர்த்தினென்னாது தரினென்றும், அனுவென்னும் ஒலிதுட்பத்தான் எழுத்தானும்போல் எழுத்தென்னும் ஒலிதுட்பத்தான் மொழியாமென்பார் பதமாமென்றும், இப்பதவியலுக்கு மேற்கோள் ஆரியமென்பார் மொழியென்னாது பதமென்றும் கூறினர்.

இச்சூத்திரத்துள் தொடர்ந்துமென்றது பிறந்தார் குற்றங்கூட்டலென்னு மதம். (க)

கஉகூ. உயிர்மவி லாடூர் தபநவி லீந்துங்
கவசவி னாலும் யவ்வி லொன்றும்
ஆகு நெடினெது வாங்குறி லிரண்டோ
டோரெழுத் தியல்பத மாறேழ் சிறப்பின.

எ-னின். மேல் எழுத்துத் தனித்துந் தொடர்ந்தும் ஒருமொழியாமென்றார்; அவற்றுள் ஓரெழுத்தொருமொழி இவையென்பதூஉம் இத்துணைய வென்பதூஉம் உணர்-ற்று. இ - ள். உயிர்வருக்கத்தும், மவ்வருக்கத்தும் அவ்வாறும், தவ்வருக்கத்தும், பவ்வருக்கத்தும், நவ்வருக்கத்தும், ஐவைந்தும், கவ்வருக்கத்தும், வவ்வருக்கத்தும், சவ்வருக்கத்தும் நந்நான்கும், யவ்வருக்கத்து ஒன்றுமாகும் நெட்டெழுத்தானாகிய மொழி நாற்பதும், நொவ்வுந் துவ்வுமாகும் குற்றெழுத்தானாகிய மொழி இரண்டிடனே, ஓரெழுத்தானாகிய மொழி இந்நாற்பத்திரண்டுஞ் சிறப்பினவாம். எ - று.

உ-ம். ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ. எ-ம். மா, மீ, மூ, மே, மை, மோ. எ-ம். தா, தி, தூ, தே, தை. எ-ம். பா, பூ, பே, பை, போ. எ-ம். நா, நீ, நே, நை, நோ. எ-ம். கா, கூ, கை, கோ. எ-ம். வா, வீ, வை, வெள. எ-ம். சா, சீ, சே, சோ. எ-ம். யா. எ-ம். நொ, து. எ-ம். வரும். இவற்றுள், ஊ இறைச்சி; ஒ மதகுநீர் தாங்கு பலகை; பே துறை; நே அன்பு; சோ அரண்; நொ, து என்னுங் குறிவிரண்டும், துன்பி, புரி என்னுமேவல்.

இவை சிறப்பினவெனவே, வகரலீற்றுச் சுட்டுப்பெயர்ப்பொருளை ஒப்புமையானுணர்த்தி நிற்பலான் ஒளவென்னும் ஓரெழுத்தொருமொழியும், சுட்டு வினா உவமைப்பொருளைத் தரும் இடைச்சொல்லாதலாற் குற்றயிர் ஐந்தானாய் ஓரெழுத்தொருமொழிகளும், கௌவென்னும் உயிர்மெய்யானாய் ஓரெழுத்தொருமொழியும், இவை போல்வன பிறவுஞ் சிறப்பில்லனவெனக் கொள்க.(உ)

க௭௦. பகாப்பத மேழும் பகுபத மொன்பதும்
எழுத்தீ ருகத் தொடரு மென்ப.

எ-னின். தொடரெழுத்தொருமொழியாமாறுணர்-ற்று.இ-ள். பகாப்பதம் இரண்டெழுத்து முதல் ஏழெழுத்தீராகவும், பகுபதம் இரண்டெழுத்து முதல் ஒன்பதெழுத்தீராகவுந் தொடரும் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ - று.

உ-ம். அணி, அறம், அகலம், அருப்பம், தருப்பணம், உத்திரட்டாதி. எ-ம். கூனி, கூனன், குழையன், பொருப்பன், அம்பலவன், அரங்கத்தான், உத்திராட்டீத்தான், உத்திரட்டாதி யான். எ-ம். வரும்.

எழுந்திருக்கின்றார், நடத்துவிப்பிக்கிரார், நடத்துவிப்பிக்கின்றார், நடத்துவிப்பிக்கிரார்கள், நடத்துவிப்பிக்கின்றார்கள், நடத்துவிப்பிக்கின்றவர்கள் எனப் பகுதி முதலிய உறுப்பு வேறுபட்டு வருவனவற்றிற்கு இவ்வரையறையிலையென்க. (௩)

க௭௧. பகுப்பாற் பயன்ற் நிகுநி யாகி
முன்னே யொன்றாய் முடிந்தியல் கின்ற
பெயர்வினை யிடையுரி நான்கும் பகாப்பதம்.

எ-னின். மேற்பதம் பகாப்பதம் பகுபதமென இரண்டு பகுதியவாய் நடக்குமென்றார்; அவற்றுட் பகாப்பதம் இனையவென்பதூஉம் இத்துணையவென்பதூஉம். உணர்-ற்று. இ - ள். பகுபதம் போலத் தன்னைப் பகுத்துப் பார்க்கின் அப்பகுப்பாற் பகுதி விசுதிமுதலிய உறுப்பின் பயன் விளைவதென்றிக், காரணத்தான் வரும் அப்பதம் போலாது இடுகுறியாய்ப், பகுதி விசுதி முதலிய ஆறுறுப்பானும் பின்பு முடிக்கப்படும் அப்பதம் போலாது படைப்புக்காலத் தொட்டு ஒன்றாய் முடிந்து நடக்கின்ற பெயர்ச்சொல் வினைச் சொல் இடைச்சொல் உரிச்சொலென்னும் நான்கும் பகாப்பதமாம். எ - று.

பகுபதத்திற்கு மறுதலைப்பட்டதென்பார், இவ்வாறு கூறினார்.

உ-ம். நிலம், நீர். எ-ம். நட, வா. எ-ம். மன், கொல். எ-ம். உறு, கழி. எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. (௪)

க௭௨. பொருளிடங் காலஞ் சினைகுணந் தொழிலின்
வருபெயர் பொழுதுகொள் வினைபகு பதமே.

எ-னின். பகுபதம் இணையவென்பதூஉம் இத்துணையவென் பதூஉம் உணர்-ற்று. இ - ன். இங்ஙனம் கூறிய பொருளாகியா றுங் காரணமாக வரும் பெயர்ச்சொற்களும், தெரிநிலையாயுங் குறி ப்பாயுங் காலத்தைக் கொள்ளும் வினைச்சொற்களுமாகிய இரண் மெ பகுபதமாம். எ - று.

பொழுதுகொள் வினை பகுபதமெனவே, அவ்விருவகை வினை யாலணையும் பெயரும் பகுபதமாமென்பது அருத்தாபத்தியூற் கூறினாரென்க.

உ-ம். பொன்னன், அகத்தன், ஆதிரையான், கண்ணன், கரியன், ஊணன் எனப் பெயர்ப் பகுபதம் வந்தன. நடந்தான், நடக்கின்றான், நடப்பான். எ-ம். நடந்த, நடக்கின்ற, நடக்கும். எ-ம். நடந்து, நடக்க, நடக்கின். எ-ம். நடவான். எ-ம். நடவாத. எ-ம். நடவாமல். எ-ம். தெரிநிலையுடன்பாட்டு வினைமுற்றும் எச் சமும், எதிர்மறை வினைமுற்றும் எச்சமுமாய வினைப்பகுபதங்கள் முறையே வந்தன. பொன்னன், அகத்தன், ஆதிரையான், கண் ணன், கரியன், ஊணன். எ-ம். கரிய, பெரிய. எ-ம். அன்றி, இன்றி. எ-ம். குறிப்புவினைமுற்றும் எச்சமுமாய வினைப்பகுபதங் கள் வந்தன. நடந்தான் நடந்தவன் எனத் தெரிநிலைவினையால ணையும் பெயர்ப்பகுபதம் வந்தன. பொன்னன் ஊணன் எனக் குறிப்புவினையாலணையும் பெயர்ப்பகுபதம் வந்தன. பிறவுமன்ன.

இனி, இங்ஙனம் பொருளாகியாறும் அடியாகத் தோன்றிய அவ்வினைக்குறிப்புப் பெயர்க்கும் வினைக்குறிப்பிற்கும் வேற்றுமை யாதோவெனின்:—வினைக்குறிப்புச் சொல்லெல்லாந் தெரிநிலைவி னைபோல முதலிலையிற் பொருள் சிறந்து நிற்கும், வினைக்குறிப் புப் பெயர்ச்சொல் அவ்வாறன்றி விருதியிற் பொருள் சிறந்து நிற்குமெனவறிக. எனவே, பொருளாகியாறுங் காரணமாக வரும் பெயர்ச்சொற்கள் முதனிலை விருதியாகிய அவ்விரண்டினும் பொ ருள் சிறந்து நிற்குமென உய்த்துணர்ந்துகொள்க. எல்லாச்சொற் களையும் கூறுங்கூல், பொருள் சிறக்குமிடத்து எழுத்தினையெடுத் தும், அயலெழுத்தினை நலிந்தும், ஏனையெழுத்துக்களைப் படுத்துங் கூறுக.

அவன் இவன் உவன் என்னுஞ் சுட்டுப்பெயரும், எவன் யாவன் என்னும் வினாப்பெயரும், தமர் நமர் றமர் என்னுங் கினை ப்பெயரும், தந்தை எந்தை தந்தை என்னு முறைப்பெயரும், இகைவ போல்வன பிறவும், சுட்டுப்பொருளும் வினாப்பொருளுங் கினைப்பொருளும் முறைப்பொருளுங் காரணமாகப் பிறபொரு

ட்கு வரும் பெயராய்ப், பகுதி விசுவாசமுதலிய உறுப்பும் உறுப்பின் பொருளுந் தந்து, வெள்ளிடைக்கிடக்கும் பகுபதமாய்ப் பகுக்கப்படுதலால், இவற்றைப் பகுபதமென்னுது பகாப்பதமெனக் கூறின் அது பொருந்தாதென்க.

இனிப், பகுதி விசுவாசமுதலிய உறுப்பும் உறுப்பின் பொருளுந் தரும் ஒருசொல்லைப் பகுபதமென்றமையின், சொன்மை பொருண்மை இன்மை செம்மை சிறுமை நடத்தல் வருதல் முதலிய சொற்கள், பகுதி விசுவாசமாகப் பகுக்கப்படுதலானும், விசுவாசக்கு வேறு பொருளின்றிப் பகுதிப்பொருள் விசுவாசம் நின்றலானும், சொன்னியைப் பகுபதமென்றும் பொருணியைப் பகாப்பதமென்றுங் கொள்ளப்படுமென்க.

மேற் சொல்லதிகாரத்துள், திணை பாவிடமுதலிய இலக்கணங்களான் விதந்து 'கிணையெண் குழைமுதற் பல்பொருள்' என்னுஞ் சூத்திரமுதலியவற்றான் நான்கியவள்ளுமுணர்த்த, ஆண்டுணர வரும் பெயர் விணையிடையுரிகள் ஈண்டுணர வாராவேனும், உரைக்கமென்னுமுத்தியான் அவற்றைப் பகாப்பதம் பகுபதமெனரா, (டு)

கூடகூ. பகுதி விசுவாச யிடைநிலை சாரிபை

சந்தி விகார மாறினு மேற்பவை

முன்னிப் புணர்ப்ப முடியுமெப் பதங்களும்.

எ-னின். பகுபதவறுப்பு இத்திணையவென்பதுணர்-ற்று. இ-ன். இவ்வனங் கூறிய பகுதி முதலிய ஆறுறுப்பினுள்ளும், இப்பதப்பொருளமைதிக் கேற்பனவற்றைக் கருதி அறிவுடையோரார் கூட்டி முடிப்ப, எவ்வகைப்பட்ட பகுபதங்களுமுடியும். எ-று.

பிரகிருதி விசுவாசியென்னும் ஆரியமொழிகள் பகுதி விசுவாசியெனத் திரிந்து நின்றன.

இக்கருவிகளாகும், முறையே, தன்னியல்பினிற்றலிற் பகுதியென்றும், தன்னியல்பினிற்கும் ஒருவனுள்ளத்தை ஆடையணி முதலியவற்றோடு ஒருத்தி முன்னின்று தன்னிடத்தவாவ விகாரப்படுத்தல்போலத் தன்னியல்பினிற்கும் பகுதிப்பொருளை இடைநிலை முதலியவற்றோடு விசுவாச முன்னின்று தன்னிடத்தவாவ விகாரப்படுத்தலின் விசுவாசியென்றும், முதலியைப் பகுதிக்கும் இவ்விசுவாசியை விசுவாசத்துடன் இடைநிலையென்றும், இவ்விசுவாசமுதலிய புணர்ப்பைச் சார்ந்து ஆண்டைக்கியைந்து நின்றலிற் சாரி

யையென்றும், நால்வகைச்சொல்லும் ஒன்றோடொன்று சந்திக்குமிடத்து வருதலிற் சந்தியென்றும், செய்யுட்டொடை முதலியவற்றான் வலித்தன் மெலித்தன் முதலாக விகாரப்படுதலின் விகாரமென்றும், பெயர் பெற்றன.

அல்வழி வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கு விதித்த தோன்றிறிரிதல் கெடுதலையுஞ் செய்யுட்கு விதித்த ஒன்பது விகாரத்தையும் இப்பதம் பெறுமென மாட்டுதலின், இது மாட்டெறிந்தொழுகுவென்னு முத்தி. (சு)

பகுதி.

காட்சு. தத்தம்,—

பகாப்பதங்களே பகுதி யாகும்.

எ-னின். பகுபதவுறுப்பாறனுள், பின்னைய மூன்றும் புணரியலுள் உணர்த்தப்படுதலின் அவையொழித்து, முன்னைய மூன்றுப் பகுதி இனையவென்பதுணர்-ற்று. இ - ள். பெயர்ப் பகுபதங்களுள்ளும், வினைப்பகுபதங்களுள்ளும், தத்த முதனிலையாய் பகாப்பதங்களே அவற்றின் பகுதியாம். எ - று.

பகுபதத்துட் பகுதி விசுதி முதலியவுறுப்பெல்லாம் பகாப்பதமாயினும், விசுதி முதலியவற்றை மேல் விதத்து கூறலின், ஈண்டுத் தத்தம் பகாப்பதங்களேன்றது முதனிலைகளையென்பது யாரிசேடத்தாம் பெற்றும்.

பகுபதவுறுப்பா முதனிலை இறுதிநிலை இடைநிலைகளாய் பகாப்பதங்களினின்றும் முதனிலைப் பகாப்பதமொன்றினையுமே பிரித்துத் தந்தமையின், பகாப்பதங்களேயென்னும் ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது. (எ)

காட்சு. செம்மை சிறுமை சேய்மை தீமை

வெம்மை புதுமை மென்மை மேன்மை

திண்மை யுண்மை நுண்மை யிவற்றெதிர்

இன்னவும் பண்பிற் பகாநிலைப் பதமே.

எ-னின். பண்புப் பகுதிக்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிசுதி ணத்-ற்று. இ - ள். இங்ஙனங் கூறிய பதினொன்றும், இவற்றிற் கெதிரான வெண்மை கருமை பொன்மை பசுமைகளும், பெருமை அணிமை நண்மை தண்மை பழமை வன்மை சீழ்மை நொய்மை

இன்மை பருமையும், இவைபோல்வன பிறவும், பருதியாவ பண் புப்பொருளினின்றும் வேறு பொருள் பகுக்கப்படாத நிலைப் பதமாம். எ - று.

இங்ஙனங் கூறிய வாய்பாடு முதலியவெல்லாம், சொன்னிலை யாற் பகுபதமாயினும், மைவிகுதிக்குப் பகுதிப்பொருளன்றி வேறு பொருளின்மையிற் பொருணிலையாற் பகுக்கப்படாதென்பார் பண் பிற் பகாவென்றும், “மெய்யி னியக்க மகரவொடு சிவனும்.” என் றுந் போல இங்ஙனங் கூறிய வாய்பாட்டுப் பண்புகள் மைவிகுதி யின்றி இயங்காமையின் இவ்விகுதியினையும் பருதியாக நிறீஇ மேல் வரும் விசுதியோடு புணர்க்கப்படுமென்பார் நிலைப்பதமென் றுங் கூறினார்.

பண்புப்பகாப்பதமென்னுது பண்பிற் பகாநிலைப்பதமென்றல் சொற்பொருள் விரித்தலென்னுமுத்தி. செம்மை சிறுமை முதலிய வாய்பாடுகள் எடுத்துக்காட்டலென்னுமுத்தி. (அ)

கூடகூ. ஈறு போத லிடையுதர மிய்யாதல்

ஆதி நீட லடியகர மையாதல்

தன்னொற் றிரட்டன் முன்னின்ற மெய்திரிதல்

இனமிக லினையவும் பண்பிற் கியல்பே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். மேற் செம்மை சிறுமை முத லாகத் தெரித்த வாய்பாடுகளின் இறுதி விசுதி போதலும், இடை யினின்ற உகரம் இகரமாதலும், முதனின்ற குறில் நெடிலாதலும், முதனின்ற அகரம் ஐகாரமாதலும், இடைய தன்னொற்று மிகுத லும், முன்பு நின்ற மெய் திரிதலும், வருமெழுத்திற்கு இனவெழு த்து மிகுதலும், இவைபோல்வன பிறவும், அப்பண்பினுக்கு இயல் பாம். எ - று.

“மெய்யினியக்க மகரமொடு சிவனும்” என்ற அகரம் பன்னீ ருயிரும் மெய்யொடு புணர வருங் காலத்து நீங்கினற்போல, விசுதி முதலிய புணர வருங்காலத்துப் பண்படி நிற்க அப்பகுதிப்பொ ருள் விசுதி நீங்குமென்பார் ஈறுகெடுத்தென்னுது ஈறுபோதலென் றும், விதந்து கூற விகாரங்களுமுள அவை வந்துழிக் காண்கவெ ன்பார் இனையவென்றும், இவ்விகாரம் ஒருதலையன்று சிவப்பண் கறுப்பென்னும் பிறவாய்பாடுகள் போலச் செம்மையன் கருமையெனையும் முடியுமென்பாந் எதிர்மறையும்மை கொடுத்த இனைய வுமென்றும், பெயர் விசுதியோடும் வினைவிசுதியோடும் பதங்க

ளோடு புணரிலும் ஒருவழி இவ்விகாரப்படுமென்பார் பகுதிக்கெ ன்னாது பொதுமையிற் பண்பிற்கியல்பேயென்றுங் கூறினார்.

பதப்புணர்ச்சிக்கும் ஈண்டுக் கூறல் ஒப்பின் முடித்தலென் னுமுத்தி.

உ-ம். நல்லன், வல்லன் என்பன ஈற்று விருதி போயின. கரி யன், பெரியன் என்பன ஈற்று விருதி போய் இடையுதரம் இகர மாயின. பாசி, பாசடை என்பன ஈற்று விருதி போய் ஆதி நீண் டன. பைங்கண், பைந்தார் என்பன ஈற்றுவிருதி போய் இடையு தரஞ் சகரத்தோடு கெட்டு வருமெழுத்திற்கின மிகுந்து அடியக ரம் ஐகாரமாயின. வெற்றிலை, நெட்டலை என்பன ஈற்றுவிருதி போய்த் தன்னெற்றிரட்டின. சேதா, சேதாம்பல் என்பன ஈற்று விருதிபோய் ஆதி நீண்டு முன்னின்ற மகரவொற்றுத் தகரவொற் றாய்த் திரிந்தன.

செம்மை சிறுமை முதலாக விதந்தும் இன்னவுமென அடக்கி யுங் கூறிய பல்வேறு வகைப்பட்ட பண்புவாய்பாட்டு விகற்பங்க ளெல்லாம், பொதுவிதியானும், ஈறு போதன்முதலாக விதந்தும் இனையவுமென அடக்கியுங் கூறிய சிறப்புவிதியானும், விருதி பதங் களோடு புணர்ந்து அமைந்து கிடந்தமை உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

இங்ஙனம் விதந்து கூறிய விகாரங்கள் அன்பன் அழகன் முதலிய வாய்பாடுகட்கெய்தாமையானும், செம்மை சிறுமை முத லாக எடுத்துக் காட்டு மொழிகட்கெய்தினமையானும், இஃது ஏடு த்தமொழியினெய்தவைத்தலென்னுமுத்தி. (கூ)

காடா. நடவா மடிச் ஸ்டுக வேவை

நொப்பேர் வெளவுரி னுண்பொருந் திருந்தின்

தேய்பார் செல்வவ் வாழ்கே ளுக்கென்

றெய்திய கிருபான் மூன்ற மீற்றவுஞ்

செய்யெ னேவல் வினைப்பகாப் பதமே.

எ-னின். தெரிநிலைவினைப்பகுதிக்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதியுணர்ந்து. இ - ள். நட வா மடிச் வீடு கூ ஏ வை நொ போ வென உரிஞ் உண் பொருந் திரும் தின் தேய் பார் செல் வவ் வாழ் கேள் அஃகு என்று முதனிலையாய் எய்திக் கிடந்த இவ்விருபத்து மூன்றாகும் உயிரும் ஒற்றுங் குற்றகரமுமாகிய ஈற்றினையுடைய இத்தொடக்கத்து வாய்பாடுகளெல்லாம், செய்யென்னும் ஏவ்வி னது பகாப்பதமாகிய பகுதியும், ஏனைவினையினது பகாப்பதமா கிய பகுதியுமாகும். எ - று.

இத்தொடக்கத்து வாய்பாடுகளென்பார் அஃகாமென்னுது அஃகென்றெனவும், ஈற்றவுமெனவும், எகரவுயிர் வினாவிகைச் சொற்கண்ணுந் தன் பெயர்க்கண்ணுமன்றிப் பிறவழியீரகாமை யின் அஃதொழிந்தவை ஈண்டைக்காமென்பார் ஆயிற்றவெனவும், விகற்பத்தின் மூடக்கலென்னு முத்தியான் இருபத்துமூன்றிற்ற வாக வகற்பத்தெனத்ததுக காட்டும் வாய்பாடுகண் முதலியவெல்லாம் இப்பொதுவாய்பாட்டின் அடங்குமென்பார் முடிந்தது முடித்தலென்னுமுத்தியாற் செய்யெனவுங் கூறினார்.

வாய்பாடுகளென்பார் முத்தியான் எடுத்துக்கொண்ட முன்னிலையொன்றற்கேயுரிய ஏவலினது பகுதிப்பொருளும், ஏனை வினையினது பகுதிப்பொருளுந் தந்து நிற்கும் நடவா முதலிய வாய்பாடுகளை எண்ணித் தொகுத்த இருபான்மூன்றாமிறவென்னுந் தொகை, செய்யனேவற் பகாப்பதமென்னும் பயனிலையோடும், செய்யென்வினைப் பகாப்பதமென்னும் பயனிலையோடும் தனித்தனி முடிந்தன.

செய்யென்வினைப் பகாப்பதமென்ற துணையானே செய்யெனேவற் பகாப்பதமும் அடங்காதோ வேறு கூறவேண்டியதென்னெயெனின்:— நடவா உண் தின் என்றற்றொடக்கத்து முதனிலைகளே விசுவதியோடு புணராத தனித்து நின்று ஓசை வேறுபாட்டான் முன்னிலையெவலொருமையெதிர்கால வினைமுற்றுப் பொருண்மையுணர்த்தினவோ விசுவதியோடு புணர்ந்து நின்றே அப்பொருண்மை யுணர்த்தினவோவென்றையுறுவார்க்கு ஐயமுறுத்தற்குக் கூறியதெனவுணர்க.

ஏவற்பகுதிக்குதாரணம்: நடவாய், வாராய், உண்ணாய், தின்னாய், அஃகாய். ஏ-ம். நடமின், வம்மின், உண்மின், தின்மின், அஃகுமின். ஏ-ம். வரும். இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் “செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொற்—செய்யென் கிளவியாகிட னுடைத்தே.” எனக் கூறியவாற்றான், ஆயென்னும் விசுவதி குன்றி நடவா உண் தின் அஃகு எனவும் நிற்குமெனவுணர்க. நிற்பினும், விசுவதியோடு புணர்ந்தனவேயாம். அஃது அச்சுத்திரத்திற் சேனாவரையர் கடாலிகைகளான் விளங்கக்கூறியவாற்றானுமறிக. இனி, இவ்வாறேவற்பொருணர்த்தாது முதனிலைத் தனிவினைப்பொருளுணர்த்தி நிற்பிற் பகாப்பதமென்று கொள்ளப்படும். இதுபற்றியன்றே முன்னரே வினைப்பகாப் பதத்திற்கு உதாரணங் காட்டியது உமென்க. இன்னும், அச்சுத்திரத்து பொருள்கொண்டொன்றவவ்வின் மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தலெ

ன்னுத்தியான் விருதி புணர்ந்து கெட்டு நிற்குஞ் சொற்கள் பல
வுள் அவையெல்லாம் பதமுடிப்புழிக் காண்க.

ஏனைவினைப்பகுதிக்குதாரணம்: நடந்தான், வந்தான், மடித்
தான், சீத்தான், விட்டான், கூவினான், ஏவினான், வைத்தான்,
நொந்தான், போயினான், வெளவினான், உரிஞினான், உண்டான்,
பொருநினான், திருமினான், தின்றான், தேய்த்தான், பார்த்தான்,
சென்றான், வவ்வினான், வாழ்ந்தான், கேட்டான், அஃகினான்.
எ-ம். கிடந்தான், கண்டான். எ-ம். ஏகினான், குறுகினான், சுட்டி-
னான், பொருந்தினான், எய்தினான். எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. இவ
ற்றுட் பகுதி முதனிலையாய் எய்திக் கிடந்தமை காண்க.

இனி, இச்சூத்திரத்திற் செய்யெனேவல் வினைப்பகாப்பதம்
என்பதற்கு, இவ்வாறு பொருள் கூறுது, ஆற்றொழுக்காக்ச்ச், செய்
யெனேவல்வினைப் பகாப்பதமே, வினை வினைப்பெயர்க்ட்கெல்
லாம் முதனிலையெனப் பொருள் கூறுவாருமுனர். “அடியெனான்-
னடியார் நடுவு னிருக்கு மருளைப் புரியாய்.” “எந்தாயினித்தா னிர
ங்காயே.” “மருங்கே சார்ந்து வரவெங்கள் வாழ்வே வாவென்
றருளாயே.” “நரிப்பாய் நாயே னிருப்பேனோ நம்பியினித்தா
னல்காயே.” “கேதமினிய குயிலே—அந்தமிலான் வரக்கூவாய்.”
என்றற்றொடக்கத்தனவாய் திணைபாவிடங் காலங் காட்டும் விருதி
யறுப்போடு கூடி முற்றி நிற்கும் முன்னிலையேவலொருமை யெதி
ர்கால வினைமுற்றுப் பகுபதங்களைப் பகாப்பதமென்றல் கூடா
மையெயன்றித் ‘தத்தம் பகாப்பதங்களே பகுதியாகும்’ என்னும்
பொதுச்சூத்திரத்தோடு மாறுகொளக் கூறலாமாதலின், அது பொ
ருளன்றென மறுக்க.

இங்ஙனம் முதனிலை புடைபெயர்தலே வினையாதலின், எல்
லாவினைச்சொற்களும் பிறத்தற்கு மூலமாகிய பொது முதனிலைத்
தனிவினைப்பெயரென்றே கொள்க. அதனைப் படுத்தலோசை
யாற் கூறிக் காண்க. எல்லா வினைச்சொற்களாவன திணை பாவி
டங் காலம் விதி மறை பொதுச்சிறப் பாதியோடுங் கூடிய முற்றெ
ச்சங்களுந் தொழிற்பெயர்களுமென்க.

கையறியா மாக்கட்கன்றி நூலியற்று மறிவினையுடைய மக்க
ட்குப் பல்கலைக்குரிசில் பவணந்தியென்னும் புலவர் பெருமான் புக
ழ்போல விளங்கி நின்றலான், உலகமலையாமையுள்ளிட்ட பத்தழ
கோடும் பிறந்து நின்றது இச்சூத்திரமென்றுணர்க.

வடநான் மேற்கோளாக, ஒருமொழிகளை விதந்து, பகாப்ப
தம் பகுபதமெனக் காரணக்குறி தாமே தந்து, அவற்றை நல்விரு

ந்தென்ன நாவலர் பயில 'எழுத்தே தனித்தும்' என்னுஞ் சூத்திர முதல் இச்சூத்திரமீறாகப் பகாப்பதம் பகுபதமெனப் பல்காற் கூறுதல் தன்குறிவமக்க மிகவெடுத்துரைத்தலென்னுமுத்தி. (க௦)

கநஅ. செய்யென் வினைவழி விப்பி தனிவரிற்
செய்வியென் னேவ வினையினீ ரேவல்.

எ-னின். மேல் இரட்டுற மொழிந்தவற்றுள், ஏவற்பகுதிக்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ள். மேற் கூறிய செய்வியென்னும் வாய்பாட்டு முதனிலைத் தனிவினையின் பின் வி பி என்னும் இவ்விரண்டு விருதியினுள் ஒன்று வருமாயிற் செய்யென்னும் ஏவன்மேல் ஓரேவலாய்ச் செய்வியென்னும் வாய்பாட்டே வற் பகுதியாம்; அவற்றின்பின் இவ்விருதிகள் தன்னோடும் பிறிதோடும் இணைந்து வருமாயிற் செய்விப்பியென்னும் வாய்பாட்டே வற்பகுதியாம். எ - று.

விதந்த ஏவற்சிறப்பு வாய்பாட்டைமெல்லாஞ் செய்யென்னும் ஏவற்பொது வாய்பாட்டுளடக்கி மேற்கூறலின் நட வா முதலிய வினைவழியென்பார் செய்யென்வினைவழியென்றும், இவை பெருவழக்கல்லவென்பார் தனிவரினென்றும், இணையினென்றும், இவ்விருதி ஒன்றும் இரண்டும் ஏற்ற பெற்றி வருமென்பார் செய்யியென்னுது செய்வியென்றுங் கூறினார்.

உ-ம். நடப்பியாய், நடப்பிப்பியாய், வருவியாய், வருவிப்பியாய். எ-ம். ஆய் விருதி குன்றி நடப்பி, நடப்பிப்பி, வருவி, வருவிப்பி. எ-ம். வரும்.

நட வா முதலிய ஏவற்சிறப்பு வாய்பாட்டிற்கு இலக்கணங் கூறிய முகத்தே ஏவற்பொதுவாய்பாட்டிற்கும் 'செய் செய்வி செய் விப்பியெனக் கூறக்கூற்றாய் இலக்கணம் அமைந்து கிடந்தமையின், இக்கூற்று இரட்டுற மொழிதலென்னுமுத்திக்கணம். இவை போல்வன பிறவுமது. (கக)

கநக. விளம்பிய பகுதிவே ருதலும் விதியே.

எ-னின். வினைப்பகுதிக்கு ஆவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ - ள். ஏவற்பகுதி வேறுதல்போல, அதன் பின்னே விளம்பிய வினைப்பகுதி வேறுதலும் விதியாம், விலக்கன்று. எ - று.

உ-ம். நடத்தினான், நடம்பித்தான், நடப்பிப்பித்தான், நடத்துவித்தான், நடத்துவிப்பித்தான் என வரும். பிறவுமன்ன.

நாண்டும் விப்பிகள் ஏற்ற பெற்றி கொண்க.

இவற்றுள், நடவென்னுந் தன்வினைப்பகுதி பிறவினைப் பகுதியாய் வேறுபட்டு நின்றவாறு காண்க. வேறுபடாதது பிரகிருதியாமன்றி வேறுபட்டது பிரகிருதியாகாதேனும், தந்தையைக் குறிக்க மகனைப்பட்டாளுருவன் தன் மகனைக் குறிக்கத் தந்தையானோ போலப், பிறவினைப்படுத்த வரும் இவ்விருதிகளும் மேல்வரும் அன் ஆன் முதலிய விருதிகளைக் குறிக்கப் பகுதியாமாதலின், விதியேயெனப் புறனடை தந்தார். முன்னர் எவற்பகுதி வேறுபட்டமையும்ன்ன.

இச்சூத்திரத்திற்கு, வாவென் பகுதி முதலியன வந்தான் வருகின்றான் என விகாரப்படுதலைப் பொருளாகக் கூறுவாருமுள். இவ்விகாரங்கள் பகுபதவுறுப்பாக மாட்டெறிந்துகொண்ட மூன்றுசந்தியுள்ளும் ஒன்பது விகாரத்துள்ளும் அமைந்து கிடத்தலின், அது பொருந்தாதென்க. (கஉ)

வி கு தி.

கசு௦. அன்ஆன் அன்ஆன் அர்ஆர் பம்மார்

அஆ குடுதுறு என்ஏன் அல்அன்

அம்ஆம் எம்ஏம் ஒமொ டும்மார்

கடதற ஐஆய் இம்மின் இர்சர்

சயர் கயவு மென்பவும் பிறவும்

வினையின் விருதி பெயரினுஞ் சிலவே.

எ-னின். விருதி இனையவென்பதுணர்-ற்று. இ - ள். இங்ஙனம் அன் ஆன் முதன் முப்பத்தேழாகச் சொல்லப்படுவனவும் இவை போல்வன பிறவுந் தெரிநிலைவினையின் விருதிகளாம்; பெயரிடத்தும் இவற்றுட் சில விருதிகளாம். எ - று.

இரட்டுறொழிதலென்னுமுத்தியாற் றன்மையொருமைக்கும் அஃறிணைப்படர்க்கையொருமைக்கும் பொதுவாக டி து று வென்றும், முன்னிலையொருமைக்கும் முன்னிலையெவ்வொருமைக்கும் பொதுவாக ஆய் என்றும், அன் என்னுந் தன்மையொருமை விருதி தொன்று தொட்டதன்றி இலக்கியங் கண்டமையின் ஐதிரதுபோற்றலென்னுமுத்தியாற் றழிஇக்கொண்டதாதலின் அதனை வலியுறுத்திப் பின்னும் அன்னைவிதத்தும், இன்னும் இவற்றுள் இரட்டுறொழிதலான் அடங்குவனவுடங்க அடங்காவாய் பெய

ரெச்சம் வினையெச்சம் நடத்து நடப்பி முதலிய பிறவினையென்ப வற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும் பகுதியை விசுவாசப்படுத்தி வருவன யாவை அவையெல்லாம் விசுவாசப்படுத்து கருதிக் கோடற்குப் பிறவு மென்றுங் கூறினார்.

பெயரினுஞ் சிலவென்ற மாத்திரையிற் குறிப்புவினையினுஞ் சிலவென்பது கூறாதேயமைதலின், இங்ஙனம் வினையென்றது அவ் விரண்டுமொழிந்த தெரிநிலைவினையென்பது பெற்றும்.

உ-ம். நடந்தனன், நடந்தான் இவை ஆண்பிற்படர்க்கை. நடந்தனள், நடந்தாள் இவை பெண் பிற்படர்க்கை. நடந்தனர், நடந்தார், நடப்ப, நடமார் இவை பல்லோர் படர்க்கை. நடந்தன, நடவா இவை பலவிற்படர்க்கை. நடக்கு, உண்டு, நடந்து, சேறு, நடந்தனென், நடந்தேன், நடப்பல், நடப்பன் இவை ஒருமைத்த ன்மை. நடந்தது, கூயிற்று, குண்டுகட்டு இவை ஒன்றன்படர்க் கை. நடப்பம், நடப்பாம், நடப்பெம், நடப்பேம், நடப்போம், நடக்கும், உண்டும், நடந்தும், சேறும் இவை தன்மைப்பன்மை. நடந்தனை, நடந்தாய், நடத்தி இவை ஒருமைமுன்னிலை. நடமின், நடந்தனார், நடந்தீர் இவை பன்மைமுன்னிலை. நிலையர், நடக்க, வாழிய இவை விபங்கோள். நடக்கும் இது செய்யுமென்னுமுற்று. பிறவுமன்ன.

இவை திணைபாவிடங்களை யுணர்த்தி வினையினிற்றுநிலையாய் முழுவதும் வந்தன.

வில்லன், வில்லான், வலையன், வலையான், ஊர், ஊரார், வில்லி, வாளி, அரசி, செட்டிச்சி, காதறை, மூக்கறை இவை பெய ர்க்கட் சிலவந்தன. பிறவுமன்ன. (கக)

இடைநிலை.

கசுக. இலக்கியங் கண்டதற் கிலக்கண மியம்பலிற்
பகுதி விசுவாச பகுத்திடை நின்றனது
வினையென்ப ரல்பெயர்க் கிடைநிலை யெனலே.

எ-னின். இடைநிலையாமாறுணர்த்துவான் ரொடங்கிப் பெய ர்க்கிடையையுணர்-ற்று. இ - ள். அறிவுடையோரான் கியமிக்கப் படும் இலக்கியங் கண்டு அதனுக்கு அவ்விலக்கியத்தின் அமைதியே இலக்கணமாகக் கூறலின், மேற் கூறிய பகுதியையும் விசுவாசப்படுத் தும் பகுத்து, இடையே கின்றனது, அதனை, வினையாலணையும் பெயரல்லாத பெயர்க்கு, இடைநிலையென்று சொல்லுக. எ - று.

குறிக்கப்படும் இலக்கணத்தையுடையனவெல்லாம் இலக்கிய மாயினும், ஈண்டிலக்கியமென்றது பெயர்ப்பகுபதத்தை. இலக்கண மென்றது அதனகத்துப் பகுதி முதலிய உறுப்புக்களை.

மா பலா முதலியன பராரை முதலிய சிணையோடு நின்றன வெனக் கண்டது கூறுவார்போலப் பகுபதம் பகுதிமுதலிய உறு ப்பொடு நின்றதெனக் கண்டது கூறி அப்பதந் தந்த தோலாநா வின் மேலோராணையினிற்றலிற் கண்டதற்கென்றும், சாரியை சந்தி விகாரங்களும் இடை நிற்குமேனும் அவை மேல் விதக்கப் பதெவின் அவை யொழிந்தனவற்றை இடைநின்றதையென்றும், மேல் வினைக்கு விதந்து கூறும் இடைநிலை வினையாலணையும் பெ யர்க்கும் அமைதலின் வினைப்பெயரல்பெயர்க்கென்றும், இப்பெ யரிடைநிலை வரையறுக்கப்பட்டதன்று ஆங்காங்குணர்ந்துரைக்க வென்பார் எனலேயென்றுங் கூறினார்.

உ-ம். அறிஞன் என்பது ஞகரவிடைநிலை பெற்றது. ஒது வான், பாடுவான் என்பன வகரவிடைநிலை பெற்றன. வலைச்சி, புலைச்சி என்பன சகரவிடைநிலை பெற்றன. வண்ணாத்தி, பாண த்தி, மலையாட்டி, வெள்ளாட்டி, தக்கை, எந்தை, துந்தை என்பன தகரவிடைநிலை பெற்றன. பிறவுமன்ன. (கசு)

கசுஉ. தடறவொற் றின்னே யைம்பான் மூவிடத் திறந்த காலந் தருந்தொழி லிடைநிலை.

எ-னின். இறந்தகாலவினைக்கு இடைநிலையுணர்-ற்று. இ - ன். தகர டகர றகர மெய்களும், இன் என்னுங் குற்றொற்றும், ஐம் பான் மூவிடத்தும் இறந்த காலத்தைத் தரும் வினைப்பகுபத விடைநிலைகளாம். எ - று.

உ-ம். நடந்தான், நடந்தாள், நடந்தார், நடந்தது, நடந்தன, நடந்தேன், நடந்தேம், நடந்தாய், நடந்தீர். எ-ம். உண்டான். எ-ம். சென்றான். எ-ம். உறங்கினான். எ-ம். வரும். இன்னிடைநிலை, எஞ்சியது எனக் கடைக்குறைந்தும், போனது என முதல் குறை ந்தும், வரும். பிறவுமன்ன. (கடு)

கசுங். ஆகின்று கின்று கிறுமு விடத்தின் ஐம்பா னிகழ்பொழு தறைவினை யிடைநிலை.

எ-னின். நிகழ்கால வினைக்கு இடைநிலையுணர்-ற்று. இ-ன். ஆகின்றென்பதூஉம், கின்றென்பதூஉம், கிறுவென்பதூஉம், ஐம்

பான் மூவிடத்தும் நிகழ்காலத்தைத் தரும் வினைப்பகுபத விடை நிலைகளாம். எ - று.

தருவினையை அறைவினையென்றது இலக்கணை. மேலைச்சுத் திரத்தில் வருவது உமது.

உ-ம். நடவாரின்றான், நடக்கின்றான், நடக்கிறான் என வரும். ஏனைப் பாவிடங்களினு மொட்டிக்கொள்க. (௧௬)

கசசு. பவ்வ மூவிடத் தைம்பா லெதிர் பொழு
திசைவினை யிடைநிலை யாமிவை சிலவில.

எ-னின். எதிர்கால வினைக்கு இடைநிலையும் முக்காலவிடை நிலைகட்கும் ஆவதோர் புறனடையும் உணர்-ற்று. இ - ள். பகர வொற்றும், வகரவொற்றும், ஐம்பான் மூவிடத்தும் எதிர்காலத் தைத் தரும் வினைப்பகுபதவிடைநிலைகளாம். இம்முக்காலமும் முறையே காட்டித் தகரவொற்று முதல் வகரவொற்றீராய இடைநிலைகள், சில முற்றுவினை எச்சவினைகட்கு இலவாம். எ - று.

உ-ம். நடப்பான், வருவான் என வரும். ஏனைப்பாவிடங்க ளினு மொட்டிக்கொள்க.

இனி, இவை சிலவிலவெனவே, காலத்தை இறுதிநிலை தரு மென்பதூஉம், முதனிலை தருமென்பதூஉம், பிறவிடைநிலை தரு மென்பதூஉம், பெற்றும். இவ்விதற்பெமல்லாம் வருஞ் சூத்திரத் தாற் கூறுப. (௧௭)

காலங் காட்டும் விசூதி.

கசரு. நவ்வொடுகர வும்மைநிகழ் பல்லவுந்
தவ்வொடிதப்பு மெதிர்வும் டவ்வொடு
கழிவுங் கவ்வோ டெதிர்வுமின் னேவல்
வியங்கோ ளிம்மா ரெதிர்வும் பார்தஞ்
செலவொடு வர்வுஞ் செய்யுநிகழ் பெதிர்வும்
எதிர்மறை மும்மையு மேற்கு மீங்கே.

எ-னின். மேலைச் சூத்திரத்து 'இவை சிலவில' என்றார், அவை இவையென்பதுணர்-ற்று. இ - ள். நகரத்தோடு கூடிய உகரவீறும் உம்மீறும் இறந்த காலமும் எதிர்காலமும், தகரத் தோடு கூடிய அவ்விரண்டிறும் அவ்விருகாலமும், டகரத்தோடு கூடிய அவ்விரண்டிறும் இறந்த காலமும், ககரத்தோடுகூடிய அவ்

விரண்டிறும் எதிர்காலமும், மின்னீறும் ஏனையேவலின் வரும் அனைத்தீறும் வியங்கோளீறும் இகரவீறும் மாரீறும் எதிர்காலமும், பகரவீறு இறந்தகாலமும் எதிர்காலமும், செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டு முற்றீறு நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும், முற்று விசுதி எச்சவிசுதிகளோடு புணர்தற்குரிய எதிர்மறையாகாரவீறு மூன்று காலமும் ஏற்கும், மேலைச் சூத்திரத்து 'இவை சிலவில' என்றவற்றுள். ஏ - று.

அந்தமென்பதனை எல்லாவற்றினும் ஒட்டிக்கொள்க.

றவ்வொடுகரவுமீறும் தவ்வொடுகரவுமீறும் பார்த்தீறும் இறந்த காலமும் எதிர்காலமும் ஏற்குமெனத் தொகுத்துக் கூறுது, விகற்பத்தின் முடித்தலென்னுமுத்தியான் வகுத்துக் கூறினார், புலப்படவேண்டியென்க.

இகரவீறு தனித்தியலாமையின் யாதானுமோர் மெய்யினைபூர்ந்து வருமென்பதுஉம், அது காலங்காட்டாதென்பதுஉம், அது காலங் காட்டியதேல் இவ்வீறு காலங்காட்டாதென்பதுஉம், செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டெச்சமும் இடைநிலையின்றி ஈறு காலங்காட்டுமேனும் அஃதெதிர்காலங் காட்டுமென மேல் விதத்தவின் இங்ஙனஞ் செய்யுமென எடுத்தோதியது முற்றென்பதுஉம் பெற்றும். மூன்றுகாலமும் அவைபற்றிப் புடைபெயரும் வினையுமில்லனவற்றை எதிர்மறைவினை மூன்றுகாலமுமேற்குமென்று கூறுதல் இலக்கணபாதவிற் பிற் கூறினார்.

உ-ம். சென்று, சென்றும், சேறு, சேறும், வந்து, வந்தும், வருது, வருதும், உண்டு, உண்டும், உண்கு, உண்கும், உண்மின், உண்ணாய், உண், உன்க, வாழிய, வாழியர், சேறி, உண்மார், உண்ப, உண்ணும், உண்ணான் என வரும்.

மும்மையுமென்னு முற்றும்மையை 'முற்றும்மை யொரோவழி யெச்சமு மாகும்.' என்பதனால் எச்சவும்மையாக்கி நடந்திலன் நடவா நின்றிலன் வீன எதிர்மறை ஒருகாலமேற்று வருதலுங் கொள்க.

சென்றி செல்லாகின்றி என வருமுாயின், இடைநிலை காலங் காட்டிய இகரவீற்றவாம்.

'இவை சிலவில' என்றவற்றுள், இறுதிகிலை காலங் காட்டுவனவற்றை விதந்தோதி, முதனிலையும் பிறவிடைநிலையுங் கரீலங் கரீட்டுவனவற்றை ஓதாமையின், அவை சிறுபான்மைய, வந்தவழிக் காண்கவென்றாயிற்று. அவை வருமாறு:—

தொட்டான், விட்டான், உற்றான், பெற்றான், புக்கான், நக் கான் என்பனவற்றுள், இடைநிலையின்றி முதனிலை விகாரமாய் இறந்தகாலங் காட்டின.

என்றிசினோர், என்மர், என்மனர் என்பவற்றுள், எடுத்தே தாப் பிறவிடைநிலைகள் நின்று முன்னையதொன்றும் இறந்தகால மும் பின்னையவிரண்டும் எதிர்காலமும் காட்டின. பிறவுமன்ன.

நங்கேயென்ற மிகையானே, “வருதி பெயர்ந்தி வருந்துதி துஞ் சாய்—பொருதி புலம்புதி நீயும்.” என இகரவீறு நிகழ்காலங் காட்டலும், ஏனைய கூறிய காலத்திற் பிறழ்ந்து வருவனவுளவேல் அவையும், பெயரெச்ச வினையெச்சங்களின் இடைநிலையின்றி இறுதிநிலை காலங் காட்டுவனவுங் கொள்க.

இனிப் பகுதி முதலிய உறுப்புக்களாற்பகுபதமுடியுமாறு:—

அவனென்னுஞ் சுட்டுப் பொருட்பெயர்ப் பகுபதம், அ என் னும் பகுதியும், அன்னென்னும் விருதியும் பெற்று, ‘எகரவினாழ்ச் சுட்டின் முன்னர்’ என்னுஞ் குத்திரத்தால் வகரந் தோன்றி, உடன்மே லுயிர்வந் தொன்றுவ தியல்பே.’ என்பதனான் வகரத் தின்மேல் விருதியுயிரேறி முடிந்தது.

தமனென்னுங் கிணப்பொருட்பெயர்ப் பகுபதம், தாமென் னும் பகுதியும், அன்னென்னும் விருதியும் பெற்றுத், ‘தான்றா நாமுதல் குறுகும்’ என்பதனாற் பகுதிமுதல் குறுகி, உடன்மேலுயி ரேறி முடிந்தது.

குறிஞ்சியானென்னும் இடப்பெயர்ப் பகுபதம், குறிஞ்சியெ ன்னும் பகுதியும், ஆனென்னும் விருதியும் பெற்று, யகரவுடம்படு மெய் தோன்றி உயிரேறி முடிந்தது.

பிரபவனென்னுங் காலப்பெயர்ப் பகுபதம், பிரபவமென்னும் பகுதியும், அன்னென்னும் விருதியும் பெற்று, ‘ஒருமொழி மூவ ழிக் குறைதலு மனைத்தே.’ என்பதனாற் பகுதி கடைக்குறையாய் வகரவொற்றின்மேல் விருதியகரவுயிரேறி முடிந்தது.

திணிதோளனென்னுஞ் கிணப்பெயர்ப் பகுபதம், திணிதோ ளென்னும் பகுதியும், அன்னென்னும் விருதியும் பெற்று, உடன் மேலுயிரேறி முடிந்தது.

பெரியனென்னுங் குணப்பெயர்ப் பகுபதம், பெருமையென் னும் பகுதியும், அன்னென்னும் விருதியும் பெற்றுப், பகுதியீறு போய், இடையகரம் இகரமாய், யகரவுடம்படுமெய் தோன்றி, உயிரேறி முடிந்தது.

ஓதுவானென்னுந் தொழிற்பெயர்ப் பகுபதம், ஓது என்னும் பகுதியும், ஆனென்னும் விசுதியும், வகரவிடைநிலையும் பெற்று, உயிரேறி முடிந்தது.

நன்மையென்னும் பகுபதம், நல்வென்னும் பகுதியும், மையென்னும் விசுதியும் பெற்று 'மெலிமேவி னணவும்' என்பதனான் வகரம் னகரமாய்த் திரிந்து முடிந்தது.

வருதலென்னும் பகுபதம், வாவென்னும் பகுதியும், தல் என்னும் விசுதியும் பெற்று, 'வலித்தன் மெலித்தல்' என்பதனாற் பகுதி முதல் குறுகி, ரகரவுகரம் விரிந்து முடிந்தது.

நடந்தனனென்னும் இறந்தகாலவினைப் பகுபதம், நடவென்னும் பகுதியும், அன்னென்னும் விசுதியும், இறந்தகாலந் தருந் தகரவிடைநிலையும், அன் சாரியையும் பெற்றுப், பகுபதவுறுப்புக் களுட் பகுதியொழிந்தன இடைச்சொல்லாதவின் 'இடையுரி வட சொலி னியம்பிய கொளாதவும்' என்பதனாற் பகுதியீற்றினின்ற உயிர் முன் வந்த தகரவிடைநிலை மிகாது அதற்கின் மிகுந்து, இடைநிலைத் தகரவொற்றின்மேற் சாரியை யகரவுயிரேறி முடிந்தது.

நடவாநின்றனென்னு நிகழ்காலவினைப்பகுபதம், நடவென்னும் பகுதியும், ஆனென்னும் விசுதியும், ஆநின்றென்னும் இடைநிலையும் பெற்று, உடம்படுமெய்தோன்றி, இடைநிலையீற்றுக் குற்றுகரங் கெட்டு, உயிரேறி முடிந்தது.

நடப்பானென்னும் எதிர்காலவினைப்பகுபதம், நடவென்னும் பகுதியும், ஆனென்னும் விசுதியும் பகரவிடைநிலையும், பெற்று, 'இயல்பினும் விதியினுநின்ற வுயிர்முன் க ச த ப மிகும்.' என்பதனாற் பகர மிகுந்து, உடன்மேலுயிரேறி முடிந்தது.

நடந்தது என்னும் அஃறிணையொருமைப் படர்க்கையிறந்த காலவினைப் பகுபதம், நடவென்னும் பகுதியும், துவ்வென்னும் விசுதியும், தகரவிடைநிலையும், 'துவ்விசுதிக்குந் தகரவிடைநிலைக்குமிடையே அகரச்சாரியையும் பெற்று, முடிந்தது.

நடவாயென்னு முன்னிலையெவலொருமை யெதிர்கால வினைமுற்றுப் பகுபதம், நடவென்னும் பகுதியும், ஆயென்னும் விசுதியும் பெற்று, வகரவுடம்படுமெய்தோன்றி, விசுதியாகாரவுயிரேறி முடிந்தது.

நடப்பியாயென்னுமேவற் பிறழினைப் பகுபதம், நடவென்னும் பகுதியும், பி என்னும் விசுதியும் பெற்றுப், பகரமிகுந்து,

இரண்டுமோர் பகுதியாய் நின்று, மேல் வரும் ஆய்விக்குதியோடு புணர்ந்து, யகரவுடம்படுமெய் தோன்றி, விகுதியாகாரவுயிரேறி முடிந்தது.

நடப்பிப்பியாயென்னும் அவ்வினைப்பகுபதம், நடப்பியென்னும் பகுதியும், பி என்னும் விகுதியும் பெற்றுப், பகரமிகுந்து, அனைத்துமோர் பகுதியாய் நின்று, மேல் வரும் ஆய்விக்குதியோடு புணர்ந்து, யகரவுடம்படுமெய் தோன்றி, விகுதியாகாரவுயிரேறி முடிந்தது.

விளம்பிய பகுதி வேறானவையும், இவ்வாறே முடிந்து, அனைத்துமோர் பகுதியாய் நின்று, மேல் வரும் அன் ஆன் முதலிய விகுதியோடு புணர்ந்தமை காண்க.

நடவானென்னு மெதிர்மறைவினைப் பகுபதம் நடவென்னும் பகுதி எதிர்மறையாகாரவிகுதியோடு புணர்ந்து இரண்டுமோர் பகுதியாய் நின்று மேல் வரும் ஆன் விகுதியோடு புணர்ந்து ‘ஒரு மொழி மூவழிக் குறைதலு மனைத்தே.’ என்பதனால் விகுதியினதாகாரங் குறைந்து முடிந்தது.

நடவாவென்னும் அஃறிணைப் பன்மைப் பகுபதம் ‘ஆவேயெதிர்மறைக் கண்ணதாகும்.’ என்பவாகலிற் பால் காட்டும் ஆகாரவிகுதியின்றி எதிர்மறையாகாரம் வேண்டாது முடிந்தது.

நடந்திலன் நடவாநின்றிலன் என்பவற்றுட் காலவிடைநிலையும் அவற்றை மறுத்த இல்லென்னும் எதிர்மறையிடைநிலையுந் தந்து அவற்றையோர் பகுதியாக்கி முடிக்க.

இவ்வாறே பெயரெச்ச வினையெச்சங்களும் பிறவும் பகுதி விகுதிமுதலிய உறுப்புக்களோடு ஏற்றவீறமைந்து கிடந்தமை காண்க.

எழுதப்படுவதென்னும் பொருட்கண், எழுதென்னு முதனிலைமுன்னர்ச் செயப்படுபொருண்மையுணர்த்தும் ஐகார விகுதி புணர்ந்து கெட்டுக், கெட்டவழித் தகரமிரட்டித்து, எழுத்தென முடிந்தது.

ஊண், தின், கோள் என்றற்போல்வனவும், செயப்படுபொருண்மையுணர்த்தும் ஐகாரவிகுதி புணர்ந்து கெட்டு, முதனின்றி நின்றன.

திரை, துரை, அலை, தளிர், பூ, காய், கனி என்றற்போல்வன, வினைமுதற்பொருண்மையுணர்த்தும் இகரவிகுதி புணர்ந்து கெட்டு நின்றன.

“கெடுவாக வையாதுலகம்” என்புழிக் கெடுவென்பது புடை பெயர்ச்சியையுணர்த்துந் தல் விருதி கெட்டு நின்றது. கேடென் பது அவ்வாறாய் முதனீண்டு நின்றதெனக் கொள்க.

ஏனையவும் இவ்வாறே ஏற்றபெற்றியறிந்து முடித்துக்கொள்க.

திரை, துரை, தளிர் என்றும்போல்வன விருதி குன்றி முத னிலை மாத்திரையாய் நிற்கல் பற்றி, இவற்றை முதனிலைவினைப்பெ யரென வழங்குப.

ஐகரவிருதி செயப்படுபொருண்மை யுணர்த்துதல் நடவை சேக்கை உடுக்கை தொடை விடை என்றும்போல்வனவற்றுள் ளும், ஐகரவிருதி வினைமுதற்பொருண்மை யுணர்த்துதல் சேர்ந் தாரைக்கொல்லி தூற்றுவரைக்கொல்லி நாளோதி தாலோதி என் றும்போல்வனவற்றுள்ளுங் காண்க. இவ்விருதிகள் சிறுபான்மை பிறபொருளுணர்த்தியும் வரும். வடதூலாரும் வினைப்பெயர் வீகு திகள் கூறிய நியமந் தப்பிப் பிறபொருளுணர்த்தியும் வருமெனக் கொள்வர்.

உடுக்கையென்பது, உடுக்கப்படும் பொருளுணர்த்துங்கால் ஐகரவிருதித்தென்றும், உடுத்தலெனப் புடைபெயர்ச்சியையுண ர்த்துங்காற் கைவிருதித்தென்றும் தெரிந்துணர்ந்துகொள்க.

‘பகுதி விருதி’ என்னுஞ் சூத்திரமுதல் இச்சூத்திரமீறாகப் பகுபதங்களை மேலோர் முடித்தவாறு முடித்துக் காட்டினமை யின், இது முடித்துக்காட்டலென்னுமுத்தி.

முன்னித் தமிழ்தூல்களுள் இல்லனவற்றை, இவ்வாசிரியர் தாமே, பகாப்பதம் பகுபதமென முன்னர் நாட்டி, இச்சூத்திரங் காரும் அவற்றிற் கிலக்கணந் தந்து நிறுத்தமையிற் ருஅடைத்தித் துது நிறுப்பென்னுமதம். (௧௮)

வடமொழி யாக்கம்.

கசக. இடையி னான்கு மீற்றி லிரண்டும்
அல்லா வச்சை வருக்கமுத லீறீ
யவ்வாதி நான்மை எவ்வாரு மையைம்
பொதுவெழுத் தொழிந்தநா லேழுந் திரியும்.

எ-னின். இவ்வியன் மொழியுக்கமாதவின், ஆசியமொழி திரி ந்து வடமொழியாமாறுணர்த்துவான்றொடங்கி, அவற்றின் பொது

விதியுணர்-ற்று. இ - ள். ஆரியமொழியுள், அச்சென்று வரங்கும் உயிர் பதினாறுள்ளும் இடையினின்ற ஏழாமுயிர் முதனாகும் ஈற்றினின்ற இரண்டுமான ஆறுமொழிந்து நின்ற அ ஆ இ ஈ உ ஊ ஏ ஐ ஒ ஔ என்னும் பத்தும், அல்லென வழங்கும் முப்பத் தேழு மெய்யுள்ளுங் க ச ட த ப என்னும் ஐந்து வருக்கத்தினி டையில் உரப்பியும் எடுத்துங் களைத்துஞ் சொல்லப்பட்டு நிற்கும் மூன்றுமொழிந்த க ன ச ஞ ட ண த ந ப ம என்னும் பத்தும், ய ர ல வ என்னு நான்கும், எவ்வுமாகும் இருபத்தைந்தும், தமிழி ற்குமீ ஆரியத்திற்கும் பொதுவெழுத்தாம்; இவைமன்றி, மேல் உயி ருள் ஒழிந்த ஆறும், ஐந்து வருக்கங்களினும் இடைகளின் ஒழிந்த பதினைந்தும், முப்பதாமெய் முதலான எட்டனாள் ளகரமொழிந்த ஏழுமான இருபத்தெட்டும், ஆரியத்திற்குச் சிறப்பெழுத்தாய்த் தம' க்கேற்ற பொதுவெழுத்தாகத் திரிந்து வடமொழியாம். எ - று.

மேல் ஏழாமுயிரென விதப்பாராதலின், இடையினுன்கென விதவாது கூறினார்.

பொதுவெழுத்தெனவே, சிறப்பெழுத்தென்பது பெற்றும். தமிழை நோக்கிச் சிறப்பாயின.

சிறப்பெழுத்துத் திரியுமென வரையறை கூறவே, பொதுவெ ழுத்து இயல்பாயுச் சமக்கேற்ற விகாரமாயும் வருமென்பது உங் கூறினாராயிற்று. (கக)

கசஎ. அவற்றுள்,—

ஏழாமுயி ரிய்யு மிருவுமை வருக்கத்
திடையின் மூன்று மவ்வம் முதலும்
எட்டே யவ்வு முப்பது சயவும்
மேலொன்று சடவு மிரண்டு சதவும்
மூன்றே யகவு மைந்திரு கவ்வும்
ஆவீ ரையு மீயீ நிகரமும.

எ-னின். மேலதற்குச் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ள். மேற் திரியுமென்றவற்றுள், சிறப்பெழுத்தாகிய ஏழாமுயிர் இகரமும் இருவுமாம்; ஐந்து வருக்கங்களினும் இடையினின்ற மூன்றும் அவ்வவ்வுருக்கங்களின் முதலெழுத்தாம்; எட்டாமெய்யான சவ்வ ருக்கத்துள் எடுத்துச்சொல்லுமெய் ஒரோவிடத்து யகரமுமாம்; முப்பதாமெய் மொழிமுதற்குட் சகரமும் இடைக்கண் யகரமுமாம்; முப்பத்தொன்றாமெய் மொழிமுதற்குட் சகரமும் இடைக்கண் டக

ரமுமாம்; முப்பத்திரண்டாமெய் மொழிமுதற்கட் சகரமும் இடைக்கண் தகரமுமாம்; முப்பத்துமூன்றாமெய் மொழிமுதற்கண் அகரமும் இடைக்கட் ககரமுமாம்; முப்பத்தைந்தாமெய் இரண்டு ககரமாம்; பொதுவெழுத்துண் மொழியிறுதி ஆகாரம் ஐகாரமாம்; மொழியிறுதியீகாரம் இகரமாம். எ - று.

மேல் 'திரியும்' எனப் பொதுவிதி போந்தவற்றுள், பயின்று வருவனவற்றிற்குத் திரிபு கூறி, ஏனைய வந்தவழிக் காண்கவென்பார், இகரமுமாகுமெனப் பயனிலைகொடுத்து முடியாது, இதரமுமென அவாய்நிலையாக முடித்தார்.

உ-று. இடபம், விடபம், திட்டி. எ-ம். இருடி, மிருகம், விருத்தி. எ-ம். ஏழாமுயிர் இகரமும் இருவுமாயிற்று. நகம், நாகம், மேகம். எ-ம். சலவாதி, விசயம், சருச்சரை. எ-ம். பீடம், பீடை, திடம். எ-ம். தலம், தினம், தரை. எ-ம். பலம், பந்தம், பாரம். எ-ம். ஐந்து வருக்கத்தினும் உரப்பியும் எடுத்துங்களைத்துஞ் சொல்லு மூன்றும் அவ்வம்முதலாயின. அயம், பங்கயம் என எட்டாமெய் யகரமுமாயிற்று. சாலை, குலை. எ-ம். மயானம். எ-ம். முப்பதாமெய் சகரமும் யகரமுமாயிற்று. சட்டி. எ-ம். இடபம். எ-ம். முப்பத்தொன்றாமெய் சகரமும் டகரமுமாயிற்று. சித்தி, குத்திரம், சேனை. எ-ம். ஆதனம், வாதனை. எ-ம். முப்பத்திரண்டாமெய் சகரமுந் தகரமுமாயிற்று. அரன், அரி. எ-ம். சிங்கம், மோகம். எ-ம். முப்பத்து மூன்றாமெய் அகரமும் ககரமுமாயிற்று. பக்கம், தக்கணம் என முப்பத்தைந்தாமெய் இரண்டு ககரமாயிற்று. வேலை, சாலை, மாலை, உவமை, வனிதை என ஆகாரவீறு ஐகாரவீறுயிற்று. புரி, மேடுனி, குமாரி என ஈகாரவீறு இகரவீறுயிற்று.

கசுஅ. ரவ்விற் கம்முத லாமுக் குறிலும்
லவ்விற் கிம்முத லிரண்டும் யவ்விற்
கிய்யு மொழிமுத லாகிமுன் வருமே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். ரகர லகர யகரங்களை முதலாகவுடைய ஆரியமொழிகள் வடமொழியாய்கால், அகர இகர உகர மென்னும் இம்மூன்று குற்றயிரும், இங்ஙனஞ் சொன்னவாறே அவ்வடமொழிகட்கு முதலாய், அம்மூன்றெழுத்திற்கு முன்னர் வரும். எ - று.

உ-று. அரங்கம், இராமன், உரோடும். ஊம், இலாபம், உலோபம். எ-ம். இயக்கன். எ-ம். வருகம். (உக)

கசுசு. இணைந்தியல் காலையரலக் கிகரமும்
மவ்வக் குகரமு நகரக் ககரமும்
மிசைவரும் ரவ்வழி யுவ்வு மாம்பிற.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். ஆரியமொழியுள் இரண்டெழு
த்திணைந்து ஓரெழுத்து நீர்மையாய் நடக்குங்கால், பின்னிற்ரும்
ய ர லக்கண்மீதே இகரமும், மகர வகர்ங்கண்மீதே உகரமும்,
நகரமீதே அகரமும், வந்து, வடமொழியாம்; இணைந்து முன்னிற்
கும் ஓகரத்திற்குப் பின்னர் உகரமும் வரும். எ - று.

வ-று. வரக்கியம், வாச்சியம், நாட்டியம். எ-ம். வக்கிரம், வச்
சிரம், சத்திரம், அப்பிரம். எ-ம். சக்கிலம், ஆயிலம். எ-ம். பீதமம்.
எ-ம். பக்குவம். எ-ம். அரதனம். எ-ம். அருக்கன், அருத்தம்,
கருப்பம், சருக்கம், தருமம். எ-ம். வரும்.

பிறவென்றமையானே, சத்தி, கட்சி, காப்பியம், பருப்பதம்
என்றற்றொடக்கத்துத் திரிபும், தூலம், அத்தம், ஆதித்தன், அநத்
தம் என்றற்றொடக்கத்துக்கேடும், மற்றும் விகாரத்தால் வருவன
வுங்கொள்க. (உஉ)

கரு0. நனழ எ ஒவ்வு முயிர்மெய்யு முயிரள
பல்லாச் சார்புந் தமிழ்ப்பிற பொதுவே.

எ-னின். வடமொழியாக்கங் கூறவேண்டி ஆரியத்திற்குப்
பொதுவெழுத்துச் சிறப்பெழுத்தென விதந்தமையின், இவ்விதப்
புத் தமிழிற்கு உண்டோ இன்றோவென்று ஐயுறுவார்க்கு ஐயமறு
த்தனாதலிற்று. இ - ள். முதலுஞ் சார்புமான நார்பதெழுத்துள்
ளும், நகர னகர முகர எகர ஓகரமான முதலெழுத்தைந்தும், உயி
ர்மெய்யும் உயிரளபெடையுமல்லாத சார்பெழுத்தெட்டும், தமிழி
ற்கே சிறப்பெழுத்தாம்; ஒழிந்த இருபத்தேழுந் தமிழிற்கும் ஆரிய
த்திற்கும் பொதுவெழுத்தாம். எ - று.

மெய்யை முற்கூறினார், எனர ஓகரங்கள் பிராகிருதத்திற்கும்
உரியவாதவினென்க. (உக)

பதவியன் முற்றிற்று.

V. B. SUBRAHMANYASARMA
TAMIL-PANDIT

௩. உயிரீற்றுப்புணரியல்.

புணர்ச்சி.

கருக. மெய்யுயிர் முதலீ ருமிரு பதங்களுந்
தன்னொடும் பிறிதொடு மல்வழி வேற்றுமைப்
பொருளிற் பொருந்துழி நிலைவரு மொழிகள்
இயல்பொடு விகாரத் தியைவது புணர்ப்பே.

ஏ-னின். நிறுத்த முறையானே மேலையிலுட் கூறிய பதங்
கள் ஒன்றோடொன்று புணருமாறுணர்த்துவான்றொடங்கிப், புண
ர்ச்சி இன்னதென்பதூஉம் பொதுப்புணர்ச்சியும் முறையே தலைப்
பெய்து உயிரீற்றுப்பதம் புணருஞ் சிறப்புப்புணர்ச்சி கூறுவார்,
கமுகந்தோட்டமென்றற்போல மிகுதிபற்றிய குறியாய் இவ்விய
றகு உயிரீற்றுப் புணரியலெனப் பெயர் தந்தமையின், இவ்வியலின்
வைத்தமுறையே, புணர்ச்சியின்னதென்பதுணர்-ற்று. இ - ள். மெ
ய்கையுமீ உயிரையும் முதலும் ஈறுமாகவுடைய பகாப்பதம் பகுபத
மென்னும் இரண்டு பதங்களும், தன்னொடுதானும் பிறிதொடு பிறி
துமாய் அல்வழிப்பொருளினுதைல் வேற்றுமைப்பொருளினுதைல்
பொருந்துமிடத்து, நிலைமொழியும் வருமொழியும் இயல்போடும்
விகாரத்தோடும் பொருந்துவது மேற் கூறிய புணர்ச்சியாம். ஏ-று.

உயிர்மெய் முதலீ ருமெனின் உயிர்மெய்யென்னும் ஒரொழுத்
தாகப் பொருள்படுமாதலின், மெய்யுயிர் முதலீ ருமென மெய்கைய
முற்கூறினார்.

திசைச்சொல்லும் வடசொல்லும் பெயர் வினையிடையுரிமாய்
அடங்குமாதலின், அவற்றுளடக்கி இருபதங்களுமென்றார்.

வேற்றுமையல்லாதவழி அல்வழியாதலின் வேற்றுமையல்லாதி
யெனக் கூறல்வேண்டும்; அங்ஙனங் கூறின், வேற்றுமைப்பொ
ருள் அல்வழிப்பொருளென இருபொருட்படாது, வேற்றுமையெ
ன்பது அல்வழியை விசேடித்ததாய், அல்வழிப்பொருளென்றி
னும் பொருந்துமியெனப் பொருள்படுமாதலின், அல்வழிவேற்று
மையென அல்வழியை முற்கூறினார்.

இயல்பெனினும், தன்மையெனினும், இயற்கையெனினும்,
ஒக்கும். விகாரமெனினும், செயலெனினும், செயற்கையெனினும்,
விதியெனினும், ஒக்கும். இவ்விரண்டனுள் “நின்ற சொன்முன்

னியல்பா கும்மே.” என இயற்கையைச் செயற்கையாகவும் இசையா வொருபொரு ளில்லென்றல் யார்க்கும்—வசையன்று வையத் தியற்கை” எனச் செயற்கையை இயற்கையாகவுங் கூறுதல் இலக்கணை.

புணாயன் மூன்றனுள்ளும் மெய்யுயிர் முதலீரூமிருபதங்க ளும் இவ்வாறு புணர்ந்து வருதல் காண்க. (க)

குருஉ. வேற்றுமை யைம்முத லாறா மல்வழி
தொழில்பண் புவகையும்மை யன்மொழி
எழுவாய் விளியீ ரேச்சமுற் றிடையுரி
தழுவு தொடரடுக் கெனவீ ரேழே.

எ-னின். மேல் அல்வழி வேற்றுமையென்றார், அவை இவை யென்பதுணர்-ற்று. இ - ள். வேற்றுமைப் புணர்ச்சி: ‘பெயரே ஐ ஆல்’ என்னுஞ் சூத்திரத்து ஐம்முதலியவாறுருபுத் தொக்கும் விரி ந்தும் வரப் பதங்கள் பொருந்துந் தொடர்ச்சியாம். அல்வழிப்பு ணர்ச்சி, வினைத்தொகை முதலிய ஐத்து தொகை நிலையும் எழுவாய் முதல் ஒன்பது தொகாநிலையுமெனப் பதங்கள் பொருந்துந் தொ டர்ச்சி பதினான்காம். எ - று.

வேற்றுமைத்தொகைநிலை தொகாநிலையென. விதவாமையின் அவ்விரண்டும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியென்பதூஉம், முற்றெச்சங் களை விதத்தமையிற் றொழிலென்றது வினைத்தொகையென்ப தூஉம், வினைத்தொகை முதலிலுந் விரிந்தவழி, வினைத்தொகை பெயரெச்சமாயும், பண்பை விளக்குமொழி இடைச்சொல்லாத லிற் பண்புத்தொகையிரண்டும் இடைச்சொற் சந்தியாயும், உவமை த்தொகை இரண்டாம் வேற்றுமையோடு பயனிலையாயும், உம்மைத் தொகை இடைச்சொற்சந்தியாயும், அன்மொழித்தொகை பொற் றொடியென்பது பொன்னாலாய தொடியினை யுடையாளெனச் சொ ற்களுஞ் சந்திகளும் பலவாயும் முடிதலானும், வேற்றுமைத்தொ கையன்றி இத்தொகைகள் தொகாநிலையுமாமென மேற் சூத்திரஞ் செய்யாமையானும், இவ்வவந்து தொடருந் தொகைநிலையென்ப தூஉம், பெற்றும்.

இரண்டென்பதனை முற்றென்பதனோடும், தழுவுதொடரெ ன்பதனை எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக.

அடுக்குந் தழுவுதொடராயினும், ஒருசொல் அடுக்கிவருதலன், ஏனையபோற் தழுவுதொடரன்றென்பார், விதந்து பிற்கூறினார்.

டி -ம். பொன்னுடையான், பொன்னையுடையான்; கல்லெறிந் தான் கல்லாவெறிந்தான்; கொற்றன் மகன், கொற்றனுக்கு மகன்; மலைவீழருவி, மலையின்வீழருவி; மலையுச்சி, மலையினதுச்சி; மலை முழை, மலைக்கண்முழை என வேற்றுமைப்புணர்ச்சி வந்தன. கொல்யாணை, கருங்குதிரை, ஆயன் சாத்தன், பொற்குணங்கு, இராப்பகல், பொற்றொடி, கொற்றன் கொடுத்தான், கொற்றா கொள், உண்ட சாத்தன், உண்டு வந்தான், உண்டான் சாத்தன், குண்குட்டெருமை, “அணங்குகொ லாய்மயில் கொல்லோ கன வகுழை,” “நனி பேகையே,” “படைபடையென்றஞ்சி” என அல்வழிப்புணர்ச்சி வந்தன.

தழுவதொடராயும் பதினாளுக்குமெனக் கூறவே, தழுவாத்தொ டருஞ் சிலவு அவ்விருவழியுமென்றாயிற்று. அவை வருமாறு: கைக்களிறு, பொற்குடம், ஆடகப்பூண் என்பன, தழுவதொடரா யு உருபும் பயனும் உடன்றொக்கமையிற் களிறு குடம் பூண் என்பனவற்றோடு நிலைமொழிகள் தழுவாது தொடர்ந்து, மூன்று விகாரமுமேற்ற வேற்றுமைப்புணர்ச்சி. “இரும்பு திரித்தன்ன மா யிரு மருப்பிற் பரவலடைய விரலை தெறிப்ப.” என்பதனுள், மருப்பினிரலையெனக் கொண்டு கூட்டாக வந்து, இரண்டாம் வே த்றுமையுருபும் பயனுமுடன்றொக்கு, மருப்பென்பது இரலையென் பதனோடு புணராது, மருப்பிற் பரவெனப் புணர்ந்து திரிந்தது. இத்தொடக்கத்தனவெல்லாந் தழாத்தொடராய வேற்றுமைப் புண ர்ச்சியாமென்க. “சுரையாழ வம்மிதிதப்ப” என்பதனுள், மொழி மாற்றாய்ச் சுரை மிதப்பவெனத் தழுவதொடராது வருவழி இயல் பாக முடிபும் எழுவாய்ப்புணர்ச்சி, சுரையாழவெனத் தழாத்தொ டராய் உடம்படுமெய் தோன்றி முடிந்தது. இத்தொடக்கத்தன வெல்லாந் தழாத்தொடராய அல்வழிப்புணர்ச்சியாமென்க.

மாடத்தைக்கட்டினான் என வேற்றுமையுருபுஞ் சாரியையும் விரித்துகின்ற இருமொழியொருசந்தியாகிய வேற்றுமைச் சந்தியை, வேற்றுமைநயங்கருதி நான்குசொன் மூன்றுசந்தியாக்கி, உருபுஞ் சாரியையும் இடைச்சொல்லாதலின் அல்வழியுள் இடைச்சொற்ச ந்தியென்று கோடறுமொன்று.

‘எட்டே வேற்றுமை’ என மேற்கூறுவார் எழுவாயும் வினியு மொழித்து வேற்றுமையைமுதலாற்றென்றது என்னையெனின்— பெயர்ப்பொருளை வேற்றுமை செய்தலான் வேற்றுமையெட்டெ ன்பார், எழுவாய்க்கும் வினிக்கும் உருபு பெயரும் பெயரது விகா ரமுமன்றி வேறுருபின்மையின் அவ்விரண்டினையுமொழித்துத்,

தமக்கென உருபுடையன இடைநின்ற ஆறுவேற்றுமையுமேயாத
லின் அவற்றினுருபாறுந் தொக்கும் விரிந்தும் இடைநிற்க அவ்வா
றோடும் பதங்கள் பொருந்தும் புணர்ச்சியை வேற்றுமைப்புணர்ச்சி
யென்றொருன்க.

வீணத்தொகை பண்புத்தொகை அன்மொழித்தொகை யெ
ன்னும் அல்வழிப்புணர்ச்சியவாய தொகைநிலைத்தொடர்மொழிகளை
ஒருமொழிகளென்பாருமுளர். அவர் கூற்றுத் தாய் மலடியென்றா
ற்போலும். (உ)

கருநு. விகார மனைத்து மேவல தியல்பே.

எ-னின். மேல் 'இயல்பொடு விகாரத்தியைவது' என்றார்
அவற்றுள் இயல்பாவதுணர்-ற்று. இ - ள். மேல் வரும் விகாரவ
கையினைத்தும் மேவாதது இயல்புணர்ச்சியாம். எ - று.

வ-று. பொன்மலை, புகழுகிது, ஒளிமணி என வரும்.

இயல்புக்கு விதி கூறவேண்வெதென்னையெனின்:—மலர்க்
கணை தொடுத்தான் என விகாரமாயவழி மலராகிய கணையைத்
தொடுத்தான் எனவும், மலர்கணை தொடுத்தான் என இயல்பாய
வழி மலரையுங் கணையையுந் தொடுத்தான் எனவும் பொருள் வே
றுபடுதலின், கூறவேண்டுமென்க. (ங)

கருசு. தோன்ற றிரிதல் கெடுதல் விகாரம்
மூன்று மொழிமூ விடத்து மாறும்.

எ-னின். விகாரமுணர்-ற்று. இ - ள். மெய்யேனும் உயிரே
னும் உயிர்மெய்யேனுஞ் சாரியையேனும் ஒன்றும் பலவுந் தோன்
றுதலுந் திரிதலுங் கெடுதலும் மேற்சொன்ன விகாரமாம். இம்மூ
வகை விகாரமும் நிலைமொழி வருமொழிகளின் முதலிடைகடை
யென்னும் மூன்றிடத்தும் ஏற்றபெற்றி வரும். எ - று.

உ-ம். பூக்கொடி, பூக்கொடி வருமொழிக்கு முதலின் மெய்
தோன்றின. பஃறலை வருமொழி முதலினும் நிலைமொழியீற்றி
னும் மெய்திரிந்தன. நிலவலயம் நிலைமொழியீற்றின் மெய் கெட்
டது. அறுபது நிலைமொழி முதலுயிர் திரிந்து வருமொழியிடை
யொற்றுக் கெட்டது. பல்பொருள் நிலைமொழியீற்றுயிர் கெட்
டது நான்கு நிலைமொழியீற்றுயிர் மெய் கெட்டு டகரத் தோன்றி
ற்று. தமிழ்ப்பின்னை, பணங்காய் நிலைமொழியீற்றிற் சாரியை தோ
ன்றின. காட்டாதொழிந்தன வந்தவழிக் காண்க.

இவ்விகாரங்கள், நிலைமொழி வருமொழிகளுள், ஒருமொழி யைச்சார்ந்து வந்தன.

ஒருமொழி தொடர்மொழியென விதவாது பொதுப்பட மொழிமூவிடத்து மாருமென்றமையின், இருமொழியைச் சார்ந்து வருவனவுமுளவெனக் கொள்க. அவை வருமாறு:—ஆவழகிது வக ரவுடம்படுமெய் தோன்றிற்று. உரியநெய் யகரவுயிர்மெய் தோன் றிற்று. புளியங்காய் அம்முச்சாரியை தோன்றிற்று. இத்தோன்றல் விகாரங்கள், நிலைமொழி வருமொழிகளுள் ஒருமொழிக்கேயுரியவ ன்றி, இருமொழியையுஞ் சார்ந்துவந்தமை காண்க. (ச)

கருநு. வலித்தன் மெலித்த னீட்டல் குறுக்கல்

விரித்தறொகுத்தலும்வருஞ்செய்யுள்வேண்டுழி.

எ-னின். செய்யுள் விகாரமுணர்-ற்று. இ - ள். அல்வழி வே ற்றுமையான் வரும்மேற்கூறிய மூன்று விகாரமுமேயன்றி, ஆறாக இங்ஙனங் கூறிய விகாரங்களும் வருவனவாம். செய்யுளகத்து, அடி தொடை முதலிய நோக்கி அமைக்கவேண்டுமிடத்து. எ - று.

இவ்வதிகாரத்துட் கூறுஞ் செய்யுண் முடிபும் பிறவும் அடங் குதற்கு, இன்னது நோக்கியென வரைந்து கூறாராயினர்.

வ-று. “குறுத்தாட் பூதஞ் சுமந்த—வறக்கதி ராழியெய் மண் ணலைத் தொழினே” இது குறுந்தாளெனற்பாலது குறுத்தாளென வலித்தவாறு. “தண்டை யீனக்கினி கடிவோள்—பண்டைய ளல் லண் மாடுனக் கினளே” இது தட்டையெனற்பாலது தண்டை யென மெலித்தவாறு. “தீத்தொழிலே கன்றித் திரிதந் தெருவை போற்—போத்தறார் புல்லறிவினார்.” இது பொத்தறாரெனற்பா லது போத்தறாரென கீட்டியவாறு. “யானை—பெருத்தத் திருந்த விலங்கிலேவெற் றென்னன்—நிருத்தார் நன்றென்றேன்றியேன்.” இது தீயேனெனற்பாலது தியேனெனக் குறுக்கியவாறு. “சிறியிலை வெகிரி னெல்லினை யும்மே.” இது விளையுமேயெனற்பாலது விளை யும்மேயென ஒற்றில்வழி ஒற்றை விரித்தவாறு. இதனுட் சிறிய விலையெனற்பாலது சிறியிலையெனத் தொகுத்தவாறு. “தொட்ட னைத்தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்—கற்றனைத் தூறு மறிவு.” இதுவுந் தொட்டது கற்றது எனற்பாலது தொட்டு, கற்று எனத் தொகுத்தவாறு. பிறவுமன்ன. (ரு)

கருநு. ஒருமொழி மூவழிக் குறைதலு மனைத்தே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். அடி தொடை முதலிய நோக் கித் தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தலன்றி, வழக்கின்கண் மருஉப்

போலச் செய்யுட்கண் மருஉவாய் அடிப்பாடாக ஒருமொழி முதலிடை கடையென்னு மூன்றிடத்துக் குறைந்து வருதலுஞ் செய்யுள் விகாரமாம். எ - று.

வ-று. “மரையிதழ்புரையு மஞ்செஞ்சேறடி.” எ-ம். “வேதின வெரிசி னோதிமுது போத்து.” எ-ம். “நீலுண் டெலிகை கடுப்ப.” எ-ம். முறையே தாமரை, ஒந்தி, நீலம் எனற்பாலன குறைந்த வாறு காண்க.

• செய்யுட்கேயுரிய விகாரங்களை ஈண்டுக் கூறியதென்னையெனின்:—செய்யுளாகத்து அல்வழி ழேற்றுமையான் வரும் மூன்று விகாரமும் இவ்வொன்பது விகாரமும் வருதலின், வேறுபாடறி தற்கென்க. (சு)

கருஎ. ஒருபுணர்க் கிரண்டு மூன்று முறப்பெறும்.

எ-னின். அல்வழி வேற்றுமைப்புணர்ச்சி விகாரத்தின் வருவதோரையமறுத்தனாதலிற்று. இ - ள். ஒருபுணர்ச்சிக்கட் டோன்றிறிந்தல் கெடுதலென்ற விகாரம் எத்துணை வருமென்று ஐயுறற்கு; ஒன்றேயன்றி, இரண்டு மூன்றும் வரப்பெறும். எ - று.

‘விகாரத்தியைவது புணர்ப்பு’ எனவே, ஒன்று வருதல் கூறாதே அமைதலின், இரண்டு மூன்றுமென்றார்.

வ-று. மாலைக் கோடு, நிலப்பனை, பனங்காய் என முறையே காண்க. (எ)

பொதுப் புணர்ச்சி.

கருஅ. எண்மூ வெழுத்திற் றெவ்வகை மொழிக்கும் முன்வரு ஞாமய வக்க ளியல்புங் குறில்வழி யத்தனி யைந்நொது முன்மெலி மிகலுமாம் ணளனல வழிநத் திரியும்.

எ-னின். பொதுப்புணர்ச்சியுணர்-ற்று. இ-ள். இயல்பாகவும் விதியாகவும் இருபத்துநான்கெழுத்தையும் ஈறாகவுடைய பெயர்ச் சொல் வினைச்சொல் இடைச்சொல் உரிச்சொல் திசைச்சொல் வடசொல்லென்பன நிலைமொழியாக நிற்க, இவற்றிற்கு முன்னர் வரும் ஞகார நகார மகார யகார வகாரங்கள், அல்வழி வேற்றுமையாய் இருவழியும், இயல்பாகவும், குற்றெழுத்தின் பின்வரும் யகரவொற்றே ஒரெழுத்தொருமொழியான உயிர் உயிர்மெய்யென்

னும் ஐகாரமே நொவ்வே துவ்வெயென்பனவற்றிற்கு முன்னவரும் ஐகார நகார மகாரங்கள் பிற சொற்கண் முன் இயல்பாதலன்றி மிக்கு முடிதலுமாம்; ணகார ளகார னகார லகாரங்கட்டு முன் வரும் நகாரம், பிறவீற்றின்முன் இயல்பாதலன்றித், திரியும். எ - று.

எவ்வகைமொழிக்குமென்றமையான், விதியீறும் பெற்றும்.

நகரம் இவ்வாறு திரியுமென ஈண்டுக் கூறிக் குறைவறாமையின், மேலவற்றோடு ஒருங்கெண்ணுது விதந்தார்.

புணரியலிடத்து யாண்டுர் அல்வழி வேற்றுமையெனக் குறிப்பாயேனும் வெளிப்படையாயேனும் விதவாராயின், இருவழியுந் கொள்க.

உ-ம். விள, பலா, புளி, தீ, கடு, பூ, சே, பனை, கோ, கௌ, உரிஞ், மண், பொருந், மரம், பொன், வேய், வேர், வேல், தெவ், யாழ், வான், எஃகு என நிறுத்தி, ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது, யாது, வலிது. எ-ம். ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, யாப்பு, வலிமை. எ-ம். விளவை நாட்டினான், மண்ணை வைத்தான். எ-ம். வருவித்து, இருவழியும் வருமொழிக்கு முதலாய மென்கணமும் இடைக்கணமும் இயல்பாயவாறு காண்க. ஒழிந்த உயர்திணைப்பெயர் முதலிய அறுவகைச் சொற்களினும் இவ்வாறே யொட்டுக. மெய், கை, ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது. எ-ம். ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி. எ-ம். இருவழியுமிக்கன. நொ, து ஞெள்ளா, நாகா, மாடா என இவை, வினையாகலின், அல்வழியின் மிக்கன. தொழிற்பெயரிறுதி மெய் உகரம் பெறுதலும் நகரத்திரிபும் மேல் வருஞ் சிறப்புச் சூத்திரத்துட் காண்க.

மெலி மிகலுமாமென எண்ணின்கணிற்றும் எச்சவும்மையானே, நொ, து என்னும் இரண்டு சொன்முன்னும் இடையின மிகலுமாமெனக் கூறினராயிற்று. அவை வருமாறு: நொய்யவனா, நொவ்வளவா, துய்யவனா, துவ்வளவா என வரும். இடையினமிருதல் குறில்வழி யவ்விற்குந் தனியைக்கும் பொருந்தாமையின், உம் மையாற்றழிஇயினார். இவ்வாறு இடையினமிருதலை ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும் “அவற்றுள், மெல்லெழுத்தியற்கை புறழினும் வரையார்.” என உம்மையாற்றழிஇயினார். அச்சுத்திரத்திற்கு அவ்வாசிரியர் கருத்தன்றி வேறுரை செய்வாருமுளர். நொ து வெவ்வேறும் இவ்விரண்டு சொன்முன்னும் மெல்லினமும் இடையினமும் மிகா வேற்புணர்ச்சியின்றி விட்டிசைபேதலும். அற்றேல் வாழைபழம் கிரைகறியென்றும்போலும்.

எகரவீற்றிற்கு உதாரணங் காட்டிற்றிலம், அது வினாவிடைச் சொற்கணன்றி ஈரூகாமையானும், அவ்வினாவிற்கு எய்தியது விலக்திப் பிறிதுவிதி மேற் கூறுதலானுமென்க.

இச்சூத்திரமுதலியன தொடர்ச்சொற்புணர்த்தலென்னுமுத்தி.

கருகூ. பொதுப்பெய ருயர்திணைப்பெயர்களீற்றுமெய்
வலிவரி னியல்பா மாவி யரமுன்
வன்மை மிகாசில விகாரமா முயர்திணை.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இருதிணைப்பொதுவான பெயர்க்கும் உயர்திணைப்பெயர்க்கும் ஈரூன மெய்கள் வல்லின, முதன் மொழிவந்தால் இயல்பாம். உயிரே யகரமே ரகரமேயென்னும் இவ்வீற்றவ்விரு பெயர்கண் முன்னரும் வருங் கச த பக்கண் மிகாவாம். மெய்யுயிரீற்றுயர்திணைப்பெயர்கள் நாற்கணங்களோடும் புணருமிடத்து நிலைமொழி வருமொழிகள் விகாரப்படுவனவுஞ் சிலவுளவாம். எ - று.

வல்லினத்துண் மயங்காதன மயங்கின் ஈற்றுமெய் விகாரப்படுவனவுமுளவாதலிற் பொதுப்பட வலி வரினென்றும், வல்லின மிகுதற்குரிய முகரம் அஃறிணைக்கன்றி இவ்விருபெயர்க்கும் ஈரூகாமையின் அதனை யொழித்து ய ர முன்னென்றும், வன்கணமே யன்றி ஏனைக்கணங்கள் புணரினும் விகாரப்படுமீதலின் இறந்தது தழீஇயவெச்சவும்மை கொடுத்து விகாரமுமாமென்னாது விகார மாமென்றும், அவ்விகாரம் நிலைமொழி வருமொழியிரண்டினும் ஏற்ற பெற்றியாக வருதலின் உயர்திணையீற்றென்னாது உயர்திணையென்றுங் கூறினார். உயர்திணைப்பெயரைப் பின்வைத்தார், பின்பு மெடுத்து விதத்தற்கென்க.

உ-ம். சாத்தன், கொற்றன், ஆண், குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது, குறியன், சிறியன், தீயன், பெரியன். எ-ம். கை, செவி, தலை, புறம். எ-ம். பொதுப்பெயரிறுதி னகர ணகரங்கள் வன்மை வர இருவழியுமியல்பாயின. ஊரன், அவன், குறியன், சிறியன், தீயன், பெரியன். எ-ம். கை, செவி, தலை, புறம். எ-ம். உயர்திணைப்பெயர்களீற்று னகரம் வன்மை வர இருவழியுமியல்பாயிற்று. பிறவுமன்ன. சாத்தி, கொற்றி, தாய், குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது, குறியள், சிறியள், தீயள், பெரியள். எ-ம். கை, செவி, தலை, புறம். எ-ம். பொதுப்பெயரீற்றிகர யகரங்கண்முன் வந்த வல்லினம் இருவழியும் மிகாவாயின. நம்பி, விடலை, குறியன், சிறியன், தீயன், பெரியன். எ-ம். கை, செவி, தலை, புறம். எ-ம். அவர், ஒருவர், குறியர்,

சிறியந் தீயர், பெரியர். ஏ-ம். கை, செவி, தலை, புறம். ஏ-ம். உயர் திணை இகர ஐகர ரகரங்கண்முன் வந்த வல்லினம் இருவழியும் மிகாவாயின. பிறவுமன்ன. கபிலபரணர், வடுகநாகன், அரசவள்ளல். ஏ-ம். ஆசீவகப்பள்ளி, குமரகோட்டம், குமரக்கோட்டம். ஏ-ம். இருவழியும் உயர்திணையுட் சில தமக்கேற்ற விகாரமாயின. பிறவுமன்ன. (கூ)

கசு0. ஈற்றியா வினாவிளிப் பெயர்முன்வலி மியல்பே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். மூன்றிற்று வினாமுன்னுமீ யாவென்னும் வினாப்பெயர் முன்னும், உயிரீற்று ஒற்றிரய விளிப்பெயர்கண் முன்னும் வரும் வல்லினம் இயல்பாம். எ - று.

உ-ம். நம்பியா கொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினான், உண்கா கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா. ஏ-ம். யா குறிய, சிறிய, தீய, பெரிய. ஏ-ம். வினாமுன் வல்லினமியல்பாயின. நம்பி, நம்பீ, விடலை, விடலாய், கிள்ளை, கிள்ளாய், சாத்தி, சாத்தீ, தாய், தாயே, கொள், செல், தா,போ என உயர்திணைப்பெயர் அஃறிணைப்பெயர் பொதுப்பெயரின் அண்மைவிளி முன்னுஞ் சேய்மைவிளி முன்னும் வரும் வல்லினமியல்பாயின. பிறவுமன்ன.

இறுதியேகாரவோகார வினாமுன் வரும் வல்லினம் இயல்பா தற்கு உதாரணங் காட்டிற்றிலம், அவ்விரண்டற்கும் மேற் சிறப்பு விதி 'இடைச்சொல் லேயோ' என்னுஞ் சூத்திரத்துள் அடக்கிக் கூறுதலின். (க0)

கசுக. ஆவி யரழ விறுதிமுன் னிலைவினை

ஏவன்முன் வல்லின மியல்பொடு விகற்பே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். உயிரையும் யரழுவென்னும் மூன்றொற்றையும் இறுதியாகவுடைய விசுவருபினவாய முன் னிலைவினைமுன்னும் ஏவன்முன்னும் வரும் வல்லினம் இயல்புடனே விகற்பமாம். எ - று.

உ-ம். உண்டி, தின்றி, உண்டனை, தின்றனை, உண்டாய், தின்றாய், உண்டனிர், தின்றனிர், கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா, கொற்றரே, சாத்தரே, தேவரே, பூதரே என முன்னிலைவினை முன் இயல்பாயின. கொணா, எறி, விடு, ஆய், சேர், தாழ், கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா என ஏவன்முன் இயல்பாயின. விகற்பம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. நட ஓகொற்றா, நடக்கொற்றா, எய் கொற்றா, எய்க்கொற்றா, ஈர் கொற்றா, ஈர்க்கொற்றா, தாழ் கொற்றா,

தாழ்க்கொற்றா என அவன்முன் விகற்பித்தனவென்று கோடலு மொன்று. இவ்வாறு அருகி வருதலின், இயல்பொடு விகற்பே யென விகற்பத்தைப் பிரித்துக்கூறினார். முகரவீறு முன்னிலைவினையேலாமையின், உதாரணம் காட்டிற்றிலம்.

முன்னிலைவினையென்றார் அவலென விதந்ததென்னையெ னின்:—முன்னிலைவினையென்பது, தன்மைவினை படர்க்கைவினை கட்டு இனமாகிய முன்னிலைவினையை உணர்த்துமல்லது, இன மின்றி முன்னிலையொன்றற்கேயுரிய எவல்வினையை உணர்த்தா மையினென்க. (கக)

உயிரீற்றுச் சிறப்புப் புணர்ச்சி.

கசுஉ. இ ஈ ஐ வழி யவ்வு மேனை
உயிர்வழி வவ்வு மேமுனிவ் விருமையும்
உயிர்வரி னுடம்படு மெய்யென் றாகும்.

எ-னின். உயிரீற்றுப்பதம் புணருஞ் சிறப்புப்புணர்ச்சி கூறு வான்றொடங்கி, உயிரீற்றின்முன் உயிர்முதல் வந்து புணருமாறு ணர்-ற்று. இ - ள். இகர ஈகார ஐகாரங்களின் வழியே யகரமும், அ ஆ உ ஊ ஒ ஓ ஔ என்னும் இவ்வேழுயிர்களின் வழியே வகர மும், ஏகாரத்தின்வழியே யகரமும் வகரமும், உயிர்முதன்மொழி வந்தால், உடம்படுமெய்யென்று வரும். எ - று.

இருமையென்பது “ஒருமைச் செயலாற்றும் பேதை யெழு மையுந்—தான்புக் கழுந்து மளறு.” என்றற்போலக் குணியைக் குணமாகக் கூறுவதோர் மரபுவழுவமைதி.

உ-ம். மணியழுகிது, தீயெழுந்தது, அவையெளவியம். எ-ம். வீளவழுகிது, பலாவழுகிது, கடுவழுகிது, பூவழுகிது, நொவ்வழுகிது, கோவழுகிது, கௌவழுகிது. எ-ம். “ஏயேயிவளொருத்தி பேடியோ வென்றார்.” சேவழுகிது. எ-ம். அல்வழிக்கட் கூறிய முறையே உடம்படுமெய் பெற்றன. மணியொளி, வீளவடி, மணியையளித் தான் என வேற்றுமைக்கண் வந்தன. பிறவுமன்ன.

மாயிருஞாலம் என உரிச்சொல்லாகாரவீற்றின்வழி யகரவுட ம்படுமெய் வந்ததென்னையெனின்:—அஃது ‘இடையுரி வடசொலி னியப்பியுகொளாதவும்’ என்னுஞ் சூத்திரத்தான் அமையுமென்க.

“விண்வத்துக்கொட்கும்” என மெய்யீற்றின்வழியும் உயிரீ வரின் உடம்படுமெய் பெறும் என்பாருமுளராலோவெனின்:—

உயிரீற்றின்முன் உயிர்முதல் வரின் உயிரோடுயிர்க்கு மயக்கமின்மையிற் புணர்ச்சியின்றி வீட்டிசைத்து நிற்குமாதவின், உடம்ப டாத அவ்விரண்டும் உடம்படுதற் பொருட்டு இடையே வருமெய்யை உடம்படுமெய்யென்பவாகலின், வருமுயிரேறி ஒற்றுமைப் பட்டுப் புணர்த்தற்குரிய மெய்யீற்றின்வழித் தோன்றுமெய்யை உடம்படுமெய்யென்பது பொருந்தாது. அவ்வகரமெய் தோன்றுதற்கு விதி வருஞ் சூத்திரத்துட் கூறுப.

உடன்படலென்பது உடம்படலென மரீஇயிற்று: “உடம்பா மலாதவர் வாழ்க்கை” என வருதல் காண்க. உயிரோடுயிர்க்கு மயக்கமின்மையின், வருமுயிர்க்கு உடம்பாக அடுக்கு மெய் உடம்படுமெய்யெனப் பொருள் கூறுதலுமொன்று.

இவ்வுடம்படுமெய்களின்றோற்றம் ஏனைத் தோன்றல் விகாரம்போலாது மயங்காதன மயங்குதற்கு ஆகபோல வந்தமையின், இப்புணர்ச்சியை இயல்பு புணர்ச்சியென்று கூறுவார் கூற்றும் அமையுமென்பார், உடம்படுமெய் தோன்றுமென்னுது உடம்படுமெய்யென்றாகுமென்றார்.

ஈண்டும் எகரவீரொழியக் கொள்க.

(கஉ)

ககூங். எகர வினாமுச் சுட்டின் முன்னர்
உயிரும் யகரமு மெய்தின் வவ்வும்
பிறவரி னவையுந் தூக்கிற் சுட்டு
நீளின் யகரமுந் தோன்றுத னெறியே.

எ-னின். ‘இ ஈ ஐவழி’ என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் ‘எண்மு வெழுத்தீற்று’ என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் எய்திய விதி விலக்கிப், பிறிதுவிதி வகுத்தனுதலிற்று. இ - ள். எ என்னும் வினாவிடைச் சொன் முன்னும், அ இ உ என்னும் மூன்று சுட்டிடைச்சொன் முன்னும், உயிரும் யகரமும் வந்தால் வகரமும், ஒழிந்த மெய்கள் வந்தால் அம்மெய்களும், செய்யுட்கட் சுட்டு நீண்டிசைத்தவழி யகரமும், மிகுதன் முறைமையாம். எ - று.

உ-ம். எவ்வணி, எவ்யாணை; அவ்வணி, அவ்யாணை; இவ்வணி, இவ்யாணை; உவ்வணி, உவ்யாணை. எ-ம். அ, இ, உ, குதிரை, சேனை, தண்டு, படை, ஞாலம், நாடு, மலை, வளை. எ-ம். எஹ்நனம், அஹ்நனம், இஹ்நனம், உஹ்நனம். எ-ம். “ஆயிடைத்தமிழ் கூறுந ல்லுலகத்து.” எ-ம். வகரமும், வந்த, மெய்களும், யகரமும், முறையே தோன்றியவாறு காண்க. பிறவுமன்ன.

யகரமுமெய்தின் வவ்வுமென்றமையின் இங்ஙனம் தோன்றிய வகர யகரங்கள் உடம்படுமெய்யல்லவென்பதூஉம், சுட்டு நீளி னெனவே நீடல் உடன்பாடென்பதூஉம், நீடல் ஒருதலையன்றெ ன்பதூஉம், யகரம் தோன்றுமெனவே இந்நீட்சி அடி தொடை நோக்கி நீட்டும்வழி நீட்டலன்றென்பதூஉம், யகரமுமென எண் ணின்கணின்ற இழிவுசிறப்பும்மையான் யகரத்தோற்றம் உயிர்வரு வழியன்றிப் பிறவழித் தோன்றாதென்பதூஉம், நெறியென்றமை யின் இவ்வாறு நெறிப்பட வருவனவெல்லாங் கோடல் வேண்டு மென்பதூஉம்பெற்றும்.

ஆவயினுன எனச் சுட்டு நீண்டு, பிறவழி யகரத்தோன்றா தாயிற்று.

இவ்வாறு நெறிப்பட வருவன வருமாறு: யாங்ஙனம் என யாவினா முன் வருமொழி நகர மிகுந்தது. ஆங்ஙனம், ஈங்ஙனம், ஊங்ஙனம் எனச் சுட்டு நீண்டவழியும் வருமொழி நகர மிகுந்தது. ஈது. எ-ம். ஆங்கு, ஈங்கு, ஊங்கு. எ-ம். ஆண்டு, ஈண்டு. எ-ம். சுட்டுப்பெயர்ச்சொல் நீண்டன. “விண்வத்துக் கொட்கும்.” எ-ம். “செல்வுழிச்செல்க.” எ-ம். “சார்வுழிச் சார்ந்த தகையள்.” எ-ம். மெய்யீற்று முன் உயிர் வருங்கால் இங்ஙனம் உடம்படுமெய்யன் றெனக் கூறும் வகரம் தோன்றின. பிறவுமன்ன. (கக)

ககசு. உயிர்வரி னுக்குறண் மெய்விட் டோடும்
யவ்வரி னிய்யா முற்றுமற் றெரோவழி.

எ-னின். குற்றியலுகரத்திற்கு ‘இ ஈ ஐவழி’ என்னுஞ் சூத்தி ரத்தான் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தலும், முற்றியலு கரத்திற்கு அச்சூத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத் தலும் துதலிற்று. இ - ள். குற்றியலுகரம், உயிர்முதன்மொழி வந்தால், தனக்காதாரமான மெய் நிற்கத் தான் கெடும்; யகர முதன்மொழி வந்தால், இகரமாகத் திரியும். முற்றியலுகரமும் அவ் விருவிதியும் பெறும், ஒரோவிடங்களின் எ - று.

உ-ம். நாகரிது, நாகியாது. எ-ம். நாகின்வளர்ச்சி, நாகியமன் கொள்ளான், ததைடி. எ-ம். கதவு, செலவு, அழுகிது, யாது. எ-ம். அதனை, இதனை. எ-ம். இருவழியும் வந்தன. பிறவுமன்ன.

கெடுமென்னுது ஒடுமென்றமையால், குற்றியலுகரம் ஒரோ வழி ‘இ ஈ ஐவழி’ என்னும் பொதுவிதி பெறுதலுங் கொள்க. .

வ-று. 'தன்முகமாகத் தானழைப்பதுவே' 'ஆற்றொருமைக் கதுவுமாதுவும்.' என வரும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்: "அவற்றுண், மெய்யீ நெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்." எ-ம். "குற்றியலுகரமு மற்றென மொழிப." எ-ம். கூறிய சூத்திரங்களுள், அற்றென்னுமாட்டேற்றிற்கு, மெய்யீறுபோலக் குற்றியலுகரவீறும் புள்ளியொடு நிற்குமெனப் பொருள் கொள்ளாது, இம்மூன்றாஞ் சூத்திரத்தைப் "புள்ளி யீற்றுமு னுயிர்தனித் தியலாது—மெய்யொடு சிவனு மவ்வியல் கெடுத்தே." என்னும் முப்பத்தாாஞ் சூத்திரத்தோடு மாட்டெறிந்ததாகக், குற்றியலுகரமும் புள்ளியீறுபோல உயிரேற இடங்கொடுத்துக் கெடாது இரண்டியிரும் ஒசுங்கு நிற்குமெனக் கூறிச் சாதிப்பாருமுளர். அவ்வாறு கூறன் மாட்டேற்றிலக்கணமன்றும். அன்றியும், மெய்யுயிரென்பன உவமவாகுபெயராய் வந்த காரணக் குறியல்லவாக வேண்டும்; அதனால் அஃது அந்நூலாசிரியர் கருத்தன்றும். இவ்வாறு அந்நூலோடு பொருந்தா உரைக்கோள் பலவுள; அவற்றை அந்நூற் கருத்தாகத் துணிந்து, அந்நூலோடு இந்நூலை மறுதலைப்பட்டதென்று கோடற்க.

(கசு)

உயிரீற்றுமுன் வல்லினம்.

கசுரு. இயல்பினும் விதியினு நின்ற வுயிர்முன்
க ச த ப மிகும்வித வாதன மன்னே.

எ-னின். உயிரீற்றின்முன் வல்லினம் புணருமாறுணர்த்துவான்றொடங்கி, உயர்திணைப்பெயர் பொதுப்பெயர்க்கு 'ஆவியரமுன் வன்மை மிகா' என எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியும், அஃரிணைப்பெயர்க்கும் வினைமுதலியவற்றிற்கும் எய்தாததெய்துவித்தலுததலிற்று. இ-ள். இயல்பினும் விதியினும் இறுதியாக நின்ற உயிர்களின் முன்னர் வருங்க ச த பக்கள் பெரும்பாலுமிகும், விதந்து சொல்லாதன. எ-று.

விதியீறாவன, முன்னைய உயிரீறும் மெய்யீறுமொழிய உயிரும் நிற்பனவும், யாதானுமோருயிர் பின்னர் இறுதிக்கட்டோன்றி நிற்பனவுமாம். விதப்பாவன சிறப்புவிதி.

உ-ம். ஆதே உக் குறியன், சிறியன், நீயன், பெரியன், நம்பிக் கொற்றன். எ-ம். சாத்திப்பெண். ஈ-ம். தாராக்கடிது. எ-ம். ஒற்றைக்கை, வட்டக்கல், தாழக்கோல். எ-ம். மூவகைப் பெயர்ப்பத

முன் அல்வழியின் மிக்கன. இவற்றுள், ஒற்றை வட்ட தாழ் என் பன விதிபீறு. ஆடேக்கை, செவி, தலை, புறம், எட்டம்ப. காவி திப்பூ, நம்பிப்பூ, எ-ம். விளக்கோடு, கடுக்காய், ஆடங்கால். எ-ம். உயர்திணை அஃறிணைப்பெயர்ப்பதமுன் வேற்றுமைக்கண் மிக்கன. ஆடிக்கொண்டான், ஆடாக்கொண்டான், ஆடேக்கொண்டான், ஆடெனக்கொண்டான், ஆடக்கொண்டான், உண்பாக் குச் சென்றான், பூத்துக் காய்த்தது, பொள்ளெனப் பரந்தது, சாலப்பகைத்தது. எ-ம். இருளின்திக் கண்டார், பொருளன்திக் காணார். எ-ம். பல்வகைத் தெரிநிலை குறிப்பாய் வினையெச்சங் கண்முன் மிக்கன. மற்றைச் சாதி. எ-ம். கடிக்கமலம். எ-ம். சொன்றிக் குழிசி. எ-ம். கங்கைச்சடை. எ-ம். கண்டைச்சொல் உரிச்சொல் திசைச்சொல் வடசொன்முன் மித்தன. பிறவுமன்ன.

விதவாதன பெரும்பாலுமிகுமெனவும், விதந்தன சிறுபா ன்மை மிகுமெனவும், விதவாதன சிறுபான்மை மிகாவெனவுங் கூறினாராயிற்று. அவை வருமாறு—நொதிகொற்றா, துக்கொற்றா சாத்தா, தேவா, பூதா என்பன 'எவன்முன் வல்லின மியல்பொடு விகற்பே.' என்று முதலிய விதப்புவிதி பெறுது மிகுந்தன. எனவே, நொதுவன முதலானும் மிகுமென்றாயிற்று. ஏரி கரை, குழந்தைகள், குழவிகை, “பழமுதிர்சோலை மலைகழுவோ னே.” என்ற கப்புகரம், ஈட்டுதனம், நாட்டுபுகழ். எ-ம். இருவழியும் பின் விதவாதன மிகாவாயின. பிறவுமன்ன. (கடு)

ககசு. மரப்பெயர் முன்ன ரினமெல் லெழுத்து
வரப்பெறு னவுமுள வேற்றுமை வழியே.

எ-னின். உயிரீற்றுச் சில மரப்பெயர்முன் வரும் வல்லெழு த்திற்கு எய்தியதொருவழி விலக்கிப் பிறிதுவிதியுணர்ந்து. இ-ள். உயிரீற்று மரப்பெயர்கண்முன், மேலைப்பொதுவிதியான் வல்லெழுத்து மிகாது, வரும் வல்லெழுத்திற்கு இனமான மெல்லெழுத்து மிகப்பெறுவனவுஞ் சிலவுள வேற்றுமைக்கண். எ-று.

பெறுவனவென்னுஞ் சொற் பெறுனவெனத் தொகுத்தல் விகாரமாயிற்று.

உ-ம். விளங்காய், களங்கனி, மாங்கொம்பு, செதிள், தோல், பழம் என வரும். பிறவுமன்ன.

இனமெல்லெழுத்து மென்னுமையிற் பொதுவிதி இக்காட் டேலாவென்க. (கசு)

அகரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

ககௌ. செய்யிய வென்னும் வினையெச்சம் பல்வகைப்
பெயரினெச்சமுற் றுற னுருபே
அஃறிணைப் பன்மை யம்மமுன் னியல்பே.

எ-னின். உயிரீறுகட்டுத் தனித்தனி சிறப்புவிதி கூறுவான்
ரெடங்கி, அகரவீற்றுச் சொல்லுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்
கனுதலிற்று. இ - ள். இங்ஙனம் விதந்த அகரவீற்றுச் சொற்கள்
ஆறன் முன்னும் வரும் வல்லினம் இயல்பாம். எ - று.

பல்வகையென்பதனை முற்றென்பதனோடு மொட்டுக.

பெயரினெச்சமென இன் சாரியை, தவிர்வழி வந்தமையின்
விரித்தல் விகாரம்.

இதன் முதலிறுதிகளின் அகரவீற்றுச்சொல் வைத்தமையான்
இடையனவும் அகரவீற்றவென்பதூஉம், பல்வகையென்றதனான்
வினையடி நான்கினும் பிறந்த பெயரெச்ச முற்றென்பதூஉம், முற்
றென விதந்தமையின் அஃறிணைப்பன்மையென்றது பெயரென்ப
தூஉம் பெற்றும். வினையடி நான்காவன, இயல்பாகிய வினையடி
யொன்றும் ஏனைப் பெயரிடையுரியடியாகப் பிறந்த வினையடி
மூன்றுமாம்.

உ-ம். உண்ணிய கொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயி
றான் எனச் செய்யியவென்னும் வினையெச்சமுன் இயல்பாயின.
உண்ட, உண்ணூநின்ற, உண்ணாத. எ-ம். கடைக்கணித்த, சித்திரி
த்த, வெளுத்த, சினவிய, கறுவிய, அமரிய. எ-ம். தின்னென்ற,
பொன்போன்ற. எ-ம். சான்ற, உற்ற. எ-ம். குதிரை, செந்நாய்,
தகர், பன்றி. எ-ம். நால்வகைத் தெரிநிலைப் பெயரெச்சமுன்னும்
இயல்பாயின. அமர்முகத்த, கடுக்கண்ண, கிறிய, பெரிய, உள,
இல, பல, சில. எ-ம். பென்னன்ன. எ-ம். கடிய. எ-ம். குதிரை,
செந்நாய், தகர், பன்றி. எ-ம். மூவகைப் பெயரெச்சக்குறிப்பின்
முன்னும் இயல்பாயின. முற்றிற்கும், பொருள் வேறுபாடன்றிச்
சொல் வேறுபாடினமையின், இவையே காட்டாகக்கொள்க. வா
ழ்க, வாழிய, கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா என வியங்கோண்
முற்றின்முன் இயல்பாயின. முற்றுமுனியல்பாமென்றமையின்,
அருத்தாபத்தியான், இவ்வினைமுற்று வினையெச்சமாயுங் குறிப்பு
முற்றீரெச்சமாயும் நின்றவழி வரும் வல்லினம் இயல்பாதலுங்
கொள்க. வ-று. உண்ட கண்டன. எ-ம். அமர்முகத்த குதிரை.

எ-ம். அமர்முகத்த கலத்தின. எ-ம். வரும். தன கைகள், செவி
கள், தான்கள், பதங்கள் என ஆறனுருபின்முன் இயல்பாயின.
பல குதிரை, செந்நாய், தகர், பன்றி. எ-ம். பலகொடுத்தான், செ
ய்தான், தந்தான், படைத்தான். எ-ம். இருவழியும் அஃறிணைப்
பன்மைப்பெயர் முன் இயல்பாயின. பிற பெயர்களுமன்ன. அம்ம
கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா என உரையசையிடைச்சொன்
முன் இயல்பாயின.

ஒருசொல்லையே பலவிடத்துங் காட்டியதென்னையெனின்:--
இங்ஙனங் காட்டியவற்றுட் பலவென்னும் ஒருசொல், பெயரெச்
சக் குறிப்பாயும், குறிப்பு வினை முறையும்குறிப்புமுற்றீரெச்சமா
கும் பெயரெச்சக் குறிப்பாயும், வினையெச்சக் குறிப்பாயும், குறிப்
புவினையாலணையும் அஃறிணைப்பன்மைப் பெயராயும், பொருளா
திபாறனுட் பண்பு காரணமாக வரும் அஃறிணைப் பன்மைப் பெ
யராயும், அறுவகைப்பட்டுப், பொருளுகக் முதலியவற்றான் இன்
னதென்று துணிப்பமொதலானென்க. பிறசொற்களும்னன. இவ்
விகற்பமெல்லாஞ் சொல்லதிகாரத்துட் காண்க. (௧௭)

௧௭அ. வாழிய வென்பத னீற்றி னுயிர்மெய்
எகலு முரித்தஃ தேகினு மியல்பே.

எ-னின். வியங்கோண் முற்றுச்சொற்கு எய்தாததெய்துவித்
தலும், எய்தியவழிப் புணரும் வல்லினத்திற்கு எய்தியதிகந்துபடா
மைக் காத்தலும் துதலிற்று. இ-ள். வாழியவென்னும் வியங்கோண்
முற்றினது ஈற்றுயிர்மெய் குறைதலுமுரித்து; குறைந்து இகரவீரூய்
நின்றாலும், வல்லினம், பொதுவிதியான் மிகாது, சிறப்புவிதியுட்
கூறிய இயல்பேயாம். எ - று.

உ-ம். ஆவாழி, அந்தணர்வாழி, படாதி வாழி என ஈற்றுயிர்
மெய் குறைந்து வந்தது. வாழி கொற்றா; சாத்தா, தேவா, பூதா
எனக் குறைந்தவழியும் வல்லினம் இயல்பாயின.

எகலுமுரித்தென முடித்துப் பின்பு அஃதெனச் சுட்டிப் புண
ர்ச்சிவிதி கூறுதலானும், செய்யுளிறுதிக்கண் வாழியென முடித்து
நிற்றலானும், இது புணர்ச்சிவிதாரமன்று கடைக்குறையென்ப
தூஉம், இவ்வடிப்பாடாகக் குறைந்தியலுந் தன்மை செய்யியவென்
னும் வாய்பாட்டு வாழியவென்னும் வினையெச்சத்திற்கின்மையின்
வாழியவென்னும் வியங்கோண் முற்றிற்கே இவ்விதாரங் கூறினா
ரென்பதூஉம், பெற்றும். (௧௮)

௧௭க. சாவவென் மொழியீற்றுயிர்மெய்சாதலும்தி.

ஏ-னின். சாவவென்னு நிலைமொழிக்கு எய்தாததெய்துவித் தனுதலிற்று. இ - ன். சாவவென்னுஞ் செயவெனெச்ச வினைச் சொல்வினது ஈற்றுயிர்மெய் கெட்டுப் புணர்தலும் விதியாம். ஏ-று.

உ-ம். சாக்குத்தினான் என வரும்.

இப்புணர்ச்சி சாவக்குத்தினுன்னும் புணர்ச்சிபோற் சிறத் ததன்மையிற் சாதலுமென்றும், ஒரோவழியருகி வருதலின் விதி யென்றுங் கூறினார். (கசு)

கஎ0. பலசில வெனுமிவை தம்முன் றும்வரின்
இயல்பு மிகலு மகர மேக
லகரம் நகர மாகலும் பிறவரின்
அகரம் விகற்ப மாகலு முளபிற.

ஏ-னின். வருமொழிக்கு எய்தியதிகத்துபடாமைக் காத்த லும், அதன்மேற் சிறப்புவிதியும், நிலைமொழிக்கு எய்தாததெய்துவி த்தலும் துதலிற்று. இதனுண் மிருதல் 'செய்யிய' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் விலக்கி ஈண்டு விதித்தமையிற் சிறப்புவிதியாயிற்று.இ-ள். பல சிலவென்னும் இவ்விருசொல்லும், தம்முன்னர்த் தாம் வருமா யின், இயல்பாதலும், மிருதலும், அகரங் கெட லகரம் நகரமாக லும், இவற்றின்முன் பிற மொழிகளுள் யாதானுமொன்று வரின், அகரம் நின்றலும், கீங்கலும் உளவாம். ஏ - று.

உ-ம். பலபல, சிலசில எனவியல்பாயின. பலப்பல, சிலச் சில என மிக்கன. இம்மிருகி இயல்புபோற் பயின்று வாராமையின், வல்லினம் விகற்பமாகலுமென்னுது இயல்புமிகலுமென்றார். பற்பல, சிற்சில என அகரமேக லகரம் நகரமாயின. பலகலை, பல் கலை; பலசாலை, பல்சாலை; பல தாழிசை, பஹுழிசை; பல படை, பல்படை; பல ஞானம், பன்ஞானம்; பலநாள், பன்னாள்; பலமணி, பன்மணி; பலவளை, பல்வளை; பல யானை, பல்யானை; பலவணி, பல் லணி; பலவாயம், பல்லாயம் எனப் பிறவரின் அகரம் விகற்பமா யின. சிலவென்பதற்கும் இவ்வாதே கொள்க.

பிறவென்ற மிகையானே, பல்பல, சிற்சில என அகரமேக லகரம் நகரமாகாது அருகி வருதலும், பிற வல்லினமொழி வரின் லகரம் நகரத்தோறெழும்வழி உறழாதியல்பாதலும், அகரவீற்றுப் புணர்ச்சியுள் அமையாதொழிந்தன உளவேல் அவையுங் கொள்க.

அகர கீங்க நின்ற பல்லாயமுதவியன, நன்மை வன்மை மென் ன்மை அன்மை இன்மை என்பனபோல, லகரமெய்யீற்றுப்பண்ப

டியாய் நின்று வருமொழியோடு புணர்ந்தனவன்றோ, அவற்றை அகரவீற்றனவாக வைத்துப் புணர்த்ததென்னெனின்:—அப்ப ண்படி, பண்மை சின்மை எனப் பகுதிப்பொருள் விசுவயோடே னும், பலர் பல சிலர் சில என விசுவயோடே விசுவயோடே னு மன்றித், தனித்து நில்லா ஒற்றுமை நயம்பற்றியென்க.

இஃது ஒன்றினமுடித்த நன்னினமுடித்தலென்னு முத்தி க்கினம்.

அகரம் விகற்பமாமென்ற துணையானே பல் சில் எனப் பண் படிதோன்றினமையின், இவ்விதி அல்வழிக்கேயென்பது கூறாதே யமையுமென்க. (உ௦)

ஆகாரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

க௧க. அல்வழி யாமா மியாமுற்று முன்மிகா.

எ-னின். ஆகாரவீற்றுச் சொல்லுட் சிலவற்றிற்கு எய்திய தொருமருங்கு விலக்குதலுதலிற்று. இ-ள். அல்வழிக்கண் ஆவும் மாவுமாகிய இருபெயரும், மியாவென்னும் முன்னிலையசையிடைச் சொல்லும், ஆகாரவீற்றொன்றிணைப்பன்மை யெதிர்மறை முற்றுவி னையும் நிற்க, இவற்றின்முன் வரும் வல்லினமிகா. எ-று.

உ-ம். ஆ குறிது, மா குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது. எ-ம். கேண்மியா கொற்று, சாத்தா, தேவா, பூதா. எ-ம். உண்ணு குதி ரைகள், தின்னா குதிரைகள், செந்நாய்கள், தகர்கள், பன்றிகள். எ-ம். வரும்.

ஆமாவென்ற துணையானே காட்டாவெனவும் பொருடர இர ட்றொழிந்தமையான், ஆமாகுறிது, சிறிது, தீது, பெரிது என மிகாமையும், முற்றுமுன் மிகாவென்றமையான் அருத்தாபத்தி யான் அவ்வினையாலிணையும் பெயர்முன் உண்ணுகுதிரைகள், தின் னுகுதிரைகள், செந்நாய்கள், தகர்கள், பன்றிகள் என மிகாமையும், அவ்வினையுமுற்று வினையெச்சமாயவற்றின்முன் உண்ணுகிடந்தன, தின்னுகிடந்தன, சென்றன, தந்தன, போயின என மிகாமையுங் கொள்க. உண்ணுக்குதிரைகள், உண்ணுக்கிடந்தன எனப் பொது விதியான் மிகுமேல், எதிர்மறைப்பெயரெச்சமுஞ் செய்யாவென் னும்வாய்பாட்டுவினையெச்சமுமாமென்க. (உ௧)

க௧உ. குறிபதன் மேழக் குறுகலு மதனோ

கேர மேற்றலு மியல்புமாக் தூக்கின்.

எ-னின். ஆகார வீற்றுட் சில சொல்லினதிறுதிக்கு எய்தாதனவெய்துவீத்தலும், அவ்வழி வருவதோரையமறுத்தலும் நுதலிற்று. இ - ன். குற்றெழுத்தின் கீழ் நின்ற ஆகாரங் குறுகலும், அக்குறுகலுடனே உகரம் பெறுதலும், அவ்விரண்டுமின்றித் தன்னியல்பினிற்றலுமாகிய மூன்றுவிதியும் பெறுஞ் செய்யுட்கண். எ-று.

உ-ம். “சுறமறிவன துறையெல்லாம்.” “நிலவிரிகானல்வாய்.” எ-ம். “இறவுப் புறத்தன்ன.” “சுறவுக்கோட்டன்ன.” “மருவினென்செய்யுமோ நிலவு.” எ-ம். “நிலாவணங்கு வெண்மணன்மே னின்று.” “நெடிய கழியுயிரா.” எ-ம். முறையே காண்க.

ஈண்டு இயல்பு ஐயமறுத்தற்குரைத்தாரென்க.

இம்மூன்றுமார் தூக்கினெனவே, வழக்கின் இரண்டுமொன்று மாமென்றாயிற்று.

வ-று. உதித்தது நிலவு, நிலா; கண்டேன் கனவு, கனா எனக் குறுகுதலோடு உகரமேற்றலுக் தன்னியல்புமாகிய இரண்டும் வந்தன. தரா, மிடா எனத் தன்னியல்பொன்றுமாய் நின்றன.

இவ்விகாரங்கள் அவ்வழி வேற்றுமைப் புணர்ச்சியான் வந்தனவல்லவென்று ஐயமறுத்தற்குக் கூறப்பட்டனவென்க. இவ்வாறு வருவனவெல்லாமன்ன. (உஉ)

இகரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

கஎங். அன்றி யின்றியென் வினையெஞ் சிகரந்
தொடர்பினு ளுகர மாய்வரி னியல்பே,

எ-னின். இகரவீற்றுச் சொற்களுள், அன்றி இன்றியென்னும் வினையெச்சக்குறிப்பிற்கு எய்தாததெய்துவீத்தலும், எய்தியவழிப் புணரும் வல்லினத்திற்கு எய்தியது விலக்கலும் நுதலிற்று. இ - ன். அன்றி இன்றி யென்னும் வினையெச்சக் குறிப்புச் சொற்களினது ஈற்றிகரஞ் செய்யுட்கண் உகரமாய் வருமாயின், க ச த பக்கள் பொதுவிதியான் மிகாதியல்பாம். எ - று.

என்னென்னும் வினைத்தொகையும், எஞ்சென்னும் வினைத் தொகையும், சொல்லென்னு முதற்பெயரோடு முடியாது அதனகத்திகரமென்னுஞ் சினைப்பெயரோடு முடிந்தன.

இவ்வாறு உடம்பொடுபுணர்த்திக் கூறினமையின் இதற்குத் வேவிதியென்பதுஉம், உகரமாய் வினெனவே உகரமாதல் உடன்பாடுன்பதுஉம், அஃதொருதலையன்றென்பதுஉம் பெற்றும்,

உ-ம். “நாளன்று போகிப் புள்ளிடைதட்பப்—பதனன்று புக்
குத் திறன்னு மொழியினும்—வறிது பெயர்கூர ரல்லர்—நெறி
கொளப் பாடான் நிரங்கு மருவிப்—பீடுகெழு மலையற் பாடி யோ
ரே.” எ-ம். “உப்பின்று புற்கை யுண்கமா கொற்கை யோனே.”
எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. (உ௬)

க௭௪. உரிவரி னுழியி னீற்றுயிர் மெய்கெட
மருவும் டகர முரியின் வழியே
யகரவுயிர் மெய்யா டேற்பன வரினே.

எ-னின். எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தனுதலி
ற்று. இ - ள். உரியென்னும் அளவுப்பெயர் வரின், நாழியென்னும்
அளவுப்பெயரினது சுற்றியிர்மெய் கெட, அவ்வழி டகரவொற்று
வரும். உரியென்னும் அளவுப்பெயரின் பின் யகரவுயிர்மெய் வரும்,
அவ்வயிர்மெய் வருதற்கேற்ற வருமொழிகள் வருமாயின். எ - று.

உ-ம். நாடுரி. எ-ம். உரியவுப்பு, உரியபயறு, உரியமிளகு, உரி
யவரகு. எ-ம். வரும்.

ஏற்பன வரினென்னே, ஏலாதன வரின் உரியரிசி, உரியாழா
க்கு, உரியெண்ணெய் என இச்சிறப்புவிதி பெறாது பொதுவிதியே
பெறுதல்கொள்க. நாடுரியென்பது நாவுரியென இக்காலத்து மரீஇ
யிற்று. பொதுவிதியான் வரும் உடம்படுமெய்யை இச்சிறப்புவிதி
விலக்கினமையின், நாழியுரியென்பது இலக்கணமன்றென்க.

க௭௫. சுவைப்புளி முன்னினமென்மையுந்தோன்றும்.

எ-னின். எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ள்.
புளியென்னும் மரமும் பழமுமன்றி, அறு சுவையுள் ஒன்றையுணர்
த்தும் பெயர்முன், வரும் வல்லினமிருதலேயன்றி, அவற்றிற்கு
மாய மெல்லினமும் ஒரோவழி மிகும். எ - று.

உ-ம். புளிங்கறி, சோறு, தயிர், பானீதம் என வரும். பல
சுவையுமுடைத்தேனும் மிகுதிபற்றிப் புளிப்பாகிய கறியெனவும்
புளிப்பையுடைய கறியெனவும் விரிதலின், இருவழிக்கும் இவை
யே காட்டாமென்க.

மென்மையுமென்ற இறந்ததுதழீஇயவிழிவு சிறப்பும்மையாற்
புளிக்கறியெனப் பொதுவிதியான் வரும் வல்லெழுத்துப்பேறே
சிறப்புடைத்தென்க. (உ௭)

இகர ஐகாரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

கஎஎ. அல்வழி இ ஐம் முன்ன ராயின்
இயல்பு மிகலும் விகற்பமு மாகும்.

எ-னின். இகர ஐகாரவீற்றஃறிணப்பெயர்முன் வரும் வல்வினத்திற்கு ஒருவழி எய்தியது விலக்கலும், எய்தியதிகந்துபடாமைக் காத்தலும், எய்தியது விலக்கலுடன் விலக்காமையுமுணர்ந்து. இ - ள். இகர ஐகாரவீற்றஃறிணப் பெயர்முன், வல்வினம், அல்வழிக்கண் வருமாயின், இரப்பாயும், பொதுவிதியான் மிகுந்தும், ஒன்றற்கே ஒருகான்மிகாதும் ஒருகான் மிகுந்தும், புணரும். எ - று.

இவ்வீற்றுயர்ஐணப்பெயர் பொதுப்பெயர் வினைகட்குப் பொதுச் சூத்திரங்களான் இம்மூன்று விதியும் அமைந்து கிடந்தமையின், இச்சூத்திரத்தாற் கூறுதன் மிகுதியொன்றுமே அமைந்து கிடந்த ஃஃறிணப்பெயர்க்கென்பது பெற்றும்.

ஒப்பின் முடித்தலான் ஐகாரவீறும் உடன் கூறினார்.

உ-ம். பருத்தி, ஒதி, யானை, குதிரை, குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது எனவியல்பாயின. கனிகுறிது, கனிக் குறிது, தினைகுறிது, தினைக்குறிது என விகற்பித்தன. பிறவுமன்ன.

மிகுதி எய்தியதிகந்துபடாமைக் கூறினமையிற் காட்டிற்றிலம்.

ஈகாரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

கஎஎ. ஆமுன் பகரவீ யனைத்தும்வரக் குறுகும்
மேலன வல்வழி யியல்பா கும்மே.

எ-னின். தொடர்ஹாழியுட் பின்னின்ற இடக்கர்ச்சொல்வினத்திற்காரத்திற்கு எய்தாததெய்துவித்தலும், எய்தியவழி அதன்முன் வரும் வல்வினத்திற்கு மேலைச் சூத்திரத்தான் எய்திய திகந்துபடாமைக் காத்தலும் நுதலிற்று. இ - ள். ஆவென்னும் பெயர்முன்னின்ற பகரவீகாரம், இருவழியும் நாகணங்களும் வரிற் குறுகும்; குறுகி விதியிகரவீறுக சின்ற அதன்மேல் வரும் வல்வினம், அல்வழிக்கண் மேலைச் சூத்திரத்துட்கூறிய விதி மூன்றனுள், இயல்பைப் பெறும்.

குறுகுதற்குக் காரணம் அனைத்தும் வருதலேயன்றி மேனின்ற ஆவுமாமென்பார், ஆமுன்னென்றார்.

பகரவீயென்றது இடக்கரடக்கல். வருஞ் குத்திரத்துட் பல்வீயும் அது.

ஆவென்னுஞ் சொல்லும் நாத்கணத்துள் ஒன்று முன்னும் பின்னுந் தொடராதேற் குறுகாதென்பார், வரக்குறுகுமென்றார்.

இருமொழியை நிலைமொழியாக நிறீஇப் புணர்த்தமையான் வரும் விதியிகரவீரூதலின், எய்தியதிகந்துபடாமை இயல்பாகுமென்றார்.

ஆகும்மேயென்றது விரித்தல் விகாரம்.

உ-ம். ஆப்பியரிது, ஆப்பி குளிரும், ஆப்பி நன்று, ஆப்பி வலிது. எ-ம். ஆப்பி யருமை, ஆப்பிக் குளிர்ச்சி, ஆப்பி நன்மை, ஆப்பி வன்மை. எ-ம். இருவழியும் ஈகாரங் குறுகுதலும் அல்வழி⁰க்கண் வல்லினவியல்பு இதந்துபடாமையுங் காண்க. (உஎ)

கஎஅ. பவ்வீ நீமீ முன்ன ரல்வழி

இயல்பாம் வலிமெலி மிகலுமா மீக்கே.

எ-னின். ஈகாரவீற்றிடக்கர்ப் பெயர்க்கும் மீயென்னும் பெயர்க்கும் மீயென்னும் பெயர்க்கும் முன்னர் வரும் வல்லினத்திற்கு ஒருவழி 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் குத்திரத்தான் எய்தியது விலக்கலும், இவற்றுண் மீயென்பதன்முன் வரும் வல்லினத்திற்கு அக்குத்திரத்தான் எய்தியதிகந்துபடாமை⁰ காத்தலும், எய்தியது விலக்கிப் பிரிதுவிதியுமுணர்-ற்று. இ - ள். பகரவொற்றை யூர்ந்து நின்ற ஈகாரவீற்றிடக்கர்ப்பெயரும், மீயென்னும் முன்னிலையொருமைப் பொதுப்பெயரும், மீயென்னு மேலாய பண்பையும் அப்பண்பாகுபெயராய் மேலாய இடமுதலியவற்றையுமுணர்த்தி நிற்கும் பலபொருளொரு சொல்லும் நிற்க, இவற்றின்முன் வரும் வல்லினம் அல்வழிக்கணியல்பாம். இங்ஙனம் புணரும் மீயென்னுஞ் சொற்குமுன், அல்வழிக்கண் வல்லெழுத்து மிகலுமாம், மெல்லெழுத்து மிகலுமாம். எ - று.

உ-ம். பீ குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது. எ-ம். நீ குறியை, சிறியை, தீயை, பெரியை. எ-ம். மீகண். எ-ம். இயல்பாயின. மீக்கூற்று, மீக்கோள் எனவெய்தியதிகந்துபடாமை மிக்கது. மீந் தோல் என மெலி மிகுந்தது. பிறவும் ஏற்றபெற்றி வருவனவுள வேற்கொள்க.

மீகண் என்பது, கண்ணினது மேலிடமெனப் பொருடந்து நிற்குமேனும், ஆறனுருபின் பயனிலையாகும் மீயென்னும் வரு

மொழி நிலைமொழியாய் நின்று வல்லெழுத்து மிகாது புணர்ந்தமையின், இலக்கணப்போலியாய், அல்வழியாயிற்று. மீக்கூற்றென்பது புகழ்; அது மேலாயசொல்லாற் பிறந்த புகழென்னும் மேம்பாடெனப் பொருடந்து நின்றலிற் பண்புத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. மீக்கோளென்பது மேற்போர்வை; அது யாக்கையின்மேற் கொள்ளுதலையுடைய போர்வையெனப் பொருடந்து நின்றலின் ஏழாம்வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை; ஈண்டு மீயென்றது, இடப்பொருளோடு ஏழாம்வேற்றுமையுருபின் பொருள்பட நின்றதேனும், கண்ணையுருபுவெண்டாமையின் வேற்றுமைத்தொகையாயிற்று. மீந்தோலென்பது மேற்றேரல்; அது மேலாயதோலெனப் பொருடந்து நின்றலிற் பண்புத்தொகை; இஃதிக்காலத்துப் பீந்தோலென மரீஇயிற்று.

நீயென்பதன் முன் வல்லினம் இயல்பாதல் 'பொதுப்பெயருயர்திணைப் பெயர்க ளீற்றுமெய்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் அமையாதோவெனின்:—விகாரமொழியன்றி அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் ஆவியரக்களின் ஒற்றீற்றதாய் நின்று புணரும் பொதுப்பெயர்க்கே வன்மை மிகாவென இருவழிக்குங் கூறியதமையும்ன்றி, அல்வழிக்கண் நீயென உயிரீரூயும் வேற்றுமைக்கணநின் என நெடில் குறுகி னகரவொற்றீரூயும் விகாரப்பட்டு நிற்கும் இப்பொதுப்பெயர்க்கு அவ்விதிமமைய-தென்க. (உஅ)

முற்றுகரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

கஎசு மூன்றாறுருபெண் வினைத்தொகை சுட்டி
ருகு முகர முன்ன ரியல்பாம்.

எ-னின். முற்றுகரவீற்றுட் சிலவற்றின் முன் வரும் வல்லினத்திற்கு 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியது விலக்கனுதலிற்று. இ-ள். முற்றுகரவீற்று மூன்றாமுருபே, ஆறாமுருபே, இயல்பாயும் விகாரமாயும் வரும் எண்ணே, வினைத்தொகையே, சுட்டுப்பெயரேயென்னும் இவற்றின் முன் வரும் வல்லினமியல்பாம். எ-று.

மூன்றாறுருபென்புழி ஆமென்னுஞ் சாரியை தொக்கன.

உ-ம். சாத்தனாடு கொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினான். எ-ம். சாத்தனது கை, செவி, தலை, புறம். எ-ம். எழு, ஒரு, இரு, அறு, கை, செவி, தலை, புறம். எ-ம். அடுகளிறு, சேனை,

தானை, படை. ஏ-ம். அது, இது, உது, குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது. ஏ-ம். கண்டான், செகுத்தான், தந்தான், படைத்தான். ஏ-ம். வரும்.

உது காண், உதுக்காண் என இயல்பாயும் விகாரமாயும் வரப்பெறுமாலோவெனின்:—அஃது ‘இயல்பின் விகாரமும்’ என்னுஞ் சூத்திரத்து ‘அன்ன பிறவும்’ என்பதனான் அமையுமென்க.

கஅ௦. அதுமுன் வருமன் றுன்றாந் தூக்கின்.

எ-னின். அதுவென்னுஞ் சுட்டிப்பெயர் முன் வரும் அன்றென்னுஞ் சொற்கு எய்தாததெய்துவித்தனுதலிற்று. இ - ள். அதுவென்னுஞ் சுட்டுப்பெயர்முன் வரும் அன்றென்னும் வினைககுறிப்புச் சொன் முதனீளுஞ் செய்யுளாகத்து. எ - று.

உ-ம். அதான்று என வரும்.

ஆன்றேயாமென இயல்பை விலக்காமையின், அதுவன்று அதன்று என வருவனவுங் கொள்க. அதுமுன் வருமன்றன்றாமென வித்தமையான், ஏனை இது உது முன் வருமன்றன்றாகாதென்பது பெற்றும். (உ௦)

குற்றுகரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

கஅக. வன்றொட ரல்லன முன்மிகா வல்வழி.

எ-னின். குற்றுகரவீற்றுட் சிலவற்றிற்கு ‘இயல்பினும் விதியினும்’ என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்கியதொருவழி விலக்குதனுதலிற்று. இ - ள். வன்றொடரொழிந்த ஐந்துதொடர்க் குற்றுகரவீற்றின் முன்னும் வரும் வல்லினமிகா அல்வழிக்கண். எ - று.

உ-ம். நாகு, எஃகு, வாகு, குரங்கு, தெள்கு, கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது. ஏ-ம். ஏகால், அஃகுபிணி, பொருது சென்றான், அறிந்து தந்தான், எய்து கொன்றான். ஏ-ம். வரும். பிறவுமன்ன.

கஅஉ. இடைத்தொட ராய்தத் தொடரொற் றிடையின் மிகாநெடி லுயிர்த்தொடர் முன்மிகா வேற்றுமை.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இடைத்தொடர்முன்னும், ஆய்தத்தொடர்முன்னும், ஒற்றிடையே மிகாத நெடிற்றொடர்முன்னும், உயிர்த்தொடர் முன்னும், வரும் வல்லினமிகா வேற்றுமைக்கண். எ - று.

ர-ம். தெள்கு கால், சிறை, தலை, புறம். எ-ம். எஃகு கடுமை, சிறுமை, தீமை, பெருமை. எ-ம். நாகு கால், செவி, தலை, புறம். எ-ம். வரகு கதிர், சோறு, தாள், பதர். எ-ம். வரும்.

ஒற்றிடையின்மிகா என்பதனை உயிர்த்தொடரென்பதனோடுங் கூட்டுக.

ஒற்றிடையின் மிகும் அவ்விரு குற்றுகரங்களும் வருஞ் சூத்திரத்தாற் கூறுப. அவற்றிற்கு முன்வரும் வல்வினமிருமென்றுணர்க. “ஈரொழுத்து மொழியு முயிர்த்தொடர் மொழியும்—வேற்றுமையாய் ஒன்றிடை யின்மிகத்—தோற்றம் வேண்டும் வல்லெழுத்து மிகுதி. ஒற்றிடை யின்மிகா மொழியுமா ருளவே—யத்திறத்திலுை வல்லெழுத்து மிகவே. இடையொற்றுத் தொடரு மாய்தத் தொடரு—நடையாயியல வென்மனார் புலவர்.” என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியருமென்க. (உஉ)

கஅங். நெடிலோ முயிர்த்தொடர்க் குற்றுக ரங்களுட் டறவொற் றிரட்டும் வேற்றுமை மிகவே.

எ-னின். மேலை நிலைமொழிக்கோர் புறனடையாய் எய்தாத தெய்துவித்தலும், வருமொழிக்கு முதல் உயிரேல் இந்நிலைமொழிக்கு ‘உயிர்வரினுக்குறள்’ என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதியுமுணர்-ற்று. இ-ள். நெடிற்கொடர்க்குற்றுகரவீற்று மொழிகளுள்ளும், உயிர்த்தொடர்க்குற்றுகரவீற்று மொழிகளுள்ளும், அவ்வுகரப் பற்றுக்கோடாகிய வல்லெழுத்தாறனுள், டகார தகாரமான இரண்டொற்றும் பெரும்பாலும் வேற்றுமைக்கணிரட்டும். எ-று.

குற்றுகரங்களென்னும் எழுத்துக் குறிப்பு அம்மொழிகளை யுணர்த்தினின்றுது. வருமொழி வரையாமையின், நாற்கணமுங் கொள்க.

உ-ம். ஆட்டுக்கால், பாற்றுக்கால், முருட்டுக்கால், முயிற்றுக் கால், செவி, தலை, புறம், ஞாற்சி, நிறம், மயிர், யாப்பு, வன்மை, அடி, எனவரும்.

இவ்விரண்டொற்றும் பெரும்பாலும் வேற்றுமைக்கண் இரட்டுமெனவே, சிறுபான்மை வேற்றுமைக்கண் இரட்டாமையும், சிறுபான்மை அல்வழிக்கண் இரட்டெனும், சிறுபான்மை பிறவொற்றிரட்டெனும் கொள்க.

உ-று. “காவிரி புரக்கு நாடுகிழுவோனே.” “காடகமிறந்தார் க்கே யோடுமென் மனனே காண்.” “கறைமிட தணியலு மணிந்

தன் றத்தறை.” என வேற்றுமைக்கண் இரட்டாவாயின. ாட்டரண், களிற்றியானை என அல்வழிக்கண் இரட்டின. வெருக்குக் கண் வெங்கருணை, எருத்துக்கால். எ-ம். எருத்து மாடு. எ-ம். இரு வழியும் பிறவொற்றிரட்டின. (௨௩)

௧௮௪. மென்றொடர் மொழியுட் சிலவேற் றுமையிற்
றம்மின வன்றொட ராகா மன்னே.

எ-னின். மென்றொடர்க் குற்றுகர மொழிகளுட் சில நிலை மொழிக்கு, மூவினமும் வரின் எதிர்மறைமுகத்தான் எய்தாததெய்துவித்தலும், உயிர்வரின் அவ்வெதிர்மறை முகத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுமுணர்-ற்று. இ - ள். மென்றொடர்க்குற்றுகரமொழிகளுட் சில, வேற்றுமைக்கண் தமக்கினமான வன்றொடராதலையொழிந்தனை பெரும்பால. எ - று.

சிலவென்னுமெழுவாய், ஆகாவென்னும் எதிர்மறைவினையாலணையும் பெயரகத்து முதனிலையோடு முடிந்தது.

வருமொழி வரையாமையின், நாற்கணமுங் கொள்க.

உ-ம். மருத்துப்பை, சுருப்புநான், கருப்புவில், கற்று எனவரும்.

இவ்வாறு சில வருதலையும் எதிர்மறை முகத்தாற் கூறினமையின், வழக்கின்கண்ணுஞ் சான்றோர் செய்யுட்கண்ணும் ஏற்றபெற்றி கொள்க. வண்டுக்கால், பந்துத் திரட்சி முதலியனவெல்லாம் வன்றொடராகாதனவென்க.

சில வன்றொடராமெனவே ஆகாதன பலவென்பது தாமே போதரவும், மன்னேயென்ற மிகையானே, ஏற்புடம்பு, அற்புத்தனை, குரக்குமனம் என அல்வழிக்கண் அருகி வன்றொடராதலுங் கொள்க. (௨௪)

௧௮௫. ஐயீற் றுடைக்குற் றுகரமு முளவே.

எ-னின். இதுவும் மேலை நிலைமொழிக்கு எய்தாததெய்துவித்தலும், எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுமுணர்-ற்று. இ - ள். ஐகாரச் சாரியையை இறுதியிலே பெற்று வரும் மென்றொடர்க்குற்றுகரமொழிகளுஞ் சிலவுள. எ - று.

மேலைச் சூத்திரத்தைச்சார வைத்தமையான், இதுவுமென்றொடரென்பது பெற்றும். வருமொழி வரையாமையின், நாற்கணமுங் கொள்க.

உ-ம். பண்டைக்காலம், இற்றைநாள். எ-ம். அற்றைக்கூலி, இற்றை நலம். எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன.

மேலைச் சூத்திரத்தைச் சார வைத்தாரேனும், ஐயீற்றுடைக் குற்றுகரமெனப் பொதுப்படக் கூறினமையின், நேற்றைப்பொழுது எனப் பிறதொடர்கள் ஐகாரம் பெறுதலும், ஐயீற்றுடைக் குற்றுகரமென உடைமையாக்கிக் கூறினமையின் வருமொழிப் புணர்ச்சியானன்றி ஒற்றை இரட்டை வேட்டை என ஒருமொழியாய் நின்று ஐகாரம் பெறுதலும், ஈராட்டை மூவாட்டை எனத் தொடர்மொழியாய் நின்று ஐகாரம் பெறுதலுங் கொள்க. (௩௫)

கஅசு. திசையொடு திசையும் பிறவுஞ் சேரின்
நிலையீற் றுயிர்மெய் கவ்வொற்று நீங்கலும்
நகரம் நலவாத் திரிதலு மாம்பீற.

எ-னின். குற்றுகரவீற்றுத் திசைப்பெயர்க்கு எய்தாததெய்து வித்தனுதலிற்று. இ - ள். திசைச்சொல்லோடு திசைச்சொல்லும் பிறசொல்லும் புணருமிடத்து, நிலைமொழியீற்றினின்ற உயிர்மெய்யும் அதன்மேனின்ற ககரவொற்றுங் கெடுதலும், அங்ஙனநின்ற நகரவொற்று நகரவொற்றாயும் லகரவொற்றாயுந் திரிதலுமாம். எ - று.

உ-ம். வடகிழக்கு, வடமேற்கு, வடதிசை, வடமலை, வடவேங்கடம், தென்கிழக்கு, தென்மேற்கு, தென்குமரி, தென்வீதி, தென்மலை, மேல்பால், மேனாடு, குடதிசை, குடநாடு, குணகடல், குணபால் எனவரும்.

பிறவென்றமையானே, மேற்றிசை, மேலைத்திசை; கீழ்த்திசை, கீழைத்திசை; கீழ்மேற்றென்வடல் எனவும் கிழக்கு மேற்குத்தெற்கு வடக்கு, வடக்கூர், தெற்கூர், வடக்குமலை, தெற்குமலை என இங்ஙனம் காட்டிய விகாரமின்றியும் வருமெனவும், இவ்விதியெல்லாம் ஏற்றபெற்றிகோடல்வேண்டுமெனவுங் கொள்க.

வடகிழக்கென்பது வடக்குங் கிழக்குமாயதோர் கோணம் என உம்மைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. வடதிசையென்பது வடக்காய்திசையெனப் பண்புத்தொகை. வடமலையென்பது வடக்கின்கண் மலையென ஏழாம்வேற்றுமைத்தொகை. கீழ்மேற்றென்வடல், கிழக்கு மேற்குத் தெற்கு வடக்கு என்பன உம்மைத்தொகை. பிறவுமன்ன. (௩௬)

கஅள. தெற்குநீண் உற்றுயிர் மெய்கெடுங் காய்வரின்.

எ-னின். தெங்கென்னும் பெயர்க்கு எய்தாததெய்துவித்த னுதலிற்று. இ - ள். காயென்னுஞ்சொல் வருமாயின், தெங்கெ ன்னு நிலைமொழி முதனீண்டு ஈற்றுயிர்மெய் கெடும். எ - று.

ஈறு கெடுமென்றமையான், முதனீளுமென்பது பெற்றும்.

உ-ம். தேங்காய் என வரும்.

தெங்கு நீண்டற்றுயிர்மெய் கெட்டே புணருமென இயல்பை விலக்காமையின், தெங்கங்காய் என வரு முடிபுங் கொள்க. (௩௭)

கஅஅ. எண்ணிறை யளவும் சிறவு மெய்தின்

ஒன்று முதலெட் டுறா மெண்ணுண்

முதலீ ரெண்முத னீளு மூன்று

நேழ்குறு கும்மா நேழல் லவற்றின்

ஈற்றுயிர் மெய்யு மேழ னுயிரும்

ஏகு மேற்புழி யென்மனார் புலவர்.

எ-னின். ஒன்று முதல் எட்டிரும் எண்ணுப் பெயர்க்கு, உயிர் வரின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியும், மெய் வரின் எய்தாத தெய்துவித்தலும் னுதலிற்று. இ - ள். எண்ணுப்பெயரும் நிறைப் பெயரும் அளவுப்பெயரும் பிற பெயரும் வரின், நிலைமொழியாக நின்ற ஒன்று முதல் எட்டிருமெண்களுள், முதற்கண்ணவாய ஒன் றிரண்டென்னும் இரண்டெண்ணும் முதனீளும்; மூன்றும் ஆறும் ஏழும் முதல் குறாகும்; ஆறும் ஏழமல்லாத ஆறெண்களினீற்றுயிர் மெய்யும் ஏழென்னு மெண்ணினீற்றுயிருங் கெடும், ஏற்குமிடங் களினென்று சொல்லுவர் புலவர். எ - று.

இச்சூத்திரத்துட் கூறிய விகாரமும், இப்புணர்ச்சி முற்ற முடித்தற்குப் பின் ஐந்து சூத்திரத்தாற் கூறும் விகாரமும், உயிர் வரின் உகரமெய் விட்டோடுதலையும் ஒழிந்த கணங்கள் வரிற் தன்னியல்பினிற்றலையும் விலக்கியவல்ல, இவ்விகாரமனைத்தும் ஒருங்கு வேண்டுமென்னு நியதியவல்ல, இவ்விகாரம் பண்புத்தொ கைக்கேயுரிய என்பார், ஏற்புறியென்றும், ஏழென்பதனை உயிரீ ற்று மொழியாகக் கொள்வார் சிலர், ஒற்றீற்று மொழியாகக் கொள் வார் சிலர், யாமொருதலை துணித்தாமென்பார், என்மனார் புலவரெ ன்றும், ஒற்றீறும் விலக்கப்படுவதன்றென்பார், உடம்பொடு புண ர்த்தி'ஒற்றீறாக ஏழ்குறுகுமென்றுங் கூறினர்.

ஏழென்பது, முற்றுகரலீற்றதேனும், ஒன்றினமுடித்ததன் னின முடித்தலென்னு முத்தியான் ஈண்டுக் கூறப்பட்டதென்க.

உ-ம். அறுபது, எழுபது, கழஞ்சு, நாழி, மீன். எ-ம். ஏழ் கடல். எ-ம். வரும். ஏனையவற்றிற்குதாரணம் பின்னர்க் காட்டுதும். இரண்டாயிரம், ஏழாயிரம் என உயிர் வரிற் குற்றுகரமும் முற்றுகரமும் கெட்டுப் புணர்ந்தன. இரண்டு கழஞ்சு, மூன்றுபடி, நான்கு பொருள், ஏழுகடல் எனத் தன்னியல்பினின்று புணர்ந்தன. பிறவுமன்ன. (கஅ)

கஅக. ஒன்றன் புள்ளி ரகர மாக
இரண்ட னொற்றுயி ரேகவுவ் வருமே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். மேற்கூறிய நால்வகைப் பெயரும் வருமிடத்து, ஈற்றுயிர்மெய் யேகுமென்றமையான் இறுதியுயிர்மெய் கெட நின்ற ஒன்றென்னுமெண்ணினது னகரவொற்று ரகரவொற்றாக, இரண்டென்னுமெண்ணினது 'ணகரவொற்றும் ரகரக்கையூர்ந்து நின்ற அகரவுயிருங் கெட, அவ்விரண்டு ரகரத் தின்மேலும் உகரம் வரும். எ - று.

உ-ம். ஓராயிரம், ஈராயிரம், ஒருபது, இருபது, ஒரு கழஞ்சு, இரு கழஞ்சு, ஒருநாழி, இருநாழி, ஒருவகை, இருவகை என வரும். ஓராயிரம், இராயிரம் என்புழி, உகரக்கேடு 'முற்றுமற்றொ ரோவழி' என்பதனாற் கொள்க. பிறவுமன்ன. (கக)

கக௦. மூன்றனுறுப் பழிவும் வந்தது மாகும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். நால்வகைப் பெயரும் வருமிடத்து, இறுதியுயிர்மெய் கெட நின்ற மூன்றென்னுமெண்ணினது னகரவொற்றுக் கெடுத்தும் வருமொற்றாகத் திரிதலுமாம். எ - று.

உ-ம். மூவொன்று, மூவடை, மூவுழக்கு, மூவுலகு. எ-ம். முப்பது, முக்கழஞ்சு, முந்நாழி, மும்மொழி. எ-ம். வரும். (ச௦)

ககக. நான்கன் மெய்யே லறவா ரும்மே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். நால்வகைப்பெயரும் வருமிடத்து, இறுதியுயிர்மெய் கெட நின்ற நான்கென்னுமெண்ணினது னகரவொற்று லகரவொற்றாயும் நகரவொற்றாயுந் திரியும். எ - று.

உ-ம். நாலொன்று, நாலெடை, நானாழி, நான்மணி. எ-ம். நாற்பது, நாற்கழஞ்சு, நாற்கலம், நாற்கவி. எ-ம். வரும். (சக)

ககஉ. ஐந்தொற் றடைவது மினமுங் கேடும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். நால்வகைப்பெயரும் வருமிடத்து இறுதியுயிர்மெய் கெட நின்ற ஐந்தென்னுமெண்ணினது

நகரவொற்று வருமொற்றாகியும், அதற்கினமாகியும், கெட்டுழ் முடிவதாம். எ - று.

உ-ம். ஐம்முன்று, ஐம்மஞ்சாடி, ஐவ்வட்டி, ஐவ்வண்ணம். எ-ம். ஐம்பது, ஐங்கழஞ்சு, ஐங்கலம், ஐம்பொறி. எ-ம். ஐயொன்று, ஐயெடை, ஐயாழாக்கு, ஐயம்பு. எ-ம். வரும்.

அடைவதுமினமுமென்றமையின், அருத்தாபத்தியான் ஐத்நாறு, ஐத்தாணி என்புழி ஒற்றுத் தன்னியல்பினிற்றல் கொள்க.

௧௯௩. எட்ட னுடம்பு ணவ்வாகு மென்ப.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். நால்வகைப்பெயரும் வருமிடத்து, இறுதியுயிர்மெய் கெட்கின்ற எட்டென்னுமெண்ணினதுடகரவொற்று ணகரவொற்றாகுமென்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

உ-ம். எண்பது, எண்கழஞ்சு, எண்கலம், எண்குணம் என வரும்.

‘எண்ணிறையளவும்’ என்னுஞ் சூத்திரத்துட் கூறிய புணர்ச்சிக்கு வேண்டும் விகாரம் இதுகாறுமென்பது தோன்ற, அச்சூத்திரத்துட்கூறிய ‘புலவர்’ என்னுமெழுவாயைச் சுட்டி, அதன் பயனிலையாக இச்சூத்திரத்திறுதிக்கண் என்பவென்றார். (சக)

கக௪. ஒன்பா நெடுபத்து நூறு மொன்றின்
முன்னதி னேனைய முரணி யொவ்வொடு
தகர நிரீஇப்பஃ தகற்றி னவ்வை
நிரலே ணளவாத் திரிப்பது நெறியே.

எ-னின். ஒன்பதென்னுமென்னுப்பெயர்க்கு எய்தாததெய்துவித்தலும், அதனோடு புணரும் பத்து, நூறென்னும் வருமொழிகட்கு ‘இயல்பினும் விதியினும்’ என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் ‘எண்முவெழுத்தீற்று’ என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதியுமுணர்-ற்று. இ - ள். ஒன்பஃதுடனே பத்தென்பதும் நூறென்பதும் வந்து புணருமாயின், அந்நிலைமொழி வருமொழிகளுண் முன்னர்த்தாகிய நிலைமொழியினின்றும், ஏனை வருமொழியாகிய பத்தையும் நூற்றையும் நிரலிறை வகையானே நூறெனவும் ஆயிரமெனவுந் திரித்து, நிலைமொழிக்கு முதற்கண் ஒகரவுயிரோடு தகரமெய்யை அதற்காதாரமாக நிறுத்தி, அந்நிலைமொழியிறுதிக்கட் பஃதைக் கெடுத்து, அம்மொழி முதற்கு அயனின்ற ணகரவொற்றை முறையே ணகரவொற்றாயும் ணகரவொற்றாயுந் திரிப்பது முறைமையாம். எ - று.

முன்னதினென்னும் இன்னுருபு, நீங்கத் பொருட்டாய், ஏனை யவென்னும் இடைச்சொல்லடியாகத் தோன்றிய வினைக்குறிப்புப் பெயர் கொண்டது.

நிலைமொழித் திரிபுபோல வருமொழித் திரிபும் வகைபடக் கூறுது பொதுப்பட முரணியென்றாரேனும், “ஒன்பா னெகரமி சைத் தகரமொற்று—முந்தை யொற்றே ணகார மிரட்டும்—பத் தென் கிளவி யாய்தபக ரங்கெட—நிற்றல் வேண்டுமு காரக் கிள வி—யொற்றிய தகரம் நகர மாகும்.” எ-ம். “ஒன்பான் முதனிலை முந்துகிளந் தற்றே—முந்தையொற்றே ணகார மிரட்டு—தூறென் கிளவி நகார மெய்கெட—ஆவா வாகு மியற்கைத் தென்ப—வாயி டை வீருத லிகார ரகார—மீறுமெய் கெடுத்து மகர மொற்றும்.” எ-ம். ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கூறியவாற்றல் அவற்றின்றிரிபறி ந்து திரித்துக்கொள்க.

நெறியேயென்ற இலேசானே தனிக்குறின் முன்னொற்றிரட் டித்தலுங் கொள்க.

உ-ம். தொண்ணூறு. எ-ம். தொள்ளாயிரம். எ-ம். வரும். தொளாயிரமென இக்காலத்து மரீஇற்று.

ஒன்பஃது நின்ற புணரியும் ஒன்பது நின்ற புணரியும் இம் முடிபேயாமென்பாடிபஃதகற்றியென்பதனோடு பொருந்த ஒன்ப ஃதொடென்னுது நன்பாடொடென்றும், தகரவொற்றை ஒகரவு யிர்க்கு ஃதம்பக நிறுத்துகவென்பார் ஒவ்வொடென்றும், இப்பு ணர்மொழிகள் ஒகரவுயிரொன்றொழிய விகாரப்பட்டுக் கிடந்த மையிற் குறிப்பின்று முடியும் மருஉமுடிபென்று கொள்ளற்கவெ ண்பார் திரிவதென்னுது திரிப்பதென்றும், இவற்றை இலக்கணமு டிபுரகத் தொல்லாசிரியர் முடித்தவாறே முடித்தாமென்பார் நெறி யேயென்றுங் கூறினார்.

இச்சுத்திரத்து முன்னதினேனைய முரணியென்பதற்கு இவ் வாறு பொருள்கொள்ளாது ஒன்பஃதினானே பத்தையும் நூற்றை யும் பெருக்கி யெனப் பொருள் கொள்வாருமுளர். முரணியென் னுஞ் சொற்கு அது பொருளன்றாதலானும், அது பொருளாமே னும் அதனால் வருமொழி இவ்வாறு திரிந்தவெனத் தோன்றாமையா னும், தோன்றின் நிலைமொழிக்கு விகாரங் கூறவேண்டாமையா னும், அது பொருந்தாதென்க.

இன்னும், முன்னதினேனைய முரணியென்பதற்கு, நிலைமொ ழியாய எட்டின்மேலொன்று ஒன்பஃதெனப் பஃதென்னும் இறு தியதாய்த் திரிந்து நின்றாற்போல, வருமொழியாய எண்பதின்மேற்

பத்தை தூறெனவும் எண்ணுற்றின்மேனூற்றை ஆயிரமெனவுத்
திரித்துப் பொருள்கோடலுமொன்று. (சச)

கசுநி. முதலிரு நான்கா மெண்முனர்ப் பத்தின்
இடையொற் றேக லாய்த மாகல்
எனவிரு விதியு மேற்கு மென்ப.

எ-னின். ஒன்றுமுதலெட்டெண்களின் முன் வரும் பத்தெ
ன்னு மெண்ணிற்கு 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்
தான் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தனுதலிற்று. இ - ள்.
ஒன்றுமுதலாகிய எட்டெண்களின் முன்னும் வரும் பத்தென்னு
மெண்ணிடை நின்ற தகரவொற்று ஒருகாற் கெடுதலும், ஒருகால்
இடையே தகரநின்ற நிலைக்களத்து அது கெட ஆய்தம் வருதலும்
என்னும் இவ்விரண்டு விதியையுமேற்கும் என்று சொல்லுவர் புல
வர். எ - று.

இடையென்பதனைப் பின்னுங் கூட்டுக.

இடையே யாய்தமாகலென்றமையின் அவ்வழித் தகரக்கேடு
கூறாதேயமையுமென்க.

உ-ம். ஒருபது, இருபது, மூப்பது, நார்பது, ஐம்பது, அறு
பது, எழுபது, எண்பது. எ-ம். ஒருபஃது, இருபஃது, முப்ப
ஃது, நார்பஃது, ஐம்பஃது, அறுபஃது, எழுபஃது, எண்பஃது.
எ-ம். வரும். (சடு)

ககசு. ஒன்று தாதுமுன் னொன்றுமுதலொன்பான்
ண்ணு மன்வயூர் பிறவு மெய்தின்
ஆய்த மழியவாண் டாகுந் தவ்வே.

எ-னின். மேலைச் சூத்திரத்தானெய்திய ஒருபஃதாதியாய
நிலைமொழிக்கு, உயிர்வரின் 'உயிர்வரினுக்கிருமன்' என்னுஞ் சூத்தி
ரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியும், மெய்வரின் எய்தாததெ
ய்துவித்தலுதலிற்று. இ - ள். ஒருபஃதாதியாய எட்டெண்க
ளின் முன்னும் ஒன்றாகியொன்பதென்னும் அவையூர்ந்த பிறவும்
வந்து புணருமாயின், ஆய்தங் கெட, அந்நிலைக்களத்து இயல்பாய
தகரம் வரும். எ - று.

ஐயமறுத்தற்கு அவையூர் பிறவுமென்றார்.

உ-ம். ஒருபத்தொன்று, இருபத்தொன்றே காலே யரைக்
கால், முப்பத்தொருகழஞ்சு, எழுபத்தொன்பதின் கலனே தூணி,
எழுபத்தொன்பதியாண்டு என வரும். பிறவுமன்ன.

மேற்பதேற்று நின்றவின் ஒன்பது மிற்றேயெனத் தன்மையணி யாக்காது உவமையணியாக்கி இனைத்தேயென்றுங் கூறினார். ஒன்ப தென்பதனிறுதி பத்தென்பது போல முரணி நின்றவின், அத னோடு இதனை மாட்டெறியப்பட்டதெனினுமமையும். (சஎ)

சகஅ. இரண்டு முன்வரிற் பத்தினீற் றுயிர்மெய் கரந்திட வொற்றுனவ் வாகு மென்ப.

எ-னின். இதுவும் பத்தென்னு நிலைமொழிக்கு 'உயிர்வரினு க்குறளி' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியது விலக்கிப் பிரிதுவிதி வகுத்தனுதலிற்று. இ - ள். இரண்டென்பது வரின், பத்தெ ன்னு நிலைமொழியினது ஈற்றுயிர்மெய் கெடத், தகரவொற்று னக ரவொற்றாகத் திரியுமென்று சொல்லுவர் புலவர். எ - று.

உ-ம். பன்னிரண்டு என வரும். உம்மைத்தொகைக்கண் ணும் பண்புத்தொகைக்கண்ணும் இரண்டென்னுமெண் வருமொழியாய் வருமேனும், முன் வரினென வருதலைச் சிறப்பித்தமை யான், ஒருசொன்னிம்மையாய்ச் சிறந்த உம்மைத்தொகைக்கு இவ விதி கூறினாரென்க. (சஅ)

சகசு. ஒன்ப தொழித்தவெண் னென்பது மிரட்டின் முன்னதின் முன்னல வேட வுயிர்வரின் வவ்வு மெய்வரின் வந்தது மிகனேறி.

எ-னின். ஒன்பதெழித்த ஒன்பதெண்களாய் நிலைமொழிக ளுள், மூன்றாமேழற்கு 'எண்ணிறையவும் பிறவுடைய்தின்' என் னுஞ் சூத்திரத்துண் 'மூன்றாமேழ் குறுகும்' என எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியும், எல்லாவற்றிற்கும் உயிர் வரின் எய்தியது விலக்கிப் பிரிது விதியும் மெய்வரின் எய்தாததெய்துவித்தலும் நுதலிற்று. இ - ள். ஒன்பதென்னுமெண்ணென்றையுமெழித்து நின்ற ஒன் றுதி பத்தினுள் எண்ணென்பதனையும் இரட்டித்துக் கூறின், நிலை மொழி முதலெழுத்தொன்று நிற்க, அவ்வெவல்லாக் கெட, உயிர் முதலான எண் வரின் வகரவொற்றும், மெய்முதலான எண் வரின் அவ்வந்தவொற்றும் மிகுதன் முறைமையாம். எ - று.

உ-ம். ஒவ்வொன்று, இவ்விரண்டு. மும்மூன்று, நந்தான்கு, ஐவைந்து, அவ்வாறு, எவ்வேழு, எவ்வெட்டு, பப்பத்து என வரும்.

பெறியென்றமையானே, நான்கிற்கு குறுக்கமும், ஐவைத்தென் புழி ஐகார்க்குறுக்கத்தின் முன்னொற்றிரட்டாமையும், ஒரோவொ ன்று, ஒன்றொன்று, கழக்கழஞ்சு, கலக்கலம் என இரட்டித்து

வருவனவும், குற்றகரப்புணர்ச்சி விதியுட் கூறுதொழிந்து நெறிப் பட வருவனவுளவேல் அவையுங் கொள்க.

ஒவ்வொன்று கொடுவென்றால் இம்முறையே பலவற்றையுங் கொடுவெனப் பொருடந்து நின்றலின், இஃதெக்கன்று, வேற்று மையல்லனவெல்லாம் அல்வழியாதலிற் நழாத்தொடராய அல்வழியுள் ஒன்றாமென்க. (சக)

ஊகாரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

உ௦௦. பூப்பெயர் முன்னின மென்மையுந் தோன்றும்.

எ-னின். ஊகாரவீற்றுப் பூவென்னும் பலபொருளொருசொன்முன் வரும் வல்லினத்திற்கு 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்திபதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ள். பூவென்னும் பலபொருட்பெயர்ச்சொன்முன் வல்லினம் வரின், பொதுவிதியாற் கசதப மிகுதலேமன்றி, அவற்றிற்கினமாகிய மெல்லொற்றுக்களுமிகும். எ - று.

இப்பொருட்டாய பூப்பெயரென விதவாகையின், பலபொருளொருசொல்லென்பது பெற்றும்.

உ-ம். பூங்கொடி, பூஞ்சோலை, பூந்தடம், பூம்பீண என வரும். இவற்றுட் பூவென்பது, மலரேல் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பயனுமுடன்றொக்க தொகையாகவும், பொலிவேற் பண்புத்தொகையாகவும், பூங்கண்ணென்பது மலரென்னுமொருபொருட்டாய் மூன்றாம் வேற்றுமையுருபும் பயனுமுடன்றொக்க தொகையாகவும், பண்புத்தொகையாகவும், பூங்கரும்பென்பது பொலிவென்னுமொருபொருட்டாய்ப் பண்புத்தொகையாகவும் வருவன க-ண்க.

உறழ்ந்துவருமென, உறுதிகூறுது பூக்கொடியென வல்லின மிகுதலை உம்மையாற்றழீஇக்கொண்டமையின் இவ்விருவகைத் தோன்றலும் ஏற்றபெற்றி கொள்க. (இ௦)

ஏகார ஓகாரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

உ௦௧. இடைச்சொல் லேயோ முன்வரி நியல்பே.

எ-னின். ஏகார ஓகாரவிடைச்சொற்கண் முன் வரும் வல்லினத்திற்கு 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான்

எய்தியது விலக்கனுதலிற்று. இ - ள். இடைச்சொல்லாய ஆதேகா ரத்தின் முன்னும் எட்டோகாரத்தின் முன்னும் வல்லினம் வருமா யிற் பொதுவிதியான் மிகாதிபலபாம். எ - று.

உ-ம். அவனே கொண்டான் என்பது பிரிநிலையும் வினாவும் ஈற்றசையுந் தேற்றமுமாம். அறமே பொருளே காமமே துறவே என்பன எண். “ஏயே தனையென் றோரிருடி வினவ” என்பது இசைநிறை. அவனே கொண்டான் என்பது ஒழியிசை முதலிய வெட்டிமாம். இவற்றுள் வல்லினமியல்பாதல் காண்க. இவ்விடை சொல் ஒன்று பல பொருடருமோறு இடைச்சொல்லியலுட் காண்க. (ருக)

ஐகாரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

உ௦௨. வேற்றுமை யாயி னைகா னிறுமொழி
ஈற்றழி வோடுமம் மேற்பவு முளவே.

எ-னின். ஐகாரவீற்று நிலைமொழிக்கு எய்தாததெய்துவித்த னுதலிற்று. இ - ள். ஐகாரவீற்றுச்சொல் வேற்றுமைக்கண் வரு மாயின், இறுதியைகாரங் கெடாது அம்முச்சாரியை பெற்று முடி வனவும், ஐகாரங் கெட்டு அம்முச்சாரியை பெற்று முடிவனவுஞ் சிலவுளவாம். எ - று.

உம்மைகளிரண்டனுள், முன்னையது எதிர்மறைக்கண்ணும், பின்னையது எதிர்மறையோடு இழிவு சிறப்பின்கண்ணும், வந்தன.

உ-ம். புன்னையங்கானல், கொல்லையஞ்சாரல், கொன்றையந் தீங்குழல், முல்லையம்புறவம். எ-ம். வழுதுணங்காய், ஆவிரம்பூ, வேர். எ-ம். வரும்.

தகுதியாக்காது ஏற்பனவென்றமையான், முல்லைப்புறவம் எனவரினுங் கொள்க. அம்முமென்னுமையின், உம்மையான் வல் லினந் தழீஇயதன்றென்க. வருமொழி வரையாமையின், நாற்கண் த்துள் ஏற்பனகொள்க. (ருஉ)

உ௦௩. பனைமுன் கொடிவரின் மிகலும் வலிவரின்
ஐபோ யம்முந் திரள்வரி னுறழ்வும்
அட்டுறி னைகெட்டந் நீள்வுமாம் வேற்றுமை.

எ-னின். பனையென்னு நிலைமொழிக்கும் அதனோடு புண ருஞ் சில வருமொழிகட்கும், ‘இயல்பினும் விதியினும்’ என்னுஞ்

சூத்திரத்தானும் மேலைச் சூத்திரத்தானும் எய்தியவற்றை இகந்துப
டாமற் காத்தலும், 'இ ஈ ஐவழி' என்னுந் சூத்திரத்தான் எய்தி
யது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தலு நுதலிற்று. இ - ள். பனையெ
ன்னும் பெயர்முன், கொடியென்னும்பெயர். வருமாயின் வந்தது
மிகுதலும், கச த பக்கள் வரின் நிலைமொழி யீற்றைகாரங் கெட்டு
அம்முப்பெறுதலும், திரளென்னும் பெயர் வருமாயின் வந்தது
மிகுத்தும் ஐ போய் அம்முப் பெற்றுந் தம்முளுறழ்தலும், அட்டெ
ன்னும் பெயர் வருமாயின் ஐகாரங் கெட வருமொழியகரம் ஐகா
ரமாதலுமாம், வேற்றுமைக்கண். ஏ - று.

கெட்டென்பது செயவெனெச்சந் திரிந்து நின்றது.

உ-ம். பனைக்கொடி. ஏ-ம். பனங்காய், செறும்பு, தூண்,
பழம். ஏ-ம். பனைத்திரள், பனந்திரள். ஏ-ம், பனாட்டு. ஏ-ம்.
வரும். பனைக்கொடியென்பது பனையெழுதிய கொடி. பனாட்
டென்பது பனையினது தீங்கட்டி. (ருஉ)

உயிரீற்றுப்புணரியன் முற்றிற்று.

ச. மெய்யீற்றுப்புணரியல்.

மெய்யீற்றின்முன் உயிர்.

உரசு. உடன்மே லுயிர்வந் தொன்றுவ தியல்பே.

எ-னின். மெய்யீற்றுப்பதம் புணருஞ் சிறப்புப்புணர்ச்சி இவ்வியலாற் கூறப்படுதலின், மெய்யீற்றின் முன் உயிர் முதல் வந்தி புணருமாறுணர்-ற்று. இ - ள். நிலைமொழியீற்றினின்ற மெய்யின்மேல் வருமொழி முதலுயிர் வந்து ஒன்றுபட்டிணங்கி நிற்பது இயல்புபுணர்ச்சியேயாம். எ - று.

உ-ம். தோன்றலழகன், உரிஞமுதிது, புகழமுதிது. எ-ம். வேலெறிந்தான். எ-ம். இருவழியுங் காண்க. பிறவுமன்ன.

இவ்வாறு மெய்யுமுயிருங் கூடி உயிர்மெய்யாய் மெய்யினது புள்ளியும் உயிர் வடிவமுங் கெட்டு நின்றவின் விகாரமாமென்பாரை விலக்கிச், சிறந்தவொலி வடிவின் யாக்கையுமுயிரும்போன் மெய்யினது மாத்திரை உள்ளடங்க ஒன்றுபட்டு இரட்டையிலை போல் ஒற்றொலிமுன்னும் உயிரொலி பின்னுமாய் இணங்கி நின்ற லானும், ஒன்றாத தனிக்குறின் முன்னொற்று முதலியன விகாரப்படுதலானும், ஒன்றுவதியல்பே யென்றார்.

ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது. (க)

உரு. தனிக்குறின் முன்னொற்றுயிர்வரி னிரட்டும்.

எ-னின். எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ள். தனிக்குறின் முன்னொற்று உயிர் வரின் இரட்டித்து நிற்கும். எ-று.

உ-ம். மண்ணரிது, பொன்னரிது எ-ம். மண்ணகம், பொன்னெளி. எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. (உ)

மெய்யீற்றின்முன் மெய்.

உரசு. தன்னொழி மெய்ம்முன் யவ்வரி னிகரந் துன்னு மென்று துணிநரு முளரே.

எ-னின். யகரமொழிந்த பத்து மெய் முன்னும் வரும் யகரத்திற்கு 'எண்மு வெழுத்தீற்று' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்திய தன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ள். யகரம், தன்னையொழி

ந்த ஞ்ண நமன ர லவழ ள என்னும் பத்து மெய் முன்னும் வத்தீல், தன் முன் இகரச் சாரியையைப் பொருத்துமென்று அரி திற் கொள்வாருஞ் சிலருளர். எ - று.

உ-ம். வேளிமாவன், மண்ணியாது. எ-ம். வேளிமாணை, மண் ணியாணை. எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன.

எதிர்மறையாய் இழிவுசிறப்பும்மையான், இகரத்துன்னாது பொதுக்குத்திரத்தான் இயல்பாமென்பார் பலரென்க. (உ)

உ௦௭. ஞ்ணநமல வளீன வொற்றிற்று தொழிற்பெயர்
ஏவல் வினைநலி யவ்வன் மெய்வரின்
உவ்வுறு மேவ லுற்றுசில சில்வழி.

எ-னின். முதனிலைத்தொழிற்கும் ஏவற்கும் பொதுவாய் சில நிலைமொழிகட்கு எய்தாததெய்துவித்தனாதலிற்று. இ - ன். ய ர முக்களையொழிந்த எட்டொற்றுமிறுதியாகும் முதனிலைத் தொழிற் பெயரும், ஏவல்வினையும், மேல் விதந்த யகரமொழிந்த மெய் வரு மாயின், பெரும்பாலும் உகரச் சாரியையை இறுதிக்கட் பொருந் தும்; சிலவேவல்வினை அவ்வுகரச்சாரியையைப் பொருந்தா சிலவி டங்களின். எ - று.

ஏவல்வினையோடு எண்ணினமையின், முதனிலைத்தொழிற்பெ யரென்பது பெற்றும்.

உ-ம். உரினுக்கடிது, உண்ணுக்கடிது, பொருதுக்கடிது, திருமுக்கடிது, தின்னுக்கடிது, நீண்டது, வலிது. எ-ம். கடுமை, நீட்சி, வன்மை. எ-ம். தொழிற்பெயர்கள் இருவழியுமுகரம் பெற் றன. பிறவுமன்ன. உரினு கொற்றா, உண்ணு கொற்றா, பொருது கொற்றா, திருமு கொற்றா, தின்னு கொற்றா, நாகா, வளவா என ஏவல்வினை உகரம் பெற்றன. பிறவுமன்ன.

உரினு, உண்ணு என வருமொழியின்றி உகரம் பெறுதலும், மணலைவாரு சருகை வாரு எனச் சிறுபான்மை விலக்கிய நறு உக ரம் பெறுதலுமுளவென்பார் நனியென்றும், யகரம் வருமொழிக்கு இகரம் விதித்தலின் அதனோடு புணரும் இந்நிலைமொழியிறுதி உக ரம் பெறுதென்பார் யவ்வன்மெய்யென்றும், உண்ணு கொற்றா உண் கொற்றா என உகரம் பெற்றும் பெறுதும் வருவனவும் உரினு கொற்றா என உகரம் பெற்றேவருவனவு முளவென்பார் சிலவேவலுறு சில்வழியென்றும் கூறினார்.

எவதுருவென்னது, எவற்குருவெனப் பாடமோதுவாருமு
ளராலோவெனின்:—உறுமென்னும் வினைக்குத் தொழிற்பெயர்க
ளையும் எவல்வினைகளையும் வினைமுதலாக்கிக் கூறுதலானும், அதனை
மறத்த உருவென்னும் பன்மைவினைக்கு ஒருமையுடைய வினைமு
தலாகாமையானும், அதுபாடமன்றென்க. (ச)

உ௦அ. நவ்விது தொழிற்பெயர்க்கவ்வுமாட்வேற்றுமை.

எ-னின். நகரவீற்றுத் தொழிற்பெயர்க்கு எய்தியதன்மேற்
சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ள். நகரயிறுதியாகும் முதனிலைத்
தொழிற்பெயர்க்கு உகரச்சாரியையேயன்றி அகரச்சாரியையுமாம்
வேற்றுமைக்கண். எ - று.

உ-ம். பொருநக்கடுமை, நன்மை, வன்மை என வரும். பிற
வுமன்ன. பொருததல், ஒருவர் மற்றொருவர் போல வேடங்
களொன்றும் பொருநரது தொழிலாதவின், ஒத்தலென்னும்
பொருட்டு. (ரு)

ணகர னகர வீற்று.

உ௦க. ணனவல் லினம்வரட் டறவும் பிறவரின்
இயல்பு மாகும் வேற்றுமைக் கல்வழிக்
களைத்துமெய் வரினு மியல்பா சூம்மே.

எ-னின். மேலைச் சூத்திரங்காறு மெய்யீற்றுப் பொதுப்புண
ர்ச்சி கூறி, அவற்றிற்கே யுரிய னகர நகரங்களையொழித்து, என்னைய
வற்றிற்கு முறையே தனித்தனி சிறப்புவிதி கூறுவான் றொடங்கி,
ணகர னகரவீற்று புணருமாறுணர்-ற்று. இ - ள். ணகார னகாரங்
கள், வேற்றுமைக்கண் வல்லினம் வந்தால், முறையே டகாரமும்
றகாரமுமாம்; மெல்லினமும் இடையினமும் வந்தால், இயல்பாம்;
அல்வழிக்கண் மூலினம் வந்தாலும், இயல்பேயாம். எ - று.

உ-ம். சிறுகட் களிறு, பேரமர்க்கட்பேதை. எ-ம். பொற்ற
ட்டு, பொற்றகடு. எ-ம். வேற்றுமைக்கண் வல்லினம் வரத் திரிந்
தன. மண், பொன், ஞாற்சி, கீட்சி, மாட்சி, யாப்பு, வன்மை என
வேற்றுமைக்கண் மெல்லினமும் இடையினமும் வர இயல்பாயின.
மண், பொன், கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது, ஞான்றது, கீண்டது,
மாண்டது, யாது, வலிது. எ-ம். உண்டான் கொற்றன், ஞொள்
ளன், வனவன். எ-ம். அல்வழிக்கண் மூலினமும் வர இயல்பா
யின. பிறவுமன்ன.

ஒப்பின் முடித்தலான், னகரமும் உடன் கூறினார். இவ்வாறு பின் வருவனவுமன்ன. (சு)

உக0. குறிலனை வில்லா னனக்கள் வந்த
நகரந் திரிந்துழி நண்ணுங் கேடே.

எ-னின். னகார னகாரவீற்றுள் ஒருசாரனவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிதிதுவிதி வருத்தனுதலிற்று. இ - ள். தனிக்குறி லொன்றனையுமொழிந்து ஒருமொழி தொடர்மொழிகளைச் சார்ந்த னகார னகாரங்கள், வருமொழிக்கு முதலாக வந்த நகரம் மயக்க விதியின்மையிற் திரிந்தவிடத்து, இயல்பாகாது கெடுதலைப் பொருந்தும். எ - று.

உ-ம். பாணன்று, தூணன்று, பசுமணன்று. எ-ம். நன்மை. எ-ம். அரசனல்லன், செம்பொனன்று. எ-ம். நன்மை. எ-ம். இருவழியுங் கெட்டன. (எ)

உகக. சாதி குழுஉப்பரண் கவண்பெய ரிறுதி
இயல்பாம் வேற்றுமைக் குணவெண் சாண்பிற
டவ்வா கலுமா மல்வழி யும்மே.

எ-னின். னகரவீற்றுட் சிலவற்றிற்கு வேற்றுமைக்கண் எய்தியது விலக்கலும், சிலவற்றிற்கு அல்வழிக்கண் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுமுண்டிற்று. இ - ள். சாதி பற்றியுத் திரள் பற்றியும் வரும் பெயர்களும் பரண் கவணென்னும் பெயர்களுமானவற்றின் இறுதி னகரம், வேற்றுமைக்கண்ணும் வல்லினம் வந்தால், இயல்பாம்; எண்ணலளவையன்றி உணவிற்குரிய எள்ளின் திரிசொல்லாய எண்ணென்னும் பெயருஞ் சாணென்னு நீட்டலளவைப் பெயரும், வல்லெழுத்துக்கள் வரிற்றிரிந்து டகரமாகலும் பொருத்தும் அல்வழிக்கண்ணும், எ - று.

அல்வழிக்கண் இறத்தது தழீஇயவெச்சவும்மையை வேற்றுமைக்கண்ணுங் கூட்டுக.

உ-ம். பாண், உமண், குடி, சேரி, தோட்டம், பாடி. எ-ம். அமண்குடி, சேரி, தோட்டம், பாடி. எ-ம். பரண்கால், கவண்கால். எ-ம். வேற்றுமைக்கண்ணும் இயல்பாயின. எட்கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது. எ-ம். சாட்கோல். எ-ம். அல்வழிக்கண்ணுந் திரித்தன. டவ்வாகலுமாமென்னும் இறத்தது தழீஇயவெச்ச விழிவு சிறப்பும்மையான், என்கடிது, சாண்கோல் என இயல்பாதலே வலியுடைத்தென்க.

பிறவென்ற மிகையானே, வேற்றுமைக்கண் பாணக்குடி என
அகரச்சாரியை பெறுதலும், அட்டுண்டிழனி என்னும் இயல்பும்,
மண்குடம் மட்குடம் என்னும் உறழ்வும், இருவழிக்கண்ணும் இன்
னும் னகரவீற்றுள் அமையாதனவுளவேல் அவையுந் கொள்க.

சாதியுந் குழுவும் ஆகுபெயராய் அவற்றையுடையராய உயர்
துணைப்பொருளையுணர்த்தி நின்றனவேனும், தெய்வமென்றும்போ
லச் சொல்லான் அஃறிணையாதலிற் 'பொதுப்பெய ருயர்துணைப்
பெயர்க ளீற்று மெய் வலிவரி னியல்பாம்.' என்பதனான் அமையா
வாயின. மேல்வரும் னஃகான் கிளைப்பெயரும்பது. (அ)

௨௧௨. னஃகான் கிளைப்பெய ரியல்பு மஃகான்
அடைவு மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.

எ-னின். னகரவீற்றுச் சாதிப்பெயர்க்கு வேற்றுமைக்கண்
எய்தியது விலக்கலும் பிறிதுவிதி வகுத்தலு நுதலிற்று. 'இ - ள்.
னகரவீற்றுச் சாதிப்பெயர், வல்லினம் வர, ஈறு திரியாது இயல்பா
தலும், அகரச்சாரியை பெறுதலுமாம், வேற்றுமைப்பொருட் புண
ர்ச்சிக்கண். எ - று.

உ-ம். எயின் குடி, எயினக் குடி, சேரி, தோட்டம், பாடி
எனவரும்.

பொருட்கேயென்ற மிகையானே, எயினமரபு, எயினவாழ்வு,
எயினவணி என வீணக்கணம் வரின் அகரச்சாரியை பெறுதலும்,
எயினக்கன்னி, எயினப்பிள்ளை, எயினமன்னன் என அல்வழிக்
கண் அகரச்சாரியை பெறுதலுந் கொள்க.

கிளையென்னும் பலபொருளொருசொல் ஈண்டுச் சாதிமே
னின்றது. (கூ)

௨௧௩. மீன்றவ் பொருளொரு உய் வேற்றுமை வழியே.

எ-னின். மீனென்னுஞ் சொற்கு வேற்றுமைக்கண் எய்திய
தொருவாற்றான் விலக்கனுதலிற்று. இ - ள். மீனென்னுமொழி
யிறுதி னகரம், வேற்றுமைக்கண் வல்லெழுத்து வரின், நகரத்
தோடு உறழ்ந்து வரும். எ - று.

உ-ம். மீன் கண், மீற்கண், செவி, தலை, புறம் எனவரும்.

நகரமாதல் இக்காலத்துப் பயின்று வாராதேனும், தொன்னெ
றியாதலின், ஆணைவழி நிற்கவென்பார் வழியேயென்றார். (௧௦)

உகச. தேன்மொழி மெய்வரி னியல்பு மென்மை
மேவி னிறுதி யழிவும் வலிவரின்
ஈறுபோய் வலிமெலி மிகலுமா மிருவழி.

எ-னின். தேனென்னுஞ் சொற்கு 'ணன வல்லினம் வரட்ட
றவும்' என எய்தியது விலக்கலும், 'பிறவரினியல்புமாகும் வேற்று
மைக்கல்வழிக்கனைத்து மெய் வரினு மியல்பாகும்மே' என எய்திய
திகந்துபடாமற் காத்தலும், இச்சூத்திரத்து இயல்பும் என எய்திய
தன்மேற் சிறப்புவிதியும், வரும் வல்லினத்திற்கு 'இயல்பினும்' விதி
யினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுமு
ணர்-ற்று. இ - ள். தேனென்னுஞ் சொல், மூவின்மெய்யும் வரின்
'இறுதினகரம் இயல்பாதலும், மெல்லினம் வரின் அவ்விறுதி இயல்
பாதலேயன்றிக் கெடுதலும், வல்லினம் வரின், இறுதி, இயல்பாத
லேயன்றிக் கெட, வந்த வல்லினமாதல் அதற்கினமாதன் மிகுதலு
மாம், இருவழிக்கண்ணும். எ - று.

'குறிலிணவில்லா ணனக்கள் வந்த நகரந்திரிந்துழி நண்ணுங்
கேடே' என்றமையின், இயல்பிற்கு நகரமொழிந்த எட்டுமெய்யும்
வருவித்துக்காண்க.

உ-ம். தேன் கடிது, தேன் ஞான்றது, தேன் யாது. எ-ம்.
தேன் மொழி, தேமொழி. எ-ம். தேன் குழம்பு, தேக்குழம்பு,
தேங்குழம்பு. எ-ம். அல்வழிக்கண் வந்தன. தேன் கடுமை, தேன்
மலிவு, தேன் உாப்பு. எ-ம். தேன் மலர், தேமலர். எ-ம். தேன்
குடம், தேக்குடம், தேங்குடம். எ-ம். வேற்றுமைக்கண் வந்தன.
பிறவுமன்ன.

தேனென்பது பலபொருளொருசொல்லாதலின், மணங்கமழ்
சோலையென்னும் பொருட்டாய்த் தேங்கமழ்சோலையென இவ்வி
காரங்கள் ஏற்று வருவனவுங் கொள்க. (கக)

உகரு. மரமல் லெகின்மொழி யியல்பு மகரம்
மருவ வலிமெலி மிகலு மாறும்.

எ-னின். எகெனென்னுஞ் சொற்கு, வேற்றுமைக்கண் 'ணன
வல்லினம் வரட்டறவும்' என எய்தியது விலக்கலும், அகர மருவ
என்றமையின் அச்சூத்திரத்தால் இருவழிக்கண்ணும் எய்தியது
விலக்கிப் பிறிது விதி வருத்தலும், வரும் வல்லினத்திற்கு 'இயல்பி
னும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்பு
விதியுமுணர்-ற்று. இ - ள். மரமன்றிப் பறவையாய அன்னத்தை

யுணர்த்தும் எனென்னுஞ்சொல், வேற்றுமைக்கண்ணும், வல்லினம் வர இறுதியியல்பாதலும், இருவழியும் அகரச்சாரியையைப் பொருந்த வரும் வல்லெழுத்தாதல் அவற்றிற்கினமாதன் மிகுதலுமாம். எ - று.

உ-ம். எகின் கால், சிறை, தலை, புறம் என வேற்றுமைக்கண்ணுமியல்பாயிற்று. எனென்புள், எகினம்புள். எ-ம். எனெக்கால், எனெங்கால். எ-ம். இருவழியும் அகரமருவ வலிமெலி மிகுந்தன. அகர மருவதற்கு வருமொழி வரையாமையின், நாற்கணமுங் கொள்க. எனெ மாட்சி, வாழ்க்கை, அழுது என வரும். பிறவுமன்ன.()

உகசு. குயினூன் வேற்றுமைக் கண்ணு மியல்பே.

எ-னின். குயின், ஊன் என்னுஞ் சொற்கட்கு 'ணெ வல்லினம் வரட்டறவு' என எய்தியது விலக்கனுதலிற்று. இ - ள். குயினென்னும் பெயரும், ஊனென்னும் பெயரும், வல்லினம் வரின், அவ்வழிக்கண் இயல்பாதலேயன்றி வேற்றுமைக்கண்ணும் இயல்பாம். எ - று.

உ-ம். குயின் கடுமை, ஊன் கடுமை, சிறுமை, தீமை, பெருமை என வரும். குயின் மேகம். (கங)

உகஎ. மின்பின் பன்கன் றொழிற்பெய ரணைய
கன்னவ் வேற்று மென்மையோ' நிறழும்.

எ-னின். மின் பின் பன் கன்னென்னு நான்கு சொற்கும் 'ணெ வல்லினம் வரட்டறவு' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வருத்தலும், ஈண்டகரச்சாரியை முன்வரும் வல்லினத்திற்கு 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுமுணர்-ற்று. இ - ள். இந்நான்கு சொல்லும், தொழிற்பெயர் போல உவ்வன் மெய் வரின், உகரச்சாரியையைப் பொருந்தும்; இவற்றுட் கன்னென்னுஞ் சொல் உகரச்சாரியையேயன்றி அகரச்சாரியையும் பெற்று, வல்லினம் வந்தால் வருமெழுத்தாதல் அதற்கினமாதன் மிகப்பெறும். எ - று.

அவ்வுமென்னும் உம்மையும், பெறுமென்னு முற்றும், விகாரத்தாற் றொக்கன.

உ-ம். மின்னுக் கடிது, பின்னுக் கடிது, பன்னுக் கடிது, கன்னுக் கடிது, நன்று, வலிது. எ-ம். கடுமை, நன்மை, வன்மை. எ-ம். கன்னத்தட்டு, கன்னந் தட்டு. எ-ம். கன்னத் தூக்கு, கன்னந் தூக்கு. எ-ம். அவ்வுழி வேற்றுமைக்கண் முறையே வந்தன. பிறவு

மன்ன. கன்னென்பது சிறுதராசத் தட்டு. முன்னென்னுஞ் சொல்லு முன்னமென்றற்போல இதனைக் கன்னமென்றுங் கூறுப. ()

உகஅ. தன்னென் னென்பவற் றீற்றுனவ் வன்மையோ
டுறழு நின்னீ நியல்பா முறவே.

எ-னின். தன்னென்றும் என்னென்றும் வரும் விகாரமொழி கட்டு 'ணன வல்லினம் வரட்டறவும்' எனவெய்தியதொருவாற் றான் விலக்கலும், நின்னென்று வரும் விகாரமொழிக்கு எய்தியது விலக்கலு முதலிற்று. இ-ள். தானென்பது தன்னென்றும் யானென்பது என்னென்றும் வரும் விகாரமொழிகளினின்று னகரம், பீல்லினம் வரிற் பொதுவிதியானே நகரமாய்த் திரிதலும், அவ்விதியேலாது இயல்பாதலுமாம்; நீ யென்பது நின்னென நின்ற விகாரமொழியீற்று னகரம், வல்லினம் வரிற் நிரியாதிவ் பேயாம்.

வன்மைமென்றது னகரத்திற்கினமாய நகரத்தை.

உ-ம். தன்பகை, தற்பகை, என்பகை, ஏற்பகை. எ-ம். நின் பகை. எ-ம் வரும்.

உறவேயென்ற மிகையானே, மின், பின் முதலியன மின் கடிது, மின்கடுமை என இருவழியுஞ் சாரியைப்பேறுந் திரிபுமின்றி வருதலும், மான் குளம்பு, அழன் கை என வேற்றுமைக்கண் வித வ-தன இயல்பாதலும், வரிற் கொள்ளும் எனச் செயினென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் பொதுக்குத்திரத்தான் இயல்பாகாது திரிதலும், இன்னும் னகரவீற்றுள் அமையாதனவுள்வேல் அவை யுங் கொள்க.

நின்னென்பது, விகாரமொழியாதலிற் 'பொதுப்பெய ருயா திணைப் பெயாகளீற்று மெய் வலிவரினியல்பாம்.' என்பதனான், அடங்காதாயிற்று. (கரு)

மகரவீற்று.

உககூ. மவ்வீ றொற்றழிந் துயிரீ றொப்பவும்
வன்மைக் கினமாத் திரிபவு மாகும்.

எ-னின். மகரவீறு புணருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். மகரவீற் றுச் சொற்கள், இறுதி மகரங்கெட வியுயிரீறாய் நின்று இயல்பு யீற்றுபோல உயிர்வரினுடம்படுமெய் தோன்றவும், வல்லினம்

வரின் அவை மிகவும், மெல்லினமும் இடையினமும் வரின் இயல்பாகவும் புணர்வனவும், வல்லினம் வரிற் கெடாது அவற்றிற்கினமாய்த் திரிவனவுமாம். எ - று.

உ-ம். வட்டவாழி, வட்டக்கடல், நேமி, வாரி. எ-ம். மரவடி, மரக்கால், நார், வேர். எ-ம். நாங்கடியம், அடுங் களிறு. எ-ம். நங்கை. எ-ம். முறையே இருவழியும் வந்தன. பிறவுமன்ன.

வன்மைக்கினமாத் திரியுமென்றமையின், அருத்தாபத்தியால் நாம் பெரியம் எனப் பகரம் வரும்வழித் திரியாதென்பது பெற்றும்.

உஉ௦. வேற்றுமை மப்போய் வலிமெலி யுறழ்வும்
அல்வழி யுயிரிடை. வரினியல் பும்முள.

எ-னின். சில மகரவீற்றிற்கு மேலேச் சூத்திரத்தான் எய்திய திகந்துபடாமற் காத்தலும் விலக்கலும், வரும் வல்லினத்திற்கு 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியதன் மேற் சிறப்புவிதியுமுணர்-ற்று. இ - ள். வேற்றுமைக்கண் மகரவிறுதி கெட, அவற்றின் முன் வரும் வல்லினமாதல் அவற்றிற்கினமாதன் மிகுதலும், அல்வழிக்கண் உயிரும் இடையினமும் வரிற் கெடாது இயல்பாதலுமுளவாம். எ - று.

உ-ம். குளக்கரை, குளங்கரை. எ-ம். குளமழுகிது, குளம் யாது. எ-ம். அருளுமரசன், கொல்லும் யானை. எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. (கஎ)

உஉக. நுந்தம்,

எம் நம் மீறா மவ்வரு ஞ நவே.

எ-னின். சில பொதுப்பெயர்க்கு 'மவ்வீறொற்றழிந்து' என வெய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தனுதலிற்று. இ - ள். இந் நான்கு விகாரமொழிகளீற்று மகரம், மேல் வரு ஞ நக்களாகத் திரியும். எ - று.

உ-ம். நுஞ்ஞான், நந்தூல், தஞ்ஞான், தந்தூல், எஞ்ஞான், எந்தூல், நஞ்ஞான், நந்தூல் என வரும்.

ஞ ந வரின் அவையாய்த் திரியுமெனவே, ஒழிந்த மகரம் வரின் நும்மணி என இயல்பாமென்பது பெற்றும். (கஅ)

உஉஉ. அகமுனர்ச் செவிகை வரினியை யனகெடும்.

எ-னின். அகமென்னுஞ்சொற்கு 'வன்மைக் கினமாத் திரிபும்' எனவெய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ள். அக

மென்னுமிடப்பெயர் முன்னர்ச் செவி கையென்னுஞ் சினைப் பெயர் வரின், நிலைமொழியிறுதி மகரம் வன்மைக்கினமாத் திரித லேயன்றி, அதனிடையின்ற ககரவொற்றும் அதனையூர்ந்த அகர வயிருங் கெடும். எ - று.

உ-ம். “அஞ்செவி நிறைய மந்திரமோதி.” “அங்கையு ணெ ல்லிமதன் பயன்.” என வரும்.

செவியெனச் சகரத்தை முற்கூறினார். “அஞ்சிறைத் தும்பி.” எனவும் வருதலினென்க.

இடையன கெட்டே வருமென நியதி கூறாமையின், அகஞ் செவி; அகங்கை, அகஞ் சிறை என வருதல் விலக்கப்பட்டன வல்லவென்க.

நகர்ப்புறமென்பதனைப் புறநகரென்றும்போலச், செவியகங் கையகமென்னும் இடவுறுப்புத் தற்கிழமைப் பெயரோடு முடிந்த ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைச்சொல்லை முன்பின்னாக வழங்குவின், இவ்விரண்டும் இலக்கணப்போலியாய்த் தழாத்தொடராய அல்வ றியுள் ஒன்றுமென்க.

அகஞ்சிறையென்பது, ஏனையவற்றின் சிறைபோலப் புறத்தி ன்கண்ணவன்றி அகத்தின் கண்ணவாகவின், ஏழாம்வேற்றுமைத் தொகை. (௧௯)

உஉ௩. ஈமுங்,

கம்மு முருமுந் தொழிற்பெயர் மாணும்
முதலன வேற்றுமைக் கவ்வும் பெறுமே.

எ-னின். இம்மூன்று சொற்கும் ‘மவ்வீ ரெற்றழித்து’ என் னுஞ்சூத்திரத்தான் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தனுதலி ற்று. இ-ள். இம்மூன்று சொல்லும், இருவழியும் முதனிலைத் தொ ழிற்பெயர் போல யவ்வன் மெய்வரின், உகரச்சாரியை பெற்று முடி யும்; இவற்றுண் முதற்கணின் ஈமுங் கம்மும், வேற்றுமைக்கண், உகரச்சாரியையன்றி அகரச்சாரியையும் பெறும். எ - று.

இவற்றுட் கம்மென்பது, பலபொருளொருசொல்லாதவின், எப்பொருளையுணர்த்தி நிற்பினும், இவ்விதி கொள்க.

உ-ம். ஈமுக்கடிது, கம்முக்கடிது, உருமுக்கடிது, நீண்டது, வலிது. எ-ம். கடுமை, கீட்சி, வன்மை. எ-ம். ஈமக் குடம், கம்மக் குடம். எ-ம். முறையே காண்க. பிறவுமன்ன. கம்மென்பது கம்

மியரது தொழில்: அத்தொழிலாற் சமைந்த ரூடமென்க. இது முதனிசைத்தொழிலன்றாதலின், மானுமென்றார். (௨௦)

ய ர மு வீறு.

௨௨௪. யரமு முன்னர்க் க ச த ப வல்வழி
இயல்பு மிகலு மாகும் வேற்றுமை
மிகலு மினத்தோ டுறழ்தலும் விதிமேல்.

எ-னின். ய ர மு மெய்யீற்று ஆன் க ச த பக்கள் புணருமா றுணர்-ற்று. இ - ள். இம்மூன்றீற்றின்முன்னுங் க ச த பக்கள் வரின், அல்வழிக்கண் இயல்பாதலும் மிகுதலும், வேற்றுமைக்கண். மிகுதலும் வல்லினமாதன் மெல்லினமாதன் மிகுதலும், விதி யாம். எ - று.

உ-ம். வேய் கடிது, வேர் கடிது, வீழ் கடிது. எ-ம். மெய்க் கீர்த்தி, போய்க்கொண்டான், கார்ப்பருவம், பூழ்ப்பறவை. எ-ம். நாய்க்கால், தேர்க்கால், பூழ்க்கால். எ-ம். வேய்க்குழல், வேய்க் குழல்; ஆர்க்கோடு, ஆர்வ்கோடு. எ-ம். முறையே வந்தன பிறவு மன்ன.

மேலென்ற மிகையானே, “வாய்புகு வதனினுங் கால்பெரிது.” என வேற்றுமைக்கண் இயல்பாதலும், பாழ்க்கிணறு பாழ்வகிணறு எனப் பண்புத்தொகைக்கண் உறழ்தலும், இன்னும் அமையாதன வுளவேல் அவையுங் கொள்க. (௨௧)

௨௨௫. தமிழவ் வுறவும் பெறும்தேற் றுமைக்கே
தாமுங் கோல்வந் துறுமே லற்றே.

எ-னின். இவ்விருசொற்கும் எய்தாததெய்துவித்தனுதலி ற்று. இ - ள். தமிழென்னுஞ் சொல், நாற்கணமும் வரின், வேற்று மைக்கண் அகரச்சாரியையைப் பொருத்தவும் பெறும்; தாமென் னுஞ் சொல்லும், கோலென்னுஞ் சொல் வந்து பொருத்துமாயின், அவ்வகரச்சாரியையைப் பெறும். எ - று.

தமிழிற்கு வருமொழி வரையாமையின், நாற்கணமுமென்றும்.

உ-ம். தமிழ்ப் பல்லவதரையர், தமிழநாகன், தமிழவளவன், தமிழவீரசன். எ-ம். தாழக்கோல். எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன.

அவ்வுறவுமென்னும் எதிரது தழீஇயவெச்சவும்மையானே, தமிழின் கைவ என இன்சாரியை பெறுதலுங் கொள்க.

தமிழையுடைய பல்லவதரையர், தாழைத்திறக்கும் கோல் என விரியும். தாழக்கோலெனினுந் திறவுகோலெனினும் அமைபும். தாழாயகோலென ஒருபொருட்டு இருபெயரொட்டாக்கலு மொன்று. (௨௨)

௨௨௬. கீழின்முன் வன்மை விகற்பமு மாகும்.

எ-னின். கீழென்னுஞ் சொன்முன் வரும் வல்லினத்திற்கு 'ய ர முன்னர்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியது பெரும்பாலும் விலக்கனுதலிற்று. இ - டு. கீழென்னுஞ் சொன்முன் வரும் வல்லினம், ஒருகாலியல்பாகியும் ஒருகான் மிக்கும் வரும் விகற்பத்தை யும் பொருந்தும். எ - று.

உ-ம். கீழ்குலம், கீழ்க்குலம்; கீழ்சாதி, கீழ்ச்சாதி எனவரும். பிறவுமன்ன.

இழிவுசிறப்பும்மையான், இவற்றுள் இயல்பே சிறப்புடைத்தென்க. கீழ்மையென்னும் பண்பொடு புணர்தல் பதவியலுண் முடித்துப் போந்தமையின், "கீழிருந்துவ் கீழல்லார் கீழல்லவர்." என்றாற்போலக் கீழென்பது பண்பாகுபெயராய், இத்தொடர் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாமென்க. (௨௩)

லகர ளகர வீற்று.

௨௨௭. ளளவேற் றுமையிற் றடவு டல்வழி
அவற்றோடு நெழ்வும் வலிவரி னாமெலி
மேவி னணவு மிடைவரி னியல்பும்
ஆகு மிருவழி யானு மென்ப.

எ-னின். ள ளவீற்று புணருமாறுணர்-ற்று. இ - ள். ளகர ளகரமான இரண்டிறும், வல்லினம் வரின், வேற்றுமைக்கண் முறையே றகார டகாரங்களாம்; அல்வழிக்கண்ணே றகார டகாரங்களுடனே உறழ்வனவாம்; இருவழிக்கண்ணும் மெல்லினம் வரின், ளகார ளகாரங்களாம்; இடையினம் வரின் இயல்பாம் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ - று.

உ-ம். கற்குறை, முட்குறை. எ-ம். கல் குறிது, கற்குறிது; முன் குறிது, முட்குறிது. எ-ம். கன்னொரிந்தது, முன்னொரிந்தது. எ-ம். கன்னொரி, முன்னொரி. எ-ம். கல்யாது, முன்யாது. எ-ம். கல்யாப்பு, முன்யாப்பு. எ-ம். முறையே வந்தன, பிறவுமன்ன.

அல்வழியவற்றோறெழ்வுமென்றோரேனும், இவற்றோடு மயங்காதென விலக்கிய தகரம் வரின், ஏற்புழிக்கோடலான் உறழ்ச்சியுள் இயல்பொழித்துத் திரிபொன்றுமே பெறுதல் கொள்க. கற்றீது, முட்டிது என வரும். (உச)

உஉஅ. குறில்வழி லளத்தவ் வணையி னாய்தம்
ஆகவும் பெறுஉ மல்வழி யானே.

எ-னின். இவ்விரண்டிற்கும் மேலாக் குத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று இ - ள். தனிக்குறிலின் பின்னின்ற லகர ளகரங்கள், அல்வழிக்கண்ணே தகரம் வருமாயின், நகர டகரங்களாகத் திரிதலேஉன்றி ஆய்தமாகத் திரிதலையும் பொருந்தும். எ - று.

உ-ம். கஃறீது, முஃஉது என வரும். (உரு)

உஉக. குறில்செறி யாலள வல்வழி வந்த
தகரந் திரிந்தபிற் கேடுமீ ரிடத்தும்
வருநத் திரிந்தபின் மாய்வும் வலிவரின்
இயல்புந் திரிபு மாவன வுளபிற.

எ-னின். 'ல ள வேற்றுமையிற் நடவும்' என்னுஞ் குத்திரத்தான் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வருத்தனுதீவற்று. இ - ள். தனிக்குறிலொன்றையுஞ் சாராது வரும் லகர ளகரங்கள், அல்வழிக்கண் வந்த தகரந் திரியுமிடத்துக் கெடுதலும், இருவழிக்கண்ணும் வந்த நகரந் திரியுமிடத்துக் கெடுதலும், வல்வினம் வரின் அல்வழிக்கண் உறழாஜியல்பாத்தலுந் திரிதலும், வேற்றுமைக்கட்டிரிதலாய்வுமாவன பொருந்துவனவுள. எ - று.

திரியுமுந் கெடுவனவற்றைத் திரிந்தபிற் கேடுமாய்வுமென்ற மையிற் காலவழுவமைதி.

உ-ம். தோன்றறியன், வேடியன். எ-ம். தோன்றனல்லன், வேணல்லன். எ-ம். தோன்றன்மை, வேணன்மை. எ-ம். கால் கடிது, மரங்கள்கடிய. எ-ம். வேற்படைக் குமரன், வாட்படைக் கையன். எ-ம். "கார்க்குதித்தோடிக் கடல்புக மண்டி." "வாள் போழ்த் தட்ட நீன்கழன் மறவர்." எ-ம். முறையே காண்க.

பிறவென்ற மிகையானே, தோன்றறீமை வேடிமை என வேற்றுமைக்கண்ணுந் தகரந் திரியுமிடத்துக் கெடுதலும், காற்றுணை தாட்டுணை எனக் கெடாமையும், விற்படை என ஐறழாது

திரிதலும், கொல்களிறு கொள்பொருள் என வினைத்தொகை இயல்பாதலும், இன்னும் இவ்விரண்டிற்குள் அமையாதன பிறவுங் கொள்க. இங்ஙனம் உயர்திணைச்சொல்லின்கட் காட்டிய விகாரங்கள், மயக்கவியின்மையிற் படுவனவாதலின், 'சிலவிகாரமாமுயர்திணை' என்பதனுள் அடங்காவென்க. (உசு)

உரு. லளவிறு தொழிற்பெயரீரிடத்து முவ்வுருவலிவரி னல்வழி யியல்புமா வனவுள.

எ-னின். விசுதி பெற்றீ'தொழிற்பெயர்க்கும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்க்கும் வருவதோரையமுறுத்தலும், ஒருவாற்றால் 'அல்வழியவற்றோடுநழுவும்' என எய்தியது விலக்கலுதலிற்று. இ - ள். லகாரத்தையிறுதியாகவுடைய விசுதி பெற்ற தொழிற்பெயரும், லகாரத்தையிறுதியாகவுடைய முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயரும், முதனிலைத் தொழிற்பெயர்போல, யவ்வன்மெய்வரின் உகரம் பெறுமோ பெருவோவென்றையுற்றக; இருவழியும் உகரம் பெருவாம், வல்லினம் வரின் அல்வழிக்கண் உறழாதிபல்பாவனவுஞ் சிலவுள. எ - று.

உ-ம். ஆடல் சிறந்தது, ஆடற்சிறந்தது; ஆடனன்று, ஆடல்வலிது. எ-ம். ஆடற்சிறப்பு, ஆடனன்மை, ஆடல்வன்மை. எ-ம். கோள்கடிது, கோட்கடிது; கோணன்று, கோள்வலிது. எ-ம். கோட்கடுமை, கோணன்மை, கோள்வன்மை. எ-ம். இருவழியும் உகரம் பெறுது பொதுவிதியான் முடிந்தன. நடத்தல் கடிது, நடப்பித்தல்கடிது எனச்சிலவுறழாது அல்வழிக்கண் இயல்பாயின.

இறந்தது தழீஇயவெச்ச விழிவு சிறப்பும்மையானே, பின்னல் கடிது, பின்னற்கடிது; உன்னல் கடிது, உன்னற்கடிது எனப் பொதுவிதியான் உறழ்தலே பெரும்பாலவென்க. (உஎ)

உருக. வல்லே தொழிற்பெய ரற்றிரு வழியும் பலகைநாய் வரினும் வேற்றுமைக் கவ்வுமாம்.

எ-னின். 'லள வேற்றுமையிற் றடவும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தனாதலிற்று. இ - ள். வல்லென்னுஞ் சூதாடுகருவிப் பெயர், யவ்வன் மெய்வரிற் றொழிற் பெயரேபோல இருவழியும் உகரச்சாரியை பெறும்; பலகை நாயென்னும் இருபெயர் வரினும், பிறபெயர் வரினும், வேற்றுமைக்கண், அகரச்சாரியையும் உகரச்சாரியையும் பெறும். எ - று.

வரினுமென்னும் எதிரது தழீஇய வெச்சவும்மையாற் றிறபெயரென்பதுஉம், அவ்வுமென்னும் இறந்ததுதழீஇய வெச்சவும்மையான் உகரச்சாரியை யென்பதுஉம் பெற்றும்.

உ-ம். வல்லுக் கடிது, நன்று, வலிது. எ-ம். வல்லுக் கடுமை, நன்மை, வன்மை. எ-ம். வல்லப்பலகை, வல்லநாய், வல்லப்புலி, வல்லக்குதிரை. எ-ம். வல்லுப்பலகை, வல்லுநாய், வல்லப்புலி, வல்லுக்குதிரை. எ-ம். முறையே காண்க. வல்லினதறை வரைந்த பலஹை, வல்லினுறும் என விரியும். வேற்றுமைக்கென்றமையின் வல்லாய நாய் என இருபெயருண்டாயவழி அகரச்சாரியை பெருதென்க. (உஅ)

உருஉ. நெல்லுஞ் செல்லுங் கொல்லுஞ் சொல்லும்
அவ்வழி யானும் நகர மாறும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இந்நான்கு சொல்லும், வல்லினம்வறிற் பொதுவிதியான் உறழாது, அவ்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைபோல நகரமாயத் திரிந்து முடியும். எ - று.

உ-ம். நெற், செற், கொற், சொற், கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது என வரும். செல்லென்பது மேகம். கொல்லென்பது “குருயிர் குடித்த” என்றும்போலக் கொல்லென்னும் உயர்திணைப்பொருளையுணர்த்தி நின்றதோரஃறிணைச் சொல். (உக)

உருஉ. இல்லெ னின்மைச் சொற்கை யடைய
வன்மை விகற்பமு மாகா ரத்தொடு
வன்மை யாகலு மியல்பு மாறும்.

எ-னின். இல்லென்னும் பண்புச்சொற்கு ‘ல ள் வேற்றுமை யிற்றடவுமல்வழி யவற்றோடுறழ்வும்’ என எய்தியது விலக்கிப் பிரிதுவிதி வருத்தலும், அவற்றின் முன்வரும் வல்லினத்திற்கு ‘அல்வழி இஐ முன்ன ராயின்’ என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் ‘இயல்பினும் விதியினும்’ என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் எய்தியதிகந்துபடாமற் காத்தலு ததலிற்று. இ - ள். இல்லிடத்தையுணர்த்தாது இன்மைப்பண்பையுணர்த்தி நிற்குஞ்சொற்கு ஐகாரச்சாரியை பொருந்த, அவ்வழி வரும் வல்லினம் விகற்பித்தலும், ஐகாரச்சாரியை பொருந்த அவ்வழி வரும் வல்லினம் மிகுதலும், இவ்விருவிதியும் பெருது இயல்பாதலும் பொருந்தும். எ - று.

சாரியைப்பேற்றிற்கு வருமொழி வரையாமையின், நாற்கணமுங் கொள்க.

உ.ம். இல்லைப்பொருள், இல்லையொருள், இல்லாப்பொருள், இல்பொருள், ஞானம், வன்மை, அணி என வரும்.

இல்லென்னும் பண்படி நின்று வருமொழியோடு புணர்வழி வருஞ் சாரியையாதலின், இவ்விருசாரியை தோன்றியவழியும், இல் பொருளென்னும் இயல்புபுணர்ச்சிபோற் பண்புத்தொகையையா மென்க. இதுமெய்யீற்றுப்புணரியலாதலானும், லகரவீற்றிற்குப் பொதுவிதி கூறிச் சிறப்புவிதி கூறும்வழி இன்மைப்பொருளைத் தரும் இல்லென்னுஞ் சொற்கென விதந்தமையானும், விசுதியி டைதல் பதவியுள்ளன்றி ஈண்டுக் கூறவேண்டாமையானும், ஆகா ரத்தொடு வன்மையாகலுமென வல்லினப்பேற்றோடு ஆகாரத்தை யும் உடனிகழ்த்திக் கூறுதலானும், இயல்புமாகுமென்றமையானும், மறைப்பொருளை இல்லென்னும் பகுதியின்றி ஆகாரந்தரவேண் டாமையானும், தருமேல் இன்மைக்கு மறையாய உண்மைப்பொரு ளைத் தரவேண்டுமாதலானும், ஆகார மறைவிருதி தெரிநிலைக்கன் றிக் குறிப்பிற்கு வாராமையானும், ஈண்டுப் பெறும் ஐகாரவாகார ங்கள் சாரியையேயன்றிக் குறிப்புமுற்று விசுதியும், எச்சத்தின் கண் வந்தமறை விசுதியுமல்லவென்க.

இல்லையொருள் இல்லைப்பொருள் என்பன இங்ஙனங் கூறிய வாறே பண்புத்தொகையாகவும் ஐகாரவீற்றுக் குறிப்புமுற்றுப் பய னிலையோடு முடிந்த தொகாநிலையாகவுங் கொள்ளப்படுமாதலிற் றம்முள் வேற்றுமையாதோவெனின்:—தொகைநிலை ஒருமொழி போனடத்தலுந் தொகாநிலை விட்டிசைத்து நடத்தலுந் தம்முள் வேற்றுமையென்க. இல்லாப்பொருளென்பது, இங்ஙனங் கூறிய வாறே பண்புத்தொகையாகவும், இல்லாத வென்னும் பெயரெச்ச க்குறிப்பினதிறுதி கெட்டுப் பயனிலையோடு முடிந்த தொகாநிலையா கவுங் கொள்ளப்படும். இவற்றிற்குத் தம்முள் வேற்றுமை அதுவா மென்க.

இவ்வாறே ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும் “இல்லென் னெனவி யின்மை செப்பின்—வல்லெழுத்து மிகுதலு மையிடை வருதலு— மிபற்கை யாதலு மாகாரம் வருதலுங்—கொளத்தரு மரபி னாகிட னுடைத்தே.” என்றார். (உ.0)

உருசு. புள்ளும் வள்ளுந் தொழிற்பெயரு மானும்.

எ-னின். ‘எ ள வேற்றுமையிற்றடவும்’ என்னுஞ் குத்திரத் தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ன். இவ்விரு சொற்களும், இருவழியும் யவ்வன் மெய் வரிற் பொதுவிதியான்

முடிதலேயன்றித் தொழிற்பெயர்போல, உகரச்சாரியை பெற்றும் புணரும். எ - று.

உ-ம். புள்ளுக்கடிது, வள்ளுக்கடிது, நன்று, வலிது. எ-ம். கடுமை, நன்மை, வன்மை. எ-ம். வரும். (கக)

வ க ர வீ று.

உரு. சுட்டு வகரமூ வினமுற முறையே ஆய்தமு மென்மையுமியல்பு மாகும்.

எ-னின். வகரவீற்றுச் சுட்டுப்பெயர் மூவினத்தோடும் புணருமாறுணர்-ற்று. இ - ள். அவ், இவ், உவ் என்னும் அஃறிணப் பன்மைச்சுட்டுப்பெயரீற்று வகரம், வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமும் வர, முறையானே ஆய்தமும் வருமெல்லினமும் இயல்புமாம். எ - று.

உ-ம். அஃகடிய, இஃகடிய, உஃகடிய. எ-ம். அஞ்ஞானம், இஞ்ஞானம், உஞ்ஞானம். எ-ம். அவ்யாவை, இவ்யாவை, உவ்யாவை. எ-ம். வரும்.

வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்கு அற்றுச்சாரியை பெறுமென மேல் விதத்தலின், இவ்விதி அல்வழிக்கென்க. (கஉ)

உரு. தெவ்வென் மொழியே தொழிற்பெய ரற்றே மவ்வரின் வஃகான் மவ்வு மாகும்.

எ-னின். தெவ்வென்னுஞ் சொல்யவ்வன்மெய்யோடு புணருமாறுணர்-ற்று. இ - ள். தெவ்வென்னுஞ்சொல், யவ்வன் மெய்யோடு புணருமிடத்துத், தொழிற்பெயர்போல உகரச்சாரியை பெற்று முடியும்; அவற்றுண் மகரம் வரூங்கால், உகரச்சாரியை பெறுதலேயன்றி, ஒரோவழி ஈற்று வகரம் மகரமாகத் திரியவும் பெறும். எ - று.

உ-ம். தெவ்வுக் கடிது, மாண்டது, வந்தது. எ-ம். தெவ்வுக் கடுமை, மாட்சி, வன்மை. எ-ம். தெவ்வுமன்னர், தெம்மன்னர். எ-ம். தெவ்வுமுனை, தெம்முனை. எ-ம். இருவழியினும் முறையே காண்க. இப்பகையென்னும் பண்புப்பெயர் பண்பியாய்ப் பகைப் பொருளையுணர்த்தி ஆகுபெயராய் நின்றவழியும், இவையே காட்டென்க. (கக)

வருமொழித் தகர நகரத் திரிபு.

உருஎ. னலமுன் றனவும் ணளமுன் டணவும்

ஆகுந் தநக்க ளாயுங் காலே.

எ-னின். முன்னர்ப் புணர்த்திய வருமொழிக்கு முதலாய மெய்களுட்டிரிதற்பாலன இவையென விதந்துணர்-ற்று. இ - ள். னகர லகரங்கண் முன்னர் வருந் தகரம் நகரமாம், அவற்றின் முன்னர் வரும் நகரம் னகரமாம், னகர ளகரங்களின் முன்னர் வருந் தகரம் டகரமாம், அவற்றின் முன்னர் வரும் நகரம் னகர மாம், ஆராயுங்காலத்து. எ - று.

உ-ம். பொன்றீது, கற்றீது, பொன்னன்று, கன்னன்று, மண்டிது, முட்டிது, மண்ணன்று, முண்ணன்று என வரும். திமை, நன்மை என வருவித்து, வேற்றுமைக்கண்ணுந் திரியுமாறு காண்க.

ஆயுங்காலையென்றதனான், அல்வழி வேற்றுமைப்பொருளைக்கத்தானன்றி மயக்கவிதியின்மையின் இங்ஙனம் புணரு முதலீறிரண்டனாள் ஒன்றேனும் இரண்டுமேனும் விகாரப்பட்டு மயங்குதற் குரியனவாகி நின்று புணருமென்பது உம், மயக்கவிதியுள்ளன வற்றிற்கு வரும் விகாரம் அல்வழி வேற்றுமைப் பொருளைக்கத்தான் வருமென்பது உம் பெற்றும். (உச)

உருஅ. உருபின் முடிபவை யொக்கும் பொருளினும்.

எ-னின். உயிரீற்றுப்புணரியற்கண்ணும் இவ்வியற்கண்ணும் முடிந்த வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சிக்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ள். மேல் உருப்புணர்ச்சிக்கண் முடியு முடிபுகள் அப்பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணுமொக்கும். எ - று.

உ-ம். எல்லாவற்றதும், எல்லாவற்றுக்கோடும் என, அஃறிணைக்கண் அற்றும் உருபின்மேல் உம்மும் பெற்றும்போலப், பொருட்புணர்ச்சிக்கும் பெற்றன. எல்லாமதும், எல்லா நங்கையும் என உயர்திணைக்கண் நம்மும் உருபின்மேல் உம்மும் பெற்றும் போலப், பொருட்புணர்ச்சிக்கும் பெற்றன. எல்லார் தமதும், எல்லார்தங்கையும்; எல்லீர் தமதும், எல்லீர்தங்கையும்; தனது, தன்கை; தமது, தங்கை; நமது, நங்கை; எனது, என்கை; எமது, எங்கை; நினது, நின்கை; நுமது, நுங்கை என உருப்புணர்ச்சி போற் பொருட்புணர்ச்சியும் முடிந்தவாறு காண்க. பிறவுமன்ன.()

புணரியல்களுக்குப் புறனடை.

உநகூ. இடையுரி வடசொலி னியம்பிய கொளாதவும்
போலியு மருஉவும் பொருந்திய வாற்றிற்
கியையப் புணர்த்தல் யாவர்க்கு நெறியே.

எ-னின். இப்புணரியல்கட்கு ஆவதோர் புறனடையுணர்-
ற்று. இ - ள். இடைச்சொல்லினும் உரிச்சொல்லினும் வடசொல்
லினும் உயிரீறும் ஒற்றீறுமான புணரியலிற்றேன்றிறிதல் கெடுத
லியல்பென வோதிய புணர்ச்சியிலக்கணங்கள் பொருந்தாது வே
றுபட்டு வருவனவும், இலக்கணப்போலி மொழிகளும், மருஉமொ
ழிகளும், இருவகை வழக்கினும் நீடக்கு முறைமையறிந்து அதற்
குப் பொருந்துமாறு புணர்க்கை அறிவுடையோரெல்லார்க்கும்
முறைமை. எ - று.

ஆன் கன்று, வண்டின்கால் என வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கட்
சாரியை யிடைச்சொற் றிரியாதியல்பாயின. மழகளிறு, தடந்
தோள் என அகரவீற்றுரிச்சொன்முன் வல்லெழுத்து மிகாது இய
ல்பாயும் மெல்லெழுத்து மிகுந்தும் வந்தன. அளிகுலம், தனதடம்
எனவியல்பீறும் விதியீறுமான உயிரீற்று வடசொன்முன் வல்லெ
ழுத்து மிகாதியல்பாயின. இன்முன் முன்றில், பொது இல் பொதி
யில் என இலக்கணப்போலி மொழிகளும், அருமருந்தன்னபி
ள்ளை அருமந்தபிள்ளை, குணக்குள்ளது குணது, தெற்குள்ளது தெ
னது, வடக்குள்ளது வடாது, சோழனாடு சோனாடு, பாண்டியனாடு
பாண்டிநாடு, மலையமனாடு மலாடு, தஞ்சாவூர் தஞ்சை, ஆற்றூர்
ஆறை, ஆதன்றந்தை ஆந்தை, பூதன்றந்தை பூந்தை, வடுகன்றந்தை
வடுகந்தை என மருஉமொழிகளும் நிலைமொழி வருமொழிகளுள்
ஏற்குஞ் செய்கையறிந்து முடிக்க. பிறவுமன்ன. (உசு)

மெய்யீற்றுப்புணரியன் முற்றிற்று.

௩. உருபுபுணரியல்.

உருபுகள்.

உச0. ஒருவ னொருத்தி பலரொன்று பலவென
வருபெய ரைந்தொடு பெயர்முத லிருநான்
குருபு முதழ்த்து-நாற்பதா முருபே.

எ-னின். வேற்றுமையுருபுகள் நிலைமொழியோடும் வருமொழியோடும் புணருமாறு இவ்வியலாற் கூறுவான் றொடங்கி, அவ்வுருபுகளுக்கு சாருமிடவகையான் இத்துணைத்தென்பதுணர்ந்து. இ - ன். இப்பாற்பொருளினவென்று கருத வரும் ஐந்து பெயருடனே எழுவாய் வேற்றுமையான பெயர் முதலாக வினியீறாக நின்ற எட்டுருபினையும் உறழ், வேற்றுமையுருபுகள் நாற்பதாம். எ - று.

சொன்மேல் வைத்தோதின் இப்பெயர்களோடன்றிப் பொதுப்பெயர்களோடு உருபு வாராவெனப் பொருள்படுமாதலின், எல்லாப்பெயரும் அடங்குதற்குப் பொருண்மேல் வைத்து, என வருபெயரென்றார்.

வ-று. நம்பி, சாத்தி, மக்கள், மரம், மரங்கள், என்னும் இவற்றுள், நம்பி, நம்பியை, நம்பியால், நம்பிக்கு, நம்பியின், நம்பியது, நம்பிகண், நம்பீ என ஒருவனென்னும் வாய்பாட்டுயர்துணையான் பாற் பெயரோடு எட்டுருபுகளும் வந்தன. ஏனை நான்கு பெயரோடும் இவ்வாறே யொட்டிக. (க)

உசக. பெயர்வழித் தம்பொரு டரவரு முருபே.

எ-னின். வேற்றுமையுருபுகள் வருதற்குக் காரணமும் வருமிடமுமுணர்ந்து. இ - ன். வேற்றுமையுருபுகள் தம்பொருளைத் தரப் பெயர்க்குப் பின் வரும். எ - று.

வ-று. நம்பி பெற்றான், நம்பியைப்பெற்றான், நம்பியாற்பெற்றான் என வரும். பிறவுமன்ன.

தம்பொருடர வருவன எழுவாய் முதலியவெட்டுருபும், வழி வருவன பெயர் முழுவதுஉமுருபாய எழுவாயொழிந்த எழுருபு மெனக் கொள்க. (உ)

உசஉ. ஒற்றுயிர் முதலீற் றுருபுகள் புணர்ச்சியின்
ஒக்குமன் னப்பெயர் வேற்றுமைப் புணர்ப்பே.

எ-னின். ஐம்முதலியவாறுருபும் நிலைமொழி வருமொழி யோடு புணருமாறுணர்-ற்று. இ - ள். தொகாநிலையாய வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்கண் இடையே நின்று நிலைமொழியோடும் வருமொழியோடும் புணரும் ஒற்றுயிர்களை முதலுமீறுமாகவுடைய ஐம்முதலிய வேற்றுமையுருபாறும், இடைச்சொல்லேனும். இயல்பொடு விகாரத்தினையும் புணர்ச்சிவகையாற் பெரும்பாலுமொக்கும், போனவிரண்டியலுள்ளும் வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்கண் இயல்பொடு விகாரத்தியைந்த ஒற்றுயிர் முதலீற்றுப்பெயர்களை. எ - று.

மன்னென்றமைபாற் சிறுபான்மை மொவ்வாவென்பதாம்.

உ-ம். நம்பிகண் வாழ்வு என்புழி, 'ஆவியரமுன் வன்மை மிகா' என்றும் 'ண ன வல்லினம் வரட்டறவும் பிறவரி னியல்பு மாகும் வேற்றுமைக்கு' என்றுங் கூறியவாறே, கண்ணுருபின் முதலுமீறும் இயல்பாயின. உறிக்கட்டயிர் என்புழி, 'இயல்பினும் விதியினு நின்ற வுயிர்முன் க ச த ப மிகும்' என்றும் 'ண ன வல் லினம் வரட்டறவும்' என்றுங் கூறியவாறே, கண்ணுருபின் முதலுமீறும் விகாரமாயின. பழிக்கஞ்சி என்புழி, 'இயல்பினும் விதியினு நின்ற வுயிர்முன் க ச த ப மிகும்' என்றும் 'முற்றமற் றொ ரோவழி' என்றுங் கூறியவாறே, குவ்வுருபின் முதலுமீறும் விகாரமாயின. நம்பிக்குப்பிள்ளை என்புழி, 'ஆவியரமுன் வன்மைமிகா' என்ற விதியொவ்வாறு, குவ்வுருபின் முதல் வல்லொற்று மிக்கது. பிறவுமன்ன. இவ்வுருபு, சாத்திக்கு, கிளிக்கு எனப் பொதுப்பெய ரொன்றிணைப் பெயர்க்கண்ணு மிருதலிற் 'சில விகாரமா முயர்கிணை' என்னும் விதியன்று.

ஒற்றுயிர் முதலீற்றுருபுகள் என்றமையின் 'நாற்பதாமுருபே' எனத்தொகை கொடுத்துக் கொணர்ந்தவற்றுள் எழுவாயும் விளியுமொழித்துத் தமக்கென உருபு முதலீற்றுமுடைய ஐம்முதலியவாறுருபிற்கும் இவ்விதி கூறுகின்றாரென்பது உம், இவ்வுருபுகளின் முதலீறுகட்டு மாட்டேற்றான் இவ்விதி கூறவே உருபினிருமருங் கும் புணருநிலைமொழியீறும் வருமொழி முதலும் படும் பாகுபாட்டிற்கு விதி போனவிரண்டியலுள்ளும் வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக் கென விதித்தவற்றுள் அடங்குமாதலின் அவையும் இம்மாட்டேற்றான் அமைத்தாரல்லரென்பது உம், அங்ஙனமடங்குதற்கு 'மூன்றாறுருபெண்' என்னுஞ் சூத்திரமே கரியென்பது உம், 'தான்றா

நாமுதல் குறுகும்' என்றற்றொடக்கத்துருபோடு புணருநிலை மொழிகளின் விகாரங்கள் தொகைநிலைக்கண்ணும் நாகணத்தின் முன்னும் வருதலின் அவ்விகாரம் எழுத்துப்புணர்ச்சியான் வந்தனவல்ல வேற்றுமைப் பொருளைக்கத்தானே வந்தன அதனால் இவ்வியலுட் கூறப்படுமென்பதூஉம், ஒக்குமன்னப்பெயர் என்றமையின் வினையிறுதி வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்கு வாராமையின் அநையொழித்துப் பெயரையுமித்தாரென்பதூஉம், வேற்றுமைப்புணர்ப்பேயென்றமையின் வேற்றுமையுருபின் புணர்ச்சியாதலின் அதற்கல்வழிப்புணர்ச்சி யொடிவாவென்பதூஉம் பெற்றும். ' (உ)

சாரியை.

உசந. பதமுன் விருதியும் பதமு முருபும்
புணர்வழி யொன்றும் பலவுஞ் சாரியை
வருதலுந் தவிர்தலும் விகற்பமு மாகும்.

எ-னின். உருப்புணர்ச்சிக்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியாகச் சாரியை மேல் விதிப்பான்றொடங்கி, அவை வருமாறு இவ்வாறெனவுணர்த்தும்வழி, ஒப்பின் முடித்தலான் விருதிப்புணர்ச்சிக்கும் பதப்புணர்ச்சிக்கும் உடனுணர்-ற்று. இ-ள். பதத்தின் முன் விருதியேனும் பதமேனும் உருபேனும் புணருமிடத்துச், சாரியை யொன்றேனும் பலவேனும் வருதலும், வாராதொழிதலும், இவ்விரண்மொகிய விகற்பமுமாம். எ-று.

புணர்ந்தவழி புணரும்வழியொன்றாது புணர்வழியெனப் பொதுமையிற் கூறவே, இம்மூவகைப் புணர்ச்சியுட் சாரியை விதித்தனவற்றுள்ளும் விதிப்பினவற்றுள்ளும் ஒழிந்தனவற்றுள்ளும் அவை வருமாறு இவ்வாறென உய்த்துணர்கவென்றாயிற்று.

வ-று. கடந்தனன். எ-ம். நடந்தான். எ-ம். நடந்தன, நடந்த. எ-ம். விருதிப் புணர்ச்சியுட் சாரியை வேண்டியும் வேண்டாதும் விகற்பித்தும் வந்தன. புளியமரம், புளியங்காய்; உரினுக் கடிது, உரினுக் கடுமை. எ-ம். புளிக்கறி. எ-ம். நெல்லின்குப்பை, நெற்குப்பை. எ-ம். பதப்புணர்ச்சியுட் சாரியை அவ்வாறாயின. அவற்றை, அவற்றினை; மரத்தை, மரத்தினை. எ-ம். தண்ணீர், என்னை. எ-ம். ஆனை, ஆவை. எ-ம். உருப்புணர்ச்சியுட் சாரியை அவ்வாறாயின. பிறவுமன்ன. மாடத்துக்கு, மாடக்கு என்றற்றொடக்கத்தன, வேண்டியவழி இன்மையிற் செய்யுள்விகாரமாமென்க. (ச)

உசச. அன் ஆன் இன் அல் அற்றிற் றத்தம்
தம் நம் னும் ஏ அ உ ஐ கு ண
இன்ன பிறவும் பொதுச்சாரியையே.

எ-னின். மேற் சாரியையென்றார், அவையிவையென்பது
ணர்-ற்று. இ - ள். அன்னும் ஆனும் இன்னும் அல்லும் அற்றும்
இற்றும் அத்தம் அம்மும் தம்மும் நம்மும் னம்மும் ஏயும் அவ்வும்
உவ்வும் ஐயும் குவ்வும் னவ்வும், இவைபோல்வன பிறவும், விசுதி
பதமுநபென்னு மூன்றுபுணர்ச்சிக்குண்ணுந் தனிமொழிக்கண்
ணும் வருதலிற், பொதுச் சாரியையென்னும் பெயரவாம். எ - று.

வ-று. ஒன்றன் கூட்டம், ஒருபாற்கு, வண்டின்கால், தொடையல்,
பலவற்றை, புதிற்றுப்பத்து, மரத்திலை, மன்றம், எல்லார்தம்
மையும், எல்லாநம்மையும், எல்லீர்தம்மையும், கலனே தூணி, நட
ந்தது, சாத்தனுக்கு, “கேழலட்ட பேழ்வாயேற்றை” “துறுகன்
மறையினு முய்குவை போலாய்.” ஆன் என முறையே காண்க.

இன்னபிறவென்றதானே, அவன்றனை என்புழித் தன்னெ
ன்னுஞ் சாரியையும், அவன்றன் அவர்தாம் என்புழித் தான் தாம்
என்னுஞ் சாரியையும், புற்றாஞ்சோறு என்புழி ஆஞ்சாரியையும்,
இல்லாப்பொருள் என்னும் பண்புத்தொகைக்கண் ஆகாரச்சாரி
யையும் வந்தன. இன்னும் வருவனவுங் காண்க. (டு)

உருபு புணர்ச்சிக்குச் சிறப்புவிதி.

உசரு. எல்லா மென்ப திழிதினை யாயின்
அற்றே றுருபின் மேலும் முறுமே
அன்றே னம்மிடை யடைந்தற் றாகும்.

எ-னின். ஒருசார் கிலமொழியோடு உருபு புணர்தற்கு ‘ஒற்
றுயிர்முதலீற்றுருபுகள்’ என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற்
சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ள். எல்லாமென்னும் பொதுப்பெயர்
அஃறிணைக்கணனகாலை, அதனோடு ஆறுருபும் புணரின் இடையே
அற்றுச்சாரியையும் உருபின்மேன் முற்றும்மையும் பெறும், உயர்
திணைக்கணனகாலை இடையே நம்முச்சாரியையும் உருபின்மேன்
முற்றுகமையும் பெறும். எ - று.

உ-ம். எல்லாவற்றையும், எல்லாவற்றாலும். ஏ-ம். எல்லாநம்
மையும், எல்லாநம்மாலும். ஏ-ம். வரும்.

இனி, இரட்டுறமொழிதலென்னுமத்தியான், எல்லாமென்ப நிழிதிணையாய். எ-ம். இனற்றோடு. எ-ம். பிரித்து, அஃறிணைக்கண்ணாக இன்சாரியை அற்றுச்சாரியையோடெனப் பொருடந்து எல்லாவற்றினையும் என. வருதலுங்கொள்க. ஏனையவற்றோடும் இவ்வாறேயொட்டுக.

இச்சொற்கு இருதிணைக்கண்ணும் அற்றுச்சாரியையும் நம்முச்சாரியையும் உருபுபுணர்ச்சிக்கண்வழிபதமுன் விருதியும்' என்னுஞ் சூத்திரத்துட் கூறியவாறே வேண்டியே வருதறோன்ற இன்றியமையா முற்றும்மையோடு உருபுபுணர்ச்சிப்பொருளவாய் அற்றோடென்றும் அடைந்தற்றாகுமென்றுக் கூறினார்.

தாம் நாம் கீர் என்னுமூவிடப்பெயர் வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்கண் வந்தமையானே தம்நம்மும் என விகாரப்பட்டுத் தமக்கினமான மூவிடப்பெயர்களை முறையே சார்ந்து சிறப்புப்பொருடாராமையின் ஒருபொருட்பன்மொழியல்லவாய் வருதலின் இம்முன்றுஞ் சாரியையிடைச்சொல்லெனப் பமொதலிற் நம்மென்பதைப் படர்க்கைப்பெயர்க்கும் நம்மென்பதை முன்னிலைப்பெயர்க்கும் வருஞ் சூத்திரத்தனமத்தாற்போல நம்மென்பதனை ஈண்டுத் தன்மைப்பெயர்க்கணத்தாரன்பதூஉம், தன்மையாயினுந் திணைப்பொதுமையினிலுந் துபாணரேம் என்றாற்போல எல்லாநம்மையுமென்ற துணையுள்ளே உயர்திணைத் தன்மையுணர்த்துமென்பதூஉம் பெற்றும். (சு)

உசக அல்லாரு மெல்லீரு மென்பவற் றும்மை
தள்ளி நிரலே தம்மும் சாரப்
புல்லு முருபின் பின்ன ரும்மே.

எ-னின். இதுவுமத. இ - ள். அல்லாருமென்னும் உயர்திணைப்படர்க்கைப் பெயரோடும் எல்லீருமென்னும் முன்னிலைப் பொதுப்பெயரோடும் ஆறுருபும் புணருமிடத்து, அவ்விருபெயரினிறுதிகளினின்ற முற்றும்மைகளைத் தள்ளி, அந்நிலைக்களங்களிற் படர்க்கைப்பெயர்க்குத் தம்முச்சாரியையும் முன்னிலைப்பெயர்க்கு நம்முச்சாரியையும் பொருந்த, அவற்றாற்றள்ளுண்ட முற்றும்மைகள் உருபின் பின்னே வந்து பொருந்தும். எ - று.

உ-ம். எல்லார்தம்மையும், எல்லாரையும். எ-ம். எல்லீர்நம்மையும், எல்லீரையும். எ-ம். விகற்பித்து வந்தன. ஏனையவற்றோடும் இவ்வாறே யொட்டுக.

நத்தம்மை நுத்தம்மை எனப் படர்க்கைக்குரிய தம்முச்சா
ரியை தன்மை முன்னிலைகளின் வருதல் 'ஓரிடம் பிறவிடத் தழுவு
வமுளவே' என்னும் வழுவமைதியென்க. (எ)

உசுஎ. தான் தாம் நாம் முதல் குறுகும் யான் யாம்
நீ நீர் என் எம் நின்னு மாம்மிற
குவ்வி னவ்வரு நான்கா நிரட்டல.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இங்ஙனங் கூறிய இருதிணைப்
பொதுவாய மூவிடப்பெயரேழோடும் ஆறுருபும் புணருமிடத்துத்,
தான் தாம் நாம் என்னு மூன்று பெயரும் நெடினமுதல் குறுகி,
முறையே தன்னை தம்மை நம்மை என வரும்; யான் யாம் நீ நீர்
என்னு நான்குபெயரும் முறையே என்னை எம்மை நின்னை நும்
மை என வரும்; இவ்வேழு பெயரோடுங் குவ்வுருபு புணருமிடத்து,
இடையே தனக்கு என அகரச்சாரியை வரும். குவ்வுருபின் அகர
ச்சாரியை வரினும், ஆறுமுருபுயிர்கள் வரினும், இவ்விக்கார மொழி
களின் இறுதியவாய தனிக்குறின் முன்னொடுக்கள் இரட்டா
வாம். எ - று.

ஒழிந்த உருபுகளோடும் இவ்வாறே யொட்டுக.

பிறவென்ற மிகையானே, நீயென்பது உன்னையென்றும்,
நீரென்பது உம்மையென்றும், வருதல்கொள்க. முன்னும் பின்
னுஞ் சாரியைப்பெறு கூறுவார் சாரியை பெறுது விகாரப்படுமெ
ழிகளை இச்சுத்திரத்தாற்றோற்ற இடையே கூறியது, இப்பெரதுப்
பெயர்களே இங்ஙனம் தம்மை நம்மை எனக் கூறிய சாரியையிடைச்
சொல்லுமாயினவென உபத்திரவத்தற்கென்க. (அ)

உசுஅ. ஆமா நிகானவ் வணையவும் பெறுமே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். ஆவென்னும் பெயரும், மாவெ
ன்னும் விலங்கின் பொதுப்பெயரும், கோவென்னும் இறைவனை
புணர்த்திநிற்கும் பெயரும், உருபுகள் புணருமிடத்து, னகரச்சா
ரியை பொருந்தவும் பெறும். எ - று.

உ-ம். ஆனை, ஆவை, மானை, மாவை, கோனை, கோவை என
விகற்பித்து வருதல் காண்க. பிறவற்றோடும் இவ்வாறே யொட்டுக.

எதிரது தழீயவெச்சவும்மையானே, குவ்வுருபிற்கு னகரச்சா
ரியையொன்றுமே அமையாது ஆனுக்கு, மானுக்கு, கோனுக்கு என
உகரச்சாரியை உடன்பெறுதலும், ஆவுக்கு, மாவுக்கு, கோவுக்கு
என உகரச்சாரியையொன்றுமே பெறுதலும், ஆவினுக்கு, மாவி

ஐக்கு, கோவினுக்கு என இன்சாரியையும் உகரச்சாரியையும் உடன்பெறுதலும், ஆவினை, மாவினை, கோவினை என இன்னென வருஉம் வேற்றுமையுருபொழிந்த வற்றிற்கு இன்சாரியை பெறுதலுங் கொள்க.

இனி, இரட்டுறமொழிதலான் ஆமா எனவொருசொல்லாய்க் காட்டாவினையுணர்த்தின்று இவ்விதிகள் பெறுதலும், அணையவுமென்றொழியாது பெறுமே யென்றமையானே ஆன் மான் கோன் ஆமான் என உகரச்சாரியை தனிமொழிக்கண்ணும் வருதலுங் கொள்க.

ஆவென்பதனோடு கோவென்பதனைச் சார வையாது மாவென்பதனைச் சார வைத்தமையானே, கோவென்பது இறைவனையுணர்த்தியதென்பதூஉம், மாவென்பது விலங்கு மாவென்பதூஉம் பெற்றும். (க)

உசுசு. ஒன்று முதலெட்ட மூ மெண்ணூர்
பத்தின்முன் னான்வரிற் பவ்வொற்றொழியமேல்
எல்லா மோடு மொன்பது மிற்றே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். ஒன்றுமுதலெட்டமூமென்க ளோடு புணர்ந்த பத்தென்னுமெண் முன்னர் உருபுகள் புணருமிடத்து இடையே ஆன்சாரியை வரின், அப்பத்தென்னுமெண்ணினது பகரவொற்றொன்றுமே நிற்க மேனின்றவெல்லாவெழுத்துங் கெடும்; ஒன்பத்தென்னு மெண்முன்னரும் உருபுகள் புணருமிடத்து ஆன்சாரியை வரின், அதன் பகரவொற்று நிற்க மேனின்ற வெல்லாவெழுத்துங் கெடும். எ - று.

உ-ம். ஒருபாளை, ஒருபதை, ஒருபஃதை; இருபாளை, இருபதை, இருபஃதை. எ-ம். ஒன்பாளை, ஒன்பதை, ஒன்பஃதை. எ-ம். விகற்பித்துவரும். பிறவற்றோடும் இவ்வாறேயொட்டிக.

ஒருபது ஒருபஃது என விகாரப்பட்டு வரும் பத்தென்பார், எண்ணூர் பத்தென்றார்.

வரினென்றமையான் வருதற்கும் இதுவே விதியென்பதூஉம், இவ்வாறு ஆன் வருதலைப் பராமுகமாகக் கூறினமையின் உகரச்சாரியை இன்சாரியைகளும் வேண்டுழி வருமென்பதூஉங் கொள்க.

உரு0. வவ்விறு சுட்டிற் கற்றுறல் வழியே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ன். அஃறிணைப்பன்மையவாய வக ரவீற்று மூன்று சுட்டுப்பெயர்க்கும் உருபுகள் புணருமிடத்து, அற் றுச்சாரியை பொருந்தன் முறைமையாம். எ - று.

உ-ம். அவற்றை, இவற்றை, உவற்றை என அற்றுச்சாரியை வேண்டியே வருதல் காண்க.

வழியேயென்ற மிகையானே, அவற்றினை இவற்றினை உவற் றினை என இன்சாரியை வருதலுந் தனிக்குறின் முன்னொற்றுயிர் வரிவிரட்டாமையுந் கொள்க. பிறவற்றோடும் இவ்வாறேயொட்டுக.

உருக. சுட்டின்மு னாய்த மன்வரிற் கெடுமே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ன். அஃது இஃது உஃது என வருமூன்று சுட்டுப்பெயர்களோடு உருபுகள் புணருமிடத்து இடையே அன்சாரியை வரின், மொழிமுதற் சுட்டெழுத்துக்கண் மூன் றின் முன்னின்ற ஆய்தங் கெடும். எ - று.

உ-ம். அதனை, அஃதை; இதனை, இஃதை; உதனை, உஃதை எனச் சாரியை விகற்பித்து வருதலும், வந்தவழி ஆய்தங் கெடுத லுங் காண்க.

அன்சாரியை வருதலோக்கி ஆய்தங் கெட்டவழி, அது இது உது என ஆய்தமில்லாச் சுட்டுப்பெயர்களாய்ப் பின்னர் அன்சா ரியை பெறுதலின், அவற்றிற்கும் இதுவே விதிபேனக் கொள்க.

வ-று. அதனை, அதை; இதனை, இதை; உதனை, உதை என விகற்பித்து வருதல் காண்க.

அன் வருதலைப் பராமுகமாகக் கூறினமையிற், குவ்வுருபு புணர்வழி, அதற்கு என அன்சாரியை தனித்து வருதலேயன்றி, அதனு ள்கு என உகரச்சாரியையுடன் வருதலுங் கொள்க. (கஉ)

உருஉ. அத்தி னகர மகரமுனை யுலலை.

எ-னின். அத்துச் சாரியைக்கு 'இ ஈ ஐ வழி' என்னுள் சூத் திரத்தான் எய்கியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தனுதலிற்று. இ - ன். அத்துச்சாரியையின் அகரவுயிர், இயல்பினும் விதியினுந் தன் அகரவுயிரீற்றின் முன்வரின், வகரவுடம்புமெய் பெறுது கெடும். எ - று.

உ-ம். மகத்துக்கை, மரத்துக்குறை என இரண்டகரவீற்றின் முன்னுங் கெட்டது. (கஉ)

புறனடை.

உருந. இதற்கிது சாரியை யெனினள வின்மையின்
விசுதியும் பதமு முருபும் பகுத்திடை
நின்ற வெழுத்தும் பதமு மியற்கையும்
ஒன்ற வுணர்த்த லுரவோர் நெறியே.

எ-னின். சாரியைக்காவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ - ள். விசுதி முதலிய புணர்ச்சிக்கண் இதற்கிது சாரியையென்று யரையறுத்து விதித்தனவற்றுள்ளும் ஒழிந்தனவற்றுள்ளுந் தனித்தனி சொல்லப்புகின் வரையறைப்படாமையின், விசுதிப்புணர்ச்சியினையும் பதப்புணர்ச்சியினையும் உருபுபுணர்ச்சியினையும் கண்டுபிடிப்பகுத்து இடையே நின்ற ஏகாரம் அகரமுதலிய எழுத்துச்சாரியையினையும், அன் ஆன் முதலிய பதச்சாரியையினையும், இவ்விரண்டு சாரியையுந் தோன்றா இயல்பினையுந் தெரியவறிவித்தல் பெரியோரது நெறியாம். எ - று.

உ-ம். “ஆனமணி யியம்புந் கானத்தான.” எ-ம். “ஆனநெய் தெனித்து நான லீவி.” எ-ம். விதித்த பொருட்புணர்ச்சிக்கண் ‘உருபின் முடிபவை யொக்கும் பொருளினும்.’ என்ற மாட்டேற்றான் அமைந்த னகரச்சாரியையன்றி அகரச்சாரியையும் உடன் வந்தன.

இனி, விதியாதொழிந்தனவற்றின்கண், பாட்டின்பொருள் எனக் குற்றியலுகரத்து இன்சாரியையும், மரத்திலை என மஃகான் புள்ளிக்கு அத்துச்சாரியையும் வந்தன. தன்கை, என்கை எனச் சாரியையின்றி இயல்பாய் வந்தன. இவ்வாறே மூவகைப் புணர்ச்சியும் பகுத்துணர்ந்து கொள்க.

எல்லாச்சாரியையும் இடைப்பதமேனும், எழுத்துச்சாரியை பதச்சாரியையெனப் பகுத்தல் வேறறிதற்கிட்ட இலச்சினையா மென்க. (கசு)

உருச. விசுதி பதஞ்சா ரியையுரு பனைத்தினும்
உரைத்த விதியினோர்ந் தொப்பன கொளலே.

எ-னின். இங்ஙனங் கூறிய நான்கின் புணர்ச்சிக்குமாவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ - ள். விசுதியே பதமே சாரியையே உருபேயென்னும் நான்கின் புணர்ச்சிக்கண்ணும் விதிகள் பொதுப்படக் கூறப்பட்டனவேனும், அவ்விதிகளுள் இவ்விதி இதற்

குப் பொருந்தும் இவ்விதி இதற்குப் பொருந்தாதென ஆய்த்து ணர்ந்து, எவ்விதி எதற்குப் பொருந்துமோ அவ்விதியை அதற்குக் கொள்க. எ - று.

விசுதிப்புணர்ச்சியுள் 'றவ்வொ கெர வும்மைநிகழ் பல்லவும்' எனப் பொதுப்பட விதித்தாரேனும், விதியுள்தென்று கருதி, இவ் விசுதி வந்துழியெல்லாம் இவ்விருகாலமும் பொருந்துமென்று கொள்ளற்க. சென்று என்புழி இறந்தகாலமும், சேறு என்புழி எதிர்காலமும் பொருந்துமென்று கொள்க.

பதப்புணர்ச்சியுள் 'அல்வழி இ ஐம் முன்ன ராயி—னியல்பு மிகலும் விகற்பமு மாகும்.' எனப்பொதுப்பட விதித்தாரேனும், விதியுள்தென்று கருதி, ஆடிதிங்கள் என இயல்பாமென்றும், பருத்திக்குறிது என மிகுமென்றுங் கொள்ளற்க. பருத்தி குறிது என எழுவாய்க்கண் இயல்பாமெனவும், ஆடித்திங்கள் எனப் பண்புத் தொகைக்கண் மிகுமெனவுங் கொள்க.

சாரியைப்புணர்ச்சியுள் 'பதமுன் விசுதியும் பதமு முருபும்— புணர்வழி யொன்றும் பலவுஞ் சாரியை—வருதலுந் தவிர்தலும் விகற்பமு மாகும்.' எனப் பொதுப்பட விதித்தாரேனும், விதியுள்தென்று கருதி, நாட்டினினீங்கினான் என இன்னென வருஉம் வேற்றுமையுருபிற்கிஞ்சாரியை வருமென்றும், *நாட்டுக்கணிநுந் தான் எனக் கண்ணுருபிற்கு இஞ்சாரியை வாராதென்றுங் கொள்ளற்க; நாட்டின்கணிநுந்தான் எனக் கண்ணுருபிற்கு இஞ்சாரியை வருமென்றும், நாட்டினீங்கினான் என இன்னுருபிற்கு இஞ்சாரியை வாராதென்றுங் கொள்க.

உருபு புணர்ச்சியுள் 'ஒற்றுயிர் முதலீற் றுருபுகள் புணர்ச் சியி—ஒளக்குமன் னப்பெயர் வேற்றுமைப் புணர்ப்பே.' எனப் பொதுப்பட விதித்தாரேனும், விதியுள்தென்று கருதி, நம்பிகு என உயிரீற்றுயர்திணைப்பெயர்முன் வந்த குவ்வுருபு மிகாவென்றும், நம்பிக்கண் என மன்னென்றமையாற் கண்ணுருபு மிகுமென்றுங் கொள்ளற்க; நம்பிகண் எனக் கண்ணுருபு மிகாவென்றும், நம்பிக்கு எனக் குவ்வுருபு மன்னென்றமையான் மிகுமென்றுங் கொள்க. பிறவுமன்ன.

சாரியைப்புணர்ச்சி எனை மூவகைப் புணர்ச்சியினையுஞ் சார்ந்து இடையே தோன்றல்விகாரமாய் வந்து புணர்தலின், விசுதி பதஞ் சாரியையுருபென உருபிற்கு முற்கூறினார்.

இச்சூத்திரத்திற்கு இவ்வாறு பொருள்கொள்ளாது, இந்நால்வகைப் புணர்ச்சியுள் ஒன்றற்குச் சொன்ன விதி மற்ருன்றற்குச் கொள்கவெனப் பொருள் கொள்வாருமுளர். அப்பொருட்கமைந்த சொல் இச்சூத்திரத்தின்மையானும், 'சாரியை சந்தி விகார மாறினுமேற்பவை முன்னிப் புணர்ப்ப முடியுமெப் பதங்களும்' என்றும், 'ஈறுபோதல்' என்னுஞ் சூத்திரத்து அவ்விகாரம் விருதிப் புணர்ச்சிக்கண்னறிப் பதப்புணர்ச்சிக்கண்ணும் வருமென்பது தோன்றப் 'பண்பிற்கியல்பே' என்றும், புணரியல் விதி பெயர் வினையிடையுரி நான்கிற்கும் பொருந்துமென்பது தோன்ற 'மும்புயிர் முதலீ ருமிரு பதங்களும்' என்றும், விதந்துரைத்த சிறப்பு விதிகளுள் 'உருபின் முடிபவை டொக்கும்ப் பொருளினும்.' என்றும், 'ஒற்றுயிர் முதலீற் றுருபுகள் புணர்ச்சியி—னொக்கும்ன் னப் பெயர் வேற்றுமைப் புணர்ப்பே.' என்றுங் கூறிவ்வாற்றான், அப்பொருள் அமைந்துகிடத்தலானும், அது பொருந்தாதென்க. (கடு)

உருடு. இயல்பின் விகாரமும் விகாரத் தியல்பும்
உயர்திணை யிடத்து விரிந்துந் தொக்கும்
விரவுப் பெயரின் விரிந்து நின்றும்
அன்ன பிறவு மாகுமை யுருபே.

எ-னின். வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்காவதோர் புறனடையுணர்ந்து. இ-ன். வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்கு விதித்த பொதுவிதியோடு தானும் ஒருங்கு முடிதலேயன்றி, அங்ஙனம் விதித்த இயல்பின் கண் விகாரமாயும் விகாரத்தின்கண் இயல்பாயும், உயர்திணைக் கண் விரிந்துந் தொக்கும், விரவுப்பெயர்க்கண் விரிந்தும் விரித லொழிந்தும், இவைபோல்வன பிறவேறுபாடாயும், வரும் இரண்டாம் வேற்றுமைப்புணர்ச்சி. எ - று.

உயிரே ஒற்றே சாரியையே யென்றிவை தோன்றல் திரிதல் கெடுதல் உறழ்ச்சி விகற்பங்கனையெல்லாம் உள்ளடக்கி இயல்பின் விகாரமும் விகாரத்தியல்பும் என்றும், எல்லாவேற்றுமையும் விரிந்துந் தொக்கும் வருதல் போலாது இவ்வேற்றுமை உயர்திணைப்பெயர்க்கண்ணும் விரவுப்பெயர்க்கண்ணும் விரிதலே தருகியாய்த் தொகுதல் தருகியாயும் வலிந்துகோடலாயும் வருமென்பது தோன்ற விரிந்துந் தொக்கும் விரிந்தும் விரிதனின்றும் என்றும், நெருநலளவும் வருத்திய பிணி இன்று நின்றது என்பதுபோல ஒழிதற் பொருடோன்ற நின்றென்றுங் கூறினார்.

மேனைச் சூத்திரத்து 'ஒப்பன கொளலே' என்றமையான், இவ்விதிகளை இரண்டாம் வேற்றுமைப்புணர்ச்சி வந்துழியெல்லாம்

கூட்டாது, வேற்றுமைப் பொதுப்புணர்ச்சியோடு ஒருந்தொத்து முழுவன இவை இப்புறனடைச்சிறப்புவிதியான் முழுவன இவையென உய்த்துணர்ந்து, ஏற்பனவற்றோடு கூட்டுக.

வ-று. “வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்ப” என இயல்பின் விகாரமாயிற்று. மண்கொணர்ந்தான் என விகாரத்தியல்பாயிற்று. நம்பியைக்கொணர்ந்தான் என உயர்நிலைக்கண் விரிந்தது. ஆடேவறிசொல், மகடேவறிசொல், பல்லோரறியுஞ்சொல், ‘நான்மகம் நொடிமது’ என அதன்கட்டொக்கது. கொற்றனைக் கொணர்ந்தான் என விரவுப்பெயர்க்கண் விரிந்தது. ஆண்பெற்றாள், பெண்பெற்றாள், “தற்கொண்டான் வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை.” “வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்ப” என அதன்கட்டொக்கது. இவ்விரண்டிடத்துத்தொகையுட் சில தருதியாயுஞ் சில வலிந்துகோடலாயும் வருதல் காண்க.

அன்னபிறவுமென்றமையானே, தற்கொண்டான், ஏற்பணியாளாய் என உறழப்படுவன திரிந்தே வருதலும், இன்னும் வருவனவுளவேல் அவையுங்கொள்க.

இங்ஙனம் எண்ணின்கணின்ற இறந்தது தழீஇய இழிவுசிறப்பும்களானே, வேற்றுமைக்கென விதித்த பொதுவிதியோடு ஒருங்கொத்து வரகு கட்டினான் என இயல்பின்கணியல்பாயும், விளக்குறைத்தான் பலாக்குறைத்தான் கடுக்குறைத்தான் என விகாரத்தின்கண் விகாரமாயும், வருதலே பெரும்பாலவென்க.

இனி, விரவுப்பெயர்க்கண் விரிந்துகின்றுமென்பதற்கு, இவ்வாறன்றி, எழுந்திருந்தென்பதற்கு இருந்தென்பதனை அசைநிலையாக்கி, எழுந்தென ஒருபொருள் கோடல்போல, நின்றென்பதனை அசைநிலையாக்கி விரிந்தென ஒருபொருள் கொள்ளின், வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணுந் தொக்கு வரும் இலக்கியங்கட்கு இலக்கணமின்றுமென்க. (கசு)

உருக. புள்ளியு முயிரு மாயிறு சொன்முன்
றம்மி னாகிய தொழின்மொழி வரினே
வல்லினம் விகற்பமு மியல்பு மாகும்.

ஏ-னின். இதுவுமது. இ - ன். மூன்றாம் வேற்றுமைப்புணர்ச்சியுள் ஒற்று முயிருமிறுதியாய் நின்ற சொன் முன்னர்க் ‘கருவி கருத்தாவுடனிகழ் வதன்பொருள்’ என்பவற்றுட் கருத்தாவாகிய நிலைமொழிப் பொருள் தம்மாஸாகிய தொழிற்சொல் வரின், அங்ங

னம் வரும் வல்லினம், வேற்றுமைப்பொதுமுடிபேலாது, விகற்பமும் இயல்புமாம். எ - று.

இவ்விதியும் ஒப்பன கொள்க.

வ-று. பேய்கோட்பட்டான்,பேய்க்கோட்பட்டான்; சூர்கோட்பட்டான், சூர்க்கோட்பட்டான்; புலிகோட்பட்டான்,புலிக்கோட்பட்டான்.எ-ம்.பேய்பிடிக்கப்பட்டான்,புலிகடிக்கப்பட்டான். எ-ம். வரும். உம்மையால், சுரூப்பாயப்பட்டான் அராத்நீண்டப்பட்டான் என வேற்றுமைப்பொதுவிதியான் மிக்கு முடிவனவே பெரும்பாலவென்க. இவற்றுட்டம்மினாகிய தொழில் பட்டானெனபதும்; கோனென்பது முதலியவாய் இடைப்பிற வருவன த் தொழிலாம். இங்ஙனமாயினும், இவ்விரண்டினையும் ஒருசொல்லாக்கித் தம்மினாகிய தொழின்மொழியென்றார், பட்டானென்புழி இது பட்டானென்னும் பொருடோன்றக் கோனென்பது முதலியன அதனை விசேடித்து நிற்கும் ஒற்றுமை நயங்கருதியென்க. வேற்றுமை நயங் கருதிற் கோட்பட்டானென்பதொழிந்தன எழுவாய்ப்பயனிலையாகிய வினையெச்சம் முற்றுவினைகொண்டதாம். எழுவாய்க்கண்ணும் மூன்றும்வேற்றுமைக்கண்ணும் கருத்தா வுளவாகவிறற் தொழிலையே ஈண்டுத் தம்மினாகிய தொழிலென்றாரெனின்:—பேய்பிடித்தது என்னுமெழுவாய்க்கட் பேயார்பிடித்தது என மூன்றாமுருபும் விரித்தற்கமையும்; அவ்ஙனம் விரித்தல் கூடாமையிற் றத்தொழிலுந் தம்மினாகிய தொழிலும் எழுவாய்க்கட் கருத்தாவும் மூன்றும்வேற்றுமைக்கட் கருத்தாவுந் தம்முள் வேறுபாடுடையவாம். அவ்வெறுபாடு அவ்விலக்கணங் கூறும்வழிக் காட்டும்.

(கஎ)

உருஎ. இதற்கிது முடிபென் நெஞ்சா தியாவும்

விதிப்பள வின்மையின் விதித்தவந் நியலான்
வகுத்துரை யாதவும் வகுத்தனர் கொளலே.

எ-னின். இவ்வதிகாரத்திற்காவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ - ன். இதற்கிது முடிபென்று இவ்வதிகாரத்துள் விதிக்கத்தருவனவற்றையெல்லார் தனித்தனி வரையறுத்து விதிக்கப்புகின் அதற்கோர் வரையறையின்மையின், வகுத்து விதித்தனவற்றின் இலக்கணங்களை ஏதுவாகக்கொண்டு, வகுத்து விதியுரையாதனவற்றையுந் கருதலளவையான் வகுத்து விதியுரைத்துக் கொள்க.

வ-று. எழுத்தியலுள் 'மொழிமுதற் காரண மாமணுத் திரளொலி, யெழுத்து' எனவுரைத்தமையானே "கட்புல னில்லாக்

கடவுளைக் காட்டுஞ்—சட்டகம் போலச் செவிப்புல வொலியை—
யுட்கொளற் கிடுமுரு பாம்படி வெழுத்தே.” எனப் பிறர் கூறிய
வாறு இவ்வொலிவடிவைக் காட்டுதற்கு ஓர்கருவியாக வரைந்து
கொள்ளப்பட்டது வரிவடி வெழுத்தெனவும், பதவியலுள் ‘அன்
ஆன் அள் ஆள்’ என்னுஞ் சூத்திரத்து முறையே அன் ஆன் விசுதி
ஆண்பாற்கென உரைத்தமையானே பெருமாளென்னும் பதம்
பெருமையையுடையானென்னும் பொருடோன்ற நின்ற பெருமா
னென்னும் பதத்தினதிறுதி ஆன்விசுதி ஆன்விசுதியாய் ஒரோவி
டங்கீளிற்றிரிந்து ஆண்பாலையையுணர்ந்தி நின்றதெனவும், உயிரீற்
றுப்புணரியலுள் ‘இயல்பினும் விதியினு நின்றவுயிர்முன் க ச த ப
மிகும்’ எனவுரைத்தமையானே ‘ணன வல்லினம் வரட்டறவும்’
என்புழி டகரமும் வல்லினமாதலின் மிகுத்தெனவும், மெய்யீற்
றுப்புணரியலுள் ‘தூத்தம், எந்நம் மீறும்வவருளுநவே’ என வுரை
த்தமையானே அம்மென்னுஞ் சொல்லிறுதி மகரமுங் குற்றொற்றா
தலிற் தன்னொடு மயங்காத மெல்லினம் வரின் அதுவாய்த் திரிந்து
அந்நலம் என அழகினது நலமென்னும் பொருட்டாய் வருமென
வும், உருபுபுணரியலுள் ‘வவ்விறு சுட்டிற் கற்றறல் வழியே’ என
வுரைத்தமையானே அதுபோலும் வினாவும் எவற்றை என அற்றுச்
சாரியை பெறுமெனவும், இரண்டாம் வேற்றுமைக்கும் மூன்றாம்
வேற்றுமைக்கும் புறனடையுரைத்தமையானே ஏழாம்வேற்றுமை
யும் “மண் புகுத்தும் விண்பறந்து மாலுமயனுங் கர்ணாவொரு பொ
ருள்.” என வேற்றுமைப் பொதுவிதியேலாது சிறுபான்மை வரு
மெனவுங் கொள்க. இன்னும், இவ்வைந்தியலுள்ளும் வருத்துரை
யாதனவற்றை யெல்லாம் இடர்ப்படாது இதுவே நிலைகை வருத்து
ரைத்துக்கொள்க. (கஅ)

உருபுபுணரியன் முற்றிற்று.

எழுத்ததிகார முற்றுப்பெற்றது.

இரண்டாவது சொல்லதிகாரம்.

சொல்லதிகாரமென்பது, சொல்லினது அதிகாரத்தையுடையதென அன்மொழித்தொகையாய், அப்படலத்திற்குக் காரணக்குரியாயிற்று.

சொல்லென்றது, எழுத்தினுணக்கப்பட்டு இருதிணைப்பொருட்டன்மையும் ஒருவனுணர்த்தற்குக் கருவியாய் ஓசையாகிய பெயர்வீனையிடையுரியென்னு நால்வகைச்சொல்லும் பிறவுமாம். அவை 'இயற்சொற்றிரிசொல்' என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பிற கூறுபவாகலின், ஈண்டெதிரது போற்றியாளப்பட்டது.

அதிகாரம் அதிகரித்தல். அதனை மேலையதிகாரமுகத்துரைத்தாற் குரைத்துக்கொள்க. எனவே, சொல்லை முதலி வரும் பலவோத்தினது தொகுதி சொல்லதிகாரமென்றாயிற்று.

எழுத்தினுணக்கப்படுதன் மேலையதிகாரத்திற் போந்த பதவியலுட்காண்க. இருதிணைப்பொருண் முதலியன பின் வருஞ் சூத்திரங்களானுண்க.

இனிப் பொருட்டன்மையாவது, ஒருபொருட்டுக் கேடு பிறந்தாலும் தனக்குக் கேடின்றித் தானொன்றையாய் பல வகைப்பட்ட பொருடோறுநிற்குமென்றுண்க.

க. பெயரியல்.

௨௫௮. முச்சக நிழற்று முழுமதி முக்குடை
அச்சத னடிதொழு தறைருவன் சொல்லே.

எ-னின், கடவுள் வணக்கமும் அதிகாரமுமுணர்ந்து. இ-ள், மூன்றுலகத்திற்கும் நிழலைச்செய்யு நிறைந்த மதிபோலு மூன்று குடையையுடைய அழியாதவனடிகளை வணங்கிச் சொல்லுவன் மேலையதிகாரத்துக் கூறிய எழுத்தினுணைய சொல்லிலக்கணத்தை.

எ - று.

தோன்றியழியுமாலையவென்பார் சகமென்றும், உலகமேயுருவமாயினான் உயிரின்புறுவதே தானின்புறுவதென்பார் அக்கடவுண்முடிமேனிழற்றுங் குடையை முச்சகத்திற்கும் நிழற்றுமென்றும், நிறைந்த தண்ணளியையுடையனென்பார் அதனை உவமைமுகத்தாற் குடைமேல் வைத்து முழுமுகிமுக்குடையென்றும், சுதந்திரமின்றித் தோன்றியழியுமுயிரும் பிறவுமாகிய சகத்திற்கு அவ்வாறு தோன்றியழியான் நலையனாக வேண்டுமென்பார் அச்சதனென்றும், நஞ்செயலன்மென்பார் அடிதொழுதறைகுவனென்றும், வரையறைப்படாத பெருமையையுடையதென்பார் அவ்வாற்றறோன்றச் சொல்லென்றுங் கூறினார்.

சுண்டிக் காப்பது கருதி அச்சதனென்றது, மேலையதிகாரத்துப் படைப்பது தருதி நான்முகனென்றதுபோலும்.

சொல்லென்பது ஆகுபெயர். ஏகாரம் ஈற்றகை. (க)

சொல்லின் பொதுவிலக்கணம்.

உருகூ. ஒருமொழி தொடர்மொழி பொதுமொழியென்று இருதிணை யைம்பாற் பொருளையுந் தன்னையும் மூவகை யிடத்தும் வழக்கொடு செய்யுளின் வெளிப்படை குறிப்பின் விரிப்பது சொல்லே.

எ-னின். மேற்சொல்லென்றது இஃதென்பதுணர்-ற்று. இ - ன். ஒருமொழியுந் தொடர்மொழியும் பொதுமொழியுமென மூன்று கூற்றினதாய், இருதிணையாகிய ஐம்பாற்பொருளினையும் அப்பொருளையுன்றித் தன்னையும், மூன்றிடத்தினும், வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணும், வெளிப்படையானுங் குறிப்பினும், விளக்குவது சொல்லாம். எ - று.

எனவே, எல்லாச்சொல்லும் பொருளும் ஒருமொழி தொடர்மொழி பொதுமொழியென்னு மூன்றாயும் இருதிணையைம்பாலாயும் அடங்குமென்பது உம், இருதிணை முதலிய காரணத்தான் உயர்திணைச்சொல் அஃறிணைச்சொல் ஆண்பாற்சொல் பெண்பாற்சொல் பலர்பாற்சொல் ஒன்றறிசொல் பலவறிசொல் தன்மைச்சொல் முன்னிலைச்சொல் படர்க்கைச்சொல் வழக்குச்சொல் செய்யுட்சொல் வெளிப்படைச்சொல் குறிப்புச்சொல். எ-ம். உயர்திணைப் பொருள் அஃறிணைப்பொருள் ஆண்பாற்பொருள் பெண்பாற்பொருள் பலர்பாற்பொருள் ஒருபொருள் பலபொருள் தன்மைப்

பொருள் முன்னிலைப்பொருள் படர்க்கைப்பொருள் வழக்குப் பொருள் செய்யுட்பொருள் வெளிப்படைப்பொருள் குறிப்புப் பொருள். எ-ம். வழங்கப்படுமென்பதுஉம், உயிர்க்கு அறிவு கருவியாய் நின்று தன்னையும் பொருளையும் உணர்த்துமாறுபோல ஒருவர்க்குச் சொற் கருவியாய் நின்று, தன்னையும், உள்பொருள் இல்பொருள், மெய்ப்பொருள், பொய்ப்பொருள், சித்துப்பொருள் சடப்பொருள், நித்தியப்பொருள் அநித்தியப்பொருள், உருவப் பொருள் அருவப்பொருள், காட்சிப்பொருள் கருத்துப்பொருள், இயற்கைப்பொருள் செயற்கைப்பொருள், முதற்பொருள் கீளைப் பொருள், இயங்கியற்பொருள் நிலையியற்பொருள் எனப் பலவாற்றானும் பகுத்துக் கூறப்படும் இருநிலையையம்பாற் பொருளையுமுணர்த்துமென்பதுஉம், பெற்றும். (உ)

உசு௦. ஒருமொழி யொருபொருளானவா஁தொடர்மொழி பலபொரு ளானபொது விருமையு மேற்பன.

எ-னின். மேலேக்குத்திரத்து நிறுத்தமுறையானே மூவகை மொழிகளாமாறுணர்-ற்று. இ - ள். ஒருமொழிகளாவன பகாப் பதமேனும் பகுப்பதமேனும் ஒன்றுநின்று தத்தொருபொருளைத் தருவனவாம்; தொடர்மொழிகளாவன அவ்வருவகைப் பதங்களுந் தன்னோடும் பிறிதோடும் அவ்வழி வேற்றுமைப் பொருளுணைக்கத் தான் இரண்டு முதலியவாகத் தொடர்ந்து நின்று இரண்டு முதலிய பலபொருளைத் தருவனவாம்; பொதுமொழிகளாவன ஒன்றாய் நின்று ஒருபொருடந்தும் அதுவே தொடர்ந்து நின்று பலபொருடந்தும் இவ்விரண்டற்கும் பொதுவாய் நிற்பனவாம். எ - று.

வ-று. நிலம், நிலத்தன், நட, நடந்தான், தில், மன், தவ, நனி என்றற்றொடக்கத்தன ஒருமொழி. நிலம் வலிது, அது கொல், சாலப்பகை, நிலங்கடந்தான், நிலத்தைக் கடந்தான், நிலங்கடந்த நெமொல் என்றற்றொடக்கத்தன தொடர்மொழி. எட்டு, கொட்டு, தாமரை, வேங்கை, எழுந்திருந்தான், வாராநின்றான், உரைத்திட்டான் என்றற்றொடக்கத்தன பொதுமொழி. இவை, ஒருமொழிகளாய் ஒருபொருடருவதன்றி, என்னைத் து, கொள்ளைத் து, தாவுகின்ற மரை, வேகின்ற கை, எழுந்து பின்னிருந்தான், வந்து நின்றான், உரைத்துப் பின்னிட்டான் எனத் தொடர்மொழிகளாய்ப் பலபொருடருதலுங் காண்க.

மொழிகள், தொடராத யாங்கனூந் தனித்து நில்லாவேனும், இப்பொருட்கு இச்சொல்லென இறைவனாலும் அறிவுடைமோராலும் படைக்கும் படைப்புக்காலத்தும், தொடர்மொழிக்கணிற்ற

இரண்டு முதலிய சொற்களுள் ஒன்று நின்று மற்றைய எஞ்சியவழியுந் தனித்து நின்றலின், ஒருமொழியென்றார். எஞ்சியவழித் தனித்து நின்றல் வருமாறு:—ஒருவனுழை ஒருவன் வந்துழி வாவென்றல் உலகியல்; அவ்வழி வருதற்கு வினைமுதலாகிய நீயென்னுஞ் சொல்லெஞ்சி வாவென்னுஞ் சொற்றனித்து ஒருமொழியாய் நின்றது. இத்தொடக்கத்தனவெல்லாங் கொள்க.

சேனை குழாம் என்றற்றொடக்கத்தன ஒருமொழி பலபொருடந்தென்னையெனின்:—ஈண்டுத் தொடர்மொழி பலபொருளானவீன்றது பலசொல்லிற் பலபொருளையன்றி இப்பொருளையன்றென்க. இப்பொருளைப் பலபொருளானியைந்த ஒருபொருளென ஆசிரியர் அகத்தியனார் “பலவினியைந்தவு மொன்றெனப் படுமே-யழிசில் புத்தகஞ் சேனை யமைந்த—கதவ மாவை கம்பல மனைய.” எனக் கூறுமாறு காண்க.

இனி, இவ்வொருமொழியைத் தனிமொழியெனவும், தனிமொழியாவது சமயவாற்றலாற் பொருள் விளக்குவதெனவும், அது பெயர்ச்சொன் முதலாக நான்கு வகைப்படுமெனவுங் கூறித், தொடர்மொழியாவது இருமொழித்தொடரும் பன்மொழித்தொடருமென இருவகைப்படுமெனவும், அவை தொடருங்காற் பயனி லைவகையானுந் தொகைநிலைவகையானும் எண்ணுநிலைவகையானுந் தொடருமெனவும், அவ்வாறன்றி வடதூலார் கூறியவாறே அவாய் நிலையானும் அண்மையானுந் தகுதியானுந் தொடருமெனவும், அவற்றிற்குதாரணம் முறையே சாத்தன் வந்தான், யானைக்கோடு, தீநீர், ஆவைக்கொணு, ஆற்றங்கரைக்கண் ஐத்துகனிகளுளவாகின்றன, நீரானை. எ-ம். அறம் வேண்டியரசனுலகம் புரந்தான். எ-ம். கூறுப. அவையெல்லாம் இருவகைப் பதத்துள்ளும் அல்வழி வேற்றுமைப்பொருள்களுள்ளும் அடங்குமாறுய்த்துணர்க. (௬)

உசுக. மக்க டேவர் நரகரு யர்தினை

மற்றுயி ருள்ளவு மில்லவு மஃறினை.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே இருதினையாமாறுணர்-ற்று. இ - ள். மக்களுந் தேவரு நரகரும் உயர்திணையாம்; அவரையொழிந்த விலங்கு முதலிய உயிருள்ளனவும், நில கீர் முதலிய உயிரில்லனவும் அஃறிணையாம். எ - று.

மக்கடேவர் நரகரெனப்படுதல் அவ்வங் யாக்கையும் உயிருங் கூடி நின்றவழியாதலின், அவை பிரிந்தவழியும் வேறு கருதியவழியும் அவருயிரையும் உடம்பையும் உயிரில்லனவாகிய அஃறிணையா

கக் கொள்ளப்படுமென்க. விலங்கு முதலியவற்றின் உயிருடம்பு களும் அன்ன.

மக்களாகப் பிறந்து புண்ணிய பாவமியற்றிப் புண்ணியமிகுதி யாற் றேவராயும் பாவமிகுதியான் நரகராயும் பிறத்தலின், மக்க டேவர் நரகரெனச் சாதன சாத்திய முறையே வைத்தாரென்க. அன்றியும், ஆசிரியர், தொல்காப்பியர் “உயர்திணை மென்மனார் மக் கட் சுட்டே.” என முன்னர்க் கூறிப், பின்னர் “இவ்வென வறியு மத்தந் தமக்கில்” வாகிய “தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்” முதலியன வும் “உயர்திணை மருங்கிற் பால்பிரிந் திசைக்கும்.” எனச் கூற லின், உயர்திணைப்பாற்படுத்து, மக்கடேவர் நரகருயர்திணையென முறை தெரித்தோதினாரெனக் கோடலுமாமென்க.

“திணைநிலங் குலனொழுக்கம்” என்பவகலின், திணைமென் னும் பலபொருளொரு சொல் ஈண்டுக் குலத்திணையுணர்த்தி நின் றது. உயர்திணையல்லாத திணை அஃறிணையெனப்பட்டது. இவ் வீரண்டும் பண்புத்தொகை; உயர்வாகிய குலம், அஃதன்மையாய குலம் என விரியும். அடையடுத்த இவ்விரண்டு சாதிப் பண்புக ளும், ஆகுமெயராய்ப், பண்புகளையுணர்த்தி நின்றன. திணைமென் பதொழுக்கம் அஃது ஆகுமெயராய் ஒழுக்கத்தையுடைய பொரு ள்களையுணர்த்தி நின்றதெனவும், உயர்திணையொப்பது வினைத் தொகையெனவுங் கூறுவாருமுள். சாதிவீற்றுமை கருதி உலகப் பொருள்களையெல்லாம் உயர்திணை அஃறிணையென இரண்டுசாதி யாக வகுத்து அவ்வீற்றுமை கருதி அவற்றை ஐம்பாலாகப் பகுத் தலே எல்லாவாசிரியர்க்குங் கருத்தாவதன்றி, ஈண்டொழுக்கங் கருதவேண்வெதின்மையானும், அவ்வொழுக்கமும் உயிரில்லனவ ற்றிற்குப் பொருத்தாமையானும், ஈண்டுத் திணையென்பதற்கு அது பொருளன்றெனவும், உயர்திணையை உயர்த்த திணையென இறத்த கால வினைத்தொகையாக விர்க்கின் மரம் நாடோறும் உயர்த்தமை கருதி உயர்மரமெனவுங் கீல்வியறிவு நாடோறுமுயர்த்தமை கருதி அதையுடையார்மேலேற்றி உயர்மக்களெனவுங் கூறும் வினைத் தொகைபோல உயர்திணையென்பதற்கு உயரும் புகைபெயர்ச்சி வினை காட்சிவகையானுங் கருத்துவகையானும் இன்மையின் அது வினைத்தொகையன்றெனவுங் கொள்க. (சு)

உகஉ. ஆண்பெண் பலரென முப்பாற் றுயர்திணை.

எ-னின். கிறுத்தமுறையானே ஐம்பாலுட் சிலபாலும் அவற் றிற்குரிய திணையுமுணர்-ற்று. இ - ள். ஆண் பெண் பலரென்னும் இம்முன்றுபாலிணையுமுடைத்து உயர்திணை. எ - று.

ஆடவரென்றற்றொடக்கத்து ஆண்பன்மையும், பெண்டிரென்றற்றொடக்கத்துப் பெண்பன்மையும், மக்களென்றற்றொடக்கத்து இருவர்பன்மையும் அடக்கிப், பலரெனப்பட்டதென்க. மேற்பலவென்பதுமது. (ரு)

உசுந. ஒன்றே பலவென் நிருபாற் றஃறிணை.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். ஒன்றும் பலவுமென்னும் இரண்டுபாவினையுமுடைத்து அஃறிணை. எ - று.

அஃறிணைக்கண்ணுஞ் சேவடுவென்றற்றொடக்கத்து ஆண்பாலும் பெடையென்றற்றொடக்கத்துப் பெண்பாலும் உளவேனும், அவ்வாண்பாலும் பெண்பாலும் உயிருள்ளனவற்றுட் சிலவற்றிற்கும் உயிரில்லனவற்றிற்கும் இன்மையின், அப்பகுப்பொழித்து, எல்லாவற்றிற்கும் பொருத்த ஒன்றெனப்பட்டதென்க. (சு)

உசுசு. பெண்மைவிட் டாணவா வுவுபே டாண்பால்
ஆண்மைவிட் டல்ல தவாவுவா பெண்பால்
இருமையு மஃறிணை யன்னவு மாகும்.

எ-னின். திணைபால்கட்காவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ - ள். பெண்டன்மையினை விட்டு ஆண்டன்மையினை அவாவுவனவாகிய பேடுகள் உயர்திணையாண்பாலாம்; ஆண்டன்மையினை விட்டுப் பெண்டன்மையினை அவாவுவனவாகிய பேடுகள் உயர்திணைப்பெண்பாலாம்; இவ்விருவகைப் பேடுகளும் உயர்திணையான்றி அஃறிணையையொப்பனவுமாம். எ - று.

ஆணிலக்கணமும் பெண்ணிலக்கணமும் விரவி ஒருவகையேனும் நிரம்பாது நிற்கும் பேட்டினைப் பாற்பொதுமையின்க்கி உயர்திணையாண்பாலோடும் பெண்பாலோடுஞ் சேர்த்தமையின், அவ்விலக்கணங்களுள் விட்டவிலக்கணமும் அவாவிலக்கணமுஞ் சிறத்தனவென்பதூஉம், விடாதவிலக்கணமும் அவாவாதவிலக்கணமும் உள அவை அத்துணைச்சிறப்பினவல்லவென்பதூஉம், விடதலும் அவாவுதலும் இலக்கணையென்பதூஉம், பேட்டிலக்கணங்களுட் சிறத்த தொன்றையே கருதாது சிறவாதனவற்றையும் உடன் கருதியவழி இருவகைப்பேடும் ஆண்பெண்ணென்னும் இரண்டனுள் ஒன்றன்பாற்படுதல் கூடாமையின் அப்பாவினவாம் உயர்திணையுமன்றி, அஃறிணையிலக்கணமின்மையின் அஃறிணையுமன்றி, உயிருள்ளனவற்றுள் ஆண்பெண்ணென்னும் பகுப்பிலவாகி நின்ற அஃறிணையை யொக்குமென்பதூஉம்,பெற்றும். பேடு, அழிதூஉ,

அலி, மகண்மா என்பன ஒருபொருட்சிவிலி. அலி, மகண்மா என்பனவற்றை வேறுகூறுவாருமுள். “பெண்ணவா யாணிழந்த பேடியணிபாளோ—கண்ணவாத் தக்க கலம்.” எனப் பெண்ணிலக்கணஞ் சிறந்தமையிற் பெண்பாற்பட்டது. ஆண்பாற்பட்டதற்கும் அஃறிணையொத்து நின்றதற்கும் இலக்கியம் வந்தவழிக் காண்க. (.)

உசுரு. படர்க்கை வினைமுற்று நாமங் குறிப்பிற்
பெறப்படுந் திணைபா லினைத்து மேனை
இடத்தவற் றொருமைப் பன்மைப் பாலே.

எ-னின். திறுத்தமுறையானே மூன்றிடத்துஞ் சொற் றன் னையும் பொருளையுமுணர்த்துமாறுணர்-ற்று. இ - ள். வெளிப்படைச்சொல்லாயுங் குறிப்புச்சொல்லாயும் வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணு நிற்கும் படர்க்கைவினைமுற்றுச் சொல்லையும் படர்க்கைப் பெயர்ச்சொல்லையும் முன் குறித்தால், பின் அவ்விருவகைச் சொல்லுங் கருவியாக இருதிணையும் ஐம்பாலும் பெறப்படும்; ஒழிந்த தன்மை முன்னிலைவினைமுற்றுச் சொல்லையுந் தன்மை முன்னிலைப் பெயர்ச்சொல்லையும் முன் குறித்தால், பின் அந்நால்வகைச் சொல்லுங் கருவியாக இருதிணையம்பாலுள் ஒருமைப்பாலும் பன்மைப்பாலும் பெறப்படும். எ - று.

வினைமுற்று நாமம் என்பனவற்றையும், குறிப்பின் என்னும் வினையெச்சத்தையும், பெறப்படும் என்பதனையும் ஏனையிடத்துங் கூட்டுக.

வ-று. நடந்தான், நடந்தாள், நடந்தார், நடந்தது, நடந்தன. எ-ம். அவன், அவள், அவர், அது, அவை. எ-ம். படர்க்கைவினை முற்றுச்சொல்லும், படர்க்கைப்பெயர்ச்சொல்லும், முன்பு தம்மையுணர்த்திப், பின் இருதிணையும் ஐம்பாலுமாகிய பொருள்களையுணர்த்தின. நடந்தேன், நடந்தேம். எ-ம். யான், யாம். எ-ம். நடந்தாய், நடந்தீர். எ-ம். தீ, தீர். எ-ம். தன்மை வினைமுற்றுச் சொல்லும், தன்மைப் பெயர்ச்சொல்லும், முன்னிலை வினைமுற்றுச்சொல்லும், முன்னிலைப் பெயர்ச் சொல்லும், முன்பு தம்மையுணர்த்திப், பின் இருதிணையம்பாலுள் ஒருமைப்பாலும் பன்மைப்பாலு முணர்த்தின. பிறவுமன்ன.

வினைமுற்றை முற் கூறினமையான் அவை “இருதிணை மருங் திணைம்பாலறிய—வீற்றினின்றிசைக்கும்” விருதிகளோடு பயின்று வருதலின் இருதிணையம்பாற்பொருள்களையுணர்த்து நெறியிற் பெயர்கூறிற் சிறந்தனவென்பது உம், குறிப்பினென்றமையாற்

சொற்றன்னையுணர்த்துமென்பதூஉம், தன்னை முன்னுணர்த்திப் பொருளைப் பின்னுணர்த்துமென்பதூஉம், ஒலியெழுத்தையுணர் தற்கு வரிவடிவு ஓரறிகுறியாய் நின்றாற்போலப் பொருளையுணர் தற்குச் சொல்லுர் குறியாய் நின்றதென்பதூஉம், அக்குறியினைக் குறித்தாலன்றி இருதிணையைம்பாலாகிய பொருட்பேறின்மென்ப தூஉம், பெறப்படுமென்றமையாற் செவிப்புலனாகிய சொல்லையொ ழிந்து கட்பொறிமாத்திரையின் இருதிணையைம்பாற்பொருள்களை ஒருவனுணருமுணர்ச்சி விலங்குணர்ச்சி போலுமன்றி அது பொரு ட்பேறுகாதென்பதூஉம், ஒருமைபு பன்மைப்பாலே யென்றமை யாற் தன்மைமுன்னிலைகளின் ஆண் பெண் பலர் ஒன்று பல என் னும்பால்விகற்பத்தோடு இருதிணையுந் தோன்றுவென்பதூஉம், மூவிடங்களின் ஒன்றற்குரிய வினைமுற்றும் பெயருந் தம்மையும் பொருளையுமுணர்த்துமாறு இவ்வாறெனவே இவ்விடங்கட்குப் பொதுவாகிய வினைமுற்றுக்களும் பெயர்களும் பொதுமை நீங்கி ஓரிடத்திற்குரியவாகி இவ்வாறு தம்மையும் பொருளையுமுணர்த்து மென்பதூஉம், பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் வினைத்தொகை யும் பண்புத்தொகையுங் குறைச்சொல்லாதலிற் தம்பயனிலையா கிய வருமொழியோடு புணர்ந்து பொருண் முற்றி இம்மூவிட வினைமுற்றுள்ளும் பெயருள்ளும் அடங்குதலின் இவ்வாறு தம்மை யும் பொருளையுமுணர்த்துமென்பதூஉம், இடைச்சொல்லும் உரிச் சொல்லும் பெயர்வினையுள் அடங்குதலின் அவ்வாறு தம்மையும் பொருளையுமுணர்த்துமென்பதூஉம், இவ்வாறு எல்லாச் சொல்லே யும் வினைமுற்றுள்ளும் பெயருள்ளும் அடக்கி மூவகையிடத்து நின்ற சொல் இருதிணையைம்பாற் பொருளையுந் தன்னையுமுணர் த்துஞ் சிறப்புவிதி கூறினாரென்பதூஉம், பெற்றும். “வயிர வுசியு மயன்வினை யிரும்புஞ்—செயிரறு பொண்ணிச் செம்மைசெய் யாணியுந்—தமக்கமை கருவியுந் தாமா மவைபோ—ஓரைத்திற முணர்த்தலு முரையது தொழிலே.” என்குர் ஆசிரியரகத்தியனரு மென்க.

இனி, இச்சுத்திரத்திற்கு, இவ்வாறன்றி, இருதிணையைம்பா லைப் பொருளாகத்தறிவித்ததன்றிச் சொல்லகத்தறியுமாறு கூறினா ரெனப் பொருள் கூறின், “இருதிணை மருங்கி னைம்பா லறிய— வீற்றினின் றிசைக்கும் பதினே ரெழுத்துந்—தோற்றந் தாமே வினையொடு வருமே.” என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய வாறே படர்க்கை வினைமுற் றென்றுமே கூறலமையும், படர் க்கை நாமமென்றன் மிகைபடக் கூறலாம்; ஏனையிடத்தவற்றொரு மைப் பன்மைப்பாலே யென்றல் தன்மை முன்னிலைகள் ஒருமை

பன்ஐம் மாத்திரையன்றி இருதிணையைம்பாலை விளக்காமையின் மற்ரென்று விரித்தலாம். இவ்வாறன்றி, மூவிடங்களின் ஒவ்வொன்றற்குரிய மூற்றும் பெயருமே இருதிணையைம்பாற்பொருளின விளக்கும் ஒழிந்தன விளக்காவெனப் பொருள் கூறின், எல்லாச் சொல்லும் மூவகையிடத்து நின்று இருதிணையைம்பாற்பொருளை விளக்குமெனக் கூறிய 'ஒருமொழி தொடர்மொழி' என்னும் பொதுச்சூத்திரத்தோடு மாறுகொளக் கூறலாம்.

இச்சூத்திரத்துட் குறிப்பினென்னுஞ் சொல்லை வினையெச்ச மாக்காது குறிப்பினாலும் இருதிணையைம்பாலும் விளங்குமெனப் பொருள் கூறின், வெளிப்படையுங் குறிப்புமாற் சொற்கள் இருதிணையைம்பாற்பொருள்களை விளக்குநெறியன்றி மூவிடச்சொற் போலக் குறிப்புச்சொல்லென வேறென்றின்மையானும், ஒருவர் அறிவு தந்தாரென்றால் "நுண்ணறிவுகையோர் தூலொடு பழகினும்—பெண்ணறி வென்பது பெரும்பேதமைத்தே." என்பவாகலின் அறிவு பெண்பாலாற் பெறுதல் கூடாமையின் அதனை யொழித்து ஒருவரென்னும் படர்க்கைப்பெயரும் அதன் பயனிலே யாகிய தந்தாரென்னும் படர்க்கைமூற்றும் உயர்திணையினையும் ஆண்பாலினையுங் குறிப்பான் விளக்குதலின் இப்பெயர்வினைகளை யொழித்துப் படர்க்கைவினைமூற்று நாமமென்றால்லராதலானும், சொற்கள் வெளிப்படையானுங் குறிப்பினாலும் இருதிணையைம்பாற் பொருள்களை விளக்குதல் நிறுத்த முறையே 'ஒன்றொழி பொதுச்சொல்' என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பிற்கூறுதலானும், நண்டுங் கூறுதல் கூறியது கூறலாமாதலானும், அது பொருளன்றென்க.

உகக. தன்மை முன்னிலையுடர்க்கைமூ ிட்டேன.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே மூவிடமாமாறுணர்-ற்று.இ-ள். மூவிடமாவன தன்மையும் முன்னிலையும் படர்க்கையுமாம். எ-று.

வ-று. யான், நீ, அவன். எ-ம். வந்தேன், வந்தாய், வந்தான். எ-ம். வரும்.

சொல்வானுங் கேட்பானுமாகிய இருவர் கூட்டத்துப் பிறந்த சொல், அவ்விருவரிடத்து நில்லாது அயலாணிடத்திற் படர்தலின், படர்க்கை யெனப்பட்டது. (க)

உகக. இலக்கண முடைய திலக்கணப் போலி

மருஉவென் றாகு மூவகை யியல்பும்

இடக்க ரடக்கன் மங்கலங் குழுவக்குறி

எனுமுத் தகுதியோ டாரும் வழக்கியல்

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே வழக்காமாறுணர்-ற்று. இ-ள். இலக்கணமுடையதென்றும், இலக்கணப்போலியென்றும், மருஉ வென்றும் வழங்கும் மூவகையியல்பு வழக்கும், இடக்கரடக்கலென்றும், மங்கலமென்றும், குழுஉக்குரியென்றும் வழங்கும் மூன்று தகுதிவழக்குடனே கூட, அறுவகைப்படும் வழக்கிலக்கணம். எ-று.

வ-று. நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம், நன்னிலம், தண்ணீர் என்றற்றொடக்கத்தன இலக்கணமுடையன. இன் முன் என்பதனை முனில் என்றும், நகர்ப்புறமென்பதனைப் புறநகரென்றும், புறவுலாவென்பதனை உலாப்புறவென்றுத், கண்மீயென்பதனை மீகண்ணென்றும், கோவிலென்பதனைக் கோயிலென்றும், பொதுவிலென்பதனைப் பொதியிலென்றும், வழங்கும் இத்தொடக்கத்தன இலக்கணப்போலி. அருமருத்தன்னபிள்ளையென்பதனை அருமந்தபிள்ளையென்றும், மலையமானுடென்பதனை மலாடுடென்றும், சோழனுடென்பதனைச் சோணுடென்றும், பாண்டியனுடென்பதனைப் பாண்டிநாடுடென்றும், இந்நாடுடென்பதனை இந்நாடுடென்றும், ஆதன்றந்தையென்பதனை ஆந்தையென்றும், பூதன்றந்தையென்பதனைப் பூந்தையென்றும், மரவடிமென்பதனை மராடியென்றும், குளவாம்பலென்பதனைப் குளாம்பலென்றும், யாவரென்னும் பெயரை யாரென்றும் ஆரென்றும், யாரென்னுங் குறிப்புவினையை ஆரென்றும், எவனெனுவங் குறிப்புவினையை என்னென்றும் என்னவென்றும், ஆற்றாடுடென்பதனை ஆறையென்றும், வழங்கும் இத்தொடக்கத்தன மருஉ கண்கழிஇ வருதும், கால் கழிஇ வருதும், வாழ்பூர் வருதும், ஆமுன் பகரவீ, பவ்வீ, புலிநின் நிறத்த நீரல்லீர்த்து, கருமுகமந்தி, செம்பினேற்றை என்றற்றொடக்கத்தன இடக்கரடக்கல். செத்தாரைத் துஞ்சினாரென்றும், ஓலையைத் திருமுகமென்றும், காராட்டை வெள்ளாடுடென்றும், இடுகாட்டை நன்காடுடென்றும், வழங்கும் இத்தொடக்கத்தன மங்கலம். பொற்கொல்லர் பொன்னைப் பறியென்றும், யானைப்பாகர் ஆடையைக் காரையென்றும், வேடர் கள்ளைச் சொல்லிளம்பியென்றும், வழங்கும் இத்தொடக்கத்தன குழுஉக்குறி.

இலக்கணநெறியால் வருவதனை இலக்கணமுடையதென்றும், இலக்கணமுடையதன்றிப் படைப்புக்காலத்து இலக்கணமுடையதோழி ஒருங்கு படைக்கப்பட்டதுபோல வருவதனை இலக்கணப்போலியென்றும், தொன்று தொட்டதன்றி இடையே இலக்கணஞ் சிதைந்து மரீஇயதனை மருஉவென்றும், இம்மூன்றுத் தகுதிவழக்குப் போலாது எப்பொருட்டு எச்சொல் அமைந்ததோ அப்

பொருளை அச்சொல்லாற் கூறுதலின் இயல்புவழக்கென்றும், “இடக்கரென்பது மறைத்துமொழி கிளவி.” என்பவாகலின் இடக்கர் தோன்றாது அதனை மறைத்ததை இடக்கரடக்கலென்றும், இடக்கர்போற் கூறத் தகாததன்றேனும் மங்கலமில்லையெயொழித்து மங்கலமாகக் கூறுவதை மங்கலமென்றும், ஒவ்வொரு குழுவிலுள்ளோர் யாதானுமொரு காரணத்தான் ஒருபொருளினது சொற்குறியை யொழித்து வேறோர் சொற்குறியாற் கூறுவதைக் குழுவுக்குறியென்றும், இம்மூன்றும் இப்பொருளையறிதற்கு அமைந்து கிடந்த இச்சொல்லாற் கூறுதல் தகுதியன்று வேறோர் சொல்லாற் கூறுதல் தகுதியெனக் கருதிக் கூறுதலிற் தகுதிவழக்கென்றும், பெயர் பெற்றன. இலக்கணப்போலியினையும் மருஉவியையும் வேறறிதற்குச் சான்றோராட்சியே காரணமென்க. அன்றி நிலைமொழி வருமொழிகண் முன்பின்னாக மாறி நிற்பன இலக்கணப்போலி, ஒழிந்த சிதைவெல்லாம் மருஉவென்று கோடலுமொன்று.

இவ்வறுவகை வழக்குர் திரிசொற்கண்ணும் வருதலின், இயற் சொல்லாகிய உலகவழக்கையுற் திரிசொற் நிசைச்சொல் வடசொல்லாகிய செய்யுள் வழக்கையுற் தொகுத்து, இச்சுத்திரத்தான் வழக்கெனப்பட்டதென்க. அங்ஙனமாயிற் செய்யுளென வேறு கூறுவதியாது கருதியெனின்:—இவ்வுலகவழக்குஞ் செய்யுள்வழக்கும் வழக்காய் நில்லாது தொடைப்பட்டமை கருதியென்க. வழக்கென்பது சொன்னடை.

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியர், இடக்கரென்பதனை “அவையல் கிளவி.” எனவும், அவையல் கிளவியாவது இழிந்தோர் சொல்லும் இழிந்தசொல்லாதலான் அதனை நன்மக்களிடையே மறைத்துக் கூறுகவென்பார் “அவையல் கிளவி மறைத்தனர் கிளத்தல்.” எனவும், மறைத்துக்கூறுங் கால் மேற்றொட்டு மரீஇ வழங்கியதனை மறைத்தலை நீக்குகவென்பார் “மறைக்கண் காலை மரீஇய தொரால்.” எனவுங் கூறுவர். மேற்றொட்டு மரீஇ வழங்கியது “ஆப்பிரீ ரெற்குற் தெளித்துச் சிறுகாலை” யானையிலண்டம் யாட்டுப் பிழக்கை என வரும். தம்பொருண்மேனில்லாது அணிசூறித்து நின்ற “பகல்கான் நெழுதரும் பல்கதிர்ப் பரிதி.” என்றும்போல்வன தம்பொருளையுணர்த்துங்கான் மறைத்துக் கூறப்படுமாறுமுணர்க. (க0)

உ௬அ. பல்வகைத் தாதுவி னுயிர்க்குடல் போற்பல சொல்லாற் பொருட்சிடனாக வுணர்வினின் வல்லோ ரணிபெறச் செய்வன செய்யுள்.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே செய்யுளாமாறுணர்-ற்று. இ - ள். தோல் இரத்தம் இறைக்கி மேதை எலும்பு மச்சை¹சுவே தநீரென்னும் எழுவகைத் தாதுக்கனிஞனும் உயிர்க்கிடனாக இயற் தப்பட்ட உடம்புபோல, இயற்சொற்றிரிசொற்றிசைச்சொல் வட சொலென்னும் நால்வகைச் சொற்களாற் பொருட்கிடனாகக் கல்வி யறிவினாற் செய்யுளியற்ற வல்லோர் அலங்காரம்பெற இயற்றுவன செய்யுளாம். எ - று.

ஈண்டுப் பொருளென்றது அகமும் புறமுமாகிய பொருள்களை.

இங்ஙனங் கூறவே, எழுத்தாவிவன்றது சொல்லாதலின், எழு த்துச் சொற்பொருளணிமென்னு நான்கினும் நடப்பதியாப்பென் பதாயிற்று.

வ-று. “வருங்குன்ற மொன்றுரித் தோன்றில்லையம்பல வன் மலயத்—திருங்குன்ற வாண ரிளங்கொடி பேயிட ரெய்தலெம் மூர்ப்—பருங்குன்ற மாளிகை துண்கள பத்தொளி பாயதும்மூ ர்க்—கருங்குன்றம் வெண்ணிறக் கஞ்சக மேய்க்குங் கனங்குழை யே.” என்னும் இக்கட்டளைக்கலித்துறை, இடமணித்தென்னும் பொருட்கிடனாகித், தன்மையுலகையுருவகவணிகளும் பிறவும் உடைத்தாய், வருதல் காண்க. பிறவுமன்ன. (௧௧)

௨௬௯. ஒன்றொழி பொதுச்சொல் விகாரத் தகுதி
ஆகு பெயரன் மொழிவினைக் குறிப்பே
முதறொகை குறிப்போ டின்ன பிறவுங்
குறிப்பிற் றருமொழி யல்லன வெளிப்படை.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே வெளிப்படையுங் குறிப்புமா மாறுணர்-ற்று. இ - ள். இருதிணையாண்பெணுள் ஒன்றையொ ழிக்கும் பொதுச்சொல்லும், வலித்தன் முதலிய ஒன்பது விகாரச் சொல்லும், மூவகைத் தகுதிவழக்குச் சொல்லும், ஆகுபெயர்ச் சொல்லும், அன்மொழித்தொகைச் சொல்லும், வினைக்குறிப்புச் சொல்லும், முதற்குறிப்புச்சொல்லும், தொகைக்குறிப்புச்சொல் லும், இம்முதறொகையல்லாத பலவாற்றானும் வரும் குறிப்புச்சொ ள்லும், இவை போல்வன பிறவுங், குறிப்பினான் இருதிணையம் பாற் பொருளைத் தருஞ் சொற்களாம்; இவையல்லனவெல்லாம் வெளிப்படையான் அப்பொருள்களைத் தருஞ் சொற்களாம். எ-று.

வெளிப்படையல்லனவெல்லாம் குறிப்புச்சொல்லாயினும், அக்குறிப்புச்சொல்லுள்ளும் வேற்றுமை தோன்றற்கு ஏகாரயிடை யிட்டுக் கூறினாரென்க.

வ-று. ஆயிரமக்கள் பொருதார்; பெருந்தேவி பொறையுயிர் த்த கட்டித்தீழ் நால்வர் மக்களினத்தார் என்புழி, மக்களென்னும் பொதுப்பெயரும், பொருதார் இருந்தார் என்னும் பொதுவினையும், உயர்திணையாண்பால் பெண்பாலுள் ஒன்றையொழித்து ஒன்றைக் குறிப்பாணுணர்த்தின. இப்பெற்றமும்வொழிந்தன; இப்பெற்றமறத்திற்கே கறக்கும் என்புழிப், பெற்றமென்னும் பொதுப்பெயரும், ஒழிந்தன கறக்குமென்னும் பொதுவினையும், அஃறிணையாண்பால் பெண்பாலுள் ஒன்றையொழித்து ஒன்றைக் குறிப்பாணுணர்த்தின. இவற்றுட் பொருதார் கறக்கும் என்னும் வினைகள் விசுவாத்திரையிற் பொதுவினையாயின. குறுத்தாட்பூதம், மரைமலர், குலிகமொடிகலியவங்கை என்புழி, இவ்விதகாரச்சொற்கள், குறுந்தாள் தாமரை இங்குலிகம் என்பனவற்றைக் குறிப்பாணுணர்த்தின. கால் கழிஇ வருதம், நன்காடு, பறி என்புழி, இத்தகுதிகள் தத்தம் பொருளைக் குறிப்பாணுணர்த்தின. புனிதின்முன், கடுத்தின்முன் என்புழி, இவ்வாறுபெயர்கள் அவற்றின் பழத்தினைக் குறிப்பாணுணர்த்தின. பொற்றொடி தந்த புனைமடல், அறங்கூந்தற்கிலையருள் என்புழி, இவ்வன்மொழித்தொகை அவற்றையுடைய மகளிரைக் குறிப்பாணுணர்த்தின. “சொல்லவல்லன் சோர்வில னஞ்சா னவனை—யிகல்வெல்லல் யார்க்கு மரிது.” என்புழி வல்லன் இலன் என்னுஞ் சொற்கள் பெயர்ப் பொருளையொழித்து வினைக்குறிப்புப்பொருளைக் குறிப்பாணுணர்த்தின. “அறத்தா றிதுவென வெள்ளைக் கிழி” என்புழி இம்முதற்குறிப்புச் சொற்கள் “அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிலிகை—பொறுத்தானே தேந்தா னிடை.” என்னும் பாட்டைக் குறிப்பாணுணர்த்தின. “அலங்கு னைப்புரவி சையவரொடு சினைஇ-கிலந்தலைக் கொண்ட.” என்புழி ஐவரென்னுந் தொகைக்குறிப்புச்சொற்பாண்டவரைக் குறிப்பாணுணர்த்திற்று. “ஒன்றி னிரண்டாய்ந்து மூன்றடக்கி நான்கினால்—வென்று களங்கொண்ட வேல்வேந்தே - சென்றுலா—மாழ்கடல்குழ் வையகத்து னைந்துவென்றறகற்றி—யேழ்கடிந் தின்புற் றிரு.” என்பதுமது.

இனிப் பலவாற்றானும் வருங் குறிப்புச்சொற்கள் பொருளைக் குறிப்பாணுணர்த்துமாறு:—கற்கறித்து நன்கட்டாய், நீயிற் பெரிதுமறிதிர், பறவாக்குளவி, பாயாவேங்கை “உவர்க்கடலன்ன செல்வரு முளரே-கிணற்றுற்றன்ன நீயுமா ருளையே.” “செல்வர்தம் பெருந்திரு வுறுகப்பலக—னீவா முயரோ நெடிதே—யியாச் சிறுவிலைக் காலத் தாயினு—முறுபொரு டந்தெஞ் சொற்கொள்வோயே,” “பல்சான் றீரே பல்சான் றீரே—கயன்முள் ளன்ன

நரைமுதிர் திரைகவுட்—பயனின் மூப்பிற் பல்சான் நீரே.” “அற
 னோ மற்றிது விறன்மாண் குடும்பி—யின்னா வாகப் பிறர்தம் மண்
 கொண்—முனிய செய்துகின் னூர்வலர் முகத்தே.” “நீயுந் தவறிலை
 நின்னைப் புறங்கடைப்—போதர விட்ட துமருந் தவறிலர்—நிறை
 யழி கொல்யாளை நீர்க்குவிட் டாங்குப்—பறையறைந் தல்லது
 செல்லற்க வென்னா—விறையே தவறுடையான்.” “மையார் தட
 ங்கண் மயிலன்னாய் தீத்தீண்டு—கையார் பிரிவித்தல் காண்.”
 “சோலையை யோரெழுத்தா லென்சொல்லுந் தொக்கதன்மே—னீல
 ப்பேரெவ்வெழுத்தி னுனிரம்பு—மாலைக்—குடைவேந்தன் சென்னி
 குலநதியின் பேரைக்—கடைசேர்ந்த வோரெழுத்தாற் காண்.”
 கா, காவி, காவிரி என்பது பொருள். இஃதெழுத்துப் பெருக்கம்.
 “ஆற்றின்பே ரீற்றி னெழுத்தொழிய வுன்பஞ்சேர்—நாற்கால
 தாமீற் றுயிர்நடப்ப—வேற்புடைய—வுண்பயனா மாங்கதனி னீரொ
 ழுந்தா லோதுதூற்—கின்பஞ்சேர் செய்யுளா மின்று.” பாலாறு,
 பாலா, பால், பா என்பது பொருள். இஃதெழுத்துச் சுருக்கம்.
 “வாம மணிமே கலையார் மயிர்குறுகி—னாமவர் பெய்யு மணிசூழை-
 யேம—மயிர் நிறுவி மற்றதற்கோர் புள்ளி கொடுப்பிற்—செயிர்தீர்
 மரமாகுஞ் சென்று.” கூழை, குழை, ஓதி, ஒதி என்பது பொருள்.
 இது மாத்திரைச்சுருக்கம். “பூமேலா ளாரென்பர் பூம்போர்வை
 யென்செய்யுந்—திமேற்படிற் கொடுத்தாற் கொள்வதெவ—னாமே—
 நலந்திகழுஞ் செங்கை நயதீர னெங்கோன்—சிஓம்பன் றிருவேங்
 கடன்.” இது வினாவுத்தரம். “நீத்தொழிந்த வாறைந் தடக்கிப்
 பின் னிச்சயமே—வாய்த்தமைந்த வாயில்பெண் னானையுங்—கூத்
 தற்கு—வாளேறோ டோசை வினைநில மிவ்வல்லாந்—கேளா யுடன்
 வருவ தில்.” நிலையாமை கடைப்பிடி சிவபுண்ணியஞ் செய் என்
 பது பொருள். இத்தொடக்கத்தனவெல்லாங் குறிப்பினாற் றத்தம்
 பொருள்களையுணர்த்தின.

இன்னபிறவு மென்றமையானே, தெரிநிலைவினை குறிப்புவி
 னையாலினையும் பெயரும், வினைமுற்றானுங் குறிப்புமுற்றானும்
 வருமெச்சங்களும், செய்யுமென்னுமுற்றும், அன்று இன்று என்
 னும் வினையெச்சக்குறிப்பும், ‘கேட்குந் போலவுங் கிளக்குந் போ
 லவு மியங்குந் போலவு மியற்றுந் போலவு மொறினை மருங்கினு
 மறையப் படு’ தன் முதலிய இலக்கணங்களும் இவைபோல்வன பிற
 வுங் கொள்க.

இவ்வாறன்றி நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் என்றற்றொட
 க்கத்தனவெல்லாம் வெளிப்படையிற் பொருளுணர்த்தின.

வடநூலார் சொற்பொருளை வாச்சியம் வியங்கியம் இலக்கணம் என மூன்றெனவும் இலக்கணையை வியங்கியத்துளடக்கி இரண்டெனவுங் கூறுப. இவற்றுள் வாச்சியமென்பது வெளிப்படை. வியங்கியமென்பது குறிப்பு. இலக்கணையென்பது ஒரு பொருளினதிலக்கணத்தை மற்றொருபொருட்டுத் தந்துரைப்பது. அது விட்டவிலக்கணை, விடாதவிலக்கணை, விட்டும் விடாதவிலக்கணை என மூவகைப்படும். அவை வருமாறு:—“சென்றதுகொல் போந்ததுகொல் செவ்வி பெறுந்துணையு—நின்றதுகொ ணேர்மருங்கிற் கையுன்றி - முன்றின்—முழங்குங் கடாயாணை மொய்ம்மலர் த்தார் மாற்ற—குழந்துபின் சென்றவென் னெஞ்சு.” என்புழி மருங்குங் கையும் ஊன்றுதலுமுதலிய இலக்கணங்கள் நெஞ்சிற்கிண்மையின் விட்டவிலக்கணை. கங்கையின்கணிடைச்சேரி புனிதின்றான் என்புழி இடைச்சேரி கங்கைக்கரைக்க ள்விருத்தலும் புனியினது பழத்தைத் தின்றலு முண்மையின் விடாதவிலக்கணை. “பாயிருள் பருகிப்—பகல்கான் நெழுதரும் பல்கதிப் பரிதி.” என்புழி இருளைப் பருகுதலும் பகலைக் காலுதலும் பரிதிக்கின்மையானும் இருளைப் போக்குதலும் பகலைத் தருதலும் அதற்குண்மையானும் விட்டும்விடாதவிலக்கணை. இவையுங் குறிப்பினுள் அடங்குமாதலின் ‘வெளிப்படை குறிப்பின் விரிப்பது சொல்லே.’ எனத் தொகுத்தும் இவ்வாறு வகுத்துங் கூறினாரென்க. (௧௨)

சொற்பாடுபாடு.

௨௭௦. அதுவே,—

இயற்சொற் நிரிசொ லியல்பிற் பெயர்வீளை
எனவிரண் டாகு மிடையுரி யடுத்து
நான்கு மாந்திசை வடசொலனு காவழி.

எ-னின். மேலைச் சூத்திரங்காறுஞ் சொல்லாவது இஃதெனக் காட்டக் கண்ட சொல் இத்துணையாமென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். மேற்காட்டிய சொல் இயற்சொற்றிரிசொல்லென்னும் இயல்பினையுடைய பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லுமென இரண்டாம் இவற்றுடன் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லுமடுத்து நான்குமாம் இவற்றுடன் இசைச்சொல்லும் வடசொல்லும் அனுகாவிடத்து. எ - று.

‘செய்யுட்குரியனவுரிச்சொல்’ எனக் கூறுதலானும், வருஞ் சூத்திரஞ் ‘செந்தமிழாகி’ எனக் கூறுதலானும் இயற்சொலென்ற

தைப் பெயர்வினையிடையினுந் திரிசொலென்றதை எல்லாவற்றி னும் பிரித்துரைத்துக்கொள்க. எனவே, அதுவேயெனச் சீட்டிய சொல்,பெயரியற்சொல் பெயர்த்திரிசொல் வினையியற்சொல் வினை த்திரிசொல் இடையியற்சொல் இடைத்திரிசொல் உரித்திரிசொல் என வெழுவகைப்படுமென்பதூஉம், திசைச்சொல்லும் வடசொல் லும் அணுகியவழி ஒன்பது வகைப்படுமென்பதூஉம் பெற்றும். உரியியற்சொலின்றாகவும் உரித்திரிசொலென்றது இயற்சொற்றிரி சொலென்னும் பொதுவிலக்கண நோக்கியென்க.

இச்சொற்களை யொருங்கோற்றிது முறைதெரித்தோதிய தெ ன்னைமெனின்:—ஒருவன் ஒருத்தியென்ற மாத்கிரையின் அவர் கைகான் முதலிய அகத்துறுப்பும் ஆடையணி முதலிய புறத்துறுப் பும் அடங்குதல்போலப் பெயர்வினையென்றமாத்கிரையின் அவற் றின் அகத்துறுப்பாகிய விசுவாசுரபு முதலிய இடைச்சொற்களும் புறத்துறுப்பாகிய வேற்றுமையுருபு முதலிய இடைச்சொற்களும் அடங்குதலானும், உரிச்சொற் 'பல்வகைப் பண்பும் பகர்பெயராகி' என்பவாகலிற் பெயருளடங்குதலானும், திசைச்சொல்லும் வட செல்லும் இவற்றுள் யாதானுமொன்றும் அடங்குதலானும், இவ ற்றையடக்கி நின்ற தலைமையுஞ் சிறப்புச் தோன்றப்பெயர்வினை மென விரண்டாகுமென வரையறுத்தும், பெயர்வினையுள் அட ங்கி நின்றவற்றையே வேறுபாடறிதற்கு வேறுபடுத்துத் தொகை கோடலின் இடையுரிக்கு அத்தலைமையுஞ் சிறீப்புமின்றென்பது தோன்ற அடுத்து காண்குமாமென்றும், கொடுத்தமிழ் முதலிய சொற் செந்தமிழோடு விராயவழி அவற்றைத் திசைச்சொல்லென் றும் ஆரியச்சொற்றமிழ்நடைபெற்றுச் செந்தமிழோடு விராயவழி அதனை வடசொல்லென்றுத் தீமிழோடு தழுவப்படுமாயினும் செந் தமிழ்ச்சொல்லோடு தொகைகோடல் ஒருதலையன்றென்பது தோ ன்ற அணுகாவழிமென்றும் முறை தெரித்தோதினாரென்க.

வடக்கும் ஓர்திசையன்றோ திசைச்சொல்லன்றி வடசொல் லென வேறு கூறுவதென்னையெனின்:—தமிழ்காட்டிற்கு வடதி சைக்கட் பதினெண்மொழிகளுள் ஆரியமுதலிய பலமொழியுமுள வேனுந் தென்றமிழ்க்கெதிரியது கடவுட்சொல்லாகிய ஆரியமொன் றுமே யென்பது தோன்ற அவற்றுட்டமிழ்நடை பெற்றதை வட சொலென்றும் ஏனையவற்றுட்டமிழ்நடை பெற்றதைத் திசைச் சொலென்றுஞ் சான்றோரானியமிக்கப்பட்டனவென்க. அன்றி யும் ஆரியச்சொல் எல்லாத்தேயத்திற்கும் விண்ணுலகமுதலியவற் றிற்கும் பொதுவாகலான் அவ்வாரியச்சொற் தமிழ்நடைபெற்ற

தைத் திசைச்சொலென்றல் கூடாதெனக் கோடனுமாம். அங்ங
னமாயின் வடசொலென்றதென்னையெனின் ஆண்டுப் பயிற்சி
மிகுதிபற்றியெனக் கொள்க.

இச்சொற்களைப் பெயர்முதலியவாக வைத்ததென்னையெனி
ன்:—பெயர்ச்சொற் பொருளை விளக்குதலானும், வினைச்சொற்
பொருளது புடைபெயர்ச்சியை விளக்குதலானும், இடைச்சொற்
பொருளையும் பொருளது புடைபெயர்ச்சியையுந் தம்மாலன்றித்
தத்தங் குறிப்பான் விளக்குதலிற் பெயர்ச்சொல் வினைச்சொற்க
ளுமாகாது அவற்றின் வேறுபாடாகாது இடைநிகரனவாய் நிறைலா
னும், உரிச்சொற் பொருட்பண்பாகிய இசைகுறிப்புப் பண்பு மூன்
றனையும் விளக்கிப் பொருட்குரிமை பூண்டு நின்றலானும், திசைச்
சொற் கொடுத்தமிழ் மொழியாயும் அன்னிய மொழியாயும் வருத
லானும், வடசொல் அன்னிய மொழியேயாய் வீருதலானும், இம்
முறை வைக்கப்பட்டனவென்க.

“சொல்லெனப் பபெ பெயரே வினையென்—ரூபிரண் டெ
ன்ப வறிந்திசி னேரே.” “இடைச்சொற் கிளவியு முரிச்சொற் கிள
வியு—மவற்றுவழி மருங்கிற் றேன்று மென்ப.” என்றார் ஆசிரியர்
தொல்காப்பியனாருமென்க. (கக)

உஎக. செந்தமிழாகித் திரியா தியார்க்குந்

தம்பொருள் விளக்குந் தன்மைய வியற்சொல்.

எ-னின். மேலைக்குத்திரத்து நிறுத்த முறையானே இயற்
சொல்லாமாறுணர்-ற்று. இ - ள். செந்தமிழ்கிலத்து மொழியாகி
அந்நிலத்து மொழியுண் மேற்கூறப்படுந் திரிசொற் போலாது கற்
றார்க்குந் கல்லாதார்க்கும் ஒப்பத் தம்பொருளை விளக்குந் தன்மை
யினையுடைய உலகவழக்கு இயற்சொல்லாம். எ - று.

யார்க்குமென்றதனால் உலகவழக்கென்பது பெற்றும்.

வ-று. மண், பொன் என்றற்றொடக்கத்தன பெயரியற்
சொல். நடந்தான், வந்தான் என்றற்றொடக்கத்தன வினையியற்
சொல். அவனை, அவனால் என்றற்றொடக்கத்து வரும் வேற்றுமை
புருபுமுதலியன இடையியற்சொல்.

செந்தமிழ் நிலமாவதியாதெனின்:—சந்தனப் பொதியச் செந்
தமிழ் முனியுஞ்—சவுந்தர பாண்டிய னெனுந்தமிழ் நாடனுஞ்—
சங்கப் புலவருந் தழைத்தினி நிருக்கு—மங்கலப் பாண்டி வளநா
டென்ப. இவ்வாறன்றிச் செந்தமிழ்கிலம் வைகையாற்றின் வடக்

கெனக் கூறுவாருமுளர். கொடுத்தமிழ் நிலத்துப் புனனுடெனப் படுவது சோணாடாதலானும், பாண்டியனையே தமிழ்நாட்டினெனச் சான்றோர் கூறுதலானும் அஃதுரையன்றென்க. (கசு)

உஎஉ. ஒருபொருள் குறித்த பலசொல் லாகியும்
பலபொருள் குறித்த பொருளொல் லாகியும்
அரிதுணர் பொருளான திரிசொல் லாகும்.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே திரிசொல்லாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். ஒருபொருளைக் கருதிய பலசொல்லாகியும், பலபொருளைக் கருதிய ஒருசொல்லாகியும், கற்றால் உணரும் பொருளவாய் வருவன திரிசொல்லாம். எ - று.

அரிதுணர் பொருளானவென்றமையான் ஒருபொருள் குறித்த பலசொல்லுள்ளும் பலபொருள் குறித்த ஒருசொல்லுள்ளும் வரும் இயற்சொல்லொழியக் கொள்க.

வ-று. கிள்ளை, சுகம், தத்தை என்றற்றொடக்கத்தன ஒரு பொருள் குறித்த பலபெயர்த்திரிசொல். யானையுங் கோழியுஞ் சங்கும் வாரணம் என்றற்றொடக்கத்தன பலபொருள் குறித்த ஒருபெயர்த்திரிசொல். படர்ந்தான், சென்றான் என்றற்றொடக்கத்தன ஒருபொருள் குறித்த பலவினைத்திரிசொல். வரைந்தான் ஆர்த்தான் என்றற்றொடக்கத்தன பலபொருள் குறித்த ஒருவினைத்திரிசொல். சேறும் வருதும் என்றற்றொடக்கத்து விசுவிகள் ஒருபொருள் குறித்த பலவிடைத் திரிசொல். 'கொல்லே யைய மசைநிலைக் கூற்றே.' என்றற்றொடக்கத்தன பலபொருள் குறித்த ஓரிடைத்திரிசொல். 'சாலவுறுதவ நனிகூர் கழியிகல்.' என்றற்றொடக்கத்தன ஒருபொருள் குறித்த பலவுரித்திரிசொல். 'கடியென் கிளவி காப்பே கூர்மை.' என்றற்றொடக்கத்தன பலபொருள் குறித்த ஒருரித்திரிசொல். திசைச்சொல்லும் வடசொல்லும் ஒருபொருள் பலபொருளென்னும் விகற்பத்தான் வந்தனவேற் காண்க.

நண்டு இயற்சொற்றிரிசொலென்றது அவற்றின் எழுத்துக்கள் திரியாமையுந் திரிந்தமையுந் கருதியன்று, வானரத்தின் முகம் தன்னியல்பா விருந்ததேனும் நரர்முகச் செவ்வீக்கு மறுதலைப்பட்டமை கருதி வலிமுக மெனப்பட்டதுபோலக் கல்லியேதுவானன்றி இயல்பாகத் தம்பொருளையுணர் நின்றவின் இயற்சொலென்றும் அவ்வியல்பிற்கு மறுதலைப்பட்டுக் கல்லியேதுவாம் தம்பொருளையுணர் நின்றவின் திரிசொலென்றுங் கூறப்பட்டதென்க. (கடு)

உளந், செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரு நிலத்தினும்
ஒன்பதிற் நிரண்டினிற் நமிமொழி நிலத்தினுந்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொ லென்ப.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே இயற்சொற்றிரிசொலென்ற
வற்றின் பின்னின்ற அவ்வியல்பினவாய் பெயர் வினையிடையுரி
களை இவ்வியலுள் 'இடுகுறி காரணம்' என்னுஞ் சூத்திரம் தொட்டு
இவ்வதிகாரத்தைந்தியலானும் உணர்த்த நிற்றி ஒழிந்த திசை வட
சொற்களுட்டிசைச்சொல்லாமாறுணர்-ற்று. இ - ள். செந்தமிழ்
நிலத்தைச் சேர்ந்த பன்னிரண்டு கொடுத்தமிழ் நிலத்தின்கண்ணும்
பதினெண் மொழியுட் டமியும் மேற்கூறும் வடசொற்குக் கார
ணமாகிய ஆரியமுமொழிந்த பதினாறுமொழியும் வழங்கும் பதி
னாறு நிலத்தின்கண்ணுமுள்ளோர் தங்குறிப்பினவாய்ச் செந்தமிழோர்
குறிப்பினவன்றி அத்திசைகளினின்றிஞ் செந்தமிழ்நிலத்து
வந்து வழங்குவன திசைச்சொலென்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

செந்தமிழென்றமையாற் கொடுத்தமிழென்பதூஉம், ஆரியத்
தின் காரியமாய் வடசொல்லை வேறு கூறுதலிற் நமிமொழிநிலம்
பதினாறென்பதூஉம், கற்றோரையும் மற்றோரையும் தழீஇத் தங்
குறிப்பினவெனப் பொதுமையிற் கூறினமையின் இத்திசைச்
சொற்கள் அந்நிலத்தோர்க்கு இயற்சொல்லாய்ச் செந்தமிழோர்
க்கு அவ்வாறு குறிக்கப்படாத திரிசொல்லாய் நிற்குமென்பதூஉம்,
பெற்றும்.

கொடுத்தமிழ்நிலம் பன்னிரண்டாவன: "தென்பாண்டி குட்
டங் குடங்கற்கா வேண்பூழி—பன்றி யருவா வதன்வடக்கு - நன்
றாய—சீத மலாடு புனாடு செந்தமிழ்சே—ரேதமில் பன்னிருநாட்
டெண்." என்பனவாம். இவற்றுள், செந்தமிழ்ப்பாண்டி நாட்
டின்றென்றிசைக்கண்ணதாகிய தென்பாண்டிநாட்டார் ஆவினைப்
பெற்றமென்றுஞ் சோற்றைச் சொன்றியென்றும், குட்டநாட்
டார் தாயைத் தள்ளியென்றும், குடநாட்டார் தந்தையை அச்ச
னென்றும், கற்காநாட்டார் வஞ்சரைக் கையொன்றும், வேணுட்
டார் தோட்டத்தைக் கிழாரொன்றும், பூழிநாட்டார் சிறுருளத்தைப்
பாழியென்றும், அருவாநாட்டார் செறுவைச் செய்யென்றுஞ் சிறு
ருளத்தைக் கேணியென்றும், அருவாவடதலையார் புளியை எகி
னென்றும், சீத நாட்டார் தோழனை எலுவனென்றுந் தோழியை
இருளையென்றும், வழங்குவர். இவைமுதலியனவுந் தமிழொழிந்த
பதினாறு நிலத்து மொழிகளுள் ஏற்பனவுஞ் செந்தமிழோடு விரவி
வருதல் காண்க.

உஎச. பொதுவெழுத் தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானும்
ஈரெழுத் தானு மியைவன வடசொல்.

எ-னின், வடசொல்லாமாறுணர்-ற்று. இ - ள். ஆரியத்திற்
குந் தமிழிற்கும் பொதுவெழுத்தானும் ஆரியத்திற்கேயுரிய சிறப்
பெழுத்துத் திரிந்தவெழுத்தானும் இவ்விரண்டினும் செந்தமி
ழ்ச்சொல்லை யொப்பனவாகி வடதிசைக்கணின் றுஞ் செந்தமிழ்கில
த்து வந்து வழங்குவன வடசொல்லாம். எ - று.

பதவியுள் 'பொதுவெழுத் தொழிந்த நாலேழுந் திரியும்.'
எனக் கூறினமையிற் சிறப்பெழுத்துத் திரிந்த எழுத்தானுமென்
பது பெற்றும்.

அவ்வடசொற்கு ஆரியச்சிறப்பெழுத்துத் திரிந்த எழுத்து
ஆதிகாரணமாயும் அச்சிறப்பெழுத்து அநாதிகாரணமாயும் நின்ற
விற் சிறப்பெழுத்தானுமென்றார். அது பருத்தியானியன்ற படர்
மென்றாற்போலும்.

ஆரியச்சொற் சிதைந்து வடசொல்லாதவின் இவை சொல்
லாற் செந்தமிழ்ச் சொல்லை யொவ்வாமை கருதி எழுத்தானொக்கு
மென்பார் எழுத்தானியைவனவென்றார்.

வ-று. அமலம், உருவம், கமலம், காரணம், காரியம் என்றற்
றொடக்கத்தன பொதுவெழுத்தானியைந்தன. கீகி, போகி, 'சுத்தி
என்றற்றொடக்கத்தன சிறப்பெழுத்தானியைந்தன. அரன், அரி,
கழுனம், சலம் என்றற்றொடக்கத்தன ஈரெழுத்தானியைந்தன.

அரன் என்புழித் தமிழின் சிறப்பாகிய னகரவீறு பதவிய
லுள் 'உவ்வுமாம் பிற' என்றமையான் அமைந்தமையின், ஈண்டு
விதந்து கூறாராயினார். பிறவுமன்ன.

"வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரிஇ—யெழுத்தொடு
புணர்ந்த சொல்லா கும்மே." "சிதைந்தன வரினு மியைந்தன வரை
யார்." என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனருமென்க. (௧௪)

பெயர்ச்சொல்.

உஎடு. இடுகுறி காரண மரபோ டாக்கந்
தொடர்ந்து தொழிலல காலந்தோற்று
வேற்றுமைக் கிடனாய்த் திணைபா லிடத்தொன்
றேற்பவும் பொதுவு மாவன பெயரே.

இவ்வகிகாரத்தைந்நியலானும் உணர்த்த நிரீஇய பெயர்வினையிடையுரியென்னு நான்கனுட் பெயரிலக்கணமுணர்த்துவான் றொடங்கி அதன் பொதுவிலக்கணமுணர்-ற்று. இ - ள். இடுகுறியுங் காரணக்குறியும் மரபினையும் ஆக்கப்பாட்டினையுந் தொடர்ந்து வினையாலணையுங் காரணக்குறியொன்றுங் காலந்தோற்ற அல்லன காலந்தோற்றாகூய் எட்டு வேற்றுமையுஞ் சார்த்தகிடமாய் இருதிணையைம்பான் மூவிடத்துள் ஒன்றனை யேற்பவும் பலவற்றினை யேற்பவுமாய் வருவன பெயர்களாம். எ - று.

வ-று. ஆண், பெண், மாட்டி தெங்கு, கமுகு என்றற்றொடக்கத்தன இடுகுறிமரபு தொடர்ந்தன. அவன், அவள், காளை, காரிகை, விலங்கு, பறவை என்றற்றொடக்கத்தன காரணக்குறிமரபு தொடர்ந்து வந்தன. “பொன்போலுங் கள்ளிப் பொறிபறக்குங் கான விலே—யென்பேதை செல்லற் கியைந்தனளே— மின்போலு—மானவேன் முட்டைக்கு மாறாய் தெவ்வர்போங்—கானவேன் முட்டைக்குங் காடு.” என்னும் பொய்யாமொழிப் புலவன் பாடலில் வேட்டுக்குமரன் தன்பெயர் முட்டையென்றற்றொடக்கத்தன இடுகுறியாக்கந் தொடர்ந்தன. பொன்னன், பூணன், “மலைமதன மகனே மாற்றோர் கூற்றே.” என்றற்றொடக்கத்தன காரணக்குறியாக்கந் தொடர்ந்தன. நடந்தவனை நடந்தானே என்றற்றொடக்கத்தன வினையாலணையுங் காரணக்குறி காலங் காட்டின. ஏனையிலக்கணங்கண் முன்னும் பின்னும் பெறப்படுதலின் ஈண்டுக் காட்டிற்றிலம்.

ஆண் பெண் முதலிய இடுகுறிப்பெயரும் அவன் அவள் முதலிய காரணப்பெயரும் இடையே ஒருவரானுக்கப்பட்டனவன்றி அவ்விலக்கணங்களோடு தோன்றிய் பொருள்கட்கெல்லார் தொன்று தொட்டு மரபு பற்றி வருதலானும், முட்டையென்றற்றொடக்கத்து இடுகுறிப்பெயரும் பொன்னென்றற்றொடக்கத்துக் காரணப்பெயரும் மரபுபோலத் தொன்றுதொட்டனவன்றி அப்பொருள்கட்கு இடையே ஒருவரானுக்கப்பட்டு வருதலானும், இடுகுறிகாரணமிரண்டும் மரபையும் ஆக்கத்தையுந் தொடர்ந்தென்றார். இதற்கு இவ்வாறன்றி, இடுகுறிப்பெயர் காரணப்பெயரிரண்டு மொழிய இடையன் பாகன் என்னும் மரபுப்பெயர் தெங்கு கடுவென்னும் ஆகுபெயர் எனப் பொருள்கொள்வாருமுளர். எல்லாப்பெயரும் இடுகுறிப்பெயர் காரணப்பெயரென்னும் இரண்டாயடங்குவதன்றி வேறின்மையானும், ‘இடுகுறிகாரணப் பெயர் பொதுச் சிறப்பின.’ என வரையறை கூறிப் போந்தமையானும் அது பொருந்தாதென்க.

௨௪௯. அவற்றுள்,—

கிளையெண் குழுஉமுதற் பல்பொரு டிணைதேம்
ஊர்வா னகம்புற முதல நிலன்யாண்
முருது மதிநா ளாதிக் காலந்
தோள்குழன் மார்புகண் கா து முதலுறுப்
பளவறி வொப்பு வடிவு நிறங்கதி
சாதி குடிசிறப் பாதிப் பல்குணம்
ஓத லீத லாதிப் பல்வினை
இவையடை சுட்டு வினாப்பிற மற்றோ
டுற்ற னவ்வீறு நப்பி யாடே
விடலை கோவேள் குரிசி றோன்றல்
இன்ன னவாண்பெய ராரு மென்ப.

எ-னின். மேல் 'திணைபா லிட்டத்தொன் றேற்பவும்' என்றவ ற்றுள் உயர்திணையாண்பாற்குரிய பெயர்களுணர்-ற்று. இ - ள். மேற் 'பெயரே' என்றவற்றுள் இங்ஙனம் பகுத்துக் கூறிய பொரு ளாதியாறனோடும் இவற்றையடையுஞ் சுட்டினோடும் வினாவினோ டும் பிறவென்பதனோடும் மற்றென்பதனோடும் பொருந்திய னகர வீற்றுப் பெயர்களும் நம்பி முதலாக வெடுத்தோதிய பெயர்களும் இவைபோல்வன பிறவும் உயர்திணையாண்பாற் பெயர்களாமெ ன்று சொல்லுவர் புலவர். எ - று.

“த ந து எம்முதன் மகரமிடையிட்டு—ன ள ர வா மீற்றன சுற்றப் பெயரே.” என்பவாகலிற் கிளைப்பெயரறிக.

சுட்டு முதலிய நான்கிடைச்சொற்குந் தமக்கெனவோர் பொ ருளின்றிப் பொருளாதியாறனுள் யாதானுமொன்றைக் கூறுவான் குறிப்பின்வழி அடைந்துணர்த்தலின் இவையடைசுட்டு வினாப் பி மற்றென்றார். 'வினாச் சுட்டுடனும் வேறுமாம்' என்பதுமது.

வ-று. தமன் நமன் துமன் எமன் என்பன கிளையான் வரு பெயர். ஒருவன் என்பது எண்ணன் வருபெயர். அவையத்தான் அத்திகோசத்தான் என்பன குழுஉவான் வருபெயர். பொருளன், பொன்னன், முடியன் என்றற்றொடக்கத்தன முதலென்பவற்றான் வருபெயர். இவை பொருளான் வருபெயர். வெற்பன், பொருப் பன், சிலம்பன். எ-ம். மறவன், எயினன். எ-ம். இடையன், ஆயன். எ-ம். ஊரன், மகிழ்நன். எ-ம். சேர்ப்பன், துறைவன். எ-ம். வருவன குறிஞ்சி முதலியவைந்திணையானும் வருபெயர். சோழி யன், கொங்கன் என்பன தேயத்தான் வருபெயர். கருவூரான்,

மருவூரான் என்பன ஊரான் வருபெயர். வானத்தான், அகத்தான், புறத்தான் என்பன வான் முதலிய மூன்றானும் வருபெயர். மண்ணகத்தான், பாதலத்தான் என்றற்றொடக்கத்தன முதல வென்பவற்றான் வருபெயர். இவை இடத்தான் வருபெயர். மூவாட்டையான், வேனிலான், தையான், ஆதிரையான் என்பன யாண்டு முதலிய நான்கானும் வருபெயர். நெருநலான், காலையான், மாலையான் என்றற்றொடக்கத்தன ஆதியென்பவற்றான் வருபெயர். இவை காலத்தான் வருபெயர். தினிதோளன், செங்குஞ்சியன், வரைமார்பன், செங்கண்ணன், குழைக்காதன் என்பன தோண் முதலியவைந்தானும் வருபெயர். குறுந்தாளன், நெடுங்கையன் என்றற்றொடக்கத்தன முதலென்பவற்றான் வருபெயர். இவை சினையான் வருபெயர். பெரியன், புலவன், பொன்னொப்பான், கூனன், கரியன், மாணுடவன், பார்ப்பான், சேரன், ஆசிரியன் என்பன அளவு முதலிய ஒன்பதானும் வருபெயர். நல்லன், தீயன் என்றற்றொடக்கத்தன ஆதியென்பவற்றான் வருபெயர். இவை குணத்தான் வருபெயர். ஒதுவான், ஈவான் என்பன அவ்விரண்டானும் வருபெயர். கணக்கன், பிணக்கன் என்றற்றொடக்கத்தன ஆதியென்பவற்றான் வருபெயர். இவை தொழிலான் வருபெயர். அவன், இவன், உவன், எவன், யாவன், எவன், பிறன், மற்றையான் என்பன சுட்டு முதலிய நான்கானும் வருபெயர். நம்பி முதலிய பெயர்களேழும் உரைக்கிடையிற் காண்க.

இன்னனவென்றமையான், வில்லி, வாளி, சென்னி, கிள்ளி என்றற்றொடக்கத்துயர்திணை யாண்பாற்பொருள் குறித்து வருவனவெல்லாங்கொள்க.

இவையடைசுட்டு வினாப்பிற மற்றோடுற்ற னவ்வீறு என்பவற்றிற்கு அப்பொருளன், இப்பொருளன், உப்பொருளன், எப்பொருளன், பிறப்பொருளன், மற்றப்பொருளன் என உதாரணங்காட்டுவாருமுள். சுட்டு முதலிய நான்கினோடும் னகரவீறுறுதலின்மையான் அவற்றிற்கு அவை காட்டாகாவென்க. (கக)

உஎஎ. கிளைமுதலாகக் கிளந்த பொருள்களுள்
ளவ்வொற் றிகரக் கேற்ற வீற்றவுந்
தோழி செவிலி மகடுஉ நங்கை
தையலோ டின்னன பெண்பாற் பெயரே.

எ-னின். உயர்திணைப் பெண்பாற்குரிய பெயருணர்-ற்று.
இ - ள். மேலைச் சூத்திரத்துக் கிளைமுதலாகப் பகுத்துக் கூறிய

அறுவகைப்பொருள்களுள் ளகரவொற்றும் இகரவுயிருமுறுதற் கேற்ற அவ்விரண்டற்றவாய் வரும் பெயர்களுந் தோழி முதலாக வெடுத்தோதிய பெயர்களும் இவற்றுடனே இவைபோல்வன பிறவும் உயர்திணைப்பெண்பாற் பெயர்களாம். எ - று.

வ-று. தமள், நமள், துமள், எமள், அவையத்தாள், அத்தி கோசத்தாள், பொருளாள், பொன்னாள். எ²ம். ஒருத்தி, அவையத்தி, அத்திகோசத்தி, பொன்னி. எ-ம். பொருளாதியாறனுள் ளும் ளகரவொற்றிற்கும் இகரவுயிர்க்கும் ஏற்பணவநிற் தொட்டிக் கொள்க.

ஏற்றவீற்றவென்றமையாற் கிளைப்பெயர் இகரவீறேலாமையும் எண்ணுப்பெயர் ளகரவொற்றீறேலாமையுங் காண்க. பிறவுமன்ன. தோழிமுதலியவைத்து பெயரும் உரைக்கிடையிற் காண்க.

இன்னனவென்றமையான் இகளை மாது அங்களை என்றற் றொடக்கத்து உயர்திணைப் பெண்பால் குறித்து வருவனவெல் லாங் கொள்க. (உ0)

உஎஅ. கிளந்த கிளைமுத லுற்றரவ் வீற்றவுங்
கள்ளெ னீற்றி னேற்பவும் பிறவும்
பல்லோர் பெயரின் பகுதி யாகும்.

எ-னின். பலர்பாற்குரிய பெயருணர்-ற்று! இ - ள். மேற் கூறப்பட்ட கிளைமுதலிய அறுவகைப் பொருளையும் பொருந்திய ரகரவொற்றீற்றுப் பெயர்களும் கள்ளென்னும் விகுதியையீராக வுடைய பெயர்களுள் ஈண்டைக்குப் பொருந்தி வருவனவும் இவை போல்வன பிறவும் பலர்பாவின்பெயர்களாம். எ - று.

கள்ளீறு பகுதிப்பொருள் விகுதியாயும் விகுதிமேல் விகுதி யாயும் வருதலின் உம்மையிடையிட்டு வேறேதினார்.

கள்ளெனீற்றினேற்பவுமென்றார் அஃறிணைக்கண்ணுங் கள் னீற்றுப் பெயர் வருதலின்.

பல்லோர்பகுதியின் பெயராமெனக் கூட்டுக. பகுதியென்பது பால். தொகுப்புத் தொகுதியென நின்றாற்போலப் பகுப்புப் பகு தியென நின்றது. பகுப்புப் பல்லோர் பெயரின் பகுப்பாகுமெனி னும் அமையும்.

வ-று. தமர், நமர், துமர், எமர், இருவர், மூவர் எனப் பொரு ளாதியாறனொடுமொட்டுக. கோக்கள், மனுக்கள் என்றற்றொடக்க த்தன பகுதிப்பொருள் விகுதியீற்றுப் பெயர்கள். தமர்கள், நமர்

கள், அரசர்கள், மறவர்கள் என்றற்றொடக்கத்தன விசுவமேல் விசுவயீற்றுப்பெயர்கள். இவ்விசுவமேல் விசுவ இடைச்சொல் லாதவின் 'ஒருபொருட் பன்மொழி சிறப்பி னின்வழா.' என் னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறும் வழுவமைதியாய் வந்தன.

பிறவுமென்றமையான், மாந்தர், மக்கள் என்றற்றொடக்கத்து ப்பலர்பால் குறித்து வருவனவெல்லாங் கொள்க. (உக)

உஎக. வினாச்சுட் டெனும் வேறு மாம்பொருள்

ஆதி யுறுதுச் சூட்டணை யாய்தம்

ஒன்றெனண் ணின்னன வொன்றன் பெயரே.

எ-னின். அஃறிணை யொருமைப்பாற்குரிய பெயருணர்-ற்று. இ - ள். வினாவின் கண்ணுஞ் சுட்டின்கண்ணுங் கரந்து அவற்றினு டனாயும் வினாவவுஞ் சுட்டவும் படாது வேறாயும் வரும் பொருளா தியாறனையும் பொருந்திய துவ்விசுவயீற்றுப்பெயரும், சுட்டோடு கூடிய ஆய்த்ததைப் பொருந்திய துவ்விசுவயீற்றுப் பெயரும், ஒன் றென்னுமெண்ணுபெயரும் இவைபோல்வன பிறவும் அஃறிணை யொருமைப் பெயராம். எ - று.

வ-று. எது, யாது, ஏது. எ-ம். அது, இது, உது. எ-ம். குழை யது, நிலத்தது, மூலத்தது, கோட்டது, குறியது, ஆடலது. எ-ம். அஃது, இஃது, உஃது. எ-ம். ஒன்று. எ-ம். வரும்.

இன்னனவென்றமையால், பிறிது, மற்றையது என்றற்றொட க்கத்து அஃறிணையொருமைப்பொருள் குறித்து வருவனவெல் லாங் கொள்க.

சுட்டணையாய்தம் இப்பகுதி விசுவப் புணர்ச்சிக்கட் சந்திவ கையான் வந்ததன்மையின் இச்சுட்டுப்பெயர்கள் வேறேதப்பட் டனவென்பதூஉம், இவைபோலெடுத்தோதாமையின் ஆய்தமணை யாச் சுட்டுப்பெயர்களே வினாச்சுட்டுடனும் என்றவற்றுள் அமை ந்து கிடந்தனவென்பதூஉம், வினாச்சுட்டுடனுமென்பதற்கு எக்குழையது அக்குழையது என உதாரணங் காட்டுவது பொருந்தா தென்பதூஉம், பெற்றும். (உஉ)

உஅ0. முன்ன ரவ்வொடு வருவை யவ்வுஞ்

சுட்டிறு வவ்வுங் கள்ளிறு மொழியும்

ஒன்ற லெண்ணு முள்ள வில்ல

பல்ல சில்ல வுளவில பலசில

இன்னவும் பலவின் பெயரா கும்மே.

எ-னின். அஃறிணைப் பன்மைப்பாற்குரிய பெயருணர்-ற்று. இ-ள். முன்னர்க் கூறிய 'வினாச்சுட்டுடனும் வேறு மாம்பொருளாகி' யாறனோடும் ஏற்ற பெற்றி வரும் வகரவைகாரவீற்றுப் பெயர்களும் அகரவீற்றுப் பெயர்களும் வகரவொற்றீற்றுச் சுட்டுப்பெயர்களும் கள்ளென்னும் பகுதிப்பொருள் விசுவயிற்றுதியாகிய பெயர்களும் ஒன்றல்லாத இரண்டுமுதலிய எண்ணுகுபெயர்களும் உள்ளவென்பது முதலிய குறிப்புவினையாலணந்த எட்டுப் பெயர்களும் இவைபோல்வன பிறவும் அஃறிணைப் பன்மைப்பெயர்களாம். எ - று.

மேலைச் சூத்திரங்களுட் கூறியவாறே உறுதி கூறாது வருவையென்றதனால் ஏற்ற பெற்றியென்பீதூஉம், உள்ளவில்ல முதலிய பண்பொடும் வரும் அகரவீற்றுப் பெயர்கள் முன்னரவ்வொடு வருவையவ்வும் என்பவற்றுள் அடங்குதலிற் பின்னர்க்கூறிய உள்ளவில்ல முதலியவெட்டுங் குறிப்புவினையாலணையும் பெயரென்பதூஉம், பெற்றும்.

வ-று. எவை, யாவை. எ-ம். அவை, இவை, உவை. எ-ம். நெடியவை, கரியவை, நல்லவை, தீயவை, உள்ளவை, இல்லவை. எ-ம். பொருள, பொருளான, அகத்த, அகத்தன, மூலத்த, மூலத்தன, கோட்ட, கோட்டன, கரிய, கரியன, உள்ள, உள்ளன, இல்ல, இல்லன, ஒதுவ, ஒதுவன, ஈவ, ஈவன. எ-ம். அவ், இவ், உவ். எ-ம். யானைகள், குதிரைகள். எ-ம். இரண்டு, மூன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரம். எ-ம். வரும். உள்ளமுதலிய வெட்டும் உரைக்கிடையிற் காண்க.

இன்னவுமென்றமைபான், யா, பிற, மறைய என்றற்றொடக்கத்து அஃறிணைப்பன்மைப் பொருள்குறித்து வருவனவெல்லாங்கொள்க. (உஉ)

உஅக. பால்பகா வஃறிணைப் பெயர்கள் பாற் பொதுமைய.

எ-னின். மேல் 'பொதுவுமாவன பெயரே' என்றார் அவற்றுள் அஃறிணையிருபாற்குமுரிய பொதுப்பெயருணர்-ற்று. இ-ள். அஃறிணைப்பெயர்களுள் இங்ஙனம் பால் பகுத்தலையொழிந்து நின்ற பெயர்களினத்தும் அத்திணையிருபாற்குமுரிய பொதுப்பெயர்களாம். எ - று.

வ-று. யானை வந்தது, யானை வந்தன, குதிரை வந்தது, குதிரை வந்தன, மரம் வளர்ந்தது, மரம் வளர்ந்தன, கண் சிவந்தது, கண் சிவந்தன என வரும்.

இச்சூத்திரர் திணைப்பொதுப்பெயரின் பிற்கூறுது ஈண்டுக் கூறிய தென்னையெனின்:—விளங்குதற்பொருட்டு ஒன்றினமுடித்த நன்னினமுடித்தலென்னுமுத்தியாற் கூறப்பட்டதென்க. (1)

உஅஉ. முதற்பெயர் நான்குஞ் சினைப்பெயர் நான்குஞ் சினைமுதற் பெயரொரு நான்குமுறையிரண்டுந் தன்மை நான்கு முன்னிலை யைந்தும் எல்லாந் தாந்தா னின்னன பொதுப்பெயர்.

எ-னின். இருதிணைக்குழியிய பொதுப்பெயர்களைத் தொகுத்துணர்-ற்று. இ - ன். முதற்பெயர் முதலான ஒன்பது கூற்றுப் பெயர்களும் இவைபோல்வன பிறவும் இருதிணைக்குமுரிய பொதுப்பெயர்களாம். எ - று.

பெயரென்பதினை முறை முதலியவற்றினோடுங் கூட்டுக.

எல்லாமென்பது முதல் இன்னனவென்பதிறுந் நின்ற செவ்வெண்ணிலிறுதிக்கண் நான்குமென்னுந் தொகையோடு உம்மை தொக்கன.

எல்லாம், தாம், தான் என வித்த மூன்று பெயருமொழிய இன்னனவென்றமையால், சூரியனுதித்தான் சூரியனுதித்தது என ஒருபொருளையே உயர்திணைப்பொருளாக்கியும் அஃறிணைப்பொருளாக்கியும் கூறப்படும் பொதுப்பெயர் முதலியனவும், ஊமை வந்தான் ஊமை வந்தான் என உயர்திணையிருபாலையுமுரைக்கும் பொதுப்பெயர் முதலியனவும், தன்மை முன்னிலை வினையாலிணையும் பெயரும் பிறவுங்கொள்க.

முதற்பெயர் முதலாக முன்னிலைப்பெயரீராகக் கூறிய அறுவகைப் பெயர்கட்கும் உதாரணம் பின் வருந் தத்தம் வகைக் சூத்திரங்களுட் காண்க.

உயர்திணைக்குச் சிறந்த பெயர் அஃறிணைக்கண் விரவியும், அஃறிணைக்குச் சிறந்த பெயர் உயர்திணைக்கண் விரவியும், வருதலின் இவற்றை விரவுப்பெயரென்றுங் கூறுப. அங்ஙனம் வருதல்காட்டுமுதாரணங்களுட் காண்க. (உரு)

உஅங். ஆண்மை பெண்மை யொருமை பன்மையின் ஆமந் நான்மைக ளாண்பெண் முறைப்பெயர்.

எ-னின். மேற்றொகுத்துணர்த்தியவற்றுண் முதற்பெயர் முதன் முறைப்பெயரீராகக் கிடந்தவற்றை வருத்துணர்-ற்று.இ - ன்.

ஆண்மை முதலிய இந்நான்கு பாலுங் காரணமாக முற்கூறிய முதற் பெயர் சினைப்பெயர் சினைமுதற்பெயரென்னு மூன்றும் ஒவ்வொன்று நந்நான்காம் ஆண்மை பெண்மையென்னுமிருபாலுங் காரணமாக முறைப்பெயர் இரண்டாம். எ - று.

மேலைச்சூத்திரத்து இரண்டென்பதனையும் இச்சூத்திரத்து ஆமென்பதனையும் கூட்டி முறைப்பெயரிரண்டாமென உரைத்துக்கொள்க.

உயர்திணைக்கேயுரிய பலர்பாலையும் அஃறிணைக்கேயுரிய ஒன்று பலவென்னும் இருபாலையுமொழித்து இருதிணைக்கும் பொதுவாகிய ஆண்மை பெண்மையொருமை பன்மையென்னு நான்கு பாலினையும் இவற்றுண் முறை கூறுதற்குரிய ஆண்மை பெண்மையென்னும் இருபாலினையும் காரணமாக இச்சூத்திரத்துட் கூறினா இவற்றின் காரியங்களை இனைத்தென்றறிபொருளாக மேலைச்சூத்திரத்துட் கூறியவாறு உய்த்துணர்த்தக்கென்க. எனவே, ஆண்மைமுதற்பெயர் பெண்மைமுதற்பெயர் ஒருமைமுதற்பெயர் பன்மைமுதற்பெயர். எ-ம். ஆண்மைச்சினைப்பெயர் பெண்மைச்சினைப்பெயர் ஒருமைச்சினைப்பெயர் பன்மைச்சினைப்பெயர். எ-ம். ஆண்மைச்சினைமுதற்பெயர் பெண்மைச்சினைமுதற்பெயர் ஒருமைச்சினைமுதற்பெயர் பன்மைச்சினைமுதற்பெயர். எ-ம். ஆண்மைமுறைப்பெயர் பெண்மைமுறைப்பெயர். எ-ம். பெயர் பெறுமென்பதாயிற்று.

வ-று. சாத்தன், சாத்தி, கோதை, கோதைகள் இவை முதற்பெயர் நான்கு. முடவன், முடத்தி, செவியிலி, செவியிலிகள் இவை சினைப்பெயர் நான்கு. முடக்கொற்றன், முடக்கொற்றி, கொடும்புறமருதி, கொடும்புறமருதிகள் இவை சினைமுதற்பெயர் நான்கு. தந்தை, தாய் இவை முறைப்பெயரிரண்டு. கள்விகுதி அஃறிணைப்பன்மைக்குச் சிறந்ததாய் உயர்திணைப் பன்மைக்கண்ணும் விரவி வருதலின் ஒருமைப்பொதுப்பெயரோடு கள்விகுதி புணர்ந்ததுணையானே அவை பன்மைப்பொதுப்பெயராயின. (உசு)

உஅசு. அவற்றுள்,—

ஒன்றே யிருதிணைத் தன்பா லேற்கும்.

எ-னின். திணைப்பொதுவாய் நின்ற பெயர்கள் பாற்பொதுவாய் நீற்குமாறுணர்ந்து. இ - ன். முதற்பெயர் முதலவாகக் கூறப்படும் இருபத்தாறும் பிறவுமாகிய பொதுப்பெயர்களுள் ஒவ்வொன்று இருதிணைக்கண்ணுந் தன்னன் பால்களையேற்கும். எ - று.

எனவே, ஆண்மைப் பொதுப்பெயர் உயர்திணையாண்பாலிணையும் அஃறிணையாண்பாலிணையும் பெண்மைப்பொதுப்பெயர் உயர்திணைப்பெண்பாலிணையும் அஃறிணைப்பெண்பாலிணையும் ஒருமைப்பொதுப்பெயர் உயர்திணையாணொருமை பெண்ணொருமையிணையும் அஃறிணையொருமையிணையும் பன்மைப்பொதுப்பெயர் உயர்திணைப்பன்மைவிணையும் அஃறிணைப்பன்மையிணையும் ஏற்குமென்பதாயிற்று.

வ-று. சாத்தனிலன், சாத்தனில்வெருது. எ-ம். சாத்தியிவள், சாத்தியிப்பசு. எ-ம். கோதையிவன், கோதையிவள், கோதையிது. எ-ம். கோதைகளிவர், கோதைகளிவை. எ-ம். தந்தையிவன், தந்தையில்வெருது. எ-ம். தாயிவள், தாயிப்பசு. எ-ம். யானம்பி, யானங்கை, யான்பூதம். எ-ம். யாமக்கள், யாம்பூதங்கள். எ-ம். நீ நம்பி, நீ நங்கை, நீ பூதம். எ-ம். நீயிர் மக்கள், நீயிர் பூதங்கள். எ-ம். அவரெல்லாம், அவையெல்லாம். எ-ம். அவர்தாம், அவைதாம். எ-ம். அவன்றான், அவடான், அதுதான். எ-ம். வரும். இவற்றுட் காட்டாதொழிந்தனவும் பிறவும் இவ்வாறே யொட்டிக் காண்க.

ஆண்மைப்பொதுப்பெயர் பெண்மைப்பொதுப்பெயர்கட்கு ஆண்மக்கள் ஆண்விலங்கு பெண்மக்கள் பெண்விலங்கு காளை வந்தான் காளைவந்தது மான் வந்தாள் மான் வந்தது என இக்காலத்துப் பயின்றுவருவன காட்டலுமொன்று. பிறவுமன்ன.

செஞ்ஞாயிறு என்றாற்போலத் தன்னோடியைபின்மை நீக்கிய விசேடணத்தான் விசேடிக்கப்பட்டனவன்றிச் செந்தாமரை என்றாற்போலப் பிறிதோடியைபு நீக்கிய விசேடணத்தான் விசேடிக்கப்பட்டனவாகி ஆண்மைப்பொதுப்பெயர் பெண்மைப்பொதுப்பெயர் என்றும் ஒருமைப் பொதுப்பெயர் பன்மைப்பொதுப்பெயர் என்றும் இனச்சுட்டுமொவாய் வருதலில், தன்பாலேற்குமெனக் கூறினாரென்க.

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் பன்மைசுட்டிய பெயரென்றது பலபாலையுஞ் சுட்டி நின்றலிற் பிறிதினியைபு நீக்கிய விசேடணமெடுத்து நின்றதென்பார் “பன்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு—மொன்றே பலவே யொருவ ரென்னு—மென்றிப் பாற்கு மோரன்னவ்வே.” எனக் கூறித் தன்பாலேற்றலை உம்மையாற்றழிஇயினார். அவ்வாசிரியர் கருத்தறியாது, பன்மைப் பொதுப்பெயருட் பன்மையென்பது பிறிதோடியைபு நீக்கிய விசேடணமன்றெனத் தோன்றியவாறே விசேடணவிலக்கணஞ் சிதைத்து இடர்ப்பட்டு

உரை கூறுவாருமுள். அதனைத் தோன்றக் கூறிற் பெருகும். அவ்வாசிரியர் கூறியவாறே பன்மைப்பொதுப்பெயர்க்கு 'உதாரணம் யானை வந்தது யானை வந்தன யானை வந்தான் யானை வந்தாள் எனவருமாறும், இங்ஙனம் யானையென்னும் பால் பகாவஃ றிணைப்பெயர்க்குக் கள்விகுதியின்மையின் அஃறிணையொருமைக்கே சிறந்ததாய் அதன் பன்மைக்கண்ணும் விரவி ஆகுபெயராய் உயர்திணையானொருமை பெண்ணொருமையினும் விரவி வருமாறுங் காண்க. பலபாலையுஞ் சுட்டி நின்றலிற் பன்மைசுட்டிய பெயரெனின் ஆண்மை சுட்டிய பெயர் முதலியனவும் பலபாலையுஞ் சுட்டி நின்றலின் அவற்றையும் பன்மைசுட்டிய பெயரெனல் வேண்டுமொலெனின்: அது பொருந்தாது, நான்கு பாலுஞ் சுட்டிநிற்குந்தனை நோக்க ஏனை மூன்று பாலும் இரண்பொலுஞ் சுட்டிநிற்கும் பெயர்க்குர் சின்மை சுட்டிய பெயரெனப்படுவனவல்லது பன்மைசுட்டிய பெயரெனப்படாவாகலானென்க. அந்நேல் அவற்றைச் சின்மைசுட்டிய பெயரெனவேயமையும் பிறவெனின், அவற்றுள் ஆண்மை சுட்டுதன் முதலிய பகுப்புண்மையின் அவற்றைப் பகுத்துக் கூறவேண்டுதலான் அமையாவென்க. இக்கருத்தே பற்றியன்றே, பஃறொடைவெண்பாவென்றற்போல ஏனையவற்றையும் பஃறொடைவெண்பாவெனக் கூறாதுஉம், பகுப்புண்மையிற் சிஃறொடைவெண்பாவென்றொழியாததுஉம், பஃறொழிசைக் கொச்சக மென்றதனை நோக்கி அதிற் குறைந்ததனைப் பகுப்பின்மையாற் சிஃறொழிசைக் கொச்சகமென்றே போந்ததுஉமென்க. இனி இவ்வாறன்றி ஆனொருமை பெண்ணொருமை அஃறிணையொருமையென்ற மூன்றும் ஒருமைப்பாலென ஒன்றாயடங்குதலிற் பலபால்களையுஞ் சுட்டி நின்றனவல்லவாகலான் அம்மூன்றொருமையுஞ் சுட்டிய பெயர்களை ஒருமைசுட்டிய பெயரெனவும், இஃறொருமையும் பன்மையுமென்னும் இருபால் சுட்டி நின்றலாற் பன்மை சுட்டிய பெயரெனவும் கொள்ளினும் இழுக்காது. (உஎ)

உஅரு. தன்மை யானான் யானா முன்னிலை

எல்லீர் நீயிர் நீவிர் நீர்நீ

அல்லன படர்க்கை யெல்லா மெனல்பொது.

எ-னின். 'தன்மை நான்கு முன்னிலை யைந்து' என்றார் அவையிலையென்பதூஉம் 'இடத்தொன்றேற்பவும் பொதுவும்' என்றார் அவையிலையென்பதூஉமுணர்-ற்று. இ - ன். தன்மைப் பெயர் நான்காவன யான் நான் யாம் நாம் என்பனவாம்; முன்னிலைப்பெயரைந்தாவன எல்லீர் நீயிர் நீவிர் நீர் என்பனவாம்; திணைபா

லுள் ஒன்றற்கேற்பவும் பொதுவுமாகிய பெயர்களுள் இவ்விரண்டி-
டத்து ஒன்பது பெயருமல்லாத பெயர்களைத்தும் படர்க்கையிட-
த்திற்குரியவாம் அவற்றுள் எல்லாமென்னும் பெயரொன்று மூவி-
டத்திற்கு முரித்தாம். எ - று.

எல்லாமென்னும் பெயர் மூவிடத்தும் வருமாறு; யாமெல்-
லாம் நீயிரெல்லாம் அவரெல்லாம் அவையெல்லாம் என வரும்.

இத்தன்மை முன்னிலைப்பெயர்களை உரைத்தலுங் கேட்டலு-
மில்லா அஃறிணைக்கண் இவ்வொன்பது பெயரும் விரவிப் பெறு-
ப்பெயராமாறென்னையெனின்; ஈ-ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் “அவ்-
வழி—அவனிவ னுவனென வருஉம் பெயரும்” என்னுஞ் சூத்தி-
ரத்து யான் யாம் நாமென வருஉம் பெயரும் உயர்திணைப்பெய-
ரெனக் கூறினாரெனும் மரபியலுள் “மக்க டாமேயாற்றி வுயிரே—
பிறவு முளவே யக்களைப் பிறப்பே.” “ஒருசார் விலங்கு முளவென
மொழிப.” என்னுஞ் சூத்திரங்களின் விலங்கினுள் ஒருசாரன
கிளியுங் குரங்கும் யானையு முதலாயினவும் மனவுணர்வுடையன
வாயின் அவையும் ஈண்டு ஆற்றிவுயிராய் அடங்குமெனக் கூறலின்
அம்மரபுபற்றிப் பொதுப்பெயரெனப் பட்டனவென்க. மேல்
வருந் தன்மைமுன்னிலை வினைகளும் அவ்வினையாலணையும் பெய-
ர்களும்னன. அங்கனமாகவே ‘கேட்டுந் போலவு’ கிளைக்குந்
யோலவு—மியங்குந் போலவு மியற்றுந் போலவு—மஃறிணை மருங்
கினு மதையப் படுமே.’ என்பது புணர்துரைவகையால் வழுவமை-
தியாகக் கூறப்பட்டனவேயாமாதலின் அவைபற்றிப் பொதுப்பெ-
யரெனப் பட்டனவெனக் கோடல் பொருந்தாமையுமறி. (உஅ)

உஅசு. வினையின் பெயரே படர்க்கை வினையால்

அணையும் பெயரே யாண்டு மாறும்.

எ-னின். சில வினையின்பெயர்க்கு ‘அல்லனபடர்க்கை’ என்-
பதனான் எய்தியவிடம் யாண்டுமாகும் என்பதனான் இகந்துபடா-
மற் படர்க்கையென்பதனற் காத்தலும் வினையாலணையும் பெயர்-
க்கு அதனை விலக்கி இடம் வருத்தலுநுதலிற்று. இ - ள். யானு-
ணல் நீயுணல் அவனுணல் என மூவிடத்து வினையாயினும் அவ்வு-
ணல் தினல் என்றற்றோடக்கத்து வினையின்பெயர் படர்க்கைக்கே
யுரியவாம்; அவ்வினையாலணையும்பெயர் அவ்வினையின் பெயர்
போற் படர்க்கைக்கேயுரியவாகாது உண்டேனை உண்டாயை உண்-
டானையெனத் தனித்தனி மூவிடத்திற்குமுரியவாம். எ - று.

யானுண்டேன் நீயுண்டாய் அவனுண்டான் என இடத்தான்
ஒன்றுபட்ட நின்ற நிலைமொழி வருமொழிபோல அம்மூவிடமுற்றி

ன்கட் டொழில்பயனிலையாகி யானுணல் நீயுணல் அவனுணல் என ஒன்றுபட நிற்பனவற்றிற்கன்றி எனதுணல் நினதுணல் அவனதுணல் என்றும் உணல் என்றும் வேறுபட்டு நிற்கும் வினையின் பெயர்கட்கு எய்தியவிடம் இகந்துபடுதலின்றெனவுணர்க.

இவ்வாறன்றி வினையின்பெயரே படர்க்கையென்பதற்கு வினையின்பெயரனைத்தும் படர்க்கையெனப் பொருள்கொள்ளிற் கூறியது கூறலாம் அது பொருந்தாதென்க. (௨௯)

௨௮௭. தான்யா னானீ யொருமை பன்மைதாம்
யாநா மெலாமெலீர் நீயிர்நீர் நீவிர்.

எ-னின். இப்பன்னிரண்டுபொதுப்பெயர்களும் இருதிணைக்கும் பொதுவாகிய ஆண்மை பெண்மை ஒருமை பன்மையென்னுநான்கு பொதுப்பால்களுள் இப்பாலுள் அமைந்துகிடந்தன வென்பதுணர்-ற்று. இ - ள். தான் யான் நான் நீ என்னுநான்கும் இருதிணைமுகக்கற்றொருமைப் பெயராம்; தாம் யாம் நாம் எல்லாம் எல்லீர் நீயிர் நீர் நீவிர் என்னும் எட்டும் இருதிணையிருகற்றுப் பன்மைப்பெயராம். எ - று.

இதனை 'அவற்றுள்—ஒன்றே யிருதிணைத் தன்பா லேற்கும்.' என்னுஞ் சூத்திரத்தின் முற்கூறுது ஈண்டுக் கூறியதென்னையெனின்:—தன்மைமுன்னிலைப் பெயர்களின் வகையுணர்ந்தன்றி ஒருமை பன்மை தோன்றாமையின் ஈண்டுக் கூறி, அவற்றின்பின் நின்றவாகலின் எல்லாம் தாம் தான் என்பனவற்றிற்கும் ஈண்டொருமை பன்மை உடன்கூறினாரென்க. (௩௦)

௨௮௮. ஒருவ னொருத்திப் பெயர்மே லெண்ணில.

எ-னின். எண்ணன் வரும் உயர்திணைப்பெயர்க்காவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ - ள். எண்ணன் உயர்திணையாண்பாற் பெயரும் பெண்பாற்பெயரும் வருங் காலத்து ஒன்றென்னுமெண்ணே ஒருவன் ஒருத்தி என வருவனவன்றி இவற்றின்மேல் இரண்டு முதலியவெண்களான் இப்பெயர்கள் வருவனவிலலாம். எ - று.

இருவன் இருத்தியென்றற்றொடக்கத்தனவாகி வரிற் பன்மைப்பகுதியோடு ஒருமைவிருதி புணர்ந்து பால்வழுவாமாதலின் என்விலவென்றார். (௩௧)

௨௮௯. ஒருவ ரென்ப துயரிரு பாற்றாய்ப்
பன்மை வினைகொளும் பாங்கிற் றென்பு,

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். ஒருவரென வழங்குஞ் சொல் உயர்திணையாண்பால் பெண்பாலிரண்டற்கும் பொதுவாய் அத்திணைப்பன்மை வாய்பாட்டு வினையைக் கொண்டு முடியும் பாங்கினை யுடைத்தென்று சொல்லுவர் புலவர். எ - று.

வ-று. ஆடவருளொருவரத்தின்வழி நிற்பார் ஒருவர் நில்லார் பெண்டிருளொருவர் கொழுவன்வழி நிற்பார் ஒருவர் நில்லார். எ-ம். யாஅரொருவருலகத்தோர் சொல்லில்லார். எ-ம். வரும்.

இவ்வொருவரென்னுஞ் சொற் பொதுவியலுட் கூறும் உவப் புயர்வு முதலியவற்றான் வரும் ஒருவரென்னுஞ் சொல்லன்றித் தன்னியல்பாய் வந்ததாகலின் ஈண்டுக் கூறப்பட்டதென்றுணர்க. இச்சொல்லின்கட் பகுதிக்கேற்ப இருபாற்றாயென்றும், விருதிக்கேற்பப் பன்மைவினையொருமென்றும், உயர்திணை முப்பாலுட் பன்மையைப் பின் விதத்தவின் ஆண் பெண்ணென விதவாது உயரிருபாற்றாயென்றும், உயரென முன் விதத்தவின் உயர்திணைப்பன்மையென விதவாது பன்மையென்றும், ஒருவர் வந்தார் ஒருவரவர் என வினையும் பெயருங் கொள வருவது உவப்புயர்வு முதலியவற்றான் வருவதாம் இங்ஙனந் தன்னியல்பாய் வரும் ஒருவரென்பது வினையும் வினைக்குறிப்புமே கொள்ளுமென்பார் பெயரையொழித்து வினையொருமென்றும், இச்சொல் ஒருமைப்பகுதியோடு பன்மை விருதி மயங்கிப் பால்வழுவாய் நின்றதேனுந் தன்னியல்பாய் மயங்கி நின்றமையின் வழாகிலேபோலுமென்பதூஉம் பன்மைவினையென்றது சொன்மாத்திரையிற் பன்மைவினையன்றிப் பொருண்மாத்திரையின் ஒருமைவினையாமாதலின் இப்பயனிலையை ஒருவரென்னுஞ்சொற் கொள்ளுதல் வழுவன்றென்பதூஉந் தோன்றப் பாங்கிற்றென்றும், இங்ஙனமாதல் சான்றோர்க்கு ஒப்பமுடிந்ததென்பார் என்பவென்றுங் கூறினார். (கூஉ)

உகூ0. பொருண்முத லாறோ டளவைசொற் றுனி
கருவி காரியங் கருத்த னாதிபுள்
ஒன்றன் பெயரா னாதற்கியை பிரிதைத்
தொன்முறை யுரைப்பன வாகு பெயரே.

எ-னின். மேற் கூறிய ஒன்றற்கேற்பவும் பொதுவுமாகிய பெயர்க்கண் வருங் காரணப்பெயர்களுள் ஆகுபெயராமாதுணர்ந்து. இ - ள். பொருளே இடமே காலமே சினையே ருணமே தொழிலேயென்னும் ஆறுடனே இவற்றின் பகுதியவாகிய நால்வகையளவையே சொல்லே தானியே கருவியே காரியமே கருத்

தாவே என்னும் ஆறுமாதியாக வரும் பொருள்களுள் ஒருபொருளின் இயற்பெயரானே அப்பொருளினுக்கியந்த பிரிதொரு பொருளைத் தொன்று தொட்டு வருமுறையே கூறிவருவன ஆகுபெயர்களாம்; எ - று.

பொருளாதியாறன்றி வேறுபொருளின்றேனும் அவற்றுட் பயின்று வருவனவற்றைப் பிரித்து அளவை முதலாக விதந்தமையிற் பொருண் முதலாமென்பன இவையொழிந்தனவற்றையென்பதூஉம், அதற்கியைபிறிதையென்றமையான் இயையாதனவற்றிற்கு வருவன பலபொருளொருகொல்லன்றி ஆகுபெயராகாவென்பதூஉம், தொன்முறையுரைப்பனவென்றமையான் ஆகுபெயர்மேலாகுபெயராயும் அடையடுத்தும் இருபெயரொட்டாயும் வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணும் பயின்று பலபொருளொருசொற்போல வருவனவன்றி இடையே தோன்றியவாறு ஆக்கப்படுவன வல்லவென்பதூஉம் பெற்றும்.

வ-று. “தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி.” “ஆம்ப னாறுந் தேம்பொதி கிளவி.” என முதற்பொருளின் பெயர் சீனைப்பொருளுக்காயின. “அகனமர்ந்து செய்யாளுறையும்.” “புறங்கொடையறியா மறந்திகழ் வேலோன்.” என இடப்பெயர் சித்தத்திற்கும் முதுகிற்குமாயின. காரறுத்தது கார்த்திகை பூத்தது எனக் காலப்பெயர் பைங்கூழிற்குந் தோன்றிக்குமாயின. இவற்றுட் காரென்பது நிறத்தின் பெயர் மேகத்திற்காய் மேகத்தின்பெயர் பருவத்திற்காய்ப் பருவத்தின் பெயர் பைங்கூழிற்கானமையின், மும்மடியாகுபெயர். அறுபதமுரலும் மருக்கொழுந்து நட்டான் வெற்றிலை நட்டான் புனி முனைத்தது என அடையடுத்துந் தனித்தும் வந்த சீனைப்பெயர் முதலுக்காயின. இவற்றுட் புளியென்பது, சுவைப்பெயர் பழுத்திற்காய்ப் பழுத்தின்பெயர் மரத்திற்கானமையின் இருமடியாகுபெயர். “நெறிகீ ரிருங்கழி நீலமுஞ் குடாள்” “கார்பிகர் வண்கை” “புனி தின்முன்” என நிறமுஞ் சுவையுமாகிய குணப்பெயர்கள் குவணக்கும் மேகத்திற்கும் பழுத்திற்குமாயின. வற்றலோடுண்டான் என வற்றலென்னுந் தொழிற்பெயர் அதனையுடைய உணவிற்காயிற்று. ஒன்று இரண்டு அரை கால் என எண்ணலளவைப்பெயர் அஃறிணையொருமைக்கும் பன்மைக்கும் யாக்கையின்க ணுறுப்பிற்குமாயின. துலாக்கோல் துலாபாரர் தூக்கினான் துலாலிதைத்தான் என எடுத்தலளவைப்பெயர் நிறைகோலற்குந் தராசிற்குங் கணற்றிறைவை மரத்திற்குமாயிற்று. இவற்றுட் லோக்கோலென்பது இருபெயரொட்டு முன்மொழியாகுபெயர். நாழி உழக்கு ஆழாக்கு என முகத்தளவைப்பெயர் அளவுகருவி

கட்காயின. கீழைத்தடி மேலைத்தடி எனத் தடியென்னு நீட்டல ளைவப்பெயர் விளைநிலத்திற்காயிற்று. அவன் மொழியுணர்ந்தான் இந்நூற்றுகரைசெய்தான் என மொழி உரையென்னுஞ் சொல்லின் பெயர் அதன்பொருட்காயின. விளக்கு முரிந்தது நெஞ்சு நொந் தது என விளக்குமொளியையுடைய பிழம்பும் உணர்வுமாகிய தானிகளின்பெயர் அவற்றிற்குத் தானமாகிய விளக்குத் தண்டினு க்கும் மார்பினுக்குமாயின. திருவாசகம் திருவாய்மொழி என அடையடுத்த வாசகம் மொழியென்னு முதற்கருவியின் பெயர் அவற்றின் காரியமாகிய யாப்டிற்காயின. இந்நூலலங்காரம் 'இந் நூல் பாட்டியல் என இவ்விலக்கணங்களாகிய காரியத்தின்பெயர் இவற்றைத் தருதற்குக் கருவியாகிய நூல்கட்காயின. இந்நூற்றிரு வள்ளுவர் எனக் கருத்தாவின் பெயர் காரியத்திற்காயிற்று.

ஆதியென்றமையானே, காளை வந்தான் என்றற்றொடக்கத்து உவமையான் வருவனவும், தேவர் முதலியோர் பெயரை மக்கட் கிட்டு வழங்குவனவும், பிறவுங் கொள்க.

அறுபதமுதலியனவற்றைப் பொற்றொடி முதலியனபோல அன்மொழித்தொகைப்பெயரென்ற லென்னையெனின்:—அன் மொழித்தொகைப்பெயர் செய்யுளிபற்றுவோன் ஒருவரை விய ப்பு முதலியவற்றற்றன்கூற்றாயும் பிறர் கூற்றையுமுரைப்பழி ஆங் காங்கு வருவதன்றி இதுபோல நியதிப்பெயராய் வருவதன்றெ ன்க. அங்ஙனமாயினும் ஆகுபெயரும் அன்மொழித்தொகையுந் தம்பொருளுணர்த்தாது பிறிதுபொருளுணர்த்துதலான் ஒக்குமா கலின் அவை தம்முள் வேற்றுமை யாதோவெனின்:—ஆகுபெயர் ஒன்றன்பெயரான் அதனோடியையுபற்றிய பிறிதொன்றையுணர் த்தி ஒருமொழிக்கண்ணதாம்; அன்மொழித்தொகை இயையுவே ண்டாது இருமொழியுந் தொக்க தொகையாற்றலாற் பிறிது பொ ருளுணர்த்தி இருமொழிக்கண்ணதாம்; இவை தம்முள்வேற்றுமை யென்க.

இருபெயரொட்டாருபெயர் இருமொழிக்கண் வந்ததன்றோ வெனின் அன்று: என்னை வகரக்கிளவி அதுவாகு கிளவி மக்கட் சுட்டு என்னும் இருபெயரொட்டாருபெயருள் வகரமும் அதுவா கலும் மக்களுமாகிய அடைமொழிகள் கிளவி சுட்டென்னும் இயற் பெயர்ப்பொருளை விசேடித்து நில்லாது எழுத்துஞ் சொற்பொரு ளும் பொருளுமாகிய ஆகுபெயர்ப்பொருளை விசேடித்து நிற்பக் கிளவி சுட்டென்பனவே ஆகுபெயர்ப்பொருளையுணர்த்த இருபெ யரும் ஒட்டி நிற்குமாகலின். இனிப் பொற்றொடியென்னும் அன்

மொழித்தொகையிற் பொன்னென்பது அவ்வாறு அன்மொழித் தொகைப்பொருளை விசேடித்து நில்லாது தொடியினையே விசேடித்து நிற்ப அவ்விரண்டன்றொகையாற்றலான் அன்மொழித்தொகைப்பொருளை யுணர்த்துமாறுமறிக. இக்கருத்தேபற்றி மக்கட் சுட்டு முதலியவற்றைப் பின்மொழியாகுபெயரென்பாருமுளரெனவறிக.

இப்பட்டுச்சீனம் இப்பொன்கழஞ்ச இந்நெழி இம்மனை யைங்கோல் இப்புண்ணோரம்பு இந்நெலவல் இவ்வாடை கோலிகன் என வருவனவற்றுள் சீனம் கழஞ்ச நாழி கோல் அம்பு அவல் கோலிகள் என்பனவற்றை ஆகுபெயரெனவும், எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பலங்காரம் என ஐந்ததிகாரங்கட்கும் வருங்காரியவாகுபெயரைச் சொல்லாகுபெயரெனவும், அகத்தியந் தொல்காப்பியமென்பனவற்றை ஆகுபெயர்த்திரி பெனவுந் கூறுவாருமுளர். இப்பட்டுச் சீனத்துள்ளதென்பார் இசையெச்சமாக்கி இப்பட்டுச்சீனமெனக் குறைத்துக் கூறலான் இப்பட்டென்னும் எழுவாய்க்கு உள்ளதென்பது பயனிலையன்றிச் சீனமென்பது பயனிலையன்றாதலானும் சுட்டிக்கூறுது சீனமென வாளா கூறின் அது பலபொருளொருசொற்போல் அவ்விடத்தினையும் பட்டினையுமுணர்த்தாமையானும் இத்தொடக்கத்தனவாகிய இசையெச்சங்களை ஆகுபெயரென்பார்க்கு “திருவளர் தாமரை சீர்வளர் காவிக ளீசர் தில்லைக்—ருருவளர் பூங்குமிழ் கோங்குபைந்* காந்தள்கொண்டோங்குதெய்வ—மருவளர் மாலே.” என வரும் உருவகங்களையும் ஆகுபெயரெனக் கூறல்வேண்மொதலானும் இவையெல்லாம் ஆகுபெய ரிலக்கணத்தான் வந்தனவல்ல வெனவும், சொல்லாகுபெயர்க்கு அவர் காட்டியவற்றுட் கொல்லினது பெயர் அவற்றிற்கான தின்மையின் அவை சொல்லாகுபெயராகாவெனவும், வெளிப்படைச் சொல் குறிப்புச்சொல்லென்னும் இரண்டனுள் ஆகுபெயர் குறிப்புச்சொல்லாதலானும் அகத்தியந் தொல்காப்பியம் என்பன கருத்தாவோ காரியமோவென ஐயமுற்று ஒன்றனைக் குறிப்பானுணர வேண்டாது காரியமாகிய நூல்களை வெளிப்படையானுணர்த்தலானும் கருத்தாவின்மேற் செல்லாமையானும் விசுதிக்குத்திரத்துப் பிற என்பதனான் வரும் அம்விசுதியோடு பகுதி புணர்ந்து இந்நிரைச் செய்யப்பட்ட நூலுக்கு ஐந்திரமென வந்த ஆரியச்சொற்போல வந்தனவன்றி ஈறு திரிந்தனவல்லவெனவுமுணர்க. இவற்றுள், எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பலங்காரமென்பன காரியவாகுபெயரெனக் கோடலன்றி அப்பெயர்களான் அவ்விலக்கணங்களைக் கூறுதற்குத் தானமாகிய படலங்களைக் கூறினமையான்

இவை தானியாகுபெயரெனக் கோடலுமாமென்க. இனித் திரு வாசகந் திருவாய்மொழியென்பன உண்மையானோக்குவார்க்கு அன்மொழித்தொகையாவனவன்றி ஆகுபெயராகாமையுமுணர்க.

இனி ஆகுபெயர்கடாந் தத்தம் பொருளை நீங்காது நின்று தம் பொருளின் வேறல்லாத பொருளோடு புணர்தலும் பொருத்தமி ல்லாத கூற்றானின்று பிறிது பொருளையுணர்த்தலுமாகிய அவ்வி ரண்டிலக்கணத்தையுடைய விடாதவாகுபெயரும் விட்டவாகுபெ யருமென இருவகையவெனவும் அவற்றிற்குதாரணம் முறையே கடுத்தின்றான் குழிப்பாடி நேரிது எனவுங் கூறுவர். அவ்வாறு ஆகுபெயர்கள் வருமாறும் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. (உக)

வேற்றுமை.

உகக. ஏற்கு மெவ்வகைப் பெயர்க்குமீ ரூப்ப்பொருள் வேற்றுமை செய்வன வெட்டே வேற்றுமை.

எ-னின். மேல் வேற்றுமைக்கிடனாயென்றார் அவ்வேற்றுமை இனையவெனவும் இத்துணையவெனவுமுணர்-ற்று. இ - ள். தம்மையேற்றுக்கோடற்குரிய எவ்வகைப்பட்ட பெயர்கட்கும் இறுதியாய் அப்பெயர்ப்பொருளை வேற்றுமைப்படுத்துவனவான வேற்றுமை கள் எட்டேயாழ். எ - று.

வேற்றுமை செய்வன வேற்றுமையெட்டேயெனக் கூட்டிக்.

எல்லாப்பெயரும் எல்லாவேற்றுமையு மேலாதென்பார் ஏற் குமென்றும், வினைச்சொல் இடைச்சொல் உரிச்சொற்களுட் பெய ர்பட நின்றனவுந் தழீஇக்கோடற்கு எவ்வகையென்றும், வினைமு தலிய மூன்றும் வேற்றுமை கொள்ளாதென்பார் பெயரென்றும், ஏற்கு மெவ்வகைப் பெயர்க்குமீரூயென எய்தியதனை விலக்கி 'எழுவாயுருபு திரிபில்பெயரே' எனப் பிறிதுவிதி வகுத்தலிற் பெ யர் முழுவதாஉமுருபாம் எழுவாயுருபினை யொழித்து விளியுருபி ற்குப் பெயரிறுதியாகிய அகப்பாட்டெல்லையினையும் ஏனையாறுரு பிற்கும் அதனிறுதியாகிய புறப்பாட்டெல்லையினையுந் தழீஇக்கோ டற்குப் பொதுமையின் ஈரூயென்றும், பொருளையேயன்றிச் சொ ல்லையும் ஒரோவழி வேறுபடுப்பது ஐம்முதலிய வேழுருபிற்குமேய ன்றி எழுவாய்க்கு ஒவ்வாமையானும் பொருளொன்றினையும் வேறு படுத்தல் எட்டுருபிற்குமொப்ப முடிந்தமையானும் சொல்லையுமு டன் கூறுது பொருளென்றும், வேற்றுமையென்னுங் காரியத் தைச் செய்யுங் கருத்தாவாகிய எட்டு வேற்றுமையுருபிற்கும் வேற்

றுமையெனவும் பெயர் போந்தது காரியவாகுபெயராகிய கநூணக் குறியென்பார் வேற்றுமை செய்வன வேற்றுமையென்றும், “ஏழியன் முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை—வேறென விளம்பான் பெயரது விகாரமென்—ரோதிய புலவனு முளனொரு வகையா—னிந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்” என ஆசிரியர் அகத்தியனார் கூறுபவாகலின் விளியுருபு படர்க்கைச் சொல்லையும் பொருளையும் முன்னிலைச் சொல்லும் பொருளுமாக வேற்றுமை செய்தலின் அதனை எழுவாயுள் அடக்காது வேறுகோடலே தந்துணிபென்பார் எட்டேயென்றுங் கூறினான் வேற்றுமையென்னும் பண்புப்பெயர் பண்பிக்காகாமையிற் பண்பாகுபெயரன்றாயிற்று.

இனி இரட்டெ மொழிதலான் வேற்றுமை செய்வன வேற்றுமையெட்டேயெனக் கொண்டு கூட்டாது ஆற்றெழுக்காக நிறீஇ வகாரத்தைத் தேற்றமாக்காது பிரிநிலையாக்கி இங்ஙனம் வருவன வாகிய எட்டுருபும் வேற்றுமை அவையன்றி ஒருசாரார் கூறும் உருபடைந்த பெயரும் உருபின் பயனிலையும் வேற்றுமையல்ல வெனவும் பொருளுரைத்துக்கொள்க. (உச)

உசஉ. பெயரே ஐ ஆல் கு இன் அது கண்
விளியென் ருகு மவற்றின் பெயர்முறை.

எ-னின். வேற்றுமைகடம் பெயரு முறையுமுணர்-ற்று. இ - ள். மேல் ‘எட்டே வேற்றுமை’ என்றவற்றின் பெயரென்னை கிடக்கை முறையென்னையெனின் பெயர்முதலாக விளியீராக இங்ஙனங் கூறிய பெயருமுறையுமாம். எ -று.

வகாரமெண். மேல் ‘எட்டே’ என்ற தொகைக்கு வகை தோன்றப் பெயர் கூறினார் அன்றி இவ்வேற்றுமைகளின் பெயர்விகற்பமெல்லாங் கூறப் புகுந்தாரல்லாதலின் அவையெல்லாம் வருஞ் சிறப்புச்சூத்திரங்களானுணர்க. இவை இம்முறை நிறற்றற்குக் காரணமும் அங்ஙனங் காட்டுதும். அன்றியும், நாராயணன் பூவோராயிரத்தைக் கரத்தாற் கொய்தோ ரரற்கே கொடுத்துச் சக்கரச் சிறுமையி னீங்கி நற்சுவைப் பாற்கடற்கண்ணே பள்ளிகொண்டான் என்பதனுணுமறிக. (உரு)

உசங். ஆற னுருபு மேற்குமவ் வருபே.

எ-னின். மேற்கூறிய வேற்றுமையுருபெட்டனாள் எழுவாயுருபே எணையுருபுகளையுமேற்குமென்பதுணர்-ற்று. இ - ள். எழுவாய் வேற்றுமையாவது பெயர்மாத்திரையாய்த் தோன்றி, கிற்குநி

ஸையென்பவாகலின் அவ்வெழுவாயாய் நின்ற உருபே ஐம்முதவிய ஆறு வேற்றுமைகளினுருபு மேற்கும். ஏ - று.

எனவே, வினியுருபாவது பெயரது விதாரமேயாதலின் அவ் வெழுவாயுருபின் வேறல்லவெனவும் படுமென்பதுபற்றி ஆறனுருபுமேற்கும்வ்வுருபேயென்றார். இங்ஙனம் ஆறனுருபும் என அன் சாரியை தவிர்வழி வந்தமையாற் செய்யுள்விகாரம்.

இனி இச்சூத்திரத்திற்கு இவ்வாறு பொருள்கொள்ளாது பெயரேயன்றி ஆறும்வேற்றுமையுருபும் அவ்வுருபுகளையேற்குமெனப் பொருள்கொண்டு சாத்தனது சாத்தனதை சாத்தனதால் சாத்தனதற்கு சாத்தனதனின் சாத்தனதனது சாத்தனதன்கண் சாத்தனதே என வுதாரணங் காட்டுவாருமுளர். உருபேற்றல் பெயர்க்கேயுரிய இலக்கணமன்றி வினைமுதவியவற்றிற்குரிய இலக்கணமன்றாமாதலானும் 'பெயர்வழித் தம்பொரு டரவரு முருபே' என்றும் 'ஏற்கு மெவ்வகைப் பெயர்க்கு மீறும்' என்றும் வரையறை கூறிப்போந்தமையானும் ஈண்டிடைச்சொல்லுருபேற்குமெனின் மாறுகொளக்கூறலாமாதலானும் சாத்தனதை சாத்தனதால் என்புழிச் சாத்தனது என்பது குழையது கோட்டது என்றும் போலத் துவ்விதிகியும் அகரச்சாரியையும் பெற்று உருபேற்றுநின்ற வினைக்குறிப்புப் பெயராமாதலானும், அன்றியும் உருபேற்புழிப் பெயர்போலச் தனித்துநின்றருபேற்றல் வேண்மொதலானும், அதனை அதனால் என உருபேற்குமெனின் சுட்டுப்பெயர் உருபேற்றதாமன்றி உருபுருபேற்றதன்றாமாதலானும் அது பொருந்தாதென்க. (கசு)

உகசு. நீயிர் நீவிர் நா நெனுவாய்லபெரு.

எ-னின். மேல் 'ஏற்கு மெவ்வகைப் பெயர்க்கும்' என்றமையின் ஏலாப்பெயரு முனவென்றாராதலின் அவற்றுள் இரண்டாவது முதவிய எழுருபுமேலாதன இவையெனவுணர்-ற்று. இ - ள். இம்மூன்று பெயரும் எழுவாய் வேற்றுமையினையன்றி ஏனையேழு வேற்றுமையினையுமேலா. ஏ - று.

எனவே, நீரென்னும் ஈரெழுத்தொருமொழி அதுபோல ஈரெழுத்தொருமொழியாகிய தும்மெனவும் யானென்னும் யகரமுதன் மொழி யகரத்தோடு பிறப்பொத்த அகரமுதன்மொழியாகிய என்னெனவுந் திரித்து ஐம்முதவிய ஆறுருபுமேற்குற்போல நீயிர் நீவிர் நானென்னு மூன்றும் அங்ஙனம் வாராமையின் தும் என் எனத்திரிதலும், அவ்வுருபுகளையேற்றலும் இலவென்பதாயிற்று. (கசு)

உகூடு. அவற்றுள்,—

எழுவா யுருபு திரிபில் பெயரே

வினைபெயர் வினாக்கொள லதன்பய நிலையே.

எ-னின்: நிறுத்த முறையானே பெயர் வேற்றுமைய திலக்க ணமுணர்-ற்று. இ - ள். மேற்கூறிப்போந்த ஏட்டுவேற்றுமையுள், முதல்வேற்றுமையின் உருபாவது திரிபில்லாத பெயரேயாம்; அதன் பொருணிலையாவது வினையையும் பெயரையும் வினாவையுங்கொள வருதலாம். எ - று.

திரிபில்லாமையாவது, உருபும் வினியும் ஏலாது முடிக்குஞ் சொல்லும் நோக்காது ஆ என்றும்போலத் தன்னிலையினிற்றலாம்.

பயனிலையென்றது ஈண்டு முடிக்குஞ் சொல்லன்று, பொரு ணிலையெனவுணர்க. பொருணிலையெனினும், பயனிலையெனினு மொக்கும்.

பொருள் என வாளா கூறாது பொருணிலையென்றதென்னை யெனின்:—ஏனைவேற்றுமையின் பொருள்கட்கெல்லாம் அப்பொ ருண் முதற்கண் நிலைபெறுதலினென்க. கொள வருதலாவது முடி க்குஞ்சொற் கொளவருந் தன்மை.

எனவே, எழுவாய் வேற்றுமையுருபாவது தன்னிலையினிற் கும் பெயரேயென்பது உம், பெயரேயென்றமையான் இதற்கி தென வேறுருபின்றென்பது உம், அதன் பொருளாவது வினைமு தற் பொருண்மையாகத் தன்னைத்தானே வேற்றுமை செய்தலெ ன்பது உம் பெற்றும்.

தன்னைத்தானே வேற்றுமைசெய்தல் “நன்னிலைக்கட் டன்னை நிறுப்பானுந் தன்னை—நிலைகலக்கிக் கீழிடு வானு நிலையினு—மேன் மே லியர்த்தி நிறுப்பானுந் தன்னைத்—தலையாகச் செய்வானுந் தான்.” என்பதனானுமுணர்க.

வினையெனப் பொதுப்படக் கூறினமையின், வினையும் வினை க்குறிப்புமாகிய விகற்பமெல்லாந் கொள்க.

இவ்வாறே ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும் “எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே.” எ-ம். “பொருண்மை சுட்டல் வியங் கோள் வருதல்—வினைநிலை யுரைத்தல் வினாவிற்கீற்றல்—பண் புகொள வருதல் பெயர்கொள வருதலென்—றன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பிய நிலையே.” எ-ம். கூறிய முறைமையும், பொருண்மை சுட்டன் முதலியவாகக் கூறிய ஆறும் இம்முன்றுள் அடங்குமா றுங் காண்க.

உ-ம். ஆவுண்டு என்பது ஒருபொருளின் பண்பு முதலாயின சட்டாது, அப்பொருட்டன்மையது உண்மைத் தன்மையே நிற்க வருதலாம். ஆசெல்க என்பது தானேவலைக் கொள்ள வருதலாம். ஆகிடந்தது என்பது தனது தொழிலினைச் சொல்லவருதலாம். ஆகரிது என்பது தனது பண்பினைத் தான் கொள வருதலாம். வினைக்குறிப்பாதலொப்புண்மையான் ஆவில்லை ஆவல்ல என்னுந் தொடக்கத்துக் குணப்பொருளாவல்லா வினைக்குறிப்புக் கொள வருதலுந் கொள்க. இவையெல்லாம் வினைப்பாற்பட்டன. ஆ பல என்பது தான் பெயரைக்கொண்டு முடிபு வருதலாம், ஆயாது ஆவெவன் என்பன தான் வினாவதற்குப் பொருந்திவருதலாம் எனப் பகுத்துக் காண்க. அங்ஙனம் பகுத்துக் காண்புழி அவிகாரியாய் நின்ற பெயர் இம்முடிக்குஞ் சொற்களை யவாவியகாலத்து அவிகாரியினின்றும் விகாரியாகத் தன்னைத் தானே வேற்றுமை செய்து நின்றமையுங் காண்க. இதனை முதல்வேற்றுமையென்ற தென்னையெனிற் பெயரேயாய் நின்றலானும் வினைமுதற்பொருண்மையைத் தருதலானுமென்க.

இனிப் பயனிலையென்றது முடிக்குஞ்சொல்லெனக் கூறுவாருமுளர். வினைபெயர் வினாக்கொளுமென முற்றுச்சொல்லாற் கூறுது வினைபெயர் வினாக்கொளலெனத் தொழிற்பண்புச் சொல்லாற் கூறுதலானும், இரண்டாம் வேற்றுமை முதலியவற்றிற்கு உருபும் பொருளுங் கூறுதலான் இம்முதல்வேற்றுமைக்கும் உருபும் பொருளுங் கூறவேண்டுமாதலானும், இவ்வெட்டு வேற்றுமைக்கும் முடிக்குஞ் சொல் 'எல்லை யின்னு மதுவும் பெயர்கொளும்—அல்ல வினைகொளும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பிற்கூறுதலானும், ஈண்டுங் கூறிய் கூறியது கூறலாமாகாதலானும், அது பொருந்தாதென்க.

இன்னும் அவருட் சிலர் வினாக்கொளலென்பதற்குச் சாத் தனே எனவினாவிடைச் சொற்களைக் கொள்ளுமென உதாரணங் காட்டுவர். அங்ஙனமாயிற் நெரிநிலை தேற்றமுதலிய பொருடரும் இடைச்சொற்களையுங் கொள்ளுமெனக் கூறல்வேண்டுமாதலானும், இஃகிடைச்சொற் சந்தியன்றி எழுவாய்ச்சந்தியன்றா மாதலானும், அவர்க்குது கருத்தன்றென்க.

இவ்வினைமுதற்பொருள் “பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யிற் றமக்கின்னா—பிற்பகற் றுமே வரும்.” “பெரியவர் கேண்மை பிறை போல நாளும்—வரிசை வரிசையா நந்தும் - வரிசையா—வானூர் மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே—தானே சிறியார். தொடர்பு.”

என்பவற்றுள் இன்ன தாமே வரும் கேண்மை தானே நந்தும் தொடர்பு தானே தேயும் எனச் செயப்படுபொருட்கண்ணும், ஆதித்தன் கற்றீப் பிறப்பித்தான் காற்றுப்பழமுதிர்த்தது என ஏதுவிற்கண்ணும், சாத்தனுண்டான் எனத் தன்வசமென்பதன் கண்ணும், மாடஞ் செயப்பட்டது என வினைமுதலென்று தெரிய ப்படாமல் வினைமுதலாயே நிற்பதாகிய தேரியாநிலைக்கண்ணும், “ஒத்தகிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப” என ஓர்பொருளே ஒருகால் வினைமுதலாயும் ஒருகாற் செயப்படுபொருளாயுநிற்குந் தமொற் றத்தின்கண்ணும், “அறவினையாதெனிற் கொல்லாமை. கோறல்— பிறவினை யெல்லாந் தரும்.” என்பதனுட் கொல்லாமை அறவினை யெல்லாந் தரும் கோறல் பிறவினையெல்லாந் தரும் எனத் தொழி ற்பெயர்க்கண்ணும், கண்காணும் செவிகேட்கும் எனக் கருவியின் கண்ணும், குன்று குவட்டைத் தாங்கும் தூண் போதிகையைத் தொட்டது என இடத்தின்கண்ணும், “இரப்பவ ரென்பெறினுங் கொள்வர்” எனக் கொள்பவன்கண்ணும் வருமெனவும், தாய் மக வுக்கூட்டினாள் ஆரியன் மாணுக்கனைப் படிப்பித்தான் தலைவன் மலைவியைப் புல்லினான் என “இருவினைமுதலா லொருவினை யும் முள” எனவும், அரசன்மேற்செய்தீான் தச்சன்மேற்செய்தான் சாத்தனுறங்கினான் என “ஏவுதலியற்றுதலிவையின்வேறுதல் என வினைமுதன் மூவகையாம்” எனவுங் கொள்க. இவையெல்லாம் உரையிற்கோடலென்னுந் தந்திரவுத்தி. இவ்வாறு பிறவருவனவு மன்ன. (௩௮)

௨௯௯. இரண்டா வதனுரு பையே யதன்பொருள்
ஆக்க லழித்த லடைத னீத்தல்
ஒத்த லுடையை யாதி யாகும்.

எ-னின். இரண்டாம் வேற்றுமையிலக்கணமுணர்-ற்று. இ - ள். இரண்டாம் வேற்றுமையினதுருபுமேற்கூறிய ஐயுருபொ ன்றுமே; அதன் பொருள்களாவன தன்னையெற்ற பெயர்ப்பொ ருளை ஆக்கப்படுபொருளாகவும் அழிக்கப்படுபொருளாகவும் அடை யப்படுபொருளாகவுந் துறக்கப்படுபொருளாகவும் ஒக்கப்படு பொ ருளாகவும் உடைமைப் பொருளாகவும் இவைபோல்வன பிறவாக வும் வேற்றுமை செய்தலாம். எ - று.

சீண்டுத் தந்துரைத்தனவெல்லாம் மேற்போந்த ‘ஏற்குமெவ் வகை’ என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கியைய வந்தவிசையெச்சம். மேல் வருவனவுமன்ன.

வ-று. குடத்தை வளைந்தான் உடைத்தான் அடைந்தான் துறந்தான் ஒத்தான் உடையான் என வரும். குடத்தையொத்தான் என்புழிச் சுதந்திரமின்றியொழுக்கினென்பது பொருள்.

ஆகியென்றமையான் இவ்வாறு செயப்படுபொருளாக வேற்றுமை செய்தலெல்லாங் கொள்க.

ஒருவன் ஓர்வினை செய்ய அதனற்றேன்றிய பொருள் யாது அது செயப்படுபொருளென்பதாம். ஒருவன் ஓர்வினை செய்யத் தொழிற்படு பொருள் யாது அது செயப்படுபொருளெனினும் அமையும். செயப்படுபொருள், செய்பொருள், கருமம், காரியம் என்பன ஒருபொருட் கிளவி.

அழித்தன் முதலிய வினை செய்தவழித் தோன்றிய காரியங்கள் என்னையெனின்:—அழிபொருளாதன் முதலியனவுந் குறிப்புவினையுள் ஒன்றையுடையனாகிய காலத்து அஃதுடைமையாதலுமாம். பிறவுமன்ன.

இச்செயப்படுபொருள் கருத்துண்டாதல், கருத்தின்றாதல், இருமையுமாதல், ஈருருபிணைதல், கருத்தாவாதல், அகநிலையாதல், தெரிநிலை என இவை முதலியனவாகியும் வருமெனக்கொள்க. இவற்றிற்கு உதாரணம்: சோற்றையுண்டான். எ-ம். சோற்றைக் குழைத்தான். எ-ம். ஏறும்பை மிதித்து வழியைச் சென்றான் பசும்புல்லை மிதித்துப் பலவூரையடைந்தான் தூளொடு கூழையுண்டான் நஞ்சினைக் கலந்த பாலைக் குடித்தான் கத்தரிக்காயையும் புழுவையுந் கறித்தான் பதரையு நெல்லையும் பணத்திற்குக் கொண்டான். எ-ம். ஆரியனை ஐயுற்ற பொருளை வினாவினான். எ-ம். பசுவினைப் பாவினைக் கறந்தான் யானையைக் கோட்டைக் குறைத்தான் [பசுவினது யானையது என்பனபோல ஆரியனது என வாராமைபற்றி இங்ஙனம் ஈருருபிணைதல் இருவகைப்பட்டன.] எ-ம். தன்னைப் புகழ்ந்தான் தன்னைக் குத்தினான் தன்னைப் பேணி னான் தன்னைக் காதலித்தான். எ-ம். வருதலைச் செய்தான். எ-ம். மாடஞ் செயப்பட்டது. எ-ம். முறையே காண்க.

தெரிநிலையாவது வினைமுதலுருபேற்றுஞ் செயப்படுபொருளையெனத் தெரியகிறல். எயிலையிழைத்தான் பொருளைப் பெற்றான் கயிற்றை யறுத்தான் என முறையே இயற்றப்படுதலும் எய்தப்படுதலும் வேறுபடுக்கப்படுதலு முதலியன அவற்றுள்ளே அடங்கும். முதலியனவென்றதனால், ஆரியன் மாணுக்கையூர்க்குப் போக்கினான் தாய் மகனையூர்க்குப் போக்கினான் என்புழி, மாணுக்கன் மகள் என்னும் இருவரும், போதலாலே வினைமுதலாயும்,

ஏவப்படுதலாற் செயப்படுபொருளாயும், ஏவுவித்துக்கொள்ளுதலால் ஏவுதற்கருத்தாவாயும், ஏவப்போதலால் இயற்றுதற்கருத்தாவாயும் வந்தன.

இவ்வேற்றுமை தன்பெயர்ப்பொருளை மேற்போந்த கருத்த னூலாகிய காரியமாக்குதலின் இரண்டாம் வேற்றுமையெனப் பட்டது. (௧௯)

௨௬௭. மூன்றா வதனுரு பாலா னோடொடு
கருவி கருத்தா வுடனிகழ் வதன்பொருள்.

எ-னின். மூன்றாம் வேற்றுமையதிலக்கணமுணர்-ற்று.இ-ள். மூன்றாம் வேற்றுமையினுருபு மேற் கூறிய ஆலேயன்றி ஆனும் ஓடும் ஒடுவுமாம்; அவற்றின் பொருள்களாவன தம்மையேற்ற பெயர்ப்பொருளைக் கருவியாகவும் ஏதுப்பொருட்டாகிய கருத்தாவாகவும் உடனிகழ்வதாகவும் வேற்றுமை செய்தலாம். எ - று.

மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருளாதலின் ஏதுப்பொருட்டாகிய கருத்தாவென்றும், அதன் பொருளென்பது தொகுதியொருமையாதலின் அதற்கு அவற்றின் கொருளென்றும், பொருள் கூறிலும்.

கருவி காரணம் ஏது நிமித்தமென்பன வேறுபொருட்களிலியாயும் ஒருபொருட்களிலியாயும் வருதலின், காரணமூன்றனுண் முதற்காரணம் துணைக்காரணமென்னும் இரண்டனையுங் கருவியென்றும், ஏவுதற்கருத்தாவும் இயற்றுதற்கருத்தாவாகிய நிமித்த காரணமிரண்டனையுங் கருத்தாவென்றுங் கூறினார். வணந்தானென்புழிக் குடமாகிய காரியத்திற்கு அதுவதுவாகிய மண் முதற்காரணம், குலாலனதறிவும் அந்தக்கரணமும் முதலிய ஞாபகக்கருவியுந் தண்டசக்கர முதலிய காரகக்கருவியும் அம்முதற்காரணத்துக்குத் துணையாய் நின்று காரியத்தைத் தீருதலிற் துணைக்காரணம். குலாலனியித்தமாக அக்காரியந் தோன்றுதலின் அவனியித்தகாரணம். ஞாபகக்கருவியென்பது அறிதற்கருவி. காரகக்கருவியென்பது செய்தற்கருவி. நடந்தான் என்புழிக் குடம்போல்வதோர் காரியமின்றேனும் நடத்தலைச் செய்தானென்பது பொருளாதலின் நடத்தல் காரியம். அவயவத்தாற் பல வேறுவகைப்பட்ட குடமுதலிய கலன்களிற் பொதுமையினிற்கும் மண்போல் பல வேறுவகைப்பட்ட வினைகளிற் பொதுமையினிற்குந் தொழில் நடத்தற்கு முதற்காரணம். அறிவுங் காலமுதலியன துணைக்காரணம். வினை முதல் நிமித்தகாரணம். பிறவுமன்ன.

வ-று. அறிவாலாக்கிய காட்சி அறிவாலாகிய காட்சி என்புழி ஆலுருபு பெயர்ப்பொருளை ஞாபகமுதற்கருவியாக வேற்றுமை செய்தது. கண்ணாலாக்கிய காட்சி கண்ணாலாகிய காட்சி என்புழி ஞாபகத்துணைக்கருவியாக வேற்றுமைசெய்தது. காட்சியென்றது காட்சியுணர்வை. மண்ணாலாக்கிய குடம் மண்ணாலாகிய குடம் என்புழிக் காரகமுதற்கருவியாக வேற்றுமை செய்தது. திரிகையாலாக்கிய குடம் திரிகையாலாகிய குடம் என்புழிக் காரகத்துணைக்கருவியாக வேற்றுமை செய்தது. இங்ஙனம் ஆக்குதற்கு வினைமுதல் அறிவனுந் குலாவுனுமாம். ஆக்கு வு வினைமுதல் காட்சியுணர்வுந் குடமுமாம். இக்காட்சியுணர்வுந் குடமும் வினைமுதலாகிய காலத்து இக்கருவிகள் ஏதுப்பொருளவாய் நின்றன. அரசனாலாகிய தேவகுலம் தச்சனாலாகிய தேவகுலம் என்புழி முறையே ஏதுப்பொருளவாகிய ஏவுதற் கருத்தாவாகவும் இயற்றுந் கருத்தாவாகவும் வேற்றுமை செய்தது. ஆக்கிய தேவகுலமென வரின் மூன்றாமுருபேலாவாய் அரசனுந் தச்சனும் எழுவாயாம். இஃது எழுவாய்க்கண்வருந் கருத்தாவிற்கும் இவ்வேற்றுமைக்கண் வருந் கருத்தாவிற்குந் தம்முள் வேற்றுமையென்க. “தூங்கு கையா லோங்கு நடைய” “உறழ்மணியாலுயர்மருப்பின” “பண்டறியேன் கூற்றென் பதனை யினியறிந்தேன்-பெண்டகையார் பேரமர்க் கட்டு.” என்புழி உடனிகழ்வதாக வேற்றுமை செய்தது. ஆலுருபையும் இவ்வாறேயொட்டிக் காண்க. “நாவீர் நிருந்த கலைமா மகளோடு நன்பொம்—பூவீர் நிருந்த திருமாமகள் புல்ல நாளும்” எ-ம். “மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் றவத்தொடு—தானஞ்செய் வாரிற் றலை.” எ-ம். முறையே ஒடும் ஒடுவும் உடனிகழ்வதாக்கின. ஏற்புழிக்கோடலான் இவ்விரண்டுபிற்கும் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளொன்றுமே கொள்க.

இங்ஙனம் வருந் கருத்தா ஏதுப்பொருட்டாய் வருதலின் விதந்துகூறாது கருவியின்பாற் படுத்தினும் அமையுமென்பது தோன்ற, இவ்வுருபிற்குச் சிறந்த கருவிப்பொருளை முற்கூறினார்.

இக்கருவிப்பொருள் அகக்கருவி புறக்கருவி ஒற்றுமைக்கருவியென மூன்றாயும் வருமெனக் கொள்க. அவையாவன மனத்தானினைத்தான் வாளால்வெட்டினான் அறிவாலறிந்தான் என முறையே காண்க.

இரண்டாம்வேற்றுமைப்பொருளாகிய காரியத்திற்கு வேண்டும் கருவிப்பொருளைத் தருதலின் இது மூன்றாம்வேற்றுமையெனப்பட்டது. “ஆலு மாணு மோடு மொடுவுஞ்—சாறு மூன்றும்

வேற்றுமைக் கதுவே—செய்வோன் காரணஞ் செயத்தகு தூருவி—
யெய்திய தொழின்முத லியைபுட னதன் பொருள்.” என்றார் ஆசிரியரகத்தியனாருமென்க. முதற்காரணத்தைக் காரணமென்றும்
எவற்கருத்தாவைத் தொழின்முதலென்றும் விதந்து கூறினாராத
லின் இங்ஙனம் பொருள் ஐந்தாயின. (சு0)

உகஅ. நான்கா வதற்குரு பாகுங் குவ்வே

கொடைபகை நேர்ச்சி தகவது வாதல்

பொருட்டுமுறையாதிழிநிதற்கிதெனல்பொருளே

எ-னின். நான்காம்வேற்றுமையிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள்.
நான்காம்வேற்றுமைக்குருபு மேற்கூறிய குவ்வொன்றுமேயாம்; அத
ன்பொருளாவது கொடையும், பகையும், நேர்ச்சியும், தகவும், அது
வாதலும், பொருட்டும், முறையும் முதலான பொருடோன்றப்
புணரும் புணர்ச்சிக்கண் இதற்கிதென அங்ஙனம் வருதற்குரிய
எப்பொருளினையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் பொருளாகத் தன்னையே
ற்ற பெயர்ப்பொருளை வேற்றுமை செய்தலாம். எ - று.

இதற்கிதென்றமையான் ஏற்றுக்கொள்ளும் பொருளென்பது
பெற்றும்.

வ-று. “இரப்பார்க்கொன் றீவார்மே னிற்கும் புகழ்” என்பது
கொடை. பிணிக்கு மருந்து என்பது பகை. விளக்கிற்கெண்
ணைய் என்பது நேர்ச்சி. நட்பென்பதுமிது. அருங்கலமுலகின்
மிக்கவரசர்க்கேயுரிய என்பது தகுதி. ஆடைக்கு தூல் என்பது
அதுவாதல். கூழிற்குக் குற்றேவல் செய்யும் என்பது பொருட்டு.
சாத்தற்கு மகன் என்பது முகூற.

ஆதியென்றமையானே கைக்கியாப்புடையது கடகம் என்
னும் யாப்புடைமை முதலியவாய் இதற்கிதென்பது பட வருவன
வெல்லாக் கொள்க. இவற்றுள் ஏற்றுக்கொள்ளும் பொருளாக
வேற்றுமை செய்தல் காண்க. இவ்வேற்றுக்கோடற்பொருள்,
கேளாதேற்றல், கேட்டேயேற்றல், ஏலாதேற்றல், ஈவோனேற்றல்,
உயர்ந்தோனேற்றல், இழிந்தோனேற்றல், ஒப்போனேற்றல், உண
ர்வின்மேற்றல், விருப்பாயேற்றல், வெறுப்பாயேற்றல் என இவை
முதலாகப் பலவுமாமெனக் கொள்க.

உ-ம். ஆவிற்கு நீர் விட்டான். எ-ம். வறியார்க்கீந்தான். எ-ம்.
மாணக்கனுக்கறிவைக் கொடுத்தான். எ-ம். தனக்குச் சோறிட்
டான் தனக் கரிசி கொடுத்தான். “அருமறை சோரு மழிவிலான்

செய்யுழ்—பெருமிறை தானே தனக்கு” எ-ம். அரனுக்குக் கண்ணலர் கொடுத்தானரி. எ-ம். அரிக்குச் சக்கரங்கொடுத்தானரன். எ-ம். சோழற்கு விருந்து கொடுத்தான் சேரன். எ-ம். சோற்றிற்கு நெய் விட்டான் கீர்க்கு வாசமுட்டினான் வானிற்குறை வழங்கினான் தண்டிற்குத் தங்கங் கட்டினான் சுவர்க்குச் சித்திரமெழுதினான். எ-ம். மாணுக்கனுக்குக்கசையடி கொடுத்தானரியன். எ-ம். கள்ளனுக்குக் கசையடி கொடுத்தானரசன். எ-ம். முறையே காண்க.

முதலென்றதனால், மருகனுக்கு மகட்கொடுத்தான் என்பது வழக்கு. மகனுக்கரசு கொடுத்தான் என்பது உரிமை. அரசர்க்குத் திறை கொடுத்தான் என்பது 'அச்சம். தந்தைதாய்க்குத் திதி கொடுத்தான் என்பது பாவனை எனவும் வரும்.

ஒருவன் ஓர்காரியத்தை ஒருகருவியாற் செய்தல் அக்காரியந் தனக்கேனும் பிறர்க்கேனும் உதவுதற்பொருட்டன்றி வீண்காரியஞ் செய்யாளுதலின், இஃதும்முறையானே நான்காம் வேற்றுமை யெனப்பட்டது. (சுக)

உசுக. ஐந்தா வதனுரு பில்லு மின்னும்

நீங்கலொப் பெல்லை யேதுப் பொருளே.

எ-னின். ஐந்தாம் வேற்றுமையதிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். ஐந்தாம் வேற்றுமையினுருபாவன இல்லும் மேற்கூறிய இன்னுமாம்; அவற்றின் பொருளாவன நீங்கற்பொருளாகவும் உவமைப் பொருளாகவும் எல்லைப்பொருளாகவும் ஏதுப்பொருளாகவும் தம்மையேற்ற பெயர்ப்பொருளை வேற்றுமை செய்தலாம். எ - று.

ஏதுப்பொருள் மூன்றாம் வேற்றுமைக்கன்றி இதற்கு அத் துணைச்சிறப்பின்மையிற் பிற்கூறப்பட்டது.

வ-று. தமரிற்றீர்த்தானிவன் வரையின்வீழருவி “தலையி னிழிந்த மயிரினையர் மார்தர்—நிலையினிழிந்தக் கடை.” எ-ம். அரசரிற் பெரியரந்தணர் ஆவினிழிந்தது மேகி. எ-ம். வருவழி இன்னுருபு நீங்குதற்பொருளவாக வேற்றுமை செய்தது. பாலின் வெளிது கொக்கு காக்கையிற் கரிதுகளம்பழம் நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மை என்பனவும் ஒப்புமை கருதாது உயர்வுந் தாழ்வுந் கருதியவழி நீங்குதற்பொருளவாம்.

இந்நீக்கப்பொருள் நிலத்தினை இயங்குதினை பண்பாதியின் வருமெனவுங் கொள்க. அவையாவன மலையினிழிந்தான். எ-ம்.

யானையினிழந்தான். எ-ம். சிறுமையினிங்கிய. எ-ம். வரும். ஆகியென்றமையால், “சூழப்பிறந்து சூற்றத்தி னீங்கி” “ஐயத்தினீங்கி” என வருமெனவுங் கொள்க. இவ்வலககணததான் முன்னர்க் காட்டிய உதாரணங்களையும் உய்த்துணர்ந்து கொள்க. “நிறல்வே னுதியிற்பூத்த கேணி” “பொன்னிற் பிதிர்த் பொறிகுணங் கிளமுலை” என்புழி உவமைப்பொருளாக வேற்றுமை செய்தது. கருவூரின் கிழக்கு மருவூரின் மேற்குச் சோனாடு என்புழி எல்லைப்பொருளாக வேற்றுமை செய்தது. தோட்டிற்செய்த கொடிஞ்சி நெடுநகர் அறிவிற் பெரியன் என்புழி ஐதப்பொருளாக வேற்றுமை செய்தது. இல்லுருபினையும் இவ்வாதேயொட்டிக்காண்க.

இங்ஙனங் கூறவே எல்லாப்பொருளையும் இதனினிற்றிதென விகற்பித்துணர்தற்கு வருவன இவ்வுருபென்பதாயிற்று. ஆகவே நான்காம்வேற்றுமைப்பொருளாகிய கொள்வோனையும் கொடைப்பொருளினையும் இவ்வாறு விகற்பித்துணர்ந்தல்லது கொடுத்தல் கூடாமையின் இஃதெந்தாம் வேற்றுமையெனப்பட்டது. (சஉ)

௩௦௦. ஆற நொருமைக் கதுவு மாதுவும்
பன்மைக் கவ்வு முருபாம் பண்புறுப்
பொன்றன் கூட்டம் பலவி னீட்டந்
திரிபி னுக்க மாந்தந் கிழமையும்
பிறிதின் கிழமையும் பேணுதல்பொருளே.

எ-னின். ஆறும் வேற்றுமையதிலக்கணமுண்ர்-ற்று. இ - ள். ஆறும்வேற்றுமையினது ஒருமைப்பொருண்மைக்கு மேற்கூறிய அதுவென்பதேயன்றி ஆதுவென்பதும் பன்மைப்பொருண்மைக்கு அகரமும் உருபாம்; அவற்றின் பொருளாவன குணமுந் தொழிலுமாகிய பண்புஞ் சினையும் ஒருபொருட்கூட்டமும் பலபொருட்கூட்டமும், ஒன்றுதிரிந் தொன்றானதுமாகிய ஐந்து தற்கிழமைப் பொருளினையும் பிறிதின்கிழமைப்பொருளினையு முடையதாகத் தம்மையேற்ற பெயர்ப்பொருளை வேற்றுமைசெய்தலாம். எ - று.

கிழமையென்பது ஆகுபெயர்.

வ-று. நிலத்ததகலம் சாத்தனதியல்பு சாத்தனது நன்மை சாத்தனதிருக்கை சாத்தனது நிலை சாத்தனது வரவு கபிலரது பாட்டு. எ-ம். சாத்தனது கை சாத்தனது கால். எ-ம். மாந்தரது தொகுதி நெல்லது குப்பை. எ-ம். படையது தொகை விலங்கின திட்டம். எ-ம். நெல்லினது பொரி கோட்டது தூறு. எ-ம். ஐவகைத் தற்கிழமையும் முறையே வந்தன. ஒன்றன்கூட்டத் தற்கி

முமை மாறிக் குப்பையது நெல் என வரின் உறுப்புத் தற்கிழமை. பலவீனீட்டம் மாறி நிற்பினுமது. சாத்தனதாடை சாத்தனது பிள்ளை எனப் பிரிதின் கிழமை வந்தன. பாட்டென்பது வரிவடிவை நோக்கிய காலத்துப் பிரிதின் கிழமையாம். எழுதுகை தனது தாள் எழுது நிலம் தனதெயில் என ஆதுருபோடும் என கைகள் தன தாள்கள் என யாணைகள் தன தாணைகள் என அகரவுரு போடுமொட்டுக.

சாத்தனதாடை என்புழிச் சாத்தனது கையென்றும் போலாது ஆடைக்குச் சாத்தன் டீறிதாதலின் அப்பிரிதினது கிழமை பிரிதின்கிழமை யெனப்பட்டது.

அஃறிணையொருமை பன்மைகட்டு இயைந்த உருபு இங்ஙனங் கூறவே, உயர்திணையொருமை பன்மையாகிய கிழமைப் பொருட்டு இவ்வுருபுகளேலாவென்பது பெற்றும். அவை வருங்கால் அவனுடைய விற்றலி அவனுடைய விற்றலியர் என மூன்று சொல்லாய் இரண்டு சந்தியாய் முன்னது எழுவாய்ச்சந்தியும் பின்னது பெயரச்சக்குறிப்புச் சந்தியுமாமென்க. அவன் விற்றலி என்புழி உடையவென்பது இசையெச்சம். சாத்தனுடையவியல்பு சாத்தனுடைய கை என்றற்றொடக்கத்தனவுமன்ன. இவற்றை ஆறும் வேற்றுமைச் சந்தியென்றும் உடையவென்பதனைச் சொல்லுருபென்றும் கூறுவாருமுளர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் உயர்திணையொருமை பன்மைகட்டு இவ்வுருபுகளேலாவென்பது நூதி “அதுவென் வேற்றுமை யுயர்திணைத் தொகைவயி—னதுவெ னுருபுகெடக் குகரம் வருமே.” என்றார்.

இவ்வாரும் வேற்றுமைப்பொருளாகிய குறைப்பொருள் ஒற்றுமை வேற்றுமையெனவுரைக்கப்படும் எனவும், அவற்றுள் ஒற்றுமையாவதோர் பொருளேயாகும் எனவும், வேற்றுமையாவது ஒன்றாய்த் தோன்றல் உரிமையாய்த் தோன்றல் வேறாய்த் தோன்றல் என மூவகைப்படும் எனவும், அம்மூவகையுள் ஒன்றாய்த் தோன்றல் ஒன்றன் கூட்டம் பலவீனீட்டம் திரிபினாக்கம் சினை குணத் தொழில் என அறுவகைப்படும் எனவும், உரிமையாய்த் தோன்றல் பொருள் இடம் காலம் இருவகைதூல் என ஐவகைப்படும் எனவும், வேறாய்த் தோன்றல் வேறிடத்துஞ் செலு நிலைமையிலுடைமைகள் பலவுமாகும் எனவுங் கொள்ளப்படும்.

உ-ம். என்னுயிர் இராருத்தலை என்றும்போல்வன ஒற்றுமை வேற்றுமை வகையுள் ஒன்றாய்த் தோன்றலுக்குதாரணம் முன்னர் ஐவகைத் தற்கிழமைக்குக் காட்டியனவேயாம். உரிமையாய்த் தோ

ன்றலுக்குதாரணம்: முருகனது வேல் முருகனது குறிஞ்சி வெள்ளியதாட்சி சம்பந்தனது தமிழ் சம்பந்தனது பின்னத்தமிழ் என முறையே காண்க. வேறாய்த் தோன்றலுக்குதாரணம்: சாத்தனது பசு சாத்தனது சோறு சாத்தனது பொன் என வரும். இவை முன்னொருவர்க் குரிமையாயும் பின் வேறொருவர்க்குரிமையாயும் வருதலின் நிலைமையிலுடைமையாயின. இம்மூவகை வேற்றுமையை வடநூலார் தூற்றொரு பேதமாக்குவர்.

மேற்போந்த கொள்வோனையும் கொடைப்பொருளினையும் இதனினிற்றிதுவென விகற்பித்துணர்ந்து கொடுத்தல் இவ்விருகிழமைப்பொருளுடையோர் செயலென்பது தோன்ற இஃதாரும்வேற்றுமையெனப்பட்டது. “ஆற னுருபே யதுவா தவ்வும்—வேறென்றுமையதைத் தனக்குரி யதையென—விருபாற் கிழமையின் மருவுற வருமே.” என்னார் ஆசிரியர் அகத்தியனொருமென்க. (சுஉ)

௩௦௧. ஏழ னுருபுகண் ணாதி யாகும்

பொருண்முத லாறு மோரிரு கிழமையின்

இடனாய் நிற்க லிதன்பொரு ளென்ப.

எ-னின். ஏழாம்வேற்றுமையதிலக்கணமுணர்-ற்று. இ - ன். ஏழாம்வேற்றுமையினுருபு மேற்கூறிய கண்ணேயன்றி அஃதாதி யாய பிறவுமாம்; இவற்றின் பொருளாவன தம்மையேற்ற பெயர்ப் பொருளாகிய பொருளாகியாறும் மேற்போந்த^௧ இருகிழமைப்பொருட்கும் இடமாகி நிற்க அவற்றினை வேற்றுமை செய்தலாமென்று சொல்லுவர் புலவர். எ - று.

இடப்பொருளேயன்றி ஏனையென்று பொருளும் ஈண்டிடனாய் நிற்கலிற் பொருண்முதலாறுமென்றும், வினை வரினும் அவ்வினைமுதல் இவ்விருகிழமையின்பாற்படுமாதலிற் கிழமையினிடனென்றுங் கூறினார்.

ஈண்டு இதுவென்றதுஉந் தொகுதியொருமை.

வ-று. மணியின்கண்ணி மணியின்கணிருத்ததொளி. எ-ம். பனியின்கணன்றில் பனியின்கணிருத்ததன்றில். எ-ம். இருகிழமைக்கும்பொருளிடமாயிற்று. ஊரின் கணில்லம் ஊரின் கணிருத்ததில்லம். எ-ம். ஆகாயத்தின்கட் பருந்து ஆகாயத்தின்கட் பறத்தது பருந்து. எ-ம். இடமிடமாயிற்று. நாளின்கணுழிகை நாளின்கண்வந்தது நாழிகை. எ-ம். வேனிற்கட் பாகிரி வேனிற்கட் பூத்தது பாகிரி. எ-ம். காலமிடமாயிற்று. கையின்கண் விரல் கையின்கணிருத்தது விரல். எ-ம். கையின்கட் கடகம் கையின்கட் கிடந்தது கட

கம், எ-ம், சிணையிடமாயிற்று; கறுப்பின்கணமுரு கறுப்பின்கணிநு
ந்ததமுரு. எ-ம். இளமையின்கட் செல்வம் இளமையின்கணிநுந்தது
செல்வம். எ-ம். குணமிடமாயிற்று. ஆடற்கட்சதி ஆடற்கணிகழ்ந்
தது சதி. எ-ம். ஆடற்கட்பாட்டு ஆடற்கட் பாடப்பட்டதுபாட்டு.
எ-ம். தொழிலிடமாயிற்று. ஆகியென்றமையான் வருமுருபுகள்
வருஞ் சூத்திரத்தாற் கூறுபவாகலின், அவையநனங் காட்டுதும்.

இது பெயர்ப்பொருளை மேற்போந்த இருவிழைப்பொருள்
கட்கும் இடமாக வேற்றுமை செய்தலின் ஏழாம் வேற்றுமையெ
னப்பட்டது.

இவ்விடவேற்றுமைப்பொருள் உரிமை இருவகையோரிடம்
எங்கும் என நான்கென்றே சிவாசியம்புவர். அவற்றிற்கு உதார
ணம்: நிலத்தின்கட்டேரோடுகின்றது கடற்கணுவாயோடுகின்றது
ஆகாயத்தின்கட் பருந்துபறந்தது காட்டின்கட் புலி வாழ்ந்தது.
எ-ம். மதிக்கண் மறுகையின்கண் விரல் குன்றின்கட் குவடு நெற்
றியின்கண் விழி ஆண்டின்கணிநுது நாளின்கண் வைகறை. எ-ம்.
ஊர்க்கணிநுந்தான் ஷேர்க்கணிநுந்தான். எ-ம். மணியின்கணொளி
உயிரின்கணுணர்வுமாவின்கட்குவை நெய் தீயின்கட்டு நீரின்கட்
சேதம். எ-ம். முறையே காண்க. இவையெல்லாம் முற்கூறியவற்
றுள் அடங்கும்.

இனி கூட்டமுள்ளாவிடம் மூவகைப்படும், கூட்டிப்பிரித்தல்,
பிரித்துக்கூட்டல், இருவரின் முடியும் ஒருவினைத்தொழிற்பெயர்
என. அவையாவன 'உடையானரசருளேறு' 'அவற்றுள், அ இ உ
எ ஒக்கறில்' எ-ம். 'வாணறையுந் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்'
'மற்றையான் செத்தாருள் வைக்கப்படுக.' எ-ம். 'புல்லிவிடாஅப்
புலவியுட்டேன்றும்' தட்டுப்புடைக்கண் வந்தான் புல்லுதற்கண்
வேர்வை வந்தது பொருதற்கண் மழைபெய்தது குதாடற்கட்டீக்
கம் வந்தது. எ-ம். முறையேகாண்க. (சச)

௩௦௨. கண்கூல் கடையிடை தலைவாய் திசைவயின்
முன்சார் வலமிட மேல்கீழ் புடைமுதல்
பின்பா டனேதே முழைவழி யுழியுளி
உள்ளகம் புறமில் லிடப்பொரு ளுருபே.

எ-னின். மேற் 'கண்ணாதி' என்றார் அவை இவையென்பது
ணர்-ற்று. இ - ள். இங்ஙனங் கண்முதலாக இல்லீறாக எண்ணப்
பட்ட இருபத்தெட்டும் இடப்பொருளாக வேற்றுமைசெய்யும்
உருபுகளாம். எ - று.

தொடர்பு தோன்றக் கண்ணுருபை ஈண்டும் அறுவதித்தார்.

வ-று. ஊர்க்காணிவந்த பொதும்பருள், வேலின்கடை மணி போற் நிண்ணியான், நல்லாரிடைப் புக்கு, வலைத்தலை மானன்ன நோக்கியர், குரகடல்வாயமுதன்கோ, தேர்த்திசையிருந்தான், அவர்வயிற் செல்லாய், கற்றார்முற்றேன்றா கழிவிரக்கம், காட்டுச் சாரோடுங் குறுமுயால், காழ்வரை நிலலாக் னிறன்னான் கைவ லத் தியாழ் வரை நின்றது, இல்லிடப்பரத்தை, தன்மேற் கடுவரை நீரிற் கடுத்துவரக்கண்டும், பிண்டிக்கண்ணர் நிழற்கீ மெந்தமடி கள், கடைப்புடை கொள்ளிய நீர், சுரன்முதல் வந்தவுரன்மாய் மாலை, காதலிபின் சென்றதம்ம, நம்பாடணையாதநான், கல்லளைச் சுனைநீர் கையிலுண்மையான், தேடிக்குரியவை கோடாய் தேத்து, அவனுழை வந்தான், நின்றதோர்நறவேங்கை நிழல்வழியசைந்த ன்ன, உறையுழியோலைபோல, குயில்சேர் குளிர்காவுளிசேர் புறையும், முல்லைங்குவட்டுள் வாழும், பழன்சாராப் பண்பில்சொற் பல் லாரகத்து, செல்லுமென்னுயிர்ப்புறத்திறுத்த மருண்மலை, ஊரிவி ருந்தார் என இவை, பலதிறத்தனபோலுமேனும் அவையாகாது ஒரு திறத்தனவாய்க் கண்ணுருபின் பரியாயவருபாய் வருதல் காண்க.

இனிச் கண் காண் முதலியன இடவிகற்பங்களை யுணர்த்தின் ஒருதிறத்தவாகிய உருபாகாது பலதிறத்தவாகிய இடங்களை யுணர் த்தும் பெயராகி, கண்ணகன் ஞாலம் கடைநூள். இடைச்சுரம் தலையாயார் தென்றிசை என்றற்றொடக்கத்தனவாய் வருதல் கா ண்க. மணியின்கண்ணி என்புழிக் கண்ணென்பது பெயராயின் மணியினதிடத்தொனியென்பது பொருளாய் மூன்று சொல்லாய் இரண்டு சந்தியாமென்க. எனையவுமன்ன.

இனிப் பெயர்முதலாகக் கூறிய ஏழுருபுகளுந் தமக்குரிய பொருளல்லனவற்றையும் உணர்த்துமெனக் கொள்வர். அவையா வன மாடஞ்செயப்பட்டது என்புழி வினைமுதலன்றிச் செயப்படு பொருளுமுணர்த்திற்று. வீட்டை விரும்பினான் என்புழிச் செய ப்படுபொருளையன்றி வேறுபொருளை விளக்கிற்று. மலையொடு பொருத மால்யானை தொடி யொடு தொல்கவின் வாடிய தோள் பாலொடு தேன்கலந்தற்றே மதியோடொக்கு முகம் விலங்கொடு மக்களினையர் எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல் என்புழிக் கருவு கரு த்தா உடனிகழ்வதன்றி, வினையின்மை வேறுவினை மயக்கம் ஒப்பு ஒப்பலொப்பு ஒற்றுமை எனப் பல பொருளுமுணர்த்தின. சோற் றிற்கிளி கூழிற்குக் குற்றேவல் பூவிற்குப் போனான் உணற்கு வந் தான் யிணிக்கு மருந்து உணற்குக் கருவி கை என்புழிக், கொள்

வோனை விட்டு ஆதிகாரணகாரியம் நிமித்தகாரணகாரியம் இருவகைப்பெயர்ப்பின் வினையெச்சம் இருவகைப்பெயர்ப்பின் பெயரெச்சம் எனப்பலபொருளுமுணர்த்தின. பித்தநிற் பேதையாரிவ் வேங்கடத்தின் நெற்கு குமரியின் வடக்கு வாணிகத்தினையினுன் காக்கையிற் கரிது களம்பழம் என்புழி ஒப்பு எல்லை ஏது ஒப்பின்மை எனப் பலபொருளுமுணர்த்தின. வாளது வெட்டு என்புழிக் குறையெயன்றி வேறுபொருளு முணர்த்திற்று. அறிவின்கட்டிரிபு என்புழி இடமேயன்றி வேறுபொருளுமுணர்த்திற்று எனக் கூறுவர். அவையெல்லாம் இவ்வாசிரியர் கூறியவற்றுட் சில வருமாறும் எனையவற்றை இலக்கியங்களுள்ளுங் காண்க. (௧௫)

௩௦௩. எட்ட னுருபே ரீயய்துபெய ரீற்றின்
நிரிபு குன்றன் மிகுத லியல்பயற்
நிரிபு மாம்பொருள் படர்க்கை யோரைத்
தன்முக மாகத் தானழைப் பதுவே.

எ-லின். எட்டாம் வேற்றுமையதிலக்கணமுணர்-ற்று.இ-ள். எட்டாம் வேற்றுமையாகிய விளிக்கு வேறுருபின்று அவ்விளியடைந்த பெயரீற்றின்றிரிபும், கேடும், மிகுதலும், இயல்பும், ஈற்றயனின்றதன்றிரிபுமே உருபாம்; இவற்றின் பொருளாவன இவற்றினையேற்ற படர்க்கைப்பெயர்ப்பொருளை ஒருவன் தனக்கெதிர்முகமாக அழைக்கப்படுவதாக வேற்றுமைசெய்தலாம். எ - று.

எய்துபெயரீற்றினென்றமையான் வேறுருபின்றென்பது இசையெச்சமாய் நின்றது.

இயல்பென்றமையான் இவ்வியல்பாய விளியுருபிற்கும் எழுவாயுருபிற்குஞ் சொல்லீான் வேற்றுமையின்றேனும் பொருளான் வேற்றுமையுண்டென்பது உம், படர்க்கையோரையெனவே 'ஒரு மொழியொழிதன் னினங்கொளற் றுரித்து' ஆகலிற் படர்க்கையைம்பாஹும் விளியேற்குமென்பது உம், எனத் தன்மை முன்னிலைகள் அலாவென்பது உம் பெற்றும்.

தானென்பது அசைநிலை.

ஈறுதிரிதன் முதலிய ஐவகையுருபும் பொருளும் பின் வருஞ் சிறப்புச்சுத்திரங்களானுமுணர்க.

இஃது எழுவாயினின்றும் ஒருவாற்றான் வேறுபட்டமையின் இறுதிக்கட்டந்து எட்டாம் வேற்றுமையெனப்பட்டது. (௧௬)

௩௦௪. இ உ ஊவோ டையோ ன ள ர ல .

யவ்வீற் றுயர்திணை யோரவல் லிவற்றொடு
ணஃகா னாவீ ருரும் பொதுப்பெயர்
ரு நவொழி யனைத்தீற் றஃறிணை விளிப்பன.

எ-னின். பெயருள் விளிக்கப்படுவன இவையென்பதுணர்-
ற்று. இ - ள். இ உ ஊ ஐ ஓ ன ள ர ல ய என்னும் பத்தீற்றுயர்
திணைப்பெயரும், இவற்றுள் ஓகாரமும் ரகாரமுமான இரண்டு
மொழித்து நின்ற எட்டிடனே ணதரமும் ஆகாரமுமான இரண்
டுங் கூடிய பத்தீற்றுப் பொதுப்பெயரும், 'நாலாறுமீறே' என்றவ
ற்றுள் ஓகாரமும் நகரமும் இஃறோன்னவிடங்களின் ஈரகா
தென மேலையதிகாரத்து விலக்கிய எகரமுமொழிந்த இருபத்தோ
ரீற்றஃறிணைப்பெயரும் விளிக்கப்படுவனவாம். எ - று.

இ உ ஊவோடென்புழிக் கூற்றுக்கர முற்றுக்கரமென உகர
த்தை விதவாமையின் இரண்டுங் கொள்க.

பெயரென்பதனை இருதிணைக்கண்ணுங் கூட்டுக.

விளிப்பனவென்பது வினைமுதல்வீனையைச் செயப்படுபொ
ருண்மேலேற்றப்பட்டது.

இவ்வீற்றுப்பெயர்கள் விளிக்கப்படுமெனவே, ஏனையீற்றுப்
பெயர்கள் விளிக்கப்படாவென்பது பெற்றும். (சஎ)

௩௦௫. இம்முப் பெயர்க்க ணியல்பு மேயும்

இகர நீட்சியு முருபா மன்னே.

எனின். மூவகைப்பெயர்க்கும் பொதுவாகிய விளியுருபு
தொகுத்துணர்-ற்று. இ - ள். மேல் விளிக்கப்படுமென்ற மூவகை
ப்பெயர்க்கண்ணும் இயல்பாதலும் ஏகாசீமிகுதலும் இகரவீநீகார
வீறிய்த் திரிதலும் விளியுருபாம் பெரும்பாலும். எ - று.

வ-று. 'முனி கூறாய் வேந்து கூறாய் ஆதே உக் கூறாய் விடலை
கூறாய் கோக்கூறாய் கோண்கூறாய் வேள்கூறாய் மாந்தர் கூறீர்தோ
ன்றல் கூறாய் சேய் கூறாய் முனியே வேந்தே நம்பீ' என உயர்தி
ணைக்கண் மூன்றுருபும் வந்தன. பிதாக்கூறாய் ஆண்கூறாய் பிதா
வே ஆணை சாத்தீ எனப் பொதுப்பெயர்க்கண் மூன்றுருபும் வந்
தன. விளக்கொழியை புறக்கொழியை புல்லாய் கொழியை விள
வே புறவே புல்லாயே மந்தீ என அஃறிணைக்கண் மூன்றுருபும்
வந்தன. பிறவுமன்ன.

மன்னையென்றமையான் இவ்வுருபுகள் சிலவற்றிற்கு ஏலா மையும் இப்பொதுவிதியினும் மேல்வருஞ் சிறப்புவிதியினும் அடங்காது வருமுருபுகள் சிலவுளவேல் அவையுங் கொள்க. (சஅ)

௩௦௬. ஐயிறு பொதுப்பெயாக் காயு மாவும்
உருபா மல்லவற் ருயு மாகும்.

எ-னின். ஐகாரவீற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியு ணர்-ற்று. இ - ள். ஐகாரவீற்றுப் பொதுப்பெயர்க்கு இயல்பும் ஏகாரமிகுதலுமன்றி ஐகாரம் ஆயும் ஆவுமாய்த் திரிதலும் உயர்தி ணையொறிணைப் பெயர்க்கு அவ்வுருபுகளன்றி ஐகாரம் ஆயெனத் திரிதலும் உருபாம். எ - று.

வ-று. அன்னாய் தந்தாய். எ-ம். 'ஆவன்னாவலந்தேனெழுந்தி ராய்' எ-ம். விரவுப்பெயர்க்கண் இரண்டுருபும் வந்தன. விடலாய் மடந்தாய். எ-ம். 'சிறுமீன்கவுட்கொண்டசெந்துவிநாராய்' 'கொ ணறாய் குருந்தே கொடிமுல்லாய்.' எ-ம். இருதிணைப் பெயர்க்கண் னும் ஆயுருபு வந்தது. (சக)

௩௦௭. ஒருசார் னவ்வீற் றுயர்திணைப் பெயர்க்கண்
அளபீ றழிவய னீட்சி யதனே
உறு டோத லவற்றோ டோவுறல்
ஈறழிந் தோவுற லிறுதியவ் வாதல்
அதனே டயநிரிந் தேயுற லீறழிந்
தயலே யாதலும் விளியுரு பாகும்.

எ-னின். னகரவீற்றுயர்திணைப்பெயர்க்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ள். பொதுவிதியன்றி னகரவீற்றுயர் திணைப்பெயர்களுட்சில அளபெழுதலும், சில ஈறு கெடுதலும், சில ஈற்றயனிடலும், சில ஈற்றயனீண்டு ஈறு கெடுதலும், சில ஈற்றயனீ ண்டு ஈறுகெட்டு ஓகாரமிகுதலும், சில ஈறு கெட்டு ஓகாரமிகுத லும், சில இறுதி னகரவொற்று யகரவொற்றாய்த் திரிதலும், சில இறுதி னகரவொற்று யகரவொற்றாய்த்திரிந்து அயலி லாகாரம் ஓகாரமாய் ஏகாரமிகுதலும், சில ஈறுகெட்டு அயலிலகரம் ஏகார மாதலும் விளியுருபாம். எ - று.

ஒருசாரென்பதனை விளியதிகாரமானத்தினுங் கூட்டுக்.

வ-று. அம்பர்கிழாஅன் வல்லங்கிழாஅன் என அளபாயின. எலுவசிராஅரெம்முறு நண்ப புலவ தோழ என ஈறழிந்தன. நம்

பான் பெருமான் என ஈற்றயனீண்டன. இறைவா மன்னா என அயனீண்டு ஈறு கெட்டன. ஐயாவோ அப்பாவோ என ஈறுகெட்டு அயனீண்டு ஓகாரமிக்கன. திரையவோ ஐயவோ என ஈற்றிந்து ஓகாரமிக்கன. வாயிலாய் ஆதிரையாய் என இறுதி யவ்வாயின. வாயிலோயே என இறுதி யவ்வொற்றாய் ஈற்றயலாகாரம் ஓகாரமாய் ஏகாரமிக்கது. ஐயேயெமக்கருணைமடவை மன்றவாழிய முருகே என ஈற்றிந்து அயலிலகரம் ஏகாரமாயின. (௫௦)

௩௦௮. எஃகா னுயர்பெயுர்க் களபீ றழிவயல்
நீட்சி யிறுதி யவ்வொற் றுதல்
அயலி லகரமே யரதலும் விளித்தன.

எ-னின். ளகரவீற்றுயர்திணைப்பெயர்க்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ள். ளகரவீற்றுயர்திணைப்பெயர்க்குப் பொதுவிதியன்றி அளபெழலும் ஈறுகெடலும் அயனீடலும் இறுதி ளகரவொற்று யகரவொற்றுதலும் ஈற்றயலகரம் ஏகாரமாதலும் விளியுருபாம். எ - று.

வ-று. 'மேவார்த்தொலைத்த விறன்மிரு வேளள், என அளபாயிற்று. 'துணிகொள்ளலெல்லா நீ' என ஈறுகெட்டது. நமர்காள் எமர்காள் என ஈற்றயனீண்டன. குழையாய் வாயிலாய் என இறுதி ளகரவொற்று யகரவொற்றாயின. 'தலைமீது கொள்வடிகேள்.' என ஈற்றயலகரம் ஏகாரமாயிற்று.

எல்லாவென்பது தோழிமுன்னிலைப்பெயரன்றோ வினியேலாதென விலக்கப்பட்ட அம்முன்னிலைப்பெயரை ஈண்டுக் காட்டிய தென்கையெனின்:—'முன்னிலை யெல்லீர் நீயிர் நீவிர் நீர் நீ யல்லன படர்க்கை' என வரையறுக்கப்பட்டமையின் தோழனென்னும் பொருட்டாகிய ஏடனென்னும் பீடர்க்கைப்பெயர் வினியேற்றமையின் ஏடாவென்பது தோழன்முன்னிலைப்பெயரென்றும் தோழியென்னும் பொருட்டாகிய எல்லாள் ஏடியென்னும் படர்க்கைப்பெயர்கள் வினியேற்றமையின் 'எல்லாவுமேடியுந் தோழிமுன்னிலைப்பெயர்' என்றுங் கூறப்பட்டனவன்றி அவை இயல்பாய் நின்ற முன்னிலைப்பெயரல்லவென்க. (௫௧)

௩௦௯. ரவ்வீற் றுயர்பெயர்க் களபெழ லீற்றயல்
அகரம் இ ஈ யாத லாண்டையா
ஈயாத லதனோ டேயுற லீற்றே

மிக்கயல் யாக்கெட் டதனய னீடல்
ஈற்றி னீருற லிவையுமீண் டருபே.

எ-னின். ரகாரவீற்றுயர்திணைப் பெயர்க்கு எய்தியதன்மேற்
சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ள். பொதுவிதியன்றி ரகாரவீற்றுயர்
திணைப்பெயர்க்கு அளபெழுவும் ஈற்றயலகரம் இகரமாதலும் ஈகா
ரமாதலும் அவ்விடத்தாதாரம் ஈகாரமாதலும் அதனோடேகார
மேற்றலும் ஈற்றிலேகாரமிக்கு அயலில் யாக்கெட்டு அதனயலிக
ரம் ஈகாரமாதலும் ஈற்றின் ஈநாதலும் வினியுருபாம். எ - று.

வ-று. சிறுஅர் மகாஅர் என அளபாயின. 'என்னெழுன்னி
ல்லன் மின்றெவ்வீர்' என ஈற்றயலகரம் இகரமாயிற்று. 'வேந்தீர்
நாய்கீர்' என அகரம் ஈகாரமாயின. சான்றீர் மடலீர் என ஈற்றய
லாகாரம் ஈகாரமாயின. 'புல்சான்றீரே புல்சான்றீரே' கணியீரே
என ஈற்றயலாகாரம் ஈகாரமாப் ஏகாரமேற்றன. நம்பீரே தம்
பீரே தோழீரே தொழும்பீரே என ஈற்றிலேகாரமிக்கு அயல்
யாக்கெட்டு அதனயலிகரம் ஈகாரமாயின. எமரீர் தமரீர் என
ஈரேற்றன.

ஈண்டென்றமிகையானே கடலாரே கடலீரே கழியாரே கழி
யீரே சாத்தியாரே சாத்தியீரே கொற்றியாரே கொற்றியீரே என
அஃறிணைப் பெயர் விரவுப்பெயர்களைச் சிறப்பித்து ரகரவீற்றுயர்
திணைப்பெயர் போலக் கூறியவழியும் இவ்வுருபேற்றல் கொள்க. ()

நகப. லகாரவீற் றுயர்பெயர்க் களபய னீட்சியும்
யகார வீற்றிற் களபுமா முருபே.

எ-னின். லகார யகாரவீற்றுயர்திணைப் பெயர்க்கு எய்திய
தன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ள். பொதுவிதியன்றி லகார
வீற்றுயர்திணைப் பெயர்க்கு அளபெழுவும் ஈற்றயனீடலும் யகார
வீற்றுயர்திணைப் பெயர்க்கு அளபெழுவும் உருபாம். எ - று.

உயர்திணைப்பெயரென்பதனை யகாரவீற்றின்கண்ணும் உம்
மையை அளபென்பதன்கண்ணும் கூட்டுக.

வ-று. 'வலம்புரித்தடக்கைமா அனின்னிறம்.' எ-ம். தோன்
ருல் மடவரால் தாழ்குழால். எ-ம். சேஎய். எ-ம். வரும். (ருக)

நகக. னவ்வீற் றுயர்திணை யல்லிரு பெயர்க்கண்
இறுதி யழிவத னோடய னீட்சி.

எ-னின், எனகரவீற்றொற்றிணைப்பெயர்க்கும் விரவுப்பெயர்க்கும் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ள். பொதுவிதியன்றி எனகரவீற்றொற்றிணைப்பெயர்க்கண்ணும் விரவுப்பெயர்க்கண்ணும் இறுதி கெடுதலும் அதனோடு ஈற்றயனிடலும் விளியுருபாம். எ - று.

இறந்தது தழீஇயவெச்சவும்மைகளும் விளியுருபாமென்பது உந் தொக்கு நின்றன.

வ-று. அலவ இகல கலுழ. எ-ம். அலவா இகலா கலுழா. எ-ம். சாத்த கொற்ற. எ-ம். சாத்தா கொற்றா. எ-ம். வரும். ()

நகஉ. லளவீற் றொற்றிணைப்பெயர்பொதுப்பெயர்க்கண் ஈற்றய னீட்சியு முருபா கும்மே.

எ-னின். லகார எனகரவீற்றொற்றிணைப்பெயர்க்கும் விரவுப்பெயர்க்கும் எய்தியதன்மேற்சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ள். பொதுவிதியின்றி லகார எனகரவீற்றொற்றிணைப்பெயர்க்கண்ணும் விரவுப்பெயர்க்கண்ணும் ஈற்றயனிடலும் விளியுருபாம். எ - று.

வ-று. 'காட்டுச்சாரோடுஞ் குறுமுயால்' களிகாள். எ-ம். தூங்கால் மக்காள். எ-ம். வரும். (ருரு)

நகந. அண்மையி னியல்புமீ நழிவுஞ் சேய்மையின் அளபும் புலம்பி னோவு மாகும்.

எ-னின். மேல் விதந்த விளியுருபுகட் காவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ - ள். மேற்போந்த விளியுருபுகளுள் இயல்புகளும் ஈற்றிவகளும் அண்மை விளிக்கண்ணும் அளபுகள் சேய்மை விளிக்கண்ணும் ஓகாரங்கள் புலம்பல் விளிக்கண்ணும் வரும். எ - று.

எனவே, ஏனைவிளியுருபுகள் அண்மை சேய்மை புலம்பென்னு மூன்றிடத்தும் விராய் வருமென்பது பெற்றும். (ருசு)

நகச, துவ்வொடு வினாச்சுட் டுற்ற ன ள ர வைதுத் தாந்தா னின்னன விளியா.

எ-னின். இ உ ண வோடென்னுஞ் குத்திரத்திற்காவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ - ள். மேல் விளிக்கப்படுமென்றவற்றுள், துவ்வுடனே மூன்று முதல்வினாவையும் மூன்று சுட்டையும் வரன், முறையே பொருந்திய ன ள ர வென்னு மூன்றீற்றுயர்திணைப்பெயர்களும், வை துவென்னும் இரண்டிறொற்றிணைப்பெயர்களும், தானென்னும் பொதுப்பெயரும் விளிக்கப்படா. எ - று.

இங்ஙனம் வித்த கிணப்பெயர் வினாப்பெயர் சுட்டுப்பெயர்க ளினிடை நிற்கும் எழுத்தையொழித்து முதலெழுத்தோடுற்றதாக இறுதி னள ரக்களைக் கூறினமையின் வரன்முறையென்றும்.

நுவ்வொடு வை து என்னும் ஈநிரண்டும் பொருந்தாவென் அதனை ஒடுக்கொடுத்துப் பிரித்தார்.

மகரவீற்றுப் பொதுப்பெயர் முன்னரே விலக்கப்பட்டமை யின் ஈண்டுத் தாமென்றது அசைநிலை.

வ-று. நுமன் நுமள் நுமர். எ-ம். எவன் எவள் எவர் எவை எது. எ-ம். யாவன் யாவள் யாவர் யாவை யாது. எ-ம். ஏவன் எவள் எவர் ஏவை எது. எ-ம். அவன் அவள் அவர் அவை அது. எ-ம். இவன் இவள் இவர் இவை இது. எ-ம். உவன் உவள் உவர் உவை உது. எ-ம். தான். எ-ம். வரும்.

இன்னனவென்றமையானே, பிறன் மற்றையான் என்றற்றொ டக்கத்தனவுங் கொள்க. (௫௭)

௩௧௫. முதலை யையுறிற் சினையைக் கண்ணுறும்
அதுமுதற் காயிற் சினைக்கை யாகும்.

எ-னின். முதல்சினைத் தொடர்பின்கண் இரண்டாமுருபு வரின் முதல் சினைபிரண்டன்பாலும் வாராது தமொறி வருதலே மரபெனப் புறனடையுணர்-ற்று. இ - ள். முதலினை ஐயுருபு பொ ருந்திற் சினையினைக் கண்ணுருபு பொருந்தும்; அதுவுருபு முதலு க்கு வரிற் சினைக்கு ஐயுருபு வரும். எ - று.

‘ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொள்ற் குரித்தே.’ என்பத னான் ஆளுவதன் பன்மையுருபுங் கொள்க.

இனி இரட்டுமொழிதலென்னுமுத்தியான் அதுவென்பத னைச் சுட்டாக்கிக், கண்ணுருபு முதற்காயிற் சினைக்கு ஐயாகுமென வும் பொருளுரைத்துக்கொள்க.

வ-று. யானையைக் காலின்கண் வெட்டினான் யானையது காலி வெட்டினான் யானையினகால்களை வெட்டினான் யானையின்கட் காலிவெட்டினான். எ-ம். கையினை விரலின்கட் பிடித்தான் கையது விரலைப்பிடித்தான் கையின விரல்களைப் பிடித்தான் கை யின்கண் விரலைப் பிடித்தான். எ-ம். வரும்.

‘இங்ஙனங் கூறவே யானையைக் காலி வெட்டினான் என இர ண்டன்பாலும் ஐயுருபு வாராதென்றாராயிற்று. வரிற் செய்யப்படு

பொருள் இரண்டாய் முதல் சினைகள் ஒருபொருட்பகுதியை வாமாதலின் இங்ஙனஞ் செய்ப்பட்டது ஒருபொருளே முதல் சினைகள் ஒருபொருட்பகுதியவேயென்பது தோன்றக் கண்ணுருபும் அதுவுருபும் வருமென்பதாயிற்று.

இவ்வாறன்றி ஒரோவழி முதல்சினையிரண்டன்பாலும் ஐயுருபு வரின் 'யாத னுருபிற் கூறிற் றாயினும்' என்னுஞ் சூத்திரத் தான் முதலின்பால் ஐயுருபை அதுவுருபாயேனுஞ் சினையின்பால் ஐயுருபைக் கண்ணுருபாயேனுந் திரிக்கப்படுமென்க. (ருஅ)

ஈககூ. முதலிவை சினையிவை யெனவே றுளவில
உரைப்போர் குறிப்பின வற்றே பிண்டமும்.

எ-னின். மேன் முதல்சினையிரண்டன்பாலும் ஐயுருபு வாரா தென அருத்தாபத்தியாற் கூறினார் அங்ஙனம் வாராமைக்கேது வும் மேலைச்சூத்திரப்பொருளோடு இப்பொருளைப் பிண்டப்பொருளுக்கும் ஏற்பித்தலுமுணர்-ற்று. இ - ள். கடங்கலிவை படங்க ளிவை யென்றும்போல முதற்பொருள்கலிவை சினைப்பொருள்க ளிவையென இரண்டாக வேறுள்ளனவிலவாம் ஒருபொருளையே இரண்டாகப் பகுத்துக் கூறுவார் குறிப்பின்மாத் திரையவேயாம் பிண்டப்பொருளும் அத்தன்மைத்தாம். எ - று.

யானையைக் குறித்தவழி யானையுண்டாய்க் கால் கை கோடு முதலியன வேறில்லையாய்க் கால் கை கோடு முதலியவற்றைக் குறித்தவழி அவையுண்டாய் யானவேறில்லையாய் கிற்கும் ஒருபொருட் பகுதியவாதலின் இவ்வாறு கூறப்பட்டன.

வேறுளவிலவென்றஃமயான் யானையைக் காலை வெட்டினான் என ஐயுருபு முதல் சினையிரண்டன்பாலும் வாராமைக்கேது கூறி னாராயிற்று.

இனி ஒருபொருட்கண் முதலைக் கருதிச் சினையெனவுஞ் சினையைக் கருதி முதலெனவுங் கூறுதல் போலப் பிண்டித்த பொருள்களைக் கருதியல்லது பிண்டமெனல் கூடாமையிற் பிண்டமும்ற்றேயென்ற துணையானே பிண்டித்த பொருள்களுமனைய வேயென்பது தாமேபோதருமென்க. அவை வருமாறு நெல்லைப் பொலியின்கண் வாரினான் நெல்லினது பொலியை வாரினான் என வரும். நெல்லைப் பொலியை வாரினான் என இரண்டன்பாலும் ஐயுருபு வாரா இப்பிண்டப்பொருளாகிய பொலிக்குப்பையும் பிண்டித்த பொருள்களாகிய நெல்லும் முதல்சினை யினையவாய் வேறுள விலவாமாதலினென்க.

இச்சூத்திரத்திற்கு இவ்வாறன்றி யானையது கோடு கோட்டதுநீனி என ஒன்றற்குச் சீனை மற்றொன்றற்கு முதலாயும் ஒன்றற்கு முதன் மற்றொன்றற்குச் சீனையாயும் நியதியின்றி வருதலின் இவையே முதல் இவையே சீனையென வேறறியக் கிடப்பனவில்லை அவை சொல்லுவோர் குறிப்பின் ஆங்காங்கு முதல் சீனையெனவுணரப்படுவனவாம் நிரல்லினது குப்பை குப்பையினது நெல் எனப் பிண்டப்பொருளும் அத்தன்மைத்தாய்க் கிழமையாய் நின்றது கிழமைத்தாயும் கிழமைத்தாய் நின்றது கிழமையாயும் நியதியின்றிச் சொல்லுவோர் குறிப்பினான் அறிய வரும் எனப் பொருள் கூறுவாருமுளர். இப்பொருள் முதல் சீனையிரண்டன்பாலும் ஐயுருபு வாராமைக்கு ஏதுவாகாமையானும் இவ்வாறு முதலுஞ்சீனையும் வருதல் வெளிப்படையாதவின் இவற்றையுரைப்போர் குறிப்பின வெனக் கூற வேண்டாமையானும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும் முதல் சீனைகள் ஒருபொருட்பகுதியவென்பது தோன்ற 'முதலுஞ்சீனையும் பொருள்வேறு படர்' என்றமையானும் இப்பொருளும் இதனோடு மாட்டெறிந்த பொருளும் பொருந்தாவென்க. (டுக)

நுகள், யாத னுருபிற் கூறிற் றாயினும்

பொருள்சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்.

எ-னின், வேற்றுமையுருபுகண் மயங்கி ஒன்று நிற்குநிலைக்களத்து மற்றொன்று வரினும் அமையுமெனப் புறனடையுனர்-ற்று. இ-ள், ஒருவேற்றுமைப்பொருண் மற்றொரு வேற்றுமையுருபார் கூறப்பட்டதாயினும் அவ்வுருபு மயங்கி வந்தமையின் அவ்வுருபு சென்றவழியே பொருள்சாராது பொருள் சென்றவழியே அவ்வுருபு சாரும். எ-று.

எனவே அங்ஙனமயங்கி வந்தவுருபைப் பொருளுக்கியைந்தவுருபாகத் திரித்துப் பொருள் கொள்கவென்பதாயிற்று.

வ-று, 'நாகு வேயொடு நக்கு வீங்குதோள்' என்புழி நாகு வேய் உடனிகழ்ச்சிப்பொருளாகாது செயப்படுபொருளாய் நின்றவின் ஒடுவுருபை ஐயுருபாகத் திரித்துக்கொள்க. 'கிளையரி நாணற் சிழங்குமணற் கின்ற-முனையோ ரன்ன முள்ளையிற்றுத் துவர்வாய்' என்புழி மணல் ஏற்றுக்கோடற்பொருளாகாது இடப்பொருளாய் நின்றவிற்குவ்வுருபைக் கண்ணுருபாகத் திரித்துக்கொள்க. பிறவுமன்ன, வேற்றுமையுருபு மயங்கிவந் பொருளைக்கித் திரித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பதாயிற்று.

இனி இவ்வாறு மாறுபடநின்றவன்றி, உரையிற்கோடலென்பதனால் தமொறுருபுகடாள் சிலவுளவெனவும் ஒருபொருட்

கே தத்தமுருபுகள்போல வேறுருபுகள் வருவனவுளவெனவுங் கொள்க.

தமொறுருபுகடாஞ்சிலவுளவாதற்குதாரணம்: 'அவ்வித் தழுக்காறுடையானைச் செய்யவ-ட்வ்வையைக் காட்டி விடும்.' என வரும். இதனுள் ஐயுங் குவ்வுந் தமொறி வருமாறு காண்க.

ஒருபொருட்கே தத்தமுருபுகள்போல வேறுருபுகள் வருவன வினைமுதன்முதலாக முறையேயுரைக்கின்றும்.

“ஒன்று மூன்றுநான் காறெனு முருபொடு—வருமே வினை முத லெனவகுத் தனரே.” உதாரணம். அவர்செய்தார் அவராத் செய்யத்தகுமக்காரியம் அவர்க்குச் செய்யத் தகுமக்காரியம் அவரதுவரவு என முறையே காண்க.

“எல்லா வருபொடுஞ் செயப்படு பொருளெழும்.” உ-ம். சோறடப்பட்டது சோற்றையட்டான் அரிசியாற் சோறுக்கினுன் அவட்டிக்குக்கொள்ளுமில் உணிகலம் பீழியினுஞ்சும் நூலது குற்றங் கூறினுன் தூணின்கட் சார்ந்தான் என முறையே காண்க.

“ஒன்று மூன்றுநான் கைந்தா றுருபொடு—கருவி வருமெனக் கருதினர் பெரியோர்.” உ-ம். கண்காணும் கண்ணாற் காண்பன் கண்ணிற்குக் காணலாம் கண்ணிற் காணலாம் கண்ணினது காட்சி என முறையே காண்க.

“எல்லா வருபொடுங் கொள்வோ னெழுமே.” உ-ம். ‘இரப்புவ ரென்பெறினுங் கொள்வர்.’ ‘செய்யவ ட்வ்வையைக் காட்டி விடும்.’ நாகராத்பலி நாகர்க்குப்பலி நாகரினன்புசெய்தான் நாகரது பலி நாகர்க்கணன்புசெய்தான் என முறையே காண்க.

“இரண்டுநான் கைந்தொடு மெழுமே நீக்கம்.” உ-ம். மதுரையைநீக்கினுன் மதுரைக்கு வடக்குச் சிதம்பரம் மதுரையின் வடக்குச் சிதம்பரம் என முறையே காண்க. *

“நான்கைந் தாறே முொடுகுறை நடக்கும்.” உ-ம். சாத்தனுக்கு மகன் முரத்தினிங்கின கொம்பு சாத்தனது கை உயிரின்கணுணர்வு என முறையே காண்க.

“ஒன்றி ரண்டுநான் கேழோ டிடமெழும்.” உ-ம். தூண் போதிகை தொட்டது தூண்சார்ந்தான் இன்றைக்கு நாளைக்கு பகலைக்கு அந்திக்கு சந்திக்கு மாலைக்கு காலைக்கு ஊர்க்கு வீட்டிற்கு வருவான், தூணின்கட் சார்ந்தான் என முறையே காண்க. (.)

நகஅ. ஐயான்குச் செய்யுட் கவ்வு மாகும்

ஆகா வஃறினைக் காணல் லாதன.

ஏ-னின். சில வேற்றுமையுருபு செய்யுட்கட்டிரிந்து வரினும் அமையுமெனப் புறனடையுணர்-ற்று. இ - ள். ஐ ஆன் கு என் னுமுன்றுருபுஞ் செய்யுளாகத்து ஒரோவழி அகரமாகத் திரிந்துவர வும்பெறும் அஃறிணைக்கண்ணே னின் ஆனொன்றுமே திரியும் ஐயுங் குவ்வந்திரியா. எ - று.

ஆகாவஃறிணைக்கானல்லாதனவெனவே உயர்திணைக்கண் மூன்றுருபுத் திரியுமென்பது பெற்றும்.

வ-று. 'காவலோலைக் களிற்றஞ்சும்மே' என்பது 'காவலோனக் களிற்றஞ்சும்மே' என்றும் 'புலவரான்' என்பது 'புலவரான' என்றும் 'கடிநிலையின்றே யாசிரியற்கு' என்பது 'கடிநிலையின்றே யா சிரியற்க' என்றும் உயர்திணைக்கண் மூன்றுருபுத் திரிந்தன. புள் ளினான் என்பது புள்ளினான் என ஆணுருபொன்றும் அஃறிணைக் கட்டிரிந்தது. அவ்வுமாகுமென்னும் இழிவுசிறப்பும்மையான் இங் கனத் திரிதல் ஒருதலையன்றென்க.

அகரமாகத் திரியுமென்றமையின் ஆணுங் குவ்வத் திரிந்துழி அவற்றின் முன்னின்ற ஆணுங் குவ்வஞ் சாரியையென்பது பெற் றும். அல்லது அவ்வுமாகுமென்பதனை இரட்டுறமொழிதலாக்கி ஐயுருபு அகரமாய்த் திரியவும்பெறும் ஆணுருபுக்குவ்வருபும் அகர த்தின் கண்ணாகவும் பெறுமெனப் பொருள்கோடலுமொன்று. ()

நககக. எல்லை யின்னு மதுவும் பெயர்கொளும்

அல்ல வினைகொளு நான்கே திருமையும்

'புல்லும் பெரும்பாலு மென்மனார் புலவர்.

எ-னின். எழுவாய் முதலிய, எட்டுவேற்றுமைக்கும் முடிக் குஞ் சொல்லுணர்-ற்று. இ - ள். 'நீங்கலொப் பெல்லை யேதுப் பொருளே' என்னு நான்கு பொருள்களுள் எல்லைப்பொருட்டா கிய ஐந்தாம் வேற்றுமையும் ஆறாம்வேற்றுமையும் பெயரைக்கொ ண்டு முடியும் ஒழிந்த எழுவாய் முதலிய வேற்றுமைகளெல்லாம் வினையைக்கொண்டுமுடியும் அவற்றுள் நான்காம் வேற்றுமையும் ஏழாம் வேற்றுமையும் வினையினையேயன்றி வினையொடு பொருந் தும் பெயரையுங் கொண்டுமுடியும் பெரும்பாலும் என்று சொல் லுவர் புலவர். ௧௭ - று.

நான்கேழ் பெயரும் புல்லுமென்னுது இருமையும் புல்லுமெ ன்றமையான், வினையொடு பொருந்தும் பெயரென்றும்.

பெரும்பாலுமென்றமையானே வினைகொளற்குரியன சிறு பான்மை தொழிற்பெயர் கோடலும் வினையாலணையும்பெயர்

கோடலும் அவற்றுள் எழுவாய்வேற்றுமை வினைகொண்டு முடிதலேயன்றிச் சிறுபான்மை பெயரையும் வினாவையுங்கொண்டு முடிதலுங் கொள்க.

வ-று. கீருவூரின் கிழககு சாத்தனது கை என எல்லையின்னுமதுவும் பெயர்கொண்டன. சாத்தன் வந்தான் சாத்தனல்லன் குடத்தை வினைந்தான் குடத்தையுடையன் வாளால் வெட்டினான் வாளால் வலியன் சாத்தனுக்குக் கொடுத்தான் சாத்தனுக்கு நல்லன் நோயினிங்கினுன் நோயிற்கொடியன் அவையின்கணிநுந்தான் அவையின்கட் பெரியன் கொற்றா கொள் கொற்றா வலியை என அல்லன வினைகொண்டன. பிணிக்கு மருந்து மணியின்கணுளி என நான்காம்வேற்றுமையும் ஏழாம்வேற்றுமையும் வினையேயன்றிப் பெயருங் கொண்டன. இப்பெயர்கள் எல்லையின்னுமதுவுங் கொள்ளும் பெயர்கள் போலாது பிணிக்குக் கொடுக்கு மருந்து மணியின்கணிநுக்குமொளி என வினைவேண்டி நிற்பவின் வினையொடு பொருந்தும் பெயர்களாயின. இங்ஙனமாதலின் இவற்றிற்கும் வினைப்பயனிலையொன்றுமே சிறந்ததென்பதூஉம் இது கருதி அல்லவினைகொளும் என முடித்தோதினாரென்பதூஉம் பெற்றும்.

வினைகொளுமென்ப பொதுப்படக் கூறினமையிற் காட்டாதொழிந்த வினை விகற்பங்களெல்லாம் வருவித்து முடித்துக் காண்க.

சாத்தன் வருதல் சாத்தன் வந்தவன் குடத்தை வினைதல் குடத்தை வினைந்தவன் எனச் சிறுபான்மை தொழிற்பெயரும் வினையாலணையும் பெயருங் கொண்டன. பிறவுமன்ன. இங்ஙனங் காட்டாதொழிந்த உருபுகளோடும் இவ்வாறேயொட்டுக.

சாத்தனவன் சாத்தன் யாவன் சாத்தன் யார் எனப் பெயரே யாகுப எழுவாய்வேற்றுமை சிறுபான்மை சுட்டுப்பெயரும் வினாப் பெயரும் வினாவினைக்குறிப்புங் கொண்டது.

இங்ஙனம், சாத்தனென்பான் பிறனொருவனாற் சுட்டவும் வினாவவும் உட்டு நிறநன்மாத்திரையேயன்றி இவன் இத்தொழிலியற்றினானென வாராமையின் இவ்வெழுவாய்வேற்றுமை வினைகொண்டுமுடிதலே சிறந்ததென்பார் வினையுருபுகளோடு சேர்த்துப் பொதுப்பட அல்ல வினைகொளுமென வரையறுத்தும், சுட்டவும் வினாவவும்பட்டு நிற்பவிற்பெயரும் வினாவுங்கொண்டு முடிதலைப் பெரும்பாலு மென்பதனற்றமுவவுங் கூறினாரென்க. (சுஉ)

பெயரியன் முற்றிற்று.

உ. வி வண யி ய ல்.

வினைச்சொல்.

௩௨௦. செய்பவன் கருவி நிலஞ்செயல் காலஞ்
செய்பொருளாறுந் தருவது வினையே.

எ-னின். 'பெயர் வினையென விரண்டாகும்.' என நிறுத்த முறையானே வினைச்சொல்லிலக்கணமுணர்த்துவான் ரெடங்கி அவற்றுட்டெரிநிலைவினைச்சொல்லின் பொதுவிலக்கணமுணர்ந்து. வருஞ்சுத்திரத்தான் வினைக்குறிப்பென்றமையின் இது தெரிநிலையென்பது பெற்றும். இ-ள். கருத்தாவும் கருவியும் இடமும் செயலும் காலமும் செயப்படுபொருளுமாகிய அறுவகைப் பொருளையுந் தருவது தெரிநிலைவினைச்சொல்லாம். எ - று.

வினையென்றது ஆகுபெயர். நட வா முதலியவெல்லாந் தழுவுதற்குச் செய்யென்றார்.

செய்பவனென ஒருபான்மேல் வைத்தோதினாரேனும் 'ஒரு மொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே' என்பதனான் ஐம்பாலுங் கொள்க.

செய்பவனென்றுங் கருவியென்றும் பொதுப்படக் கூறினமையின் இயற்றுதற்கருத்தா ஏவுதற்கருத்தாவென்னும் இரண்டினையும் முதற்காரணந் துணைக்காரணமென்னும் இரண்டினையுங் கொள்க.

செய்பவனென்பது செய்பவனாகிய பொருளென்னும் பயத்ததாய் நின்றவின் ஆறுமென்னும் அஃறிணைத்தொகைச்சொல்லோடு முடிந்தது. அன்றித் துணைவிசை அஃறிணைமுடிபினவாயினவெனினும் அமையும்.

வ-று. வினைந்தான் என்புழிக் குலாலாகிய இயற்றுதற்கருத்தாவும் மண்ணாகிய முதற்காரணமும் தண்டசக்கரமுதலிய துணைக்காரணங்களும் வினையுமிடமும் வினைதற்குச்செயலும் இறந்தகாலமும் குடமுதலிய செயப்படுபொருளுந் தோன்றுதல் காண்க. அரசனாலஞ்செய்தான் என்பது ஏவற்கருத்தா. இஃது இயற்றினான் ரெழிற்கு எவிலனைக் கருத்தாவாக்கிக் கூறுதலின் ஏவற்கருத்தாவெனப்படும். அரசனாலஞ்செய்வித்தான் என்பது ஏவற்கருத்தாவென்பாருமுள். செய்தற்றெழிலைத் தச்சனியற்றினர்போலச்

செய்வித்தற்றொழிலை அரசனியற்றுதலின் இத்தொழிற்கு 'அரசனும் இயற்றுதற்கருத்தாவேயாமென்க.

'முற்றும்மை யொரோவழி யெச்சமு மாகும்.' என்பதனால் ஆறுந்தருவது வினையென்பதற்கு இத்தொகையிற் சில குறைந்து வரவும் பெறுமெனப் பொருளுரைத்துக்கொள்க. அவை வருமாறு: கொடியாடிற்று கொடி துஞ்சும் என்புழி முன்னையது செய்யப்படுபொருளும் பின்னையது செயப்படுபொருளோடு கருவியுங் குறைந்து வந்தன. கொடிதுஞ்சும் என்பதற்குக் காற்றினது அபாவத்தைக் கருவியாகக் கூறினுமமைபும்

இன்னும் ஆறுமென்னும் முற்றும்மையை உயர்வுசிறப்பும்மையாக்கி இழிந்தன சிலவுள் அவையும் வேண்டுமேற் கொள்கவெனவும் பொருளுரைத்துக்கொள்க. அவை யாவையெனின் இன்னதற்கு எனவும் இதுபயன் எனவும் வருவனவாம். குடத்தைத் தனக்கு வணைந்தான் பிறர்க்கு வணைந்தான் என்னும் இன்னதற்கென்பதூஉம் அறன்முதலிய பயன் கருதி வணைந்தான் என்னும் இது பயனென்பதூஉம் ஏதுவின்பாற்பட்டுக் கருவியுள் அடங்கவும் பெறுமாத்தலின் இழிந்தனவாயின. இப்பொருளை 'முற்றும்மையொரோவழி யெச்சமு மாகும்' என்பதன்பாற்படுத்து ஆறுந்தருவது வினையே எட்டிற் தருவது வினையேயென அமையாதோவெனின் இவ்விரண்டுடன் எட்டாய் வருவதன்றி ஆறே வருவதோர் வினையின்மையின் அமையாதென்க.

முற்றுவினைகளுள், பகுதியாற் செயலும் விசுவியாற் கருத்தாவும் இடைநிலை முதலியவற்றாற் காலமும், பெயரெச்ச வினையெச்சங்களின் இம்முறையே செயலும் காலமும் தோன்றின. அங்ஙனமாதலின் முற்றுச்சொல்லான் மூன்றும் எச்சச்சொல்லான் இரண்டுமென்னது ஆறுந்தருவது வினைச்சொலென்றதென்னையெனின்:—இவ்வாறுங் காரணமாகக் கூடுங் கூட்டத்து இவற்றுட் செயலென்னு முதற்காரணத்தினின்றும் ஓர்வினையாகிய காரியநிகழ்மாதலின் இவ்வாறு காரணத்தையுந் தருங் காரியமாகிய வினையின்றொழிவு ஒன்றுமையங் கருதி அதன்சொன்மேலேற்றப்பட்டது. காரணத்தைக் காரியந் தருமென்பது "புகைதன் னாகியாய் வனல்காட்ட லாகும்" என்றாற்போலும். இங்ஙனமாகவே செய்ய வன் முதலிய ஆறனுள் முற்றின்கண் மூன்றும் எச்சத்தின்கண், இரண்டும் வெளிப்படையாயும் ஏனைய குறிப்பாயுந் தோன்றுமென்பதாயிற்று. இவ்வாறுங்காரணமாகவே, இவற்றுட் செயலென்றது காரியமாகிய வினையடியையன்றெனவுணர்க.

“காலமறிதொழில் கருத்தனோ டியையப்—பால்வகை தோறும் படுமொழி வேறே.” என ஆசிரியர் அவியனார் கூறியவாறும் “வினையெனப்படுவது வேற்றுமை கொளாது—வினையுங் காலக் காலமொடு தோன்றும்.” என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியவாறும் காண்க. (க)

ஙஉக. பொருண்முதலாறினுந் தோற்றிமுன் னாறனுள் வினைமுதன்மாத் திரைவிளக்கல்வினைக்குறிப்பே.

எ-னின். குறிப்புவினைச் சொல்லினது பொதுவிலக்கணமுணர்ந்து. இ-ள். பொருளாகியாறும் அடியாக அவற்றின்கட்டுடோன்றி, மேற் கருத்தாமுதலாகச் சொன்ன ஆறனுட் கருத்தாவொன்றையுமே விளக்குதல் வினைக்குறிப்புச்சொல்லினதிலக்கணமாம். எ-று.

மேலையதிகாரத்துப் பகுபதவுறுப்புக் கூறியவழித் தெரிநிலைவினைக்கு வினையடிகள் விளங்கிக் கிடந்தமைபோலக் குறிப்புவினையடி அங்ஙனம் வகைப்பட விளங்காமையின் ஈண்டு விளங்கப் பொருண்முதலாறினுந் தோற்றியென்றும், தெரிநிலைவினைபோல் இக்குறிப்புவினைக் கண்ணுஞ் செய்பவன் முதலிய ஆறுமுளவென்பார் முன்றாறனுள்ளும், அவற்றுட் செய்பவனை இச்சொல்லினது விசுவதிவிளக்கும் மற்றுள்ளனவற்றுள் ஒன்றேனும் விளக்குதற்குரிய உறுப்பு இதனகத்தின்றென்பார் வினைமுதன்மாத் திரையென்றும், இது குறிப்புவினையாதலின் இதற்குக் கருத்தாவாக விசுவதிப்பொருளைக் கோடலுந் குறிப்பாமென்பார் தருதலென்றது விளக்கலென்றுங் கூறினார்.

வ-று. குழையினன் குழையினள் குழையினர் குழையிற்று குழையின குழையினென் குழையினம் குழையினை குழையினர். எ-ம். அகத்தினன் புறத்தினன். எ-ம். ஆகிரையான் ஒணத்தான். எ-ம். குறுந்தாளன் செங்கண்ணன். எ-ம். கரியன் நெடிபன் நல்லன் உண்மையன் உடையன். எ-ம். கடுநடையன் இன்சொல்லன். எ-ம். ‘மதிபாய் சடைமுடித்து மாசணப்பைப் பூட்டுச்—சதிபாய் குறுந்தாட்டுத் தான - நதிபா—யிருகவுட்டு முக்கட்டு நால்வாய்த்தொள்ளுள்ள—முருகவிட்டுகின்றவொளி’ எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன.

இவை பொருளாகியாரான் ஒருபொருளை வழங்குதற்கு வரும் பெயராய்நிலாது இவன் குழையையுடையனாயினான் என ஆறும் வேற்றுமையினது உடைமைப்பொருட்கண்ணும், அகத்தின்கணி

ருந்தனன் புறத்தின்கணிருந்தனன் என ஏழாம் வேற்றுமையது நிலப்பொருட்கண்ணும், ஆகிரைநாளிற் பிறந்தான் ஓணநாளிலுதித்தான் என அவ்வேழாம்வேற்றுமையது காலப்பொருட்கண்ணும், குறுந்தூணையுடையான் செங்கண்ணையுடையான் என அவ்வாரும்வேற்றுமையது உடைமைப்பொருட்கண்ணும், கருவண்ணமாயிருப்பன் நெடுவடிவாயிருப்பன் நற்குணமாயிருப்பன் உண்மைத்தன்மையன் உடைப்பொருள் சிறந்தான் எனப் பண்பின் கண்ணும், கடுகடையாக நடப்பான் இன்சொல்லாகச் சொல்லுவான் எனத் தொழிற்பண்பின்கண்ணும் வருதலின், வினைக்குறிப்புச்சொல்லாயின. இவை முன்பு வினைக்குறிப்பாய்ப் பின்பு பொருள்களை வழங்குதற்குவரும் பெயராம் வரின் அவை குறிப்புவினையாலேனையும் பெயராம். இவை தம்முள் வேற்றுமைபென்க.

இவற்றுட குணமடியாகத் தோன்றிய வினைக்குறிப்புச்சொற்கள் குணவிகற்பம் பலவாதலிற் பலவிகற்பப்பட்டு வரும். அவையாவன: —பொன்னன்னன் புலிபோல்வன் என ஒப்புணர்த்தியும், எப்பொருளும்ல்லனிறைவன் பொய்யர் நெஞ்சிற் புனிதனிலன் எவ்வுயிர்க்கண்ணுமிறைவனுளன் மெய்வலியன் எனப் பண்புணர்த்தியும், ஆவுண்டு என உண்மையுணர்த்தியும், அவைதாமிகையல்ல மாற்றருந்திப்பின்மற்றோர் பாசன்றயிலன் சொல்லவல்லன்! எனக் குறிப்புணர்த்தியும், குழையிலன் கச்சிலன் என உடைமைக்கு மறைமாயும் வருவனவாம். ஒப்பாவது வினை பயன் மெய்யுருவென்பனவற்றால் ஒன்றையொன்றொத்தல். பண்பாவது ஒரு பொருளோன்றுங் காலத்து உடன்றோன்றி அது கெடுத்துணையுநிற்பது. உண்மையாவது ஒருபொருட்டுக் கேடு பிறந்தாலுந் தனக்குக் கேடின்றித் தானொன்றையாய்ப் பலவகைப்பட்ட பொருளோறு நிற்பது. குறிப்பாவது பொருட்குப் பின்றோன்றிச் சிறிது பொழுது நிகழ்வது. இவையெல்லாம் தொல்காப்பியக்கடவற்றோன்ற வளங்கும். இந்நூல் சுருங்கிய நூலாதலின் இன்றியமையாதனவற்றைச் சிலவிடங்களில் விரித்தெழுதுகின்றனவுமுள்; அவை ஆராய்ந்தறிந்துகொள்க.

குழையினன் என்புழிக் குழையையுடையான் வினைமுதல்; இது விருதியான் விளங்கிற்று. சூடத்தின்கண் மண்போல் இவ்வினையாகிய காரியத்தின்கண் முதற்காரணமாகிய செயலுண்டெனவும், காலமின்றேல் இது வினையன்றாமாதலானும் முக்கூலங்களுள் ஒன்றன்பாற்சார்த்தற்குரிய இடைநிலை இதற்கு வேண்டாமையானும் முக்காலமுமுண்டெனவும், வினைமுதற்கு ஓராதாரம்வேண்டிதலின்

இடதுஷ்டெனவும், ஒன்றை வணைந்தான் ஒன்றால் வணைந்தான் என்றற்போல இரண்டாவதற்கும் மூன்றாவதற்கும் இது பயனிலையாக ஒன்றைக் குழையினன் ஒன்றற்குழையினன் என இயையாமையின் இதன்கட் செயப்படுபொருளுங் கருவியுமில்வெனவும் உய்த்துணர்க. ஒன்றற்குழையினன் என ஒரோவழியியையின் அங்ஙனங் கருவியுளதென்று கொள்க. உடையன் என்னுங் குறிப்புவினை ஒன்றையுடையன் ஒன்றினாலுடையன் என வருதலின் இதன்கணறுமுண்டென்க. இவ்வாறே தெரிநிலைவினைபோலக் குறிப்புவினை பிறவற்றுள்ளுஞ் செய்பவன் முதலியவாறும் வருதலுஞ் சில குன்றி வருதலும் உய்த்துணர்க.

வினை தெரிநிலை குறிப்பென இருகூற்றதாமென இவ்விருகுத் திரத்தானுங் கூறினார். இவற்றுட்டெரிநிலையின்பாற்படுஞ் செய்யான் என்றற்றொடக்கத் தெகிர்மறைக்கண்ணும் குறிப்பின்பாற்படும் இலன் என்றற்றொடக்கத்தெகிர்மறைக்கண்ணும் வினையில்லையாம். அங்ஙனமாகவும் இவற்றை வினையென்பதூஉம் இவை செய்பவன் முதலிய ஆறுந்தருமென்பதூஉம் என்னையெனின்:— இவற்றை வினையென்பது முயற்கோடு ஆகாய்ப்பூ என்றற்போல இன்மையை உண்மைபோல வைத்துக் கூறுவதோரிலக்கணை. இவை செய்பவன் முதலிய ஆறுந் தருமென்பது “சீத மின்மை பனியின்மை காட்டல்” போல வினையின்மை செய்பவன் முதலிய வற்றின் இன்மைகளுக் காட்டி நின்றலையாம். (உ)

௩௨௨. அவைதாம்,—

முற்றும் பெயர்வினை யெச்சமு மாகி
ஒன்றற் குரியவும் பொதுவு மாகும்.

எ-னின். மேற்றெரிநிலைகுறிப்பெனத் தொகுத்துணர்த்திய வினைச்சொற்களை வருத்துணர்-ற்று. இ - ள். மேலிரண்டு சூத்திரத்தானுங் கூறிய தெரிநிலையாயுங் குறிப்பாயும் வரும் வினைச்சொற்கடாம் முற்றுவினைச்சொற்களும் பெயரெச்சவினைச்சொற்களும் வினையெச்சவினைச்சொற்களுமாகித் திணைபாவிடங்களின் ஒன்றற் குரியனவும் பொதுமையினிற்பனவுமாகும். எ - று.

திணைபாவிடங்களினென்பது இசையெச்சம். முக்காலங்களின் ஒன்றற்குரியவும் பொதுவுமாமாறு பதவியலுட் போந்தமையின் அஃதொழித்துத் திணைபாவிடங்களினென்றும். உதாரணம் தத்தஞ் சிறப்புச்சூத்திரங்களானுணர்க.

இனி ‘ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே’ என்பதனால் ‘இங்ஙனங் திணைபாவிடம் பொழுதிவை நீண்டி ஒன்றற்

சூரியவும் பொதுவுமாய் நிற்பனவன்றிப் பிறவாற்றான் ஒன்றற்குரியவும் பொதுவுமாய் வருவனவுஞ் சிலவுளவெனக் கொள்க. அவையாவன:—பிரிவர் ஆடுவர் இவை தன்வினையொன்றற்கேயுரியன. பிரிப்பர் ஆட்டுவர் இவை பிறவினையொன்றற்கேயுரியன. தேற்றுவொழுக்கமென நுவல்கணுண்டாயின் நட்பாடதேற்றாதவர். எ-ம், அவனைத் தேற்றிக் கொடுத்தான் அவனைத் தேற்றிப் பிரித்தான். எ-ம், இவை சொல்லொன்றே தன்வினையும் பிறவினையுமாயின. தொல்காப்பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றி இவன் வெளுத்தான் இவைபோலவனவுமது. உண்பான், உண்ணான் இவை விதிவினை மறைவினை. செய்யாய் செய்யீர் மகனெனன் மக்கட்பதடியெனவு அல்லும் பகலுமருச்சிக்க யாமர்தோறும் வல்லார் வல்லார் மாட்டா தார் வல்லார் திறை கொள்வர் வல்லார் திறை கொடுப்பர் அகல் விசம்பிலார் அருளான் வெகுளான் இவை சொல்லொன்றே விதி வினையும் மறைவினையுமாயின. உண்ட சாத்தன் உண்ட சோறு இவை செய்வினை செயப்பாட்டுவினை, புலிகொன்றாயினை மீன் விழுங்கினவன் ஒன்றார் வணங்கினான் அவள்விரும்பினவனவன் அறிந்து வந்தான் தவாடிபுனைந்த தலைமையோன் இவை சொல்லொன்றே செய்வினையுஞ் செயப்பாட்டுவினையுமாயின. சாத்தனடந்தான் கானடந்தது இவை முதல்வினை சினைவினை. வனம் பொலிந்தது படைபொருதிற்று அவன் பருத்தான் அருக்கனுருக்கினான் இவை போல்வனவெல்லாம் முதல்வினையுஞ் சினைவினையுமாயின. தேடியபொருள் தேடிய வந்தான் ஓடியபுரவி ஓடிய விழுந்தான். எ-ம், பாங்கனொடு கூடிய தலைவன் தலைவியொடு கூடிய வந்தான். எ-ம், இவை சொல்லொன்றே ஈரெச்சமாயினவெனவறிக. இவைபோல்வனபிறவுமன்ன. (ங)

முற்றுவினை.

ஙஉங. பொதுவியல் பாரையுந்தோற்றிப் பொருட்பெ முதலறு பெயரல தேற்பில முற்றே. [யர்

எ-னின். மேற்கூறிய முற்றாறுணர்-ற்று. இ-ள். தெரிநிலை முற்றுங் குறிப்புமுற்றும் பெயரெச்சமும் பெயரெச்சக்குறிப்பும் வினையெச்சமும் வினையெச்சக்குறிப்புமாகிய அறுவகைவினைக்கும் பொதுவிலக்கணமாகிய செய்பவன் முதலிய ஆறினையுந் தோற்று, வித்துப் பொருட்பெயர் முதலிய அறுவகைப்பெயரையும் பயனிலையாக ஏற்பனவாகி அல்லதொன்றினையும் ஏலாதன முற்றுவினை வினைக்குறிப்புக்களாம். எ-று.

ஐம்பாலவாகிய வினையுதலைத் தரும் விருதியுறுப்புக் குறைந்த குறைச்சொல்லாகிய எச்சங்களைப் போலாது அவ்வுறுப்போடு கூடி நிறைந்து நின்றவின் முற்றெனப்படுமென்பார் ஆறையுமென்றும், பெயரன்றி வினைச்சொன் முதலியவற்றுள் ஒன்றையுமேலாதன முற்றெனவும் பெயரன்றிப் பெயர்ப்பின் வேறொன்றையுமேலாதன முற்றெனவும் இருபொருடோன்றப் பெயரலதென்றுங் கூறினார்.

வ-று. செய்தானவன் நல்லனவன் குளிர்ந்தது நிலம் வந்தது கார் குவிந்தது கை பரந்தது பசப்பு ஒழிந்தது பிறப்பு என வரும். வளைத்திணைபாவிடங்காலங்கடோறுமொட்டிக.

இவற்றுள் ஐம்பாலவாகிய வினையுதலைத்தரும் விருதியுறுப்புக் குறையாது முற்றி நின்றலும் பொருளாதியாறுபெயரையன்றி வினையுதலியவற்றைப் பயனிலையாகவேலாமையும் பெயர்ப்பின் வேறொன்றையுமேலாமையுங் கரண்க. “மற்றுச்சொன் னோக்கா மரபி னனைத்து—முற்றி நிற்பது முற்றியன் மொழியே.” என்றார் ஆசிரியர் அகத்தியனாருமென்க. (ச)

௩௨௪. ஒருவன்முத லைந்தையும் படர்க்கை யிடத்தும் ஒருமைப் பன்மையைத் தன்மைமுன் னிலையினு முக்கா லத்தினு முரண முறையே மூவைந் திருமூன் றாய் முற்று வினைப்பத மொன்றே மூவொன் பானும்.

எ-னின். மேற்கூறிய தெரிநிலை குறிப்பென்னும் இருவகை முற்றுட்டெரிநிலைமுற்றொன்றுமே இறப்பெதிர்வு நிகழ்வென்னுங் காலவிகற்பங்களைப் பெறுமென்பதூஉம் அவற்றான் இத்துணையா மென்பதூஉ முணர்-ற்று. இ - ள். ஒருவன் ஒருத்தி பலர் ஒன்று பலவென்னும் ஐம்பாலவாகிய வினையுற்றுக்களைப் படர்க்கைக் கண்ணும் ஒருமை பன்மையென்னும் இருபாலவாகிய வினையுற்றுக்களைத் தன்மைக்கண்ணும் முன்னிலைக்கண்ணும் வைத்து முக்கா லங்களானு மாற, முறையே படர்க்கைவினையுற்றுப் பதினைந்தும் தன்மைவினையுற்றும் முன்னிலைவினையுற்றாறுமாகி முற்றுவினைச்சொல்லென்றுமே இருபத்தேழாம். எ - று.

ஈண்டு ஒருவனென்றது பெயரையன்று உயர்திணையான் பால் வினையையுணர்த்தி நின்றதோர் குறிப்புச்சொல்.

ஒருமைப் பன்மையென்புழி இடையே தோன்றிய பகரஞ் சந்தவின்,பப்பொருட்டு விரித்தல் விகாரமாய் வந்தது.

ஒன்றையென்னும் ஏகாரம் முற்றுவினப்பதம் முற்றுவினைக் குறிப்புப்பதமென்னும் இரண்டனுண் முற்றுவினப்பதமொன்று மே மூவொன்பானுமென்னும் பொருடந்து நின்றவிற பிரிநிலை. இங்ஙனங் கூறவே இவற்குச் செவ்வம் முன்னுண்டு இப்பொழுது ண்டி பின்னுண்டு என வினைக்குறிப்புப்பதம் முக்காலமுமேற்கு மேனும் காலங்காட்டுமிடைநிலை முதலிய வேண்டாது பொதுமையினிற்றவின் அதனை இவ்வாறு விரிக்கப்படாதென்பது பெற்றும்.

௩௨௫. அன் ஆ னிறுமொழி யாண்பாற் படர்க்கை.

எ-னின். மேற் கூறிப்போந்த இருவகை முற்றுட்டிணைபாலி டங்களின் ஒன்றற்குரியனவுணர்-ற்று. இ - ள். அன் ஆன் என்னும் இருவினையுமும் இறுதியாகிய மொழிகள் உயர்திணையாண்பாற் படர்க்கை வினைமுற்றும் வினைக்குறிப்புமுற்றும். எ - று.

ஆன் பெண்ணென்னும் விகற்பம் அஃறிணைப்பெயர்க்கண ன்றி அவ்வினைக்கணின்மையின் ஆணென்றமையான் உயர்திணையென்பதா உம், பாலென்றமையான் முற்றென்பதா உம், மேலேக்கு த்திரத்து 'முற்றுவினப்பதமொன்றே' என விதந்தாற்போல இத னுள் விதவாமையின் இருவகைமுற்றிற்கும் பொதுவாகக் கூறினா ரென்பதா உம் பெற்றும். மேல்வருஞ் சூத்திரங்களும்.

வ-று. நடந்தனன் நடந்தான் நடவாரின்றனன் நடவாரின் றான் நடப்பன் நடப்பான் நம்பி என உயர்திணையாண்பாற் படர்க்கையிறந்தகாலவினைமுற்றும் நிகழ்கால வினைமுற்றும் எதிர்கால வினைமுற்றும் முறையே வந்தன. குழையினன் குழையான் நம்பி என உயர்திணையாண்பாற்படர்க்கை வினைக்குறிப்புமுற்று வந்தன.

௩௨௬. அன் ஆ னிறுமொழி பெண்பாற் படர்க்கை.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். அன் ஆன் என்னும் இருவினையுமும் இறுதியாகிய மொழிகள் உயர்திணைப்பெண்பாற்படர்க்கை வினைமுற்றும் குறிப்புமுற்றும். எ - று.

வ-று. நடந்தனள் நடந்தாள் நடவாரின்றனள் நடவாரின்ற னள் நடப்பள் நடப்பாள் குழையினள் குழையாள் நங்கை என வரும்.

௩௨௭. அர் ஆர் பவ்வு ரகரமா ரீற்ற

பல்லோர் படர்க்கைமார் வினையொடு முடிமே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். அர் ஆர் ப மார் என்னுந்ரு வினையுமும் இறுதியாகவுடைய மொழிகள் உயர்திணைப்பன்

மைப்படர்க்கை வினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்றுமாம். இவற்றுள் மாரீற்று 'வினைமுற்றுப் பொதுவிதியாற் பெயருடன் முடிவதன்றி வினையுடனு முடியும். எ - று.

‘மாரெதிரீவும் பாந்தஞ் செலவொடுவரவும்’ எனப் பதவிய லுட் கூறினமையின் இவ்விருவிருதியுங் குறிப்பு முற்றின்கண் வாராவெனவும், மாரீ வினையுடனுமுடியுமென்றமையின் இதற்கெ ய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தாரெனவும், வினையொடு முடி மேயென்புழி இறந்ததுதழீஇயவெச்சவும்மையின்றெனக் கொள்ளி னும் அமையக் கூறினமையின்: வினையொடு முடிதல்போற் பெய ரொடு முடிதல் பயின்று வருவதன்றெனவுங் கொள்க.

வ-று. நடந்தனர் நடந்தார் நடக்கின்றனர் நடக்கின்றார் நட ப்பர் நடப்பார் குழையினர் குழையார் அவர். எ-ம். நடப்ப எய் துப் செல்லுப புல்லுப அவர். எ-ம். “பெரிய டோதினுஞ் சிறிய வுணராப்--பீடின்று பெருகியதிருவிந்--பாடின மன்னரைப் பாட ன்மா ரெமரே.” எ-ம். வரும். பாடன்மாரென்பது மாரீற்றெதிரீ மறை வினைமுற்றாதலின் எதிர்காலவினையொன்றனையும் மறுத் துப் பாடுவாரல்லரென்னும் பொருட்டாய் நின்று எமரென்னும் பெயர் கொண்டது. இனி வினையொடு முடியுமாறு “ஆர்த்தார் கொண்டார் வந்தார்.” “விழுக்கோட் பலவின் பழுவப்பயன் கொண்டார் குறவ ருன்றிய குரம்பையுதைஇ.” எனவரும். இதனை வினைமுற்று வினையெச்சமாயிற்றென்ற லென்னைவெனின்:— வினைமுற்றினவழி அதற்கியைந்த பெயர்ப்பயனிலை வாராது இயை யாத வினைவந்ததேல் அதற்கியைய வினைமுற்று வினையெச்சமாயி ற்றெனப்படும்; இம்மாரீற்று வினைமுற்றிற்குப் பெயர்போல வினை யும் இயைந்து வருதலின் முற்றெச்சமாயினதன்று முற்றேயாமெ ன்க. பின் வருஞ் ‘செய்கெ னொருமையுஞ் செய்யுமென்பன்மை யும்’ என்னு முற்றுக்களுமன்ன.

“காலமொடு கருத வரினு மாரை—மேலைக் கிளவியொடு வே றுபாடின்றே.” என்றார் ஆசிரியர் அகத்தியனொருமென்க. (அ)

௩௨௮. துறுடுக் குற்றிய லுகர வீற்ற

ஒன்றன் படர்க்கைடுக் குறிப்பி னாகும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இம்மூன்று குற்றியலுகரவீ ற்று விருதிகளையும் இறுதியாகவுடைய மொழிகள் அஃறிணையொ ருமைப்படர்க்கை வினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்றுமாம். இவற்றுள் டெவ்விருதி குறிப்பின்கணன்றித் தெரிநிலைக்கண் வாராது. எ - று.

றுவ்விசூதி முக்கால வினைக்கண்ணும் பயின்று வாரதூமையா னும், துவ்விசூதி தன்முன்னீன்ற எழுத்து நோக்கி றுவ்விசூதியா ய்த் திரிந்ததெனினும் அமையுமாதலானும், டெவ்விசூதி குறிப்பொ ன்றற்கே வருதலானும் இதுவுநீ துவ்விசூதி திரிந்ததெனினும் அமையுமாதலானும் துவ்விசூதியின்பிற கூறப்பட்டன.

வ-று. நடந்தது நடக்கின்றது நடப்பது வந்தன்று கூயிற்று. எ-ம். அணித்து சேய்த்து அற்று இற்று எற்று. எ-ம். பொருட்டு ஆதிரைநாட்டு குண்டுகட்டு அது. எ-ம். வரும். வந்தன்றென்புழி அன்னென்பது சாரியை.

சுட்டினும் வினாவினும் வந்தவினைக்குறிப்புக்கள் 'பொருண் முதலாறினுந் தோற்றி' என்றவற்றுள் எப்பொருளாவெனின்:— பொருளாதியாறனுள் யாதானுமொன்றனைச் சுட்டியும் வினாவியும் வருதலின் அவ்வவ பொருளவாமென்க.

குற்றியலுகரவீற்ற வென்றமையான் எற்று என்றூற்போல ஏது யாது என்பனவுங் காரணப்பெயராமன்றி வினைக்குறிப்புமா மென்பதூஉம், அங்ஙனமாகவே 'ஒருமொழி யொழிதன் னினங் கொளற் குறித்தே.' என்பதனான் அது இது என்றற்றெடுக்கத்து முற்றுகரவீற்றவும் வினைக்குறிப்பாமென்பதூஉம் பெற்றும். (கூ)

௩௨௯. அ ஆ ஈற்ற பலவின் படர்க்கை

ஆவே யெதிர்மறைக் கண்ண தாகும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். இவ்விருவிசூதியினையும் இறு தியாகவுடைய மொழிகள் அஃறிணைப்பன்மைப்படர்க்கை வினை முற்றுங் குறிப்புமுற்றுமாம். இவற்றுள் ஆகாரம் எதிர்மறை வினை க்கண்ணதாமன்றி உடன்பாட்டுவினைக்கண் வாராது. எ - று.

ஆவேயெதிர்மறைக்கண்ணதாகுமென்றமையான், ஏனை விசூ திகள் உடன்பாட்டினும் எதிர்மறையினும் வருமென்பது பெற்றும்.

வ-று. நடந்தன, நடந்த, நடவாரின்றன, நடவாரின்ற, நடப் பன, நடப்ப, கரியன, கரிய அவை. எ-ம். நடந்தில, நடவாரின் றில, நடவா அவை. எ-ம். வரும். இல்லன, இல்ல னெனும் எதிர் மறைவினைக்குறிப்புமுற்றின்கட் பகுதியே மறைப்பொருடந்து நின்றலீன இதற்கெதிர்மறையாகாரம் வேண்டாமையின், ஏற்புழிக் கோடலான் இம்மறைவிசூதி தெரிநிலைக்கே கொள்க. இங்ஙனங் காட்டிய அன் பெறு அகரவீற்றுப் பலவறிசொற்களுள், நடப்ப வென்பதளிற்றுதி நோக்கி உயர்த்திணைப்பன்மைப்படர்க்கைக்கும்

அஃதிணைப்பன்மைப்படர்க்கைக்கும் பொதுவினையென்று கொள்ளற்க; இதன்கட்பகரம் எதிர்காலவினையிடைநிலையாதவின், இத்தொடக்கத்தனவெல்லாம் பலபொருளொருசொல்லாமென்க.

௩௩௦. தன்மை முன்னிலை வியங்கோள் வேறிலை
உண்ட'ரெச்ச மிருதினைப் பொதுவினை.

எ-னின். திணைபாவிடங்கட்குப் பொதுவினையுணர்த்துவான் ரொடங்கி, அவற்றுள் இருதிணைக்கும் பொதுவினை இவையெனவுணர்-ற்று. இ - ள். தன்மைவினை வினைக்குறிப்புமுற்றும் முன்னிலைவினை வினைக்குறிப்புமுற்றும் வியங்கோள் வினைமுற்றும் வேறு இல்லை உண்டு என்னு மூன்றுவினைக்குறிப்புமுற்றும் பெயரெச்சவினை வினைக்குறிப்பும் வினையெச்சவினை வினைக்குறிப்பும் இருதிணைக்கும் பொதுவினையாம். எ - று.

தன்மை முன்னிலையென்றமையான் அவை முற்றென்பது பெற்றும்.

எச்சமெனப் பொதுப்படக் கூறினாரேனும், முற்றெச்சங்கண் முற்றோடொக்குமாதவின் அவை யொழியக் கொன்க.

செய்யுமென்னுமுற்றும் இருதிணைப்பொதுவினையன்றோ அதனைக் கூறாதொழிந்ததென்னையெனின்—முற்றெச்சமாயினற்போலச் செய்யுமென்னும் பெயரெச்சஞ் செய்யுமென்னு முற்றானமையின் ஈழரச்சமிருதினைப் பொதுவினை என்ற துணையானே அம்முற்றும் இருதிணைப்பொதுவினையென்பது தாமே போதருமென்க. செய்யுமெனெச்சம் முற்றுமாதும் அம்முற்றிற்கு ஈண்டுப் போந்த இருதிணைப் பொதுவொழிய அஃதைம்பான் மூவிடங்களிற் பொதுமையினிற்குமாதும் மேற்கூறுப. (கக)

௩௩௧. குடுதுறு வென்னுங் குன்றிய லுகரமோ
டல்லன் எனென்னே னாகு மீற்ற
இருதினை முக்கூற் றொருமைத் தன்மை.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே தன்மையொருமைவினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்றுமுணர்-ற்று. இ - ள். இவ்வெட்டுவீருதிகளையும் இறுதியாகவுடைய மொழிகள் இருதிணைக்கண்ணவாகிய ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்றென்னு முக்கூற்றொருமைத் தன்மைவினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்றுமாம்.

குவ்வீருதியை உடன்குறினமையின் அதன் பின்னிற்ற மூன்றுங் காலங்காட்டும், வீருதிகளென்பதூஉம், ஒருமைபென்ற

மையின் இவை திணைப்பொதுவன்றிப் பாற்பொதுவாகாதின ப
துஉம் பெற்றும். ஒருமை பன்மையென மேல் விதப்பனவுமன்ன.

வ-று. உண்கு, கொண்டு, வந்து, வருது, சென்று, சேறு,
உண்பல், உண்டனன், உண்ணுகின்றனன், உண்பன், உண்ட
னென், உண்ணுகின்றனென், உண்குவென், உண்டேன், உண்ண
கின்றேன், உண்பேன். எ-ம். தாரினென், தாரினென் யான், எ-ம்.
வரும். காட்டாதொழிந்தன வந்துழிக் கண்க.

தன்மைக்கண்ணும் அன்விருதி கொள்ளாதொழியின், “எழு
த்தசைசீர்—பந்தமடிதொடை பாவின்ன்கூறுவன்” என்றற்றொட
க்கத்தன அமையாவென்க. (கஉ)

ருருஉ. அம்மா மென்பன முன்னினை யாரையும்
எம்மே மோமிவை படர்க்கை யாரையும்
உம்மூர் கடதற விருப்பலாரையும்
தன்னொடு படுக்குந் தன்மைப் பன்மை.

எ-னின். தன்மைப்பன்மை வினையுற்றுங் குறிப்புமுற்றுமு
ணர்-ற்று. இ - ள். தன்னிலையினிற்பதன்றி அம் ஆம் என்னும்
இவ்விருவிகுதியினையும் இவ்விதமாகவுடைய மொழிகள் முன்னிலை
யாரையும், எம் எம் ஓம் எனனும் இம்முன்று விருதியினையும் இறு
தியாகவுடைய மொழிகள் படர்க்கையாரையும், கும் கும் தும் தும்
என்னும் இந்நான்கு விருதியினையும் இறுதியாகவுடைய மொழிகள்
முன்னிலை படர்க்கையென்னும் ஈரிடத்தாரையுந் தன்னுடன் கூட்டி
மும் உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை வினையுற்றுங் குறிப்புமுற்று
மாம். எ - று.

தன்னிலையினிற்பதன்றி யென்னும் இறந்தது தழீஇயவெச்ச
வும்மைகள் எண்ணும்மைகளாயும் இருமாலாரையுமென்புழி இவ
ற்றோடு முற்றும்மையாயும் நின்றன.

வ-று. உண்டனம் உண்ணுகின்றனம் உண்பம் உண்டாம்
உண்ணுகின்றும் உண்பாம் தாரினம் தாரினும் யாம். எ-ம். யானு
நீயும். எ-ம். உண்டனம் உண்ணுகின்றனம் உண்பம் உண்
டேம் உண்ணுகின்றேம் உண்பம் உண்டோம் உண்ணுகின்றோம்
உண்போம் தாரினம் தாரேம் தாரினும் யாம். எ-ம். யானுமவ
னும். எ-ம். உண்கும் உண்டும் வந்தும் வருதும் சென்றும் சேறும்
யாம். எ-ம். யானுநீயுமவனும். எ-ம். தனித்தன்மைப்பன்மையும்
உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மையும் முறையே வந்தன.

*இன்னும் இவ்வும்மைகளை ஐயவும்மைகளாக்கி அம்மாமென்பன முன்னிலையாரையேனும் படர்க்கையாரையேனும் தன்னொடுபடுக்குமெனவும், ஆக்கவும்மையாக்கி அம்மாமென்பன முன்னிலையாரையும் படர்க்கையாரையும் ஒருங்குதன்னொடுபடுக்குமெனவும் பொருளுரைத்து, உண்டனம் யானுவனும், எ-ம். யானு நீயுவனும். எ-ம். அருகி வருதல் கண்டுகொள்க. ஏனையெட்டு விசுவாசம். இவற்றை 'ஓரிடம் பிறவிடம் தழுவலு முளவே' என்னும் இடவழுவமைதியாகக் கோடலுமொன்று.

தன்மையொருமைக்கண் அன்விசுவாசம் பன்மைக்கண் ஓம் விசுவாசம் புதிபனபுருதல். (௧௩)

௩௩௩. செய்கெனொருமையுஞ்செய்குமென்பன்மையும் வினையொடு முடியினும் விளம்பிய முற்றே.

எ-னின். எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியும் எய்தியதிகந்துபடாமற் காத்தலுமுணர்-ற்று. வினையொடு முடியினுமென்றமையாற் பெயரொடுமுடியுமென்னும் விதி தாமே போதருமாதலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியென்றும். இ - ள். செய்கென்னும் தன்மையொருமைமுற்றும் செய்குமென்னும் தன்மைப்பன்மைமுற்றும் பெயருடனேயன்றி வினையுடனேயும் முடியும் அங்ஙனமுடியினும் மேற்கூறிய முற்றேயாம். எ - று.

எச்சங்களைப் போலது வினைமுதலைத் தரும் விசுவாசம் போடுகூடிய முற்றிசிறந்தலின் முற்றெனப்பட்டதன்றிப் பயனிலைகொண்டு முற்றலின் முற்றெனப்பட்டதன்றென்பார் பெயரேயன்றி வினையொடு முடியினும் விளம்பிய முற்றேயென்றார்.

வ-று. உண்குவந்தேன் உண்கும் வந்தேன் என வரும்.

இங்ஙனமாயின் உண்பேன் வந்தேன் உண்பேம் வந்தேன் என இவ்வொருமை பன்மையும் வினையொடு முடியுமென்ற லென்னையெனின்:—'எப்பொரு ளெச்சொலி எனவ்வாறுயர்ந்தோர்—செப்பின ரப்படிச் செப்புதன் மரபே.' என்பவாகலிற் செய்கெனொருமையுஞ் செய்குமென் பன்மையும் பெயரொடும் வினையொடு முடிதன் மரபாயினற்போல அவை பெயருடனன்றி வினையொடு முடிதன் மரபின்மையின் அஃதியையாதென்க. (௧௪)

௩௩௪. முன்னிலை கூடிய படர்க்கையு முன்னிலை.

எ-னின். உளப்பாட்டுப்பன்மை முன்னிலைக்கண்ணு முளதென்பதுணர்-ற்று. இ - ள். தன்மையொடு கூடிய முன்னிலை பட

ர்க்கைகள் தன்மையானுற்போல் முன்னிலையோடு கூடிய பட்ர்க்கையும் முன்னிலையாம். எ - று.

விசுவகளை விதவாது கூறினமையின் முன்னிலைப்பன்மை விசுவகளைல்லாம் பட்ர்க்கையையுளப்படுத்துமென்பதும் பட்ர்க்கையென்றமையாற் தன்மையை யுளப்படுத்தாவென்பதும் பெற்றும்.

வ-று. உண்டனீர் உண்டீர் உண்மீன் குழையினீர் குழையீர் நீயுவனும். எ-ம். 'ஒண்ணீ நாறாய்கின் சேவலு நீயுமாய்—வண்ணீ தும் பூங்காணல் வைகலுஞ் சென்றீரால்.' எ-ம். வரும்.

இச்சுத்திரம் முன்னிலைப்பன்மைமுற்றுக் கூறியவழிக் கூறுது ஒன்றினமுடித்த தன்னினமுடித்தலென்னுமுத்தியான் ஈண்டுக் கூறப்பட்டது. (கரு)

௩௩௫. ஐயா யிகர வீற்ற மூன்றும்
ஏவலின் வரூஉ மெல்லா வீற்றவும்
முப்பா லொருமை முன்னிலை மொழியே.

எ-னின். முன்னிலையொருமை வினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்று முணர்-ற்று. இ - ள். ஐ ஆய் இ என்னு மூன்றிற்றுமொழிகளும் விசுவ குன்றதுங் குன்றியு நிற்பனவாகிய ஏவற்கண் வரும் இரு பத்துமூன்றிற்று மொழிகளும் ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்றென்னு மூன்று கூற்றவாகிய முன்னிலையொருமை வினைமுற்றுங் குறிப்பு முற்றுமாம். எ-று.

இகரவீற்று மொழிகட்கு இகரமெதிர்காலங் காட்டுவதன்றி இடைநிலை நின்றுங் காலங் கட்டுமென்பது தோன்ற ஐயாயென்னும் விசுவகளோடு இகரவிசுவையை உடன் கூறினார்.

ஏவன்முற்றுத் தெரிநிலையொன்றற்கேயுரிமையின் உம்மை கொடுத்து விதந்தோகினார்.

வ-று. உண்டனீ உண்ணுகின்றனீ உண்பை உண்டாய் உண்ணுகின்றாய் உண்பாய் உண்டி உண்ணுகின்றி சேறி நடவாய் வாராய் கேளாய் அஃகாய் நட வா கேள் அஃகு. எ-ம். வில்லினீ வில்லாய் வில்லி நீ. எ-ம். வரும். இகரவீற்றுமொழிகள் எதிர்கால விடைநிலையேற்குமேற் காண்க. ஏவலெனப் பொதுப்படக் கூறி னடியுழிற் செய்வி செய்விப்பி என்னும் ஏவன்மேலேவல்களும் செய்யல் செய்யேல் என்றற்றொடக்கத் தெதிர்மறையேவல்களும் இருபத்துமூன்றிற்றுள் அடங்கிக் கிடந்தமைகாண்க. பால் காட்டி நின்றலின் ஏவலுமுற்றேயாமென்க. (கசு)

௩௩௬. முன்னிலை முன்ன ரீயு மேயும்

அந்நிலை மரபின் மெய்யூர்ந்து வருமே.

எ-னின். ஏவன்முற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியு ணர்-ற்று. இ - ள். முன்னிலையேவன் முற்றென மேற்கூறிவந்தி ற்குமுன்னே ஈகாரமும் ஏகாரமும் ஆண்டு வந்து நின்றற்குரிய மர பினையுடைய மெய் யாதானுமொன்றை ஊர்ந்து வரும். எ - று.

ஈகார ஏகாரங்களை 'அன் ஆன் அன் ஆன்' என விசுவாசம் கூறி யவழி எடுத்தோதாமையானும் மேலைக்குத்திரத்து ஐயாயிகரங்க ளோடு ஒருங்கோதாமையானும் இவை விசுவாசமுடையவென்ப தூஉம், ஏவற்கண் வரும் எழுத்துப்பெற்றென்பதூஉம், அந்நிலைமர பின் மெய்யென விதந்தமையின் அஃதம்மொழியிறுதி மெய்யன் றென்பதூஉம், பெற்றும்.

வ-று. 'சென்றி பெருமநிறுக்கைக்குரர் யாரே' எ-ம். 'அட்டி லோலை தொட்டனை நின்மே' எ-ம். வரும்.

இவ்வெழுத்துப்பெறு 'நடவாமடி' என்னுஞ் சூத்திரத்தின் பிற்கூறுது ஈண்டுக் கூறினார், இவ்வாறு வருமேவல்கள் பகுதிமாத் திரையன்றி நின்றவின் இவை முன்னிலையொருமை விசுவாசமுடீ ற்று வினைமுற்றோ ஏவல்வினைமுற்றோவென்று ஐயுறுவார்க்கு ஐய மறுத்தற்கு.

இவற்றிற்கு விசுவாசமுடைய பொருளின்மையின் முன்னிலைய சையாவென்க. (௧௭)

௩௩௭. இர் ஈ ரீற்ற விரண்டு மிருதினைப்

பன்மை முன்னிலை மின்னவற் தேவல்.

எ-னின். முன்னிலைப்பன்மை வினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்று முணர்-ற்று. இ - ள். இர் ஈர் என்னும் இருவிசுவாசங்களும் இறுதி யாகவுடைய மொழிகள் இருதினைப்பன்மை முன்னிலைவினைமுற் றுங் குறிப்புமுற்றுமாம். மின்னென்னும் விசுவாசம் இறுதியாக வுடைய மொழிகள் இருதினைப்பன்மை முன்னிலையேவன்முற் றும். எ - று.

வ-று. உண்டனார், உண்ணுநின்றனார், உண்குவர், உண்டர், உண்ணுநின்றர், உண்டர், உண்மின். எ-ம். குழையினார், குழை யினர். எ-ம். வரும்.

மின்னவற்றேவென்றமையான், உண்ணும், தின்னும் நீர் என உம்மீற்றவாய் வரும் பன்மையேவல் புதியனவென்பதூஉம்,

அவை 'புதியன புத்தலும் வருவல்' என்பதனான் அமைபுமென்ப தூஉம் பெற்றும். (கஅ)

நடவு. கயவொடு ரவ்வொற் நீற்ற வியங்கோள்
இயலு மிடம்பா லெங்கு மென்ப.

எ-னின். வியங்கோண்முற்றுணர்-ற்று. இ - ள். கயவென் னும் இரண்டியிர்மெய்யினையும் ரகரவொற்றினையும் இறுதியாகவு டையன வியங்கோண்முற்றும்; அவை மூவிடத்தினும் ஐம்பாலி னுஞ் செல்லும் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ - று.

ரவ்வொற்றென்றமையான் முன்னையவிரண்டும் உயிர்மெய் யென்பதூஉம், துவென்றமையான் ரகரவொற்றுக் ககர யகரவு யிர்மெய்கள்போற் றனித்தியலாது யகரத்தோடு வரப்பெறுமென் பதூஉம், என்பவென்றமையான் இம்மூன்றிற்றவுந் தொன்று தொடு நெறியவென்பதூஉம் பெற்றும்.

வ-று. வாழ்க, வாழிய, வாழியர், நிலியர், யான், யாம், நீ, நீர், அவன், அவள், அவர், அது, அவை. எ-ம். 'பெறக தில்லம்ம யா னே?' 'வெல்க வாழிநின் வென்றி வார்கழில்,' 'செல்க தியன சிறக் கநின் புகழே' 'மன்னிய பெரும நீ நிலமிசை யானே.' எ-ம். வாழ் த்துதற்பொருண்மைக்கண் வந்தன. நடக்க, வருக, உண்க, செ ல்க என உயர்ந்தோன் இழிந்தோனை இன்னது செய்கென விதி த்தற்பொருண்மைக்கண் வந்தன. 'போற்றி யருளுகநின் னாகியாம் பாதமலர்' 'எங்கொங்கை நீன்னன்ப ரல்லார்தோள் சேரற்க.' எ-ம். 'கடாவுக பாகநின் கால்வ னெடுந்தேர்.' எ-ம். வேண்டிக் கோடற் பொருண்மைக்கண் வந்தன.

இங்ஙனங் கூறினார் 'வகுத்துரை யாதவும் வகுத்தனர் கொள லே' என அல்லீற்று வியங்கோளும் உடன்பட்டுப் புணர்த்தமை யான், எடுத்தோதாப் பிறவீற்றவாய் இருதிணையம்பான் மூவிட ங்களினும் வாழ்த்து முதலிய எவற்பொருளவாய்ச் சென்றனவுள வேல், அவை 'புதியன புத்தலும் வருவல்' என்னும் வருவமைதி யாய் வந்த வியங்கோளென்பதூஉம் பெற்றும். 'பயனில்சொற் பாரீக்டு லானை மகனெனன்—மக்கட் பதடி யெனல்' என்புழிப், பதடியெனலென்பது வியங்கோள்; மகனெனலென்பது எதிர்ம றைபொருமைபேவல். இவ்வாறு பிறவீற்றவாய் வருமாயின், அவை வியங்கோளாதல் ஆராய்ந்துகொள்க.

ஏவல், வியங்கோள் என்பன ஒருபொருட்களவியாயினும், இருதிணையம்பான் மூவிடங்களினுஞ் செல்லுமேவலை வியங்கோளென்பது தொன்னெறிமரபாமென்க. (கக)

௩௩௬. வேறில்லை யுண்டைம் பான்மூ விடத்தன.

எ-னின். இவ்வினைக்குறிப்புமுற்று மூன்றும் பாலிடங்கட்குப் பொதுவாமாறுணர்-ற்று. இ - ள். வேறு, இல்லை, உண்டு என்னு மூன்று வினைக்குறிப்புமுற்றும், ஐம்பாற்கும் மூவிடத்திற்கும் உரியனவாம். எ - று.

உண்டென்பது அஃறிணையொருமைக்கேயன்றிப் பொதுவினையாதல் புதியன புகுதலாமென்பார், பிற்கூறினார்.

வ-று. வேறவன், இல்லையவன், உண்டவன். அவள், அவர், அது, அவை, யான், யாம், நீ, நீர். எ-ம். 'விளிந்தாரின் வேறல்லர் மன்றி' 'யாரு மில்லை தானே கள்வன்—முனது பொய்ப்பின் யானெவன் செய்கோ?' தினைத்தா ளன்ன சிறுபசங் கால--வொழுஞ்சீராரல் பார்க்குங்—குருகு முண்டொ மணந்த ஞான்றே' 'பெண்டிரு முண்டுகொல் பெண்டிரு முண்டுகொல்—கொண்ட கொழந னுறுகுறை தாங்குறாஉம்—பெண்டிரு முண்டுகொல் பெண்டிரு முண்டுகொல்' 'நாவுண்டு நீயுண்டு நாமந் தரித்தோதப்—பாவுண்டு நெஞ்சே பயமுண்டோ - பூவுண்டு—வண்டறங்குஞ் சோலை மதிலாங்கத் தேயுலகை—யுண்டறங்கு வாறொருவ னுண்டு.' எ-ம். வரும். 'பழியஞ்சிப் பாத்தா னுடைத்தாயின் வாழ்க்கை—வழியெஞ்ச லெஞ்ஞான்றுமில்.' என்பது செய்யுளாதலின், இல்லையென்பது இல்லெனக் கடைக்குறைந்து நின்றது.

இனி மொழிந்த பொருளோடொன்றவவ்வயின் மொழியாத தனை முட்டின்று முடித்தலென்பதனால், வேண்டுந் தரும் படும் என்னுஞ் சொற்களும் ஐம்பான்மூவிடத்தனவாமெனவுங் கொள்க.

வ-று. 'ஒத்தல் வேண்டு மொளிமாழ்குஞ் செய்வினை—யாஅது மென்னு மவர்' யான் போகல் வேண்டும்; நீ யுரைத்தல் வேண்டும்; 'இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு—வினைப்படு தொகுதிய ஐம்மை வேண்டும்'; 'இனைத்தென் றறிபொரு ளுலகினி லாப்பொருள்—வினைப்படுத் துரைப்பி னும்மை வேண்டும்'; 'இன்னென வருஉம் வேற்றுமை யுருபிற்—கின்னென் சாரியை யின்மை வேண்டும்'; 'வேறுவினைப் பல்பொரு டடூவிய பொதுச் சொலும்—வேறவந் நெண்ணுமோர் பொதுவினை வேண்டும்'; 'நலம் வேண்டி னுனுடைமை வேண்டும்.' எ-ம். இவராலிக்காரியஞ்

செய்யத்தகும்; இவ்வுழருந்தத்தகும்; இச்சோறுண்ணத்தகும்; இந்நீர்குடிக்கத்தகும். எ-ம். 'முகத்தினினிய நகாஅ வகத்தின்னா—வஞ்சரையஞ்சப் படும்'; 'இனைய ரினமுறைய ரென்றிகழா நின்ற—வொளியோ டொழுகப் படும்'; 'கற்றறிந்தோரைத்—தலைநிலத்துவைக்கப் படும்'; 'கீழ்களைச்—செய்தொழிலாற் காணப் படும்.' எ-ம். வரும்.

இம்மூன்றும், ஒருபொருட்களவியாய்த் தொழிற்பெயராய்த் தேற்றப்பொருள்பட்டே நிற்குமென்க.

இங்ஙனம் வருஞ் செய்யுட்கெல்லாம், நச்சினுர்க்கினியர், சேனாவரையர், பரிமேலழகர், உரையாசிரியர் முதலாயினர், முற்றாயும் எச்சமாயும் பொருளுரைக்கின் வழுவாமென்று கருதி, வியங்கோட்பொருட்டென்றும், விதிப்பொருட்டென்றும், தகுதிப்பொருட்டென்றும், வேண்வெவென்றும், தமக்கு வேண்டியவாறே பொருளெழுதிச், சொற்குணம் வாளாபீராயினர். அது நிற்க. (௨௦)

பெயரெச்சம்.

௩௪௦. செய்த செய்கின்ற செய்யுமென் பாட்டிற்
காலமுஞ் செயலுந் தோன்றிப் பாலொடு
செய்வ தாதி யறுபொருட் பெயரும்
எஞ்ச நிற்பது பெயரெச் சம்மெ.

எ-னின். 'ஈரெச்சம்' என்றவற்றுட் பெயரெச்சமாமாறுணர்ந்து. இ - ள். செய்த, செய்கின்ற, செய்யுமென்னும் மூவகைப்பட்ட சொல்லின்தன், ருறையே இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வென்னும் மூன்றுகாலமுஞ் செயலுந் தோன்றி, வினைமுற்றுதற்கு வேண்டும் பாலொன்றுந் தோன்றாது, அப்பாலுடனே செய்பவன் கருவிநிலஞ் செயல் காலஞ் செய்பொருளெனினும் அழுவகைப்பொருட் பெயருமொழிய நிற்பன, பெயரெச்சவினை வினைக்குறிப்புக்களாம். எ-று.

பாட்டென்னும் பலபொருளொருசொல் ஈண்டுச் சொல்லையுணர்த்தி நின்றது.

இவற்றுட் செய்யுமென்னும் ஒன்றும் இறுதிநிலை காலங்காட்டியது.

இவை வெளிப்படையினுணர்த்துவன காலமுஞ் செயலுமென்பார் பாட்டென்றும், பெயரெச்சமென்றது வினை முற்றாத

குறைச்சொல்லாய்த் திணைபாவிடங்கட்குப் பொதுவாகிப் பெயரெஞ்ச நின்றனவற்றை யென்பார் பாலொடென்றுங் கூறினார்.

நிற்பதென்பது தொகுதியொருமை.

ஏற்புழிக்கோடலால், தோன்றியென்பதன்காறுத் தெரிநிலையுடன்டாட்டிற்கும், ஏனைய தெரிநிலையுங் குறிப்புமாகிய உடன்பாடு எதிர்மறையிரண்டற்குங் கொள்க.

பதப்பொருளொழிந்தவுரை வினையெச்சத்திற்குங் கொள்க.

வ-று. உண்ட, உண்ணாநின்ற, உண்ணும் சாத்தன், கலம், இடம், ஊண், நாள், சோறு. எ-ம். 'வேலாண்மகக்க களிறு?' 'மூவிலைய வேல்?' உள்ள பொருள். எ-ம். உண்ணாத மசாறு. வ-ம். இல்லாத பொருள். எ-ம். வரும்.

செய்வதாகியுபொருளுங் காரணமாதலின், இவ்வெச்சங் கள் காரியப்பொருட்டாய் நின்றன. வுணந்தருடம் என்புழிக் குடங் காரியமாயும் நிமித்தமாயும் நின்றலின், இவ்வெச்சங் காரணப்பொருட்டாயுங் காரியப்பொருட்டாயும் நின்றது. பிறவுமன்ன.

அறுபொருட்பெயருமென்னும் உம்மையை 'ஆறுந்தருவது வினையே' என்னும் உம்மைபோல வைத்து அறுபொருட்பெயரிற் சில குறைந்தும் இன்னதற்கிதுபயனென்னும் இருபொருட்பெயரும் பிறபெயருங் கூடியும் எஞ்சநிற்பதெனவும் பொருளுரைத்துக்கொள்க. அவை வருமாறு:—ஆடினகொடி துஞ்சினகொடி இவை குறைந்தெஞ்ச நின்றன. களை கட்டபயிர், களை கட்ட கூலி இவை இன்னதற்கெனவும் இதுபயனெனவும் இருபெயருமெஞ்ச வந்தன. உண்ட விளைப்பு. எ-ம். 'நூண்டுகளை பூத்தவண்டு படுதண்ணி.' எ-ம். குடிபோனளூர். எ-ம். பொன பெரிய நம்பி. எ-ம். பிறபெயர்களைஞ்ச நின்றன. பிறவுமன்ன. உண்டவிளைப்பென்பது உண்டகாரணத்தான் வருங் காரியமாகிய இளைப்பாதலிற் செயப்படுபொருள் கொண்டதெனின் அமையாதோவெனின்:—சாத்தனுண்ட சோறு என்புழிச் சோற்றையுண்ட சாத்தனெனச் சோறென்பது இரண்டாமுருபேற்றும்போல, இளைப்பென்பது அவ்வுருபேலாமையின் அது செயப்படுபொருளாகாதென்க. இவ்வெச்சங் காரணப்பொருட்டாயே நின்றது. எனவே இப்பெயரெச்சங் கள் காரணப்பொருட்டாயுங் காரியப்பொருட்டாயும் இவ்விருத்தித்தவாயும் வருதல் காண்க. இப்பெயரெச்சம் அரசன்செய்தேர் எனத் தலைமைபற்றியும் தச்சன் செய்தேர் என அஃதினமைபற்றியும் வரும்.

இனி 'காலம் ஈரந்த பெயரெச்சம் வினைத்தொகை' எனக், கூறுதலின் வினைத்தொகையினைப் பெயரெச்சவினையுளடக்கி இதுவே விதியாகக் கெளரிக.

வ-று. அடுகளிறு கோடுகளீம் போர் நாள் கந்து என வரும்.

"காலமும் வினையுந் தோன்றிப்பா ரோன்றாது—பெயர்கொ ள்ளும் மது பெயரெச் சம்மே." என்றார் ஆசிரியர் அகத்தியனாரு மென்க. (உக)

ஈசக. செய்யுமெ நெச்சவீற் றுயிர்மெய் சேறலுஞ்
செய்யுளு ளும்முந் தாகலு முற்றேல்
உயிரு முயிர்மெய்யி மேகலு முளவே.

எ-னின். செய்யுமெனெச்சத்திற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதியுணர்-ற்று. இ - ள். செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெ ச்சத்தின் இறுதியுயிர்மெய் கெதெலும், செய்யுளகத்து அதனிறுதி யும்மை உந்தெனத் திரிதலும், அது முற்றியின் அதனிறுதியுயிரே னும் உயிர்மெய்யேனுங் கெதெலும் உளவாம். எ - று.

செய்யுளுளும்முந்தாமெனவே ஏனைய வழக்குச்செய்யுளிரிடத் துமா மென்பதூஉம், முற்றேலெனவே செய்யுமெனெச்ச முற்றுமா மென்பதூஉம், இறந்தது தழீஇயெண்ணி கின்ற இழிவுசிறப்பும் மைகளான் இவை ஒருதலையல்லவென்பதூஉம் பிறற்றும்.

முற்றுவிகுதியின்றி எச்சவிகுதியே முற்றுவிகுதிப்பொருளா கிய பால்காட்டி ஒரோவழி கிற்றலின் எச்சமுற்றமெனப்பட்டது.

வ-று. ஆம்பொருள்¹ போம்பொருள். எ-ம். 'ஆம்பொருள்க ளாகுழை யார்க்குமழிப்புண்ணுவாம்.' போம்புழை வாமபுரவிவ முதி எனச்செய்யுமெனெச்சவீற்றுயிர்மெய் கெட்டன. இவை மக ரவொற்று கிற்றலின் வினைத்தொகையாகாவென்க. 'நெல்லரியுயிரு ந்தொழுவர்' 'செஞ்ஞாயிற்று வெயின்முனையிற் நெண்கடற்றிறை மிசைப்பாயுந்து, 'கீர்க்கோழி கூப்பெயர்க்குந்து' இவை உம்முந் தாயின. அஃதாம் இவைபோம். எ-ம். 'சார னுடவென் றோழியுங் கலுழ்மே.' 'அம்பலுரு மவனெடு மொழிமே' எ-ம். இவை முற்றாய் உயிருமுயிர்மெய்யுங் கெட்டன. செய்யுமென்னு² முற்றென்றே னுஞ் செய்யுமென்னுமேவன்முற்றென்றேனும் விதவாது பொது மையின் முற்றேலென்றமையின், 'மாமறை மாக்கள் வருகுநீங்கே ண்மோ.' 'முதுமறை யந்தணீர் முன்னிய துரைமோ' எனக்கேளும் உரையும் என்னும் ஏவன்முற்றும் இவ்வாறு உயிருமுயிர்மெய்யுங்

கெட்டுவருதல் கொள்க. இவை இங்ஙனமாதலிற் 'சொற்றொறு மிற்றிதன் பெற்றி' என்னுஞ் சூத்திரத்தானே ஆடுவாமோ என்னுந் தன்மைப்பன்மை முற்று 'பொன்னுச்சலாடாமோ' என எதிர் காலவிடைநிலை கெட்டு வருதலும் பிறவுங் கொள்க. (௨௨)

வினையெச்சம்.

௩௪௨. தொழிலுங் காலமுந் தோன்றிப் பால்வினை ஒழிய நிற்பது வினையெச் சம்மே.

எ-னின். வினையெச்சமாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். பின்னர்ச் செய்து செய்து முதலியவாய் விதந்து கூறும் வாய்பாடுகளின்கண், தொழிலும் இறப்பு நிகழ்வெதிர்வென்னும் முக்காலங்களும் முறையே தோன்றி, வினை முற்றுதற்கு வேண்டும் பால்லொன்றுந் தோன்றாது, அப்பாலுடனே வினைபொழிய நிற்பன வினையெச்சவினை வினைக்குறிப்புக்களாம். எ-று.

வினையெனப் பொதுப்படக் கூறினமையின், வினை வினைக்குறிப்பின் விகற்பங்களும், அவ்வினையாலணையும் பெயருந் தொழிற்பெயருங்கொள்க.

வ-று. அறமன்றி அறமல்லாமல் அருளின்றி செய்தான் செய்யான் செய்த செய்து செய்தவன் செய்தல் இலன் இல்லாத இல்லாது இன்மை இல்லாமை என வரும். செய்தானென்னுந் தெரிநிலைவினைக்கட் செய்தலென்னுந் தெரிநிலைத் தொழிற்பெயர்போல இலனென்னுங் குறிப்புவினைக்கண் இன்மை இல்லாமை என்பன குறிப்புத்தொழிற்பெயராய் நின்றவின், அறமன்றியின்மை அறமன்றியில்லாமை 'நியலாற் பிறிதுமற்றின்மை' என முடிந்து நின்றன. பிறவுமன்ன. தெரிநிலைவினையெச்சங்கட்குதாரணம் வருஞ் சூத்திரங்களானுணர்க்.

“காலமும் வினையும் தோன்றிப்பா றேன்றாது-வினைகொள்ளும்பது வினையெச் சம்மே.” என்பது அகத்தியம். (௨௩)

௩௪௩. செய்து செய்து செய்யாச் செய்யுச்

செய்தெனச் செயச்செயின் செய்யியசெய்யியர்

வான்பான் பாக்கின வினையெச் சம்பிற

ஐந்தொன் றுறுமுக் காலமு முறைதரும்.

எ-னின். மேல் 'தொழிலுங் காலமுந் தோன்றி' என்ற வினையெச்சவாய்பாடுகள் இவையென வகுத்துணர்-ற்று. இ-ள். செய்

தென்பது முதலிய ஒன்பது வாய்பாட்டான் வருவனவும், ஷான் பான் பாக்கென்னு மூன்று விசுவதியவாய் வருவனவும், இவைபோல்வன பிறவும், வினையெச்ச வினையினாம். இவற்றுள், முன்னையவைந்தும் இறந்தகாலமும், செய்வென்பதொன்று நிகழ்காலமும், ஒழிந்தவாறும் எதிர்காலமும் காட்டுவனவாம். எ - று.

இவற்றுட் செய்தென்பது இடைநிலையானும், ஏனைய இறுதி நிலையானும் காலங் காட்டின.

வான் பான் பாக்கென்பன, அவ்வவ்வெச்ச விசுவதியவாகிய மொழிகளை உணர்த்தி நின்ற குறிப்புச் சொல்.

இனவென்றமையால் 'அற்ற ளளவறிந் துண்கு;' 'ஒலித்தக்கா லென்ற முவரி;' 'தாண்ட ள் மிதுவே சொல்லும்' எனச் செயினென்னும் வாய்பாடுபோல் எதிர்காலங் காட்டுவனவும் 'கூறாமற் குறித்ததன்மேற்செல்லங் கடுங்குளி.' 'கூறமை நோக்கிக் குறிப்பறிவான்' 'நத லியை யாக் கடை.' என எதிர்மறை விகற்பங்களாய் வருவனவும், இத்தொடக்கத்துக் குறைச்சொல்லாய் வினையெஞ்ச நிற்பனவெல்லாமுங் கொள்க.

ஒலித்தக்காலென்புழிக் ககரவொற்று இடையே மிக்கமையிற் காலென்பது பெயரெச்சங்கொண்ட பெயரன்று வினையெச்சவிசுவதியென்பது பொருந்தும்.

நதலியையாக்கடையென்புழிக் கடையென்பது எதிர்மறைப் பெயரெச்சங் கொண்ட இடப்பெயரென்றாலென்னையெனின்:— அதனகத்து இடப்பொருளினி நதலியையாதாயினென்னும் பொருடந்து நின்றவின், வினையெச்ச விசுவதியையாமென்க. பிறவுமன்ன.

பிறவென்றமையானே, செய்தென்னும் வாய்பாட்டெச்சங்களும் இடைநிலையின்றி ஆடிக்கொண்டான் தழீஇக்கொண்டான் என இறுதிநிலை தன்னியல்பினின்றும் விகாரமாயும் புக்குகின்றனென முதலிலைவிகாரமாயும் காலங்காட்டுவனவுளவெனவும், செய்யவென்னும் வாய்பாட்டெச்சம் எதிர்காலத்திற்குமுரித்தெனவும், இவ்வெச்சங்கட்கு விதத்து கூறாதனவெல்லாம் அமைத்துக் கொள்க. (உச)

உசாசு. அவற்றுள்:—

முதலி னான்கு மீற்றின் மூன்றும்

வினைமுதல் கொள்ளும் பிறவுமேற் குட்பிற.

‘ஏ-னின். இவ்வெச்சங்கட்காவதோர் விதியுணர்-ற்று. இ-ள். மேலைக்குத்திரத்து முதற்கட் கூறிய செய்து செய்யு செய்யா செய்யு என்னு நான்கும் இறுதிக்கட் கூறிய வான் பான் பாக்கு என்னு மூன்றும் வினைமுதலைக்கொண்டுமுடியும்; இடைநின்ற செய்தனை செய செயின் செய்யிய செய்யியர் என்னும் ஐந்தும் ‘இன’ என்ற தனன் வருவனவும் வினையெச்சக்குறிப்புக்களும் வினைமுதலையும் அஃதல்லாத பிறவற்றையுங் கொண்டு முடியும். ஏ - று.

இடையினைந்துமென்னது பிறவென்றார் ‘இன’ என்றதனன் வருவனவும் வினையெச்சக்குறிப்புக்களுந் தழீஇக்கோடற்கென்க.

வ-று. நடந்து வந்தான் ‘வாணொடு கணையிருள் வந்து தோண் றினன்.’ ‘எண்ணித் துணிக் கருமம்.’ ‘பரிதியுயிர் செகுக்கும்.’ ஐவரொடு சினைஇ நிலந்தலைக் கொண்ட.’ எ-ம். ‘புலராப் பச்சிலையிடையிடுபு தொடுத்த.’ ‘தெரிபு தெரிபுகுத்தின வேறு.’ எ-ம். ‘கல்லாக் குளிப்பிர் தலையாயார்.’ ‘நிலங்கனையா நாணி நின்றோணிலை.’ எ-ம். ‘படுமகன் கிடக்கை காணுஉ—வீன்ற ஞான்றினும் பெரிது வந்தனனே.’ ‘நிலம்புடையு வெழுதரு வலம்படு குஞ்சரம்.’ எ-ம். ‘கொல்வான் கொடித்தாணை கொண்டெழுந்தான்.’ எ-ம். ‘அலைப் பான் பிறிதுயிரை யாக்கலுங் குற்றம்.’ எ-ம். ‘புணர்தரு செல்வந் தருபாக்குச் சென்றான்.’ எ-ம். முதலினன்குமீற்றின் மூன்றும் வினைமுதல்கொண்டன. ‘காந்தனஞ் சிலம்பிற் சிறுகுடி பசித்தெனக் கடுங்கண்யானைக் கோடுநொடுத் துண்ணும்.’ எ-ம். ‘கோவா வாரம் லீழ்ந்தெனக் குளிர்கொண்டுபேஎ நாறுந் தாழ்நீர்ப் பணிச்சுனை.’ எ-ம். உண்ணவந்தான் ‘கொள்ளக் குறைபடாக் கூழுடை வியனகர்.’ எ-ம். மழைபெய்ய நெல் விளைந்தது ‘மோப்பக் குழையு மணிச்ச முகந்திரிந்து—நோக்கக் குழையும் விருந்து.’ எ-ம். ‘தாம் வேண்டி னல்குவர் காதலர்.’ எ-ம். ‘யாம்வேண்டிற் கௌபை யெடுக்குயிவ் ளர்.’ எ-ம். ‘காணிய வாவாழி தோழி.’ எ-ம். ‘மாணியை யரிவை காணிய வொருநாட் பூணக மாகநின் புனைவினை நெடுந் தேர்.’ எ-ம். ‘பசில யுண்ணியர் வேண்டும்.’ எ-ம். ‘கொற்கைச் சோழர் கொங்கர்ப் பணியியர் பழையனவேல் வாய்த்தன.’ எ-ம். இடையினைந்தும் வினைமுதலும் பிறவுங் கொண்டன. உண்டாறு வக்கும் உண்டாற்பசிதிரும் ‘விண்ணின்று பொய்ப்பின்’ ‘விருந்தி ன்றியுண்டபகல்’ என ‘இன’ என்றதனன் வருவனவும் வினையெச்சக் குறிப்பும் வினைமுதலும் பிறவுமேற்றல் காண்க. நடந்து வந்தவன் வருதல் இடையிடுபு தொடுத்தவன் தொடுத்தல். எ-ம். காந்தனஞ் சிலம்பிற் சிறுகுடி பசித்தெனக் கடுங்கண் யானைக் கோடுநொடுத் துண்டவன் உண்டல் கோலாவாரம் லீழ்ந்தெனக்

குளிக்கொண்டு பேசாதுவது நாமல் உண்ணவந்தவன் வருதல் மழைபெய்ய நெல் விளைவது விளைதல் என வினையாலணையும் பெயருந் தொழிற்பெயரும் வருவித்து வினைமுதலும் வினைமுதலோடு பிறவுமேற்றல் காண்க. பிறவுமன்ன.

இச்சூத்திரத்துள் வினைமுதல்கொள்ளும் பிறவுமேற்குமென்பதற்கு வினைமுதல் வினை கொள்ளும் பிறவினைகொள்ளுமெனப் பொருளுரைத்தாலென்னையெனின்:—அது பொருளாயின் வினைமுதல்வினை கொள்ளும் பிறவினை கொள்ளுமெனக் கூறினும் யாப்பமையும்மாதலின் அங்ஙனங் கூறல்வேண்டும் அவ்வாறு கூறாமையானும், வினைகொண்டு முடியுமென இதற்குக் கூறினாரெனின் முன்னர்க் கூறிய பெயரெச்சத்திற்கும் பெயர்கொண்டுமுடியுமெனக் கூறல்வேண்டும் அவ்வாறுகூறாமையானும், பொதுவியலுட் 'பெயர் வினையும்மை' என்னுஞ் சூத்திரத்தானே முற்றாது குறைந்து நின்ற இப்பெயரெச்ச வினையெச்சங்கண் முதலியவாக இவ்வதிகாரத்துள் விதந்தும் விதவாதும் பரந்து கிடந்த எச்சங்களையெல்லா மெடுத்து ஒன்பதும் ஒன்றுமெனத் தொகை தந்து தத்தமெச்சங் கொள்ளுமெனக் கூறுதலானும், இங்ஙனம் வினைமுதற்பொருண்மையினையும் அஃதொழிந்த பிறபொருண்மையினையுங் கொள்ளுமெனக் கூறலே நூலாசிரியர் கருத்தென்க. அங்ஙனமாயின், இவ்விருவகைபெச்சங்களும் பெயரினையும் வினையினையுங்கொண்டு முடிந்து நிற்க உதாரணங்காட்டிய தென்னையெனின்:—பெயரெச்சம் பெயரெஞ்ச நின்றலும் வினையெச்சம் வினையெஞ்ச நின்றலும் வினைமுதல் கோடலும் பிற கோடலுந் தோன்றுதற்பொருட்டின் நிப் பெயரினையும் வினையினையுங் கொண்டுமுடிதல் தோன்றுதற்பொருட்டன்றென்க.

இவ்வினையெச்சங்கள், நடந்து வந்தான், மழை பெய்ய நெல் விளைந்தது எனக் காரணப்பொருட்டாயும், நெல் விளைய மழை பெய்தது எனக் காரியப்பொருட்டாயும், உண்ண வந்தான் எனக் காரண காரியமென்னும் இருபொருட்டாயும், 'கடிக்கமல முகங்காட்டக் கருநெய்தல் கண்காட்டும்' எனக் காரண காரியமிரண்டு மின்றியும், உழுது பயன் கொண்டான் வேந்தன் எனத் தலைமை பற்றியும், உழுது பயன் கொண்டான் வறியன் என அஃதிண்மை பற்றியும், வருதல் காண்க. (உரு)

நீச்சுரு. சினைவினை சினைப்பொடு முதலொடுஞ் செறியும்.

எ-ளின். மேல் 'வினைமுதல் கொள்ளும்' என்றவற்றிற்கோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ - ன். 'முதலி னுன்கு மீற்றின் மூன்றும்'

என்ற வினையெச்சங்கள் வினைவினையாயின் அவை 'வினைமுதல் கொள்ளும்' என்ற விதியானே வினையொடு முடிதலையன்றி முதலு டனுமுடியும், அங்ஙன முடியுமாயினும், வினையொடு முதற்கு ஒன்று மையுண்மையின் வினைமுதல் கொண்டதேயாம். எ

வ-று. காவிற்று வீழ்த்தான், காலிறுபு வீழ்த்தான், காலிறு வீழ்த்தான், காலிறுஉ வீழ்த்தான். எ-ம். கண் வருவான் கதிரவ ற்றெழுதார், கண்டழைப்பான் கதிரவற்றெழுதார், கண் வருபா க்குக் கதிரவற்றெழுதார். எ-ம். மாடு காவிற்று வீழ்த்தது. *எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன.

காவிற்று வீழ்த்தான் என்புழி வீழ்த்தற்கு வினைமுதல் முதற் பொருளாம். அதன்கீழ் வினைப்பொருளாயின் கண்விழித்துப் பார்த்தான், செல்வமிக்குயர்ந்தான், கண்பெரியன். நாடுபெரியன், செல்வம் பெரியன் என்றற்போல 'உயர்திணை தொடர்ந்த பொ ருண்முதலானும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் அமைவதாமென்க. பிறவுமன்ன. (௨௬)

௩௪௬. சொற்றிரி யினும்பொரு டிரியா வினைக்குறை.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். 'முதலினுன்குமீற்றின் மூன் றும் வினைமுதல் கொள்ளும்' என்ற வினையெச்ச வாய்பாடுகளா கப் பிற வினையெச்ச வாய்பாடுகள் திரியினும், அவற்றின் பொரு டிரியா. எ - று.

வீ-று. ஞாயிறுபட்டுவந்தான், கோழி கூலிப் பொழுது புலர் ன்நது, 'உரற்கா வியாணையொடித்துண் டெஞ்சிய யாஅவிரி நிழற் றுஞ்சுஞ் செந்நா யேற்றை.' எ-ம். யான் கொள்வான் பொன் கொ ட்த்தார். எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. இவை, செயவெனெச்சஞ் செய்து செய்வானெனத் திரிந்து நின்றும், அச்செயவெனெச்ச முடிபெற்று நின்றன. எனவே, ஞாயிறுபட்டு வந்தான் என்பத ற்கு ஞாயிறு பட வந்தான் எனப் பொருளுரைக்க வேண்டுமென் பதாயிற்று. பிறவுமன்ன.

வினைக்குறையெனப் பொதுப்படக் கூறினமையான், வினை யெச்சங்களுள் ஒன்று ஒன்றாய்த் திரிந்து வருவன பிறவுமுளவேல், அவையுந் கொள்க. (௨௭)

ஒ ழி பு.

௩௪௭. ஆக்க வினைக்குறிப் பாக்கியின் நியலா.

எ-னின். வினைக்குறிப்பிற்காவதோர் விதியுணர்-ற்று. இ-ள். ஆக்கத்தால் வரும வினைக்குறிப்புச் சொற்கள் ஆக்கச்சொல்லி ன்றி வாரா. எ - று.

வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கு வேற்றுமையுருபுகள் விரிந்துந் தொக்கும் அதனுடைமையாய நின்றற்போல, ஆக்கவினைக்குறிப் பிற்கு ஆக்கச்சொல் விரிந்துந் தொக்கும் அதனுடைமையாய் நின்ற லின், ஆக்கமின்றியலர்வென்றார்.

வ-று. சாத்தனல்லனாயினான் சாத்தனல்லன் கல்வியாற்பெ ரியனாயினான் கல்வியாற் பெரியன் கற்று வல்லராயினார் கற்று வல் லர் 'குருதி படிந்துண்ட காகமுரு விழ்ந்து குக்கிற் புறத்த சிரல் வாய செங்கண்ண.' என ஆக்கச்சொல் விரிந்துந் தொக்கும் வந்தன.

எனவே நல்லனென்பது இயற்கைவினைக்குறிப்பாயின் விரி தல் தொகலென்னும் இரண்டனுள் ஒருவாற்றானும் ஆக்கம் வே ண்டாது சாத்தனல்லனென்றே வீருமென்பதாயிற்று. இங்ஙனமா கவே, வினைக்குறிப்பு ஆக்கவினைக்குறிப்பென்றும் இயற்கைவினை க்குறிப்பென்றும் இருவகைப்படுமெனவும் அவை இவ்வாறு நடக் குமெனவும் கூறினராயிற்று. வினையாயினும் ஆக்கத்தை நோக்கி இயற்கையெனப்பட்டது.

இச்சூத்திரத்திற்கு வினையெச்சந் கொண்டுமுடியும் ஆக்கவி னைக்குறிப்பிற்கு ஆக்கச்சொல் விரிந்தே வருமென்றுந் தொக்கு வருவன செய்யுள்விகாரமென்றும் பொருள் கூறுவாருமுனர். வினையெச்சந்கொண்டு முடியும் ஆக்கவினைக் குறிப்பிபன விதவா மையானும், ஆக்கவினைக்குறிப்பென்ற துணையானே வினையெச் சந் கொண்டுமுடியும் வினைக்குறிப்பென்பது தாமே போதருமெ னிழ் கல்வியாற்பெரியன் எனப் பிறவழியும் ஆக்கவினைக்குறிப்பு வருதலானும், அஃகியாண்டு வரினும் ஆக்கச்சொல் விரிந்தேனுந் தொக்கேனும் வேண்டியே நின்றலானும், இவர்கற்று வல்லர் என வழக்கின்கண்ணும் ஆக்கச்சொற்றொக்கு வருதலானும், 'காரண முதலா வசக்கம் பெற்றும்' என்னுஞ் சூத்திரம் மாறுகொளக் கூற லாய் முடியுமாதலானும், அது பொருந்தாதென்க. (௨௮)

௩௪௮. பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை சூன்மையிற் செல்லா தாகுஞ் செய்யுமென் முற்றே.

எ-னின். செய்யுமெனெச்சந் துணைபாலிடங்கட்குப் பொது வாமென விதித்தலின் அவ்வெச்சத்தானாகிய செய்யுமென்னுமுற் றும் அவ்வாறு பொதுவாமெனப் போந்தவற்றுட் சில பாலிடங்க

ளிற் செல்லாது இம்முற்றென விலக்குதலின் எய்தியதொருமருங்கு மறுத்தலுணர்-ற்று. இ - ன். உயர்திணைப் பன்மைப் படர்க்கையினும் முன்னிலையினுந் தன்மையினுஞ்செல்லாது செய்யுமென்னும் எச்சத்தானாகுஞ் செய்யுமுன்னுமுற்று. எ - று.

பல்லோரொழிந்த படர்க்கைக்குறித்துச் செய்யுமென்னத் தெரித்திடு முற்றே எனச் சூத்திரஞ் செய்யாது எய்தியதொருமருங்கு மறுத்தறோன்றப் பல்லோர்படர்க்கை முன்னிலைதன்மையிற் செல்லாதென்றும், ஏனை முற்றுக்கள்போற் நன்னியல்பினில்லாது எச்சத்தானாயது இம்முற்றென்பது தோன்ற ஆகுஞ் செய்யுமென்முற்றென்றுங் கூறினார்.

இப்பாலிடங்களை விலக்கவே ஒழிந்த படர்க்கை நற்பாலினுஞ் செல்லுமென்பது பெற்றும்.

வ-று. அவனுண்ணும் அவளுண்ணும் அதுவுண்ணும் அவையுண்ணும் என வரும். (௨௧)

௩௪௯. யாரென் வினாவனைக் குறிப்புயர் முப்பால்.

எ-னின். திணைப்பொதுவன்றிப் பாற்பொதுவினையாமாறுணர்-ற்று. இ - ன். வினாப்பொருண்மையைத் தரும் யாரென்னும் வினைக்குறிப்புமுற்று உயர்திணைமுப்பாற்கும் பொதுவினையாம். எ - று.

திணைப்பொதுமைக்கட் கூறிய பொதுவினையென்பதனை ஈண்டும் வருஞ் சூத்திரத்துந் தந்துரைத்துக்கொள்க.

வ-று. அவன் யார் அவள் யார் அவர் யார் என வரும்.

‘ஊதைகூட் மெண்ணு முகுபனி யஹத்தெஹ்—கோதைகூட் மெண்ணிய தான்யார்மன் - போதெல்லாந்—தாதோடு தாமுந்தார்க்கச்சி வளநாடன்—நூதோடு வாராத வண்டு.’ என அஃறிணைக் கண் வருதலும் ‘நூனூனென் னென்னார்’ என யாரென்பது ஆரென மரீஇவருதலும் புதியன புகுதலாமென்க. (௩௦)

௩௫௦. எவனென் வினாவனைக் குறிப்பிழி யிருபால்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ன். வினாப்பொருண்மையைத் தரும் எவனென்னும் வினைக்குறிப்புமுற்று அஃறிணையிருபாற்கும் பொதுவினையாம். எ - று.

வ-று. அஃதெவன் அவையெவன் என வரும்.

இஃதென்னெனவும் என்னையெனவும் மரீஇ வருதல் புதியனபுகுதலாம்.

உயர்முப்பாஷ் என்றும் இழியிருபால் என்றும் விதந்தமை யின், யாரென்றும் எவனென்றும் ஈண்டுப்போந்த சொற்கள், பெ யர்க்கும் வினைக்குறிப்பிற்கும் பொதுவாகிய யாவரென்னுஞ் சொல் யார் ஆர் என மரீஇய உயர்திணைப்பன்மைச் சொல்லும் இவ்வாறு பெயர்க்கும் வினைக்குறிப்பிற்கும் பொதுவாகிய எவனென்னும் உயர்திணையாண்பாற் சொல்லுமல்லவென்பது பெற்றும். (உக)

௩௩௧. வினைமுற் றேவினை யெச்ச மாகலுங்
குறிப்புமுற் றீரெச்ச மாகலு முளவே.

எ-னின். இருவகை முற்றிற்குமாவதோர் புறனடையுணர்-
ற்று. இ-ள். வினைமுற்றே வினையெச்சமாகி வருதலும் வினைக்
குறிப்புமுற்றே வினையெச்சமாகியும் பெயரெச்சமாகியும் வருதலும்
உளவாம். எ-று.

ஏகாரத்தைப் பின்னுங் கூட்டுக.

குறைச்சொல்லாகாது பால் காட்டி நின்றவின் முற்றேயென்
றும், வினையெச்சப்பயனிலையினையும் பெயரெச்சப்பயனிலையினையு
ம் அவாவி நின்றவின் எச்சமென்றும், இவை சிறுபான்மையவாக
வின் ஆகலுமென்றும் கூறினார்.

வ-று. 'காணான் கழிந்த வைகலுமுண்டென்றொருநான்.'
'மோயினனாயிர்த்தகால' 'மூகத்தனர் கொடுப்பீ' 'வினிப்பது பயி
லுங் குறும்பர் தந்துபியொடு.' 'எருவை தண்டாது சூடைவன
வாடி.' 'பெயர்த்தனென் முயங்க யான்.' 'மக்களுவிரட்டையாய்
மாறினம் பிறந்தியாம்.' எ-ம். 'சேர்ந்தனை சென்மோ பூந்தார்
மாற்ப.' 'கருங்கோட் டின்னிரி மியக்கினிர் கழிமின்.' எ-ம். மூவி
டத்தைம்பாலினும் வினைமுற்று வினையெச்சமாயின. 'வரிபுனைவி
ல்லனொரு கண்தெரிந்துகொண்டு.' 'ஆளிகிலபெரு தமரியமுகத்
தாள் விளிகிலகொள்ளாள்.' 'உச்சிக் கூப்பிய கையினர் தற்புகழ்
ந்து.' 'விழுமிது கழிவதாயினும்.' 'நிலமிசைப் புரளுங் கையவெய்து
யிர்த்து.' எ-ம். 'தூணியினெஞ்சினென் றுயருழந்தினையேன்.' 'நீர்
வார் கண்ணெந் தொழுதுநிற்பழிச்சி.' எ-ம். 'நீர்வார்கண்ணை நீயி
வனெழிய.' 'வெள்வேல் வலத்தினிர் பொருடரல் வேட்கையினு
ள்ளினிர்.' எ-ம். மூவிடத்தைம்பாலினும் வினைக்குறிப்புமுற்றுவினை
யெச்சக்குறிப்பாயின. 'வெந்திறவினை விறல் வருகியொடு.' 'அஞ்
சாயலளாயிழைமுன்.' 'கடற்றினையர் கழல்வேந்தரை.' 'பெருவ
ரைமிகையது நெடுவெள்ளருவி.' புன்றாளோமைய சுரனிறந்தோ
ரே.' எ-ம். 'பெருவேட்கையெனெற்பிரிந்து.' 'கண்புரை காதலே

மெம்முள்ளான்.' எ-ம். 'உலங்கொடோளினையொரு நின்னாள்.' 'வினைவேட்கையிர் வீரர் வம்மின்.' எ-ம். மூவிடத்தைம்பாவினும் வினைக்குறிப்புமுற்றுப் பெயரெச்சக்குறிப்பாயின. இவற்றுள் வரும் பெயர்கண் முற்றுப்பயனிலையாகாது பெயரெச்சப்பயனிலையாமாறு காண்க.

இனி வினைமுற்றுக்கள் சொற்றிரியினும் பொருடிரியா வினையெச்சமாய் வருமாறு:—'விண்ணிற்றாவியிட்டான் வந்து வீழ்ந்தன.' 'பாயுமாரிபோற் பகழி சிந்தினு—ராயர் மத்தெறி தயிரினுயினு.' 'கானவ ரிரிய வில்வாய்க் கடுங்கணை தொடுத்த லோடு—மானிரை பெயர்ந்த தாய ரார்த்தன ரணிந்த திண்டோ—டானொன்று முடங்கிற் றொன்று நிமிந்தது சரம்பெய்மாரி—போனின்ற தென்ப மற்றப் பொருவருஞ் சிலையினுக்கே.' 'செய்யோன் செழும்பொற் சரஞ்சென்றது சென்றதாவி.' என வரும். பிறவுமன்ன.

இனி எண்ணின்கணின்ற எதிரது தழீஇயவெச்சவும்மையானே, உண்டான் சாத்தன் ஊர்க்குப் போனான் என்புழி உண்ட சாத்தன் ஊர்க்குப் போனான் எனப் பொருள்படுதலின் வினைமுற்றுப் பெயரெச்சமாதலுமுளவெனவும், வெறுத்த ஞானி வீட்டையடைந்தான் சாத்தனுமுது வந்தான் என்புழி வெறுத்தான் ஞானி சாத்தனுமுதான் எனப் பொருள்பட்டு ரெச்சமுற்றதலுளவெனவும், 'பெறுவது கொள்வாருங் கள்வரு நேர்.' என்புழி நேர் நேர்வரென முதனிலைத் தனிவினையும் வினைமுற்றதலுளவெனவும், 'வரிப்புனை பந்து.' 'அறுவேறு வகையின்.' 'செய்துக்க வல்ல செய்க்கெடும்.' 'மண்மாண் புனைபாவையற்று.' என்புழி வரிந்து அற்று செய்ய மாட்சிமைப்பட என்று பொருள்பட்டு முதனிலைத்தனிவினைகள் வினையெச்சமாதலுளவெனவுங் கொள்க. (௩௨)

வினையியன் முற்றிற்று.

௩. பொதுவியல்.

௩௩௨. இருதிணையாண்பெணுளொன்றையொழிக்கும் பெயரும் வினையும் குறிப்பிடுனனே.

எ-னின். முன் வந்த பெயர்க்கும், வினைக்கும், பின் வரும் இடைக்கும் உரிக்கும், பொதுவிலக்கணங்களைச் சிங்கநோக்காக இவ்வியலாறுணர்த்துவான் இடை நிறீஇக் கூறவின், இது பெயர்க்கும் வினைக்குமுரியதோரிலக்கணமுணர்-ற்று. இ - ள். உயர்திணையாண்பால் பெண்பாலென்னும் இருபாற்கும் பொதுவான பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும், அஃறிணையாண்பால் பெண்பால் என்னும் இருபாற்கும் பொதுவான பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும், அவ்விருபாறுள் ஒருபாலை ஒழிக்குங் குறிப்பினுன். எ - று.

வ-று. ஆயிரமக்கடாவடி போயினார் என்புழி, மக்களென்னும் உயர்திணையிருபாற்கும் பொதுப்பெயரும் போயினாரென்னும் உயர்திணையிருபாற்கும் பொதுவினையுந் தாவடியென்னுங் குறிப்பினுற் பெண்பாலை யொழித்தன. பெருந்தேவி பொறையுயிர்த்த கட்டிழை நாள்வர் மக்களுள் என்புழி, மக்களென்னும் பொதுப்பெயரும் உளரென்னும் பொதுவினைக்குறிப்பும் பெ-றையுயிர்த்தலென்னுங் குறிப்பினுன் உயர்திணையாண்பாலையொழித்தன. இப்பெற்றங்களுழவொழிந்தன என்புழிப், பெற்றங்களென்னும் அஃறிணையாண்பெணிருபாற்கும் பொதுப்பெயரும் ஒழிந்தனவென்னும் அஃறிணையாண்பெணிருபாற்கும் பொதுவினையும் உழிவென்னுங் குறிப்பினுற் பெண்பாலையொழித்தன. இப்பெற்றங்கள் பால் சொரிந்தன என்புழிப், பெற்றங்களென்னும் பொதுப்பெயருஞ் சொரிந்தனவென்னும் பொதுவினையும் பாலென்னுங் குறிப்பினுன் ஆண்பாலையொழித்தன. பிறவுமன்ன. (க)

௩௩௩. பெயர்வினை யிடத்து ன ள ர ய வீற்றயல்
ஆவோ வாகலுஞ் செய்யுளு ளுரித்தே.

ஏ-னின். பெயர்க்கும் வினைக்குஞ் செய்யுட்களுவதோரிலக் கணமுணர்-ற்று. இ - ள். பெயர்க்கண்ணும் வினைக்கண்ணும் னகார ளகார ரகார யகாரவீற்றயனின்ற விசுதிமுதல் ஆகாரம் ஓகாரமாதலுஞ் செய்யுளிடத்துரித்தாம். எ - று.

வ-று. 'வில்லோன் காலன் கழலே.' 'தொடியோன் மெல்லடி மேல்வருஞ் சிலம்பே.' 'நல்லோர் யார்கொ ளனியர் தாமே.' 'பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய். எ-ம். 'படைத்தேரன் மன்றவப் பண்பிழாநன்.' 'நல்லோன் மன்ற கூப் பெயர்த் தோளே.' 'சென்றோ ரன்பிலர் தோழி.' 'வந்தோய் மன்ற தெண்கடற் சேர்ப்ப.' எ-ம். பெயர்க்கண்ணும் வினைக்கண்ணும் வந்தது.

வினையாலணையும் பெயர்க்கணன்றி வினைக்கண்ணும் ஒரோ வழி ஆ ஓவாதலின், அதனையுமுடன் கூறினார்.

உம்மையை எதிர்மறையும்மையாக்கி வில்லோன் வில்லான் என ஒன்றே ஆதலும் ஆகாமையும் இன்னும் அவ்வும்மையானே செக்கான் வண்ணன் என மற்றொன்று ஆகாமையும் அதனை ஆக்கவும்மையாக்கி 'புழுதிர் சோலை மலைகிழ வோனே.' என ஆகாரமேயன்றி அகரமும் ஓகாரமாதலுங் கொள்க. (௨)

௩௫௪. உருபும் வினையு மெதிர்மறுத் துரைப்பினுந் திரியா தத்தமீற் றுருபி னென்ப.

எ-னின். வேற்றுமையுருபுக்கும் வினைச்சொற்கட்குமாவ தோரிலக்கணமுணர்-ற்று. இ - ள். எட்டுவேற்றுமையுருபுகளும் மூவகை வினைச்சொற்களும், எதிர்மறுத்துச் சொல்லுமிடத்தும், தத்தமீற்றினின்றும் அவ்வவ்வுருபினின்றும் வேறுபடா என்று சொல்லுவர் 'புலவர். எ - று.

இன்னுருபை ஈற்றென்பதன்கண்ணுங் கூட்டி, எதிர்நிரனி றையாகப் பொருள் கொள்க.

உருபின்கண் எதிர்மறுத்தல் அவற்றின் பயனிலைகளை யென்க.

வ-று. சாத்தன் வாரான், குடத்தை வனையான், வாளாலெறியான், புல்லர்க்கு நல்கான், நிலையினிழியான், பொருளினினைமை, தியர்கட்சாரான், சாத்தா சாயல். எ-ம். நடவான், நடவாத, நடவாது. எ-ம். வரும்.

'சொற்றொறுபிற்றிதன்பெற்றி' என்னுஞ் சூத்திரத்தானே உண்மைக்கு மறையாகிய இன்மையென்னும் பெயர்க்கண்ணும் ஈறு திரியாமை காண்க.

நடத்தல், நடவாமை என்றற்றொடக்கத்தன ஈறு திரிந்தனவன்றோவெனின்:—அவை தொழிற்பெயராதலிற் திரிந்தனவென்க. ஓடாக்குதிரை ஆளுவறிவு என்றற்றொடக்கத்தன, ஓடாத

ஆனாத என்பனவற்றைக் குறைத்து வழங்கினவன்றி, ஈறு வேறு பட்டனவல்லவென்க.

ஓர்வினை நிகழ்வழி அவ்வினைக்குக் கருத்தாவுஞ் செயப்படு பொருளு முதலியவாகப் பெயர்ப்பொருளை வேற்றுமை செய்து நின்ற உருபுகள் அவ்வினை நிகழாவழியும் அவ்வாறு நின்றலானும், வினைவிசுத்திகளும் அவ்வினை நிகழ்வழி முற்றின்கட் கருத்தாவையும் எச்சங்களிற் பெயரோழிபையும் வினையோழிபையுந் தந்து நின்றூற்போல வினை நிகழாவழியும் நின்றலானும், இங்ஙனங் கூறப் பட்டதென்க. (௩)

௩௫௫. உருபுபல வடுக்கினும் வினையே றடுக்கினும் ஒருதம் மெச்ச மீறுற முடியும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். வேற்றுமையுருபுகள் விரிந்துந் தொக்குத் தம்முள் விரவிப் பலவடுக்கி வரினும், வெவ்வேறு பல வடுக்கி வரினும், மூவகை வினைச்சொற்களுந் தம்முள் விரவியடுக் குத் தன்மையவன்றி வெவ்வேறு பலவடுக்கி வரினும், தத்தமெச்சம் இறுதியிலொன்று வர அதனோடு அனைத்தும் முடிவனவாம். எ-று.

பலவென்பதனை வேறென்பதனோடுங் கூட்டுக.

இவ்விருவகையடுக்கும் படைபடையென்றூற்போல அடுக்கியவல்லவென்பார் பலவடுக்கினுமென்றார்.

வினை வேறுபலவடுக்கினுமென விதந்தாற்போல உருபிற்கு விதவாழையின் அவை விரவியும் வெவ்வேறு பலவடுக்குமென்பது பெற்றும்.

௪-று. சாத்தன் யானையது கேட்குடை நுனிக்கட் பொருட்டு வாளாற் குறைத்தான் என்பன உருபுகள் விரவிப் பலவடுக்கிக் குறைத்தானென்னும் ஒருவினை கொண்டன. இவற்றுள் ஆறனு ருபடுக்கன்று, வினை அதற்கெச்சமன்றாதலானும் கோடென்னும் பெயர்கொண்டமையானுமென்க. சாத்தனென்னும் பெயர்வேற்றுமை குறைத்தற்கு வினைமுதலாக் காட்ட வந்தது; அன்றி அடுக்கென்று கோடலுமொன்று. சாத்தனையும் கொற்றனையும் தேவனையும் பூதனையும் வாழ்த்தினான். எ-ம். சாத்தனுக்குங் கொற்றனுக்குந் தேவனுக்கும் பூதனுக்குந் தந்தை. எ-ம். இரண்டாமுருபும் நான்கா முருபும் வேறு பலவடுக்கி வாழ்த்தினானென்னும் ஒருவினையும் தந்தையென்னும் ஒருபெயரும் முறையே கொண்டன. வாள் கைக் கொண்டான் அருளறமுடையான். எ-ம். உருபு தொக்கு அவ்வாறு

வந்தன. உண்டான்றின்றினுனோடினான் பாடினான் சாத்தன் 'வருதி பெயர்ந்தி வருந்துதி தஞ்சாய்—பொருதி புலம்புதி நீயும் - கருதுங் காற்—பண்டினை யல்லையாற் பாழித்தோட் கோதையைக்—கண்ட னையோ வாழி கடல்.' எ-ம். 'இனையண் மெல்லியண் மடந்தை' 'அரிய சேய பெருங்கான் யாதே.' எ-ம். வினைமுற்றுங் குறிப்புமு ற்றும் பெயரெச்சங்களோடு விரவாது வேறுபல வடுக்கிச் சாத் தன் கீ மடந்தையாதென்னும் ஒரு பெயர் முறையே கொண்டன. கற்ற கேட்ட பெரியோர். எ-ம். சிறிய பெரிய நிகர்மலர்க் கோதை. எ-ம். பெயரெச்சவினையுங் குறிப்பும் வினை வினைக்குறிப்பு முற் றோடு விரவாது வேறு பலவடுக்கிப் பெரியோர் மலர்க்கோதையெ ன்னும் ஒருபெயர் முறையே கொண்டன. கற்றுக் கேட்டறிந்தார். எ-ம். விருப்பின்றி வெறுப்பின்றி யிருந்தார். எ-ம். வினையெச்ச வினையுங் குறிப்பும் வினையோடு முடியுமென விதந்த வினைமுற் றுக்களோடு விரவாது வேறு பலவடுக்கி அறிந்தார் இருந்தாரென் னும் ஒருவினை முறையே கொண்டன. பிறவுமன்ன.

'சொல்லருஞ் சூற்பசம் பாம்பின் றோற்றம்போன்—மெல் லவே கருவிருந் தீன்று மேலலார்—செல்வமே போற்றலை நிறுவித் தேர்ந்ததூற்—கல்விசேர் மாந்தரி னிறைஞ்சிக் காய்த்தவே.' என் னும் வினையெச்சங்கள் கருவிருந் தீன்றென்பதன்றிக் கருவிருந்து தலை நிறுவியென முடியாதாகலான் அவற்றுள் ஒன்றற்கொன்று முடிபாய்த் தொடர்தலானும் 'நாளன்று போகிப் புள்ளிடை தட் பப்—பதனன்று புக்குத் திறனன்று மொழியினும்—வறிது பெயர் குர ரல்லாநெறிகொள்' என்னும் வினையெச்சக்குறிப்புக்கள் ஆங் காங்கு முடிதலானும் இவை அடுக்காகாவென்க. (சு)

௩௫௪. உருபு முற்றீ ரெச்சங் கொள்ளும்

பெயர்வினை யிடைப்பிற வரலுமா மேற்பனை.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். வேற்றுமைபுருபுகளும் முற்று க்களும் பெயரெச்சங்களும் வினையெச்சங்களும் கொண்டு முடி யும் பெயர்க்கும் வினைக்கும் இடையே பிறசொற்கள் வருதலுமாம் ஆண்டைக்குப் பொருந்துவன. எ - று.

பிறவெனப் பன்மை கூறினாரேனும் 'ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குறித்தே.' என்பதனான் ஒருசொல் வருதலுங் கொள்க.

உம்மை, உருபுமுற்றீரெச்சங்களும் அவை கொள்ளும் பெயர் வினையுமாத்திரையாய் நிற்கலேயன்றியென, இறந்தது தழீஇ ந்ன்றது.

வ-று. சாத்தன் வயிராவுண்டான்; அறத்தையழகு பெருகச் செய்தான்; வாளான் மருவாரை மாய வெட்டினான்; [இதனுண் மாயவென்ப தொன்றுமே இடை வந்தது, மருவாரை யென்பது அற்றன்று, இவ்விரண்டனுருபும் வாளாலென்னும் மூன்றனுருபும் அடுக்காய் நின்றவின்.] தேவர்க்குச் செல்வம் வேண்டிச் சிறப்பெடுத்தான்; மலையினின்றுருண்டு வீழ்ந்தான்; சாத்தனத்திடக்கையானே; ஊர்க்கணுயர்ந்தவிவாளிமாடம்; சாத்தா விரைந்தோடிவா. எ-ம். வந்தானவ்வூர்க்குப் போன சாத்தன்; வந்தவவ்வூர்ச் சாத்தன்; வந்து சாத்தனிறைநாளவனூர்க்குப் போயினான். எ-ம். வரும். குறிப்புவினை முதலிய பிறவுமன்ன.

‘கருதலர்ச் சீறிய கடுங்கொல் யானே’ என்புழிச், சீறியவென்னும் பெயரெச்சத்திற்கும் அது கொண்ட யானையென்னும் பெயர்க்கும் இடையே கொல்லென்னும் வினைத்தொகைச்சொல் இடைப் பிறவரலாய் வந்ததன்று, வினைத்தொகை காலங் கரந்த பெயரெச்சமாதலாற் பெயரெச்ச வினையிரண்டடுக்கி யானையென்னும் ஒரு பெயர் கொண்டனவாமென்க. இவ்வாறே, அடுக்காய் வந்தனவும், இடைப்பிற வந்தனவும், உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

இனி ஏற்பனவென்றமையான் ‘வல்ல மெறிந்தநல் விளங்கோசர் தந்தை—மல்லல் யானைப்பெருவழுதி’ என்புழி, வல்லமெறிதல் பெருவழுதிமேற்றேயெனின், நல்லிளங்கோசர் தந்தையென்பதனை இடை நிறுவின் ஏலாதாம், வல்லமேறிதல் நல்லிளங்கோசர் மேற்றாகப் பொருள்படுமாதவினென்க. (டு)

௩௫௭. எச்சப் பெயர்வினை யெய்து மீற்றினும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். உருபுகளும் முற்றுக்களும் பெயரெச்சங்களும் வினையெச்சங்களுங் கொண்டு முடியும் எச்சமாகிய பெயரும் வினையும் அவற்றிற்கு நூற்றினும் வரும். எ - று.

நூற்றினுமென்னுமும்மையான் முதலினும் வருதல் கொள்க.

வ-று. சாத்தன் வந்தான்; மரத்தைக் குறைத்தான்; சாத்தனால் வந்தான்; சாத்தற்குக் கொடுத்தான்; சாத்தனினீங்கினான்; சாத்தனதாடை; சாத்தன்கட்சென்றான்; சாத்தா வா. எ-ம். வந்தான் சாத்தன்; வந்த சாத்தன்; வந்து போயினான். எ-ம். இறுதிக் கண், வந்தன. வந்தான் சாத்தன்; குறைத்தான் மரத்தை; வந்தான் சாத்தனால்; கொடுத்தான் சாத்தற்கு; நீங்கினான் சாத்தனின்; சென்றான் சாத்தன்கண்; வா சாத்தா. எ-ம். சாத்தன் வந்தான்; போயினான் வந்து. எ-ம். முதற்கண் வந்தன.

எய்துமீற்றின் என்றும்போல முதற்கண் வருதலை எடுத்தோதாது உம்மையாற் றழிஇக் கொண்டார், ஆறனுருபினெச்சமும் ஏழனுருபினெச்சப்பெயரும் பெயரெச்சத்தினெச்சமும் முதற்கண் வாராவென்பதூஉம், ஏனைவ வரினும் இறுதிக்கண் வருதல் போற் சிறப்பினவல்லவென்பதூஉந், தோன்றுதற்கென்க.

எழுவாயுருபு வினைமுற்றுப் பயனிலையை இறுதிக்கட்டுகொண்டதூஉம், வினைமுற்றுப் பெயர்ப்பயனிலையை முதற்கட்டுகொண்டதூஉம், சாத்தன் வந்தான் என வரும்போதும் முன் வேற்றுமையாதோவெனின்:—கேட்போர்க்குச் சாத்தன் இது செய்தான் என வினையுணர்த்துவதூஉம், இது செய்தான் சாத்தன் என வினைமுதலையுணர்த்துவதூஉமாமென்க. வந்தான் சாத்தன் என வருவனவும் அன்ன. (சு)

நூலி. ஒருமொழி சொழிதின்னினங்கொளற்குரித்தே.

எ-னின். நால்வகைச்சொற்கு மாவதோ ரிலக்கணமுணர்ந்து. மொழியெனப் பொதுப்புக் கூறினமையின், நால்வகைச் சொற்குமென்பது பெற்றும். இ - ன். பெயர்வினை யிடையுரி யென்னு நால்வகைச்சொற்களுள் ஒவ்வொன்று எஞ்சி நின்ற தன்றினிங்களைக் கொள்ளுதற்கு உரித்தாம். எ - று.

வ-று. சோற்றை நனியுண்டான் என்றவழிக் கறியை நனிதின்றான் என்றும் றுடக்கத்தனவும், பாக்கை நனிதின்றான் என்றவழி வெற்றிலையை நனிதின்றான் சுண்ணாம்பை நனிதின்றான் என்பனவும், நஞ்சுண்டான் சாவான் என்றவழி நஞ்சுண்டான் சாவான் நஞ்சுண்டது சாம் என்பனவும், பார்ப்பான் கள்ளுண்ணான் என்றவழிப் பார்ப்பனி கள்ளுண்ணான் என்பனவுங் கூறாதே அமைந்து கிடத்தலின், இனங்களாய் எஞ்சி நின்றன. இவற்றுள், சோற்றைபெண்ணும் பெயர்ச்சொல்லும் உருபிடைச்சொல்லும் கறியையென்னும் பெயர்ச்சொல்லையும் உருபிடைச்சொல்லையும், நனியுண்டானென்னும் உரிச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் நனிதின்றானென்னும் உரிச்சொல்லையும் வினைச்சொல்லையும் கொள்ளுதற்கு, உரியவாய் நிற்பல் காண்க. பிறவுமன்ன. (எ)

நூலு. பொதுப்பெயர் வினைகளின் பொதுமை நீக்கும் மேல்வருஞ் சிறப்புப் பெயர்வினை தாமே:

எ-னின். பெயர் வினைகட்காவதோரிலக்கணமுணர்ந்து. இ - ன். திணை பாலிடங் காலங்கட்குப் பொதுவாகிய பெயர் வினை

களினுடைய பொதுத்தன்மையினை நீக்கி, ஒன்றற்குரிமை செய்யும் மேல்வருஞ் சிறப்புப்பெயர் வினைகடாமே. எ -று.

ஒன்றற்கு இருமருங்கினையும் மேலென்பவாகலிற் சிறப்புப்பெயர் வினை யாண்டு வரினுங் கொள்க.

தாமேயென்னும் பிரிகிலையேகாரம், குறிப்பினுன் உற்றுணர்ந்து இடர்ப்படவேண்டாவென்னும் பொருடந்து நின்றது.

வ-று. சாத்தனிவன்; சாத்தனிது. எ-ம். சாத்தன் வந்தான்; சாத்தன் வந்தது. எ-ம். பெயர்த்திணைப் பொதுமையினைச் சிறப்புப்பெயரும் வினையும் வந்து நீக்கின. ஒருவரென்னையர்; ஒருவரென்றாயர். எ-ம். மரம் வளர்ந்தது; மரம் வளர்ந்தன. எ-ம். பெயர்ப்பாற்பொதுமையினைச் சிறப்புப்பெயரும் வினையும் வந்து நீக்கின. அவரெல்லாமிருந்தார்; யாமெல்லாம் வருவம்; நீவிரெல்லாம் போயின் எனப் பெயரிடப்பொதுமையினைச் சிறப்புப்பெயரும் வினையும் வந்து நீக்கின. வாழ்க அவன், அவள், அவர், அது, அவை, யான், யாம், நீ, நீர். எ-ம். உண்டு வந்தான், வந்தாள், வந்தார், வந்தது, வந்தன, வந்தேன், வந்தேம், வந்தாய், வந்தீர், வருகின்றான், வருவான். எ-ம். வினைத்திணைபாலிடங்காலப் பொதுமையினைச் சிறப்புப்பெயரும் வினையும் வந்து நீக்கின. பிறவுமன்ன. உண்டென்பது, இறந்தகாலவினையெச்சமாயினும், முக்கால வினைகளையுங் கொண்டு முடிதற்குரிய பொதுமையினை யுடைத்தாதலின் அதனை மேல்வருஞ் சிறப்புவினை நீக்கின. (அ)

௩௬௦. பெயர்வினை யும்மைசொற் பிரிப்பென்புலாழியிசை எதிர்மறையிசையெனுஞ்சொல்லொழிபொன்பது குறிப்புந் தத்த ஹெச்சங் கொள்ளும். [ங்

எ-னின். நால்வகைச்சொற்கு மாவதோரிலக்கணமுணர்த்தும் வழிச் சிலவற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுஞ் சிலவற்றிற்கு எய்தாததெய்து வித்ததுமுணர்-ற்று. இ - ள். பெயரெச்சமும், வினையெச்சமும், உம்மையெச்சமும், சொல்லெச்சமும், பிரிகிலையெச்சமும், எனவெச்சமும், ஒழியிசையெச்சமும், எதிர்மறையெச்சமும், இசையெச்சமுமாகிய சொல்லெச்சமொன்பதும், குறிப்பெச்சமொன்றும், தத்தமெச்சங்களைக் கொள்ளும். எ -று.

சொல்லொழிபென்பதனை முற்கூறிய ஒன்பதனுடும், அதனுள் ஒழிபென்பதனைப் பிற்கூறிய குறிப்பினுடிக் கூட்டுக. குறிப்புச்சொல்லொழிபெனக் கூட்டியுரைத்தால் என்னையெனின்:—அது பின்னர்க் கூறுதும். எனவே, எச்சங்கள் சொல்லெச்சங்

குறிப்பெச்சமென இருவகையவென்பதூஉம், சொல்லெச்சம் ஒன்பதெனத் தொகை கூறினாற் வகையுள் ஒன்றையுஞ் சொல்லெச்சமென்றமையான், அவ்வகையுள் ஒன்றாகிய சொல்லெச்சமென்பது சொல் விகற்பங்களின்றிச் சொல்லென்னுஞ் சொல் எஞ்சி நிற்பதென்பதூஉம், பெற்றும். 'சொல்லெ னெச்ச முன்னும் பின்னுஞ்—சொல்லள வல்ல தெஞ்சுத லின்றே.' என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரென்க. இவ்வாசிரிய வசனத்திற்கு இப்பொருள் ன்றி வேறு பொருள் கூறிவாருமுளர். அதுநிற்க.

வ-று. செய்த சாத்தன்; செய்கின்ற சாத்தன்; செய்யுஞ் சாத்தன். ஏ-ம். நல்ல சாத்தன். ஏ-ம். பெயரெச்சங்கள் தம்மெச்சமாகிய செய்பவனது பெயர்கொண்டன. வீணைக் கருவி முதலிற் தோடுமொட்டிக. வீணைத்தொகைகளும் பெயரெச்சமாய் அடங்குதலின், அவையும் முற்றெச்சங்களும்ன்ன. செய்து வந்தான்; செய்து நல்லையினுன்; செய்து நல்லன்; செய்து வருதல். ஏ-ம். விருந்தினறியுண்ட பகல். ஏ-ம். வீணையெச்சங்கள் தம்மெச்சமாகிய வீணை வீணைக்குறிப்புற் தொழிற்பெயருங் கொண்டன. காட்டாத்தொழிந்த வீணையெச்சங்களும் முற்றெச்சங்களும்ன்ன. இவ் வெச்சத்திற்கு முடிபாகிய வீணைக்குறிப்பு ஆக்கமொடு வருதலும் அது தொக வருதலும் 'ஆக்க வீணைக்குறிப்பு' என்னுஞ் சூத்திரத்துள் அமைந்து கிடந்தன. சாத்தனும் வந்தான் என்னும் உம்மையெச்சம் முன்னர்க், கொற்றன் வந்தான் எனத் தன்னெச்சங்கொண்டது. 'மிடியென்னுங் காரணத்தின் மேன்முறைக் கண்ணே—கடியென்றாற் கற்றறிந் தார்.' 'இசையா வெருபொரு ளில்லென்றல் யார்க்கும்—வசையன்று' என்பன சொல்லெச்சம். கடியென்று சொன்னார் இல்லென்று சொல்லுதல் எனச் சொல்லென்னுந் தம்மெச்சங் கொண்டன. இவை பெயரெச்சம் வீணையெச்சமென்றபோலச் சொல்லென்னுமெச்சத்தையுடைய இடைச்சொல்லைச் சொல்லெச்சமென்றலின் 'ஆகுபெயர். மேல் வரும் எனவெனெச்ச மொழிந்தனவும் அன்ன. சாத்தனே கொண்டான், சாத்தனே கொண்டான் என்பன பிரிநிலையெச்சம். இவை பிறர் கொண்டில ரெனத் தம்மெச்சங்கொண்டன. கோடற்றொழிலாற் சாத்தனினின்றும் பிரிக்கப்பட்டார் பிறராதலிற் பிரிநிலையென்க. கடலொல்லெனவொலித்தது; நரம்பு விண்ணென விசைத்தது, தலையிடியென விடித்தது என்பன எனவெச்சம். இவை தம்மெச்சமாகிய 'வீணை கொண்டன. மிகவுமொலித்தது மிகவுமிகைத்தது மிகவுமிடித்தது என்பன இவற்றிற்குப் பொருளாமாதலின், இவ்வென வெச்சம் மிகுதிப்பொருடருவதோ நிகைச்சொல்லாமென்க. 'தெய்

வந்தொழாஅள் கொழுநற்றொழுதெழுவாள்—பெய்யெனப்பெய்யு மழை’ என்பதனுள் எனவென்பது, பெய்யெனச் சொல்ல என வினைப்பொருடருதலின், இடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த செய வெனெச்சமாய் முன்னர்ப் பேசுந்த வினையெச்சத்துள் அடங்கு மென்க. கூரியதோர் வாண்மீன், வருகதில்லம்ம, கொளலோ கொ ண்டான் என்பன ஒழியிசையெச்சம். இவை முறையே கோடி ற்று வந்தால் இன்னது செய்வல் கொண்டிய்யப்போயினான்லன் எனத் தம்மெச்சங்கொண்டன. வரலுழியின், யானே செய்தேன் என்பன எதிர்மறையெச்சம். இவை முறையானே வாராமைக்குமு ரியின், யான் செய்கிலன் எனத் தம்மெச்சங்கொண்டன.

இதுகாறும் வினையியலின் ஒழிபாகிய பெயரெச்ச வினையெ ச்ச முடிபும் இடையியலின் ஒழிபாகிய ஏனையறுவகையெச்ச முடி பும் எடுத்து விதந்தார். இவ்வாறெடுத்து விதத்தற்கு வரையறைப் படாது வருஞ் சொல்லெச்சங்களையெல்லாந் தொகுத்து இசையெ ச்சமென இறுதிக்கட் கூறினார். இசையென்பது சொல். இசை யெச்சமெனப் பொதுப்படக் கூறினமையின் இவ்வெச்சமும் இது கொள்வதும் பெயர் வினையிடையுரியென்னு நால்வகைச்சொல் லுள் ஒன்றும் பலவுந் தனித்துந் தொடீர்த்தும் வருமென்பது பெற் றும். அவற்றுட் சிலவிசையெச்சங்கள் வருமாறு: ‘இணரெரி தோ ய்வன்ன வின்னா செயினும்—புணரின் வேகுளாமை நன்று.’ என் புழிப் பிறவுயிர்க்கு இன்னா செயின் அவை, பிழையாது தமக்கு வருதல் கருதித் தம்மாட்டன்பும், பிறவுயிர்கண்மாட்டருளும், இன்னா செய்தலான் மேன்மேல் வளரும் பிறப்பிறப்புவினீச்சமும், நம்மாலின்னாசெயப்பட்டாரை நாமடைந்திரத்தல் கூடினுங் கூடும் அதனால் யார்மாட்டுமின்னா செயக்கடவமல்லமென்னும் வருங்கால வுணர்ச்சியும் இலராய், ஒருவர் தன்னாலாற்றல் கூடாத இன்னாதன வற்றைத் தன்கட் செய்தாராயினும், அவர் தமக்கு வேண்டுவதோர் குறை முடித்தல் கருதி நாணாது தன்னையடைந்தாராயின், அவர் செய்தவின்னாமை கருதி அவரை வெகுளாது அவற்றை மறந்து அவர் வேண்டுங் குறை முடித்து முன் செய்த இன்னாமையால் அவர் கூசியொழுகுதறவிர்த்தற்குக் காரணமாகிய மெய்ப்பாடு முத லியன தன்கட்குறிப்பின்றி நிகழ, அவர்க்கினியனாகியிருத்தல், தன் சால்புக்கு நன்று என நால்வகைச்சொற்களுள் வேண்டுவனவெல் லாந் கந்து அகலங் கூறவேண்டி. நிற்பன இசையெச்சமாமென்க. பிறவுயன்ன.

இனிக் குறிப்பெச்சங்களாவன ஒன்றொழி பொதுச்சொன் முதலிய குறிப்புச்சொற்களாம், குறிப்பானுணரப்படுவன முறையே

எஞ்சி நின்றவின். அவை அவ்வெச்சங்கொள்ளுமாறு:—பெருத் தேவி பொறையுயிர்த்த கட்டிற்கீழ் நால்வர் மக்களுள் என்புழி மக்களென்னும் பொதுப்பெயர் பெண்மக்களைப் பெண்ணென் னுஞ் சிறப்புப்பெயர் கொண்டது. ‘குறுத்தாட் பூதம்.’ என்புழித் தகரவல்லொற்று அதற்கினமாகிய மெல்லொற்றையும் ‘மரையிதழ் புரையும்’ என்புழி மரையென்பது தாவென்னுமுதலெழுத்தையங் கொண்டன. வாய்ப்புசி வருதும் என்பது எச்சில் கழித்து வருது மென்பது கொண்டது. புளிதின்றான் என்பது பழமாகிய புளி யெனப் பழமென்பது கொண்டது. பொற்றொடி என்பது பொற் றொடியையுடையாளென இரண்டாமுருபும் அதன் பயனிலையங் கொண்டது. நல்லனிவன் என்பது பெயர்ப்பொருள் கொள்ளாது வினைக்குறிப்புப் பொருளோடு நல்லனாயினானிவன் என ஆக்கங் கொண்டது. ‘அறத்தாறிதுவென வெள்ளைக்கிழிபு’ என்பது ‘அற த்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை—பொறுத்தானோ தேர்தா னிடை.’ என்பது கொண்டது. ‘அலங்குளைப்புரவி யைவரொடு சினைஇ’ என்பது தருமன் வீமன் அருச்சுனன் நகுலன் சகாதே வன் என்பன கொண்டது. ‘பீலிபெய் சாகாடு மச்சிறு மப்பண் டஞ்—சால மிகுத்துப் பெயின்.’ என்பது உம் உண்ணான்றான் கற்கறித்துழி அட்டோள் முகநோக்கி நன்கட்டாய் என்பது உம் மெலியராயினும் பலர் தொகின் வலியரையும் வெல்வர் என்பதனை யும் நன்கட்டாயல்லே என்பதனையும் முறையே கொண்டன. பிறவு மன்ன. இவை ஒன்றொழிபொதுச்சொன் முதலிய குறிப்பெச்சங் கள் தம்மெச்சங் கொண்டன. இதனைக் குறிப்புச்சொல்லெச்சமெ ன்னது குறிப்பெச்சமென்றார், சொல்லேயன்றிப் பொருண்மாத் திரையும் எழுத்தும் எஞ்ச வருவனவும் உளவாதலினென்க. இப் பத்தெச்சங்கட்கும் வேறு பொருள் கூறுவாருமுளர். அவையெல் லாம் இசையெச்சமாயுங் குறிப்பெச்சமாயும் அடங்குமாதலானும் பெயரெச்ச வினையெச்சமுதலியவற்றிற்கு ஆங்காங்கு முடிபு கூற ராயினார் ஈண்டெச்சங்கனையெல்லாந் தொகுத்துக் கூறும்வழி முடிபு கூறராயிற் குன்றக்கூறலென்னுங் குற்றமாதலானும் அது பொருந்தாதென்க. (க)

தொகைநிலத்தொடர்மொழி.

௩௬௧. பெயரொடு பெயரும் வினையும் வேற்றுமை,
முதலிய பொருளி னவற்றி னுருபிடை
ஒழியவிரண்டுமுதலாத்தொடர்ந்தொரு சொல்.
மொழிபோ னடப்பண தொகைநிலத் தொடர்ச்

எ-னின். பெயர்க்கும் வினைக்குமாவதோர் விதியுணர்ந்து. இ - ள். பெயர்ச்சொல்லோடு பெயர்ச்சொல்லும் பெயர்ச்சொல் லோடு வினைச்சொல்லும் 'வேற்றுமை வினை பண்பு' எனப் பின் னர் வகுத்துக் கூறும் அறுவகைப்பொருட்புணர்ச்சிக்கண் அவற்றி னுருபுகள் இடையே தொக்கு நிற்ப இரண்டு முதலிய பல சொற்க டொடர்ந்து ஒருமொழிபோனடப்பன யாவை அவை தொகை நிலைத்தொடர்ச்சொற்களாம். எ - று.

*தொகையென்னும் பலபொருளொருசொல் ஈண்டு உருபு மறைதலையுணர்த்தி நின்றது, "ஐயுங் கண்ணு மல்லாப் பொருள் வயின்—மெய்யுருபு தொகா விறுதி யான." என்பவாகலின்.

வினையோடு வினை தொகைநிலைத்தொடராகாமையின் அத னையொழித்தும் நிலத்தைக் கடந்தான் நிலங்கடந்தான் என உரு பிடைவிரியிற் பிளவுபட்டுந் தொக்கதேற் பிளவுபடாதுந் தொடரு மாதலின் ஒருமொழிபோலென்றுங் கூறினார்.

ஒருமொழிபோனடத்தலாவது கெடல்யானை வந்தது நிலங் கடந்தான் சாத்தன் என இரண்டுமுதலிய பலசொற்றொடர்ந்து ஒருபெயராயும் வினையாயும் நின்று தம்முழபேற்றலெனப் பொ ருள் கூறின்:—அவ்வாறு தொகைநிலைத்தொடருங் கொன்ற யானை வந்தது நிலத்தைக் கடந்தான் சாத்தன் என நடக்குமாதலின் அது பொருந்தாதென்க. (கௌ)

௩௬௨. வேற்றுமை வினைபண் புவமை யும்புட.

அன்மொழி யெனவத் தொகையா றுக்கும்.

எ-னின். மேல் 'வேற்றுமை முதலிய' என்றார் அவை இவை யென்பதுணர்ந்து. இ - ள். வேற்றுமைத்தொகையும் வினைத் தொகையும் பண்புத்தொகையும் உவமைத்தொகையும் உம்மைத் தொகையும் அன்மொழித்தொகையுமென மேற்கூறிய தொகை நிலைத்தொடர்ச்சொல் அறுவகைப்படும். எ - று. (கக)

௩௬௩. இரண்டு முதலா மிடையா றுருபும்

வெளிப்பட லில்லது வேற்றுமைத் தொகையே.

• எ-னின். நிறுத்த முறையானே வேற்றுமைத்தொகையாமா றுணர்ந்து. இ - ள். எழுவாய்க்கும் விளிக்குமிடையே நின்ற இர ண்டாவது முதலிய ஆறு வேற்றுமையுருபுந் தொக்க தொடர்ச் சொற்கள் வேற்றுமைத்தொகைகளாம். எ - று.

வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கட் பெயரொடு பெயரும் வினையும் கூடிய கூட்டத்தை வேற்றுமைத்தொகையென்றதன் மென்பார் ஆறுருபும் வெளிப்படலில்தென்றார். வினைத் தொகைகளும் அன்ன.

வ-று. நிலங்கடந்தான் தலைவணங்கினான் சாத்தன்மகன் ஊர் நீங்கினான் சாத்தன்கை குன்றக்கூகை யானைக்கோட்டு நுனிகுறைத்தான் என ஆறுருபும் இடையே தொக்கவாறு காண்க.

இடையே தொக்கவினைத் தொகைநிலைத்தொடரென்றமையானே, கடந்தானிலம் இருந்தான் குன்றத்து என இறுதிக்கட்டொக்குப் பிளவுபட்டு நின்றன தொகைநிலைத்தொடராகாவோவெனின்:--நிலங்கடந்தான் குன்றத்திருந்தான் என்பனவற்றை ஒரோவழி மாறிக் கூறுதலிற் பிளவுபட்டு நின்றனவன்றி அவையும் இடைக்கட்டொக்க தொகைநிலைத் தொடரேயாமென்க.

இனி ஆறுருபுமென்னு முற்றும்மையை எச்சவும்மையாக்கிப் பொற்குடம் என ஒரோவழி உருபும் பொருளும் உடன்றொக்கது உம் வேற்றுமைத்தொகையெனக் கொள்க. அது விரியுழிப் பொன்னாற்செய்த குடம் என விரியும். பிறவுமன்ன. (கஉ)

௩௬௪. காலங் கரந்த பெயரெச்சம் வினைத்தொகை.

எ-னின். வினைத்தொகையாமாறுணர்-ற்று. இ - ன். காலம் பற்றிப் புடைபெயர் வினையுருபாகிய தம்மிறுதிகள் தொக்கு நிற்பச் செய்வதீகியறுபொருட் பெயராகிய தம்மெச்சங்கொண்ட பெயரெச்சங்கள் வினைத்தொகைகளாம். எ - று.

முதனிலை வினையுருபு தொகாது நிற்பப் புடைபெயர்ச்சி வினையுருபு தொக்கனவற்றை வினைத்தொகையெனப்படுமென்பார் காலங் கரந்தவென ஆகுபெயராம் கூறினார். புடைபெயர்ச்சி வினைகளை முதனிலையொழிந்த இறுதிகள் காட்டி நின்றவின் அவ் வினைகட்கு அவையுருபாயின.

வ-று. நெருநலடுகளிற் றுன்றடுகளிற் று நானையடுகளிற் று வேல்களம் தொழில் பொழுது கந்து என வரும். இவை விரியுழி நெருநலட்டகளிற் று ன்றடாகின்றகளிற் று நானையடுக்களிற் று என விரியும். இவை முறையே இறந்தகாலவினைத்தொகை நிகழ்கால வினைத்தொகை எதிர்கால வினைத்தொகையெனப்படும். இஃது ஒவ்வொரு காலத்தையே பற்றாது முக்காலமும் பற்றி நெருநலுமட்டகளிற் று ன்றமடாகின்ற களிற் று நானையடுக்களிற் று என விரிய

வரின், முக்காலவினைத்தொகை யெனப்படும். இங்ஙனங் காலவிகற்பம் பற்றிப் புடைபெயர் வினை கருதாது அரிவாள் ஆவாய்க்கதறி என்றும்போல அடுகளிறென்பது இத்தொழிற்குரியது இஃதென்னும் பொருள்பட வருமாயின், வினைத்தொகைக்குறிப்பெனப்படுமென்க. இவ்வாறே ஏனைவினைத்தொகைகளையெல்லாம் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. இதற்கு வருமொழி பெயராதலின் இத்தொகை நிலையாயே தொடரும். இரண்டிறந்த மொழிகளிலவென்க. அட்டத்துகளிறு அடாநின்றதுகளிறு அடுவீதுகளிறு என முற்றுக்களிறுதி தொகுதலின் அடுகளிறென வினைத்தொகையாயிற்றெனின்:—அடுகளிறிது அடுகளிறு வந்தது எனப் பின்னுமோர் பெயர் வினைகளையெற்றவின் அவையன்றெனவும், அடுவென்னுமுதனிலைவினையாகிய காரணத்தின்கண் முக்கால வினையாகிய காரியங்கடொக்கு நின்றவின் அடுகளிறென வினைத்தொகையாயிற்றெனின் காரணத்தின்கட் காரியந் தொக்கு நின்றற்குக் களிற்றென்னுமுடிக்குஞ்சொல். வேண்டாமையின் அஃதொருமொழியிலக்கணமன்றி இங்ஙனம் அதிகரித்த தொடர்மொழியிலக்கணமன்மையின் அஃதன்றெனவும், விலக்கிப், பெயரெச்சித்திறுதி தொக்கது வினைத்தொகையென்றார்.

(௨௬)

௩௬௩. பண்பை விளக்கு மொழிதொக் கனவும்

ஒருபொருட்கிருபெயர்வந்தவுங்குணத்தொகை.

எ-னின். பண்புத்தொகையாமாறுணர்-றறு. இ - ள். குணப் பெயரோடு குணிப்பெயர் புணருங்கால் அக்குணியேழே குணத்துக்குண்டாகிய ஒற்றுமைநயத்தை விளக்குதற்கு ஆண்டு வரும் ஆகிய வென்னுமொழியாகிய பண்புருபு தொக்கு நிற்பனவும் அப்பண்புருபு தொக்கு நிற்பப் பொதுப்பெயருஞ் சிறப்புப்பெயருமாய் ஒரு பொருட்கு இருபெயர் வந்தனவுமாகிய இவ்விரண்டும் பண்புத்தொகைகளாம். எ - று.

குணத்தொகையென்றமையான் ஒருபொருட்கிருபெயர் வந்தனவற்றின்கண்ணும் பண்புருபு தொகுமென்பது பெற்றும்.

வ-று. செந்தாமரை கருங்குவளை வட்டக்கல் சதுரப்பலகை ஒரு பொருள் இருபொருள் தீங்கனி துவர்க்காய். எ-ம். ஆயன் சாத்தன் வேழக்கரும்பு அகரமுதல சகரக்கிளவி. எ-ம். செந்நிறக் குவளை கரும்புருவச்சிலை. எ-ம். வரும். இவை விரியுழிச் செம்மையாகிய தாமரை ஆயனாகிய சாத்தன் செம்மையாகிய கிறமாகிய குவளை என விரியும். இவ்வாகியவென்னும் உருபின்கண் ஆக்க வினையின்மையின் இலக்கணையாற் செய்தவென்னும் வாய்பாட்

டின்பாற் படுவதோர் வினையிடைச்சொல். ஆயனென்னும் பொதுப் பெயர் சாத்தனென்னுஞ் சிறப்புப்பெயரை வீசேடித்தும் வேழமென்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் கரும்பென்னும் பொதுப்பெயரை வீசேடித்தும் வந்தன. பிறவுமன்ன.

முற்றெச்சமாகிய, காலத்து முற்றுப்பொருளையொழித்து எச்சப்பொருளை யுணர்த்தி நின்றாற்போல, ஆயன் வேழமென்றற்றொடக்கத்து நிலைமொழிகள் பண்பிச்சொல்லாயினும் அப்பண்பிகளையொழித்துப் பொதுப்பண்பினையுஞ் சிறப்புப்பண்பினையுமுணர்த்தி வருமொழிக்கு அடையாய் நின்றவின் அவையும் பண்புத்தொகையாயின.

ஆகியவென்பதன்று பண்பை விளக்குமொழியென்பது மைவி குதியென்றாலென்னையெனின்:—ஓர்மொழிக்குறுப்பாகிய விசுதியை மொழியென்றல் கூடாமையானும் வட்டஞ் சதுரமுதலிய பண்பிற்கு அவ்விசுதியின்மையானும் வட்டக்கல் என்புழி மகரவீறு கெட்டுப் புணர்ந்தாற்போல மையீறு கெட்டுப் புணர்ந்ததென்பது 'ஈறுபோதல்' என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பெறுதலானும் அஃக்தன்றென்க.

செய்யதாமரை என்னுமெச்சவிறுதி தொக்கது இத்தொகையென்பாரும், செய்யது தாமரையென்னு முற்றிறுதி தொக்கது இத்தொகையென்பாருமுளர். இவையும் மொழியன்மையானும் வட்டக்கண் முதலிய பண்புத்தொகைக்கு அவ்வெச்சவிறுதி விரித்தல் கூடாமையானும் அவ்வெச்சவிறுதி தொக்கதேல் அதனை வினைத்தொகைக் குறிப்பென்றல் கூடுமென்றிப் பண்புத்தொகையென்றல் கூடாமையானும் முற்றிறுதி தொக்கதேற் பண்புத்தொகையென்றல் கூடாமையென்றிச் செந்தாமரையிது செந்தாமரை விரிந்தது என மேற் பெயர்வினையென்றல் கூடாமையானும் அது பொருந்தாதென்க.

இனிக் குணியோடு குணத்துக்குண்டாகிய ஒற்றுமைநயங்கருதாது ஒருபொருளைக் குணகுணியாகப் பிரித்து அவ்வேற்றுமைநயங் கருதிச் செம்மையையுடைய தாமரையென விரிக்கின் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பொருளும் உடன்றொக்க தொகையாமென்க. பிறவுமன்ன. (கசு)

உவமத்தொகை.

நசுநசு. உவம வருபில துவமத் தொகையே.

எ-னின். உவமைத்தொகையாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். ழினை பயன் மெய்யுருவென்பனபற்றி வரும் உவமவுருபுகள் தொக்க தொடர்ச்சொற்கள் உவமைத்தொகைகளாம். எ - று.

வ-று. புலிக்கொற்றன் மழைக்கை துடியிடை பொற் கணங்கு. எ-ம். குருவி கூப்பிட்டான் சக்கரஞ் சுற்றி வந்தான். எ-ம். மரகதக் கிளிமொழி இருண்மழைக்கை. எ-ம். வரும். இவை விரியுழிப் புலியைப்போலுங் கொற்றன் குருவியைப்போலுங் கூப்பிட்டான் மரகதத்தைப்போலுங் கிளியைப்போலுமொழி. என விரியும். இறுதிக்கட் காட்டிய இரண்டிறந்த தொடர் உவமைக்குவமையன்று, முன்னது உருவுவமையும் பின்னது பயனுவமையுமாதலினென்க.

இவை இரண்டாம்வேற்றுமையுருபும் பொருளும் உடன்றொக்க தொகையன்றோ உவமைத்தொகையென்ற தென்னையெனின்:—செயப்படுபொருள் கருதிக் கூறியவழி இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பெரிருளும் உடன்றொக்க தொகையாகவும், உவமைப் பொருள் கருதிக் கூறியவழி அதனையே உவமைத்தொகையாகவுங் கொள்ளப்படுமென்க. (கரு)

உவமவுருபுகள்.

நசுஎ. போலப் புரைய வொப்ப வுறழ்
மானக் கடுப்ப வியைய வேப்பீப்
நேர நிகர வன்ன வின்ன
என்பவும் பிறவு முவமத் துருபே.

எ-னின். உவமவுருபு இயற்சொன்மாத்நிரையாய் நில்லாது திரிசொல்லாத் பலவாதலின் அவை இவையெனவுணர்-ற்று. இ-ள். போலவென்பது முதலிய செயவெனெச்சம் பத்தும் அன்ன இன்னவென்னும் பெயரெச்சக்குறிப்பிரண்டும் இவைபோல்வனபிறவும் உவமவுருபுகளாம். எ - று.

இன்னவென்பது அருகியன்றி வாராமையிற் பிற் கூறினார்.

பிறவென்றமையானே போலப் புரையவென்றற்றொடக்கத்து வினையடியாகப் பிறத்தற்குரிய வினை வினையெச்ச விகற்பங்களும் பெயரெச்சவிகற்பங்களும் பொருவ ஏற்ப வினையவென்றற்றொடக்கத்தினைவுங் கொள்க.

வ-று. குருவிபோலக் கூப்பிட்டான், குருவி புரையக் கூப்பிட்டான், புலியன்ன கொற்றன் எனப் பெயரொடு வினை புணருங்

கால் வினையெச்ச வருபுகளனைத்தினையும், பெயரொடு பெயர் புணருங்காற் பெயரெச்சவருபுகளனைத்தினையும் விரித்துக்கொள்க.

பெயரொடு பெயர் புணரினும் புலிகையப்போலப் பாயுஞ்சாத் தன் மழையைப்போலக் கொடுக்குங் கை துழையைப்போலச் சுருங்கிய விடை. பொன்னைப்போல விளங்கிய சுணங்கு என வினையெச்சவருபு விரிந்தல்லது நால்வகையுடையமையும் விளங்காமையின் அவ் வருபை முன்னரெடுத்து விதந்தாரென்க. (கசு)

உம்மைத்தொகை.

௩௬அ. எண்ண லெடுத்தன் முகத்த வீட்டல்
எனுநான் களவையு ளும்மில தத்தொகை.

எ-னின். உம்மைத்தொகையாமாறுணர்-ற்று. இ - ள். எண்ணலளவை எடுத்தலளவை முகத்தலளவை நீட்டலளவை என்னு நால்வகையளவைகளாற் பொருள்களை யளக்குங்காற் றொடரும் அவ்வளவைப் பெயர்களுள் உம்மையாகிய உருபு தொக்கு நிற்பன உம்மைத்தொகைகளாம். எ - று.

எண்ணலளவையுந் அளத்தலையன்றி அவ்வளவையை எடுத்தன்முதலிய கருவியின்பாற்படுத்தளத்தலின் அளவை நான்கென்றதன்றி எண்ணலளவையே அளவையாதலின் அதனை முற் கூறப்பட்டது.

வ-று. கபிலபரணர் இராப்பகல் புலிவிற்கெண்டை அறுபத் துழுவர் ஆயிரத்தைஞ்ஞாற்றைம்பத்தொன்றே காலேயரைக்காலரை மாகாணி முந்திரி. எ-ம். கழஞ்சேகால் கழஞ்சரையே யரை மாவரைக்காணிமுந்திரி. எ-ம். நாழியாழாக்கு கலனை முக்குறுணி நாழியாழாக்கே முச்செவிரி. எ-ம். சாணரை சாணரையே யரைக்கால். எ-ம். வரும். இவை விரியுழிக் கபிலனும் பரணனும் இராவும் பகலும் புலியும் வில்லுங் கெண்டையும் அறுபதின்மருமவரும் என விரியும். பிறவுமன்ன. இவற்றுள் அறுபதென்பது எண்ணலளவையாய்த் தொடராத எண்ணுறழ்ச்சியாய்த் தொடர்ந்தமையின் உம்மைத்தொகையன்று பண்புத்தொகையாமென்க. கபிலபரணர் என்பது எண்ணுப்பெயராகியதென்னையெனின்:—கபிலபரணரிருவரும் வந்தார் எனத் தொகைபெறுதலினென்க. இவை போல்வன பிறவுமன்ன. கபிலபரணர்ப் பரவினான் என வரும்வழிக் கபிலனையும் பரணனையும் பரவினானென வேற்றுமையுருபும்

உடன் விரியுமாலோவெனின்:—பரவினென்னும் வருமொழி நோக்கி வேற்றுமைத்தொகையாகவுங் கபில பரணரென்னும் நிலை மொழியிரண்டினையும் நோக்கி உம்மைத்தொகையாகவுங் கொள்ளப்படுமென்க. இவ்வும்மை இடையினும் இறுதியினும் ஒருங்கு தொகுமென்பார் அதிகரித்தமுறையானே இடைக்கட்டொகும் வேற்றுமைத்தொகைமுதலிய நான்கிற்கும் இடையே தொகுமென்ற பொதுவிதி மாற்றி இறுதிக்கட்டொகுமெனக் கூறும் அன்மொழித்தொகைக்கும் இடையே இத்தொகையை வைத்தாரென்க. எண்ணிடைச்சொற்கள் உம்மையேயன்றிப் பிறவுமுளவேனும் அஃகியற்சொல்லாதவின் உம்மைத்தொகையெனப்பட்டது. (க௭)

௩௬௬. ஐந்தொகை மொழிமேற் பிறதொகை லன்மொழி.

எ-னின். அன்மொழித்தொகையாமாறுணர்-ற்று. இ - ள். வேற்றுமைத்தொகை முதலிய ஐவகைத் தொகைநிலைத் தொடர் மொழிகட்கும் புறத்தி அவையல்லாத பிற மொழிகளாகிய உருபு கட்டொகுதல் அன்மொழித்தொகையாம். ஏ - று.

மேலென்றமையான் 'அவற்றினுருபிடையொழிய' என்ற பொதுவிதியை விலக்கினாரென்பது பெற்றும்.

வ-று. பூங்குழல் பொற்றொடி கவியிலக்கணம் பொற்றொடிக் கள்ளிகுடி கீழ்வயிற்றுக்கழலை. எ-ம். தாழ்குழல் கருங்குழல் துடியிடை தகரஞாழல். எ-ம். தகரஞாழன்முலை. எ-ம். வரும். இவை விரியுழிப் பூவையுடைய குழலினையுடையாள் பெண்ணுலாகிய தொடியினையுடையாள் கவிக்கிலக்கணஞ் சொன்ன தால் பொன்னினாகிய தாலியினையுடையாள் கள்ளியது குடியிருக்குமார் கீழ்வயிற்றின்கணமுந்த கழலைபோல்வான். எ-ம். தாழ்ந்த குழலினையுடையாள் கருமையாகிய குழலினையுடையாள் துடியன்னவிடையினையுடையாள் தகரமுஞாழலும் விராய்க் சமைந்த சாந்து. எ-ம். தகரமுஞாழலும் விராய்ச் சமைந்த சாந்தையணிந்த முலையினையுடையாள். எ-ம். விரியும்.

இனி இரண்டிறந்த மொழிகளின் அறுவகைத்தொகையும் விரவித் தொகுமாறு:—திகழ்செவ்வான்மதித் திருமுகப் பூங்குழல் என வரும். இவை விரியுழித் திகழ்ந்த செம்மையாகிய வானத்தின்கண் மதிபோலுந் திருமுகத்தினையும் பூவையுடைய குழலினையுடையாள் என விரியும். (க௮)

௩௭௦. முன்மொழி பின்மொழி பன்மொழி புறமொழி
எனுநான்கிடத்துஞ்சிறக்குந்தொகைப்பொருள்.

ஏ-னின். தொகைநிலைத் தொடர்ச்சொற்கள் ஒன்றுபடத் தொடர்ந்தனவேனும் அப்பொருளும் ஒன்றுபடத் தொடராத பிளவுபட்டு ஓரிடத்துச் சிறந்தும் ஓரிடத்துச் சிறவாதும் நிற்குமென்பதுணர்-ற்று. இ - ள். தொகைநிலைத் தொடர்மொழிகளின் முன்மொழிக்கண்ணேனும் பின்மொழிக்கண்ணேனும் அனைத்து மொழிக்கண்ணுமேனும் அனைத்துமொழிக்கும் புறமொழிக்கண்ணேனுஞ் சிறந்து நிற்குந், தொகைநிலைத் தொடர்ப்பொருள். ஏ-று.

இவ்விடங்களிற் சிறக்குமெனவே ஏனையிடங்களிற் சிறவாது நிற்கு மென்பது பெற்றும்.

தன்னியல்பிறவாமற் பன்மொழியென்றார்.

வ-று. குடம் வனைந்தான் குழிசி வனைந்தான் வேங்கைப்பூ சண்பகப்பூ முண்மரம் முள்ளின்மரம் விரிபூ குவ்பூ செந்தாமரை வெண்டாமரை வேற்கண் கயற்கண் என்பனவற்றுட் குடமுதலிய முன்மொழிகள் இனம் விலக்கி நின்றவின் அம்முன்மொழிக்கட் பொருள் சிறந்தும் வனைந்தான் முதலிய பின்மொழிக்கட் சிறப்பினியும் நின்றன. நிலமுழுதான் கண்ணிமை நீர்க்குவனை முட்டாட்டாமரை சுடுதி செஞ்ஞாயிறு தாய்தலையன்பன் என்பனவற்றுள் நிலமுதலிய முன் மொழிகள் இனமும் இனத்தை விலக்குதலுமின்றி வாராகின்றமையின் அம்முன்மொழிக்கட் பொருள் சிறப்பினியும் உழுதான்முதலிய பின்மொழிக்கட் பொருள் சிறந்தும் நின்றன. உழுதானென்ற துணையானே நிலத்தையென்பது தாமே போதருமாத்தலிற் பின்மொழிக்கட் பொருள் சிறந்தனவாயின. ஏனையவுமன்ன. கபிலபரணர் புலிவிற்கெண்டை என்றற்றோடக் கத்து உம்மைத்தொகைகள் அனைத்து மொழிக்கண்ணும் பொருள் சிறந்தன. பூங்குழல் தாழ்குழல் என்றற்றோடக்கத்து அன்மொழித்தொகைகள் அனைத்து மொழிக்கண்ணும் பொருள் சிறப்பின்றி அனைத்துமொழிக்கும் புறமொழிக்கட் பொருள்சிறந்து நின்றன.

தொகைநிலைத்தொடர்கள் உருபு தொகுதலிற் சொல்லாற் பிளவுபடாதும் பொருளாற் பிளவுபட்டும் இவ்வாறு வருமெனவே தொகைநிலைத்தொடர்கள் உருபு தொகாமையின் இவ்விரு திறத்தானும் பிளவுபட்டுப் புறமொழியொழிந்த மூன்றிடத்தும் இவ்வாறு பொருள் சிறந்து நிற்குமென்பது தாமே போதருமென்க. அவையும் இவ்வாறே காண்க. அங்கனமாயிற்றொகைநிலைத் தொகைநிலை யிரண்டற்கும் இறுதிக்கண் இவ்விலக்கணங் கூறுது ஈண்டுக் கூறியதென்னையெனின்: புறமொழிக்கட் பொருள் சிறத்தல் தொகைநிலைத்தொடர்க்கு இன்மையினென்க.

இனி முன்மொழி பின்மொழிகளுட் பொருள் சிறத்தனவற்
றிற்கு ஒருவர்க்கொருவர் மலைந்து பொருள் கூறுவாருமுளர். அம்
மலைவு அவர்காட்டு முதுரணங்களுட் காண்க. (கசு)

௩௭௧. வல்லொற்று வரினே யிடத்தொகை யாகும்
மெல்லொற்று வரினே பெயர்த்தொகை யாகும்.

எ-னின். இடத்தின்கட்டொக்க தொகையோ பெயரின்கட்
டொக்க தொகையோவென்றையுறற்பாலனவற்றுட் சிலவற்றைத்
துணிதற்காவதோர் குறியுணர்-ற்று. இ - ள். வல்லொற்று இடை
யே வந்துழி இடத்தின்கட்டொக்க தொகையாம்; மெல்லொற்று
இடையே வந்துழிப் பெயரின்கட்டொக்க தொகையாம். எ - று.

மெல்லொற்றாகு வறுதலிற் பிற்குறிஞர்.

வ-று. வடுகக்கண்ணன் வடுகங்கண்ணன் கன்னடக்கொற்
றன் கன்னடங்கொற்றன் துளுவசசாத்தன் துளுவஞ்சாத்தன் என
வரும். பிறவுமன்ன. இவை விரியுழி, வல்லொற்றுவரின் வடுகநா
ட்டிற் பிறத்த கண்ணன் எனவும், மெல்லொற்று வரின் வடுகனாகிய
கண்ணன் எனவும் விரியும். வடுகனென்பது தந்தை பெயராய்
மெல்லொற்று வரின் வடுகற்கு மகனாகிய கண்ணன் என விரியும்.
ஏனையவுமன்ன.

வல்லொற்று வரின் மெல்லொற்று வரினென்றமையான் 'இய
ல்பினும் விதியினு நின்றவுயி' ரீற்று மொழிமுன் வல்லினமுதன்
மொழிவந்து இடத்தொகையும் பெயர்த்தொகையுமாபு கூற நிற்
கின் இக்குறியாற்றுணியப்படுமென்பது உம் வடுக நாகன் வடுக
வணிகன் வடுக வரசன் என வரிற் சொல்லுவான் குறிப்பானன்றி
இவ்வாறு துணியப்படாவென்பது உந் தாமே போதருமென்க. ()

௩௭௨. உயர்திணை யும்மைத் தொகைபல ரீறே.

எ-னின். உம்மைத்தொகைக்காவதோ விதியுணர்-ற்று.
இ - ள். உயர்திணையொருமைப்பாலின்கண் வரும் உம்மைத்தொ
கைகள் ரவ்விற்றுக் கள்ளீறுமாகிய பலரீற்றனவேயாம். எ - று.

பலரீறையென்றமையான் ஒருமைப்பாலென்பது பெற்றும்.

வ-று. கபிலபரணர் கல்லாடமாமூலர் சேரச்சாழபாண்டி
யர் தேவன்தேவிகள் பார்ப்பான்பார்ப்பனிகள் வில்லிவானிகள்
என வரும்.

இவ்வொருமைகன இத்துணையரென்னும் பொருள்பட நின்ற
விற் பலரீற்றவாயின.

னரவீறு இடையே கெடுதல் 'சில விசாரமா முயர்திணை' என்பதனானும் இறுதிக்கட் கெடுதல் இதனுட் பலரீறையென்பதனானும் கொள்க.

பலரீறையென்னுந் தேற்றத்தான் அஃறிணையோருமை யும் மைத்தொகைகளும் பொதுவோருமையும்மைத்தொகைகளும் தத்தம் பன்மையிற்றனவேயாமென்னும் நியதியவல்லவென்றாராயிற்று. அவை வருமாறு: உண்மையின்மைகள் உண்மையின்மை நன்மைதிமைகள் நன்மைதிமை இராப்பகல்கள் இராப்பகல் நிலநீர்தீக்காற்றுகாயங்கள் நிலநீர்தீக்காற்றுகாயம். எ-ம். தந்தைதாயர் தந்தைதாய்கள் தந்தைதாய் சாத்தன்சாத்தியர் சாத்தன்சாத்திகள் சாத்தன்சாத்தி. எ-ம். பன்மையிற்றானும் இயல்பாய ஒருமைபிற்றானும் வந்தன. இயல்பாகிய ஒருமைபிற்றான் வந்தனவேல் உம்மைத்தொகையன்றிக் கபிலன் பரணனிருவரும் வந்தார் என்றும் போலச் செவ்வெண்ணும் பிறவேனின்:—பலமொழிகளையுந் திரட்டி ஒரு பிண்டமாகக் கூறியவழி உம்மைத்தொகையாகவும் பிளவுபடக் கூறியவழிச் செவ்வெண்ணாகவுந் கொள்ளப்படுமென்க. ()

௩௭௩. தொக்குழி மயங்குந விரண்டு முதலேழ்
எல்லைப் பொருளின் மயங்கு மென்ப.

எ-னின். தொகைநிலைத்தொடர்ச்சொற்கள் உருபு தொக்குநின்றமையிற் சில பொருளான் மயங்குமாறுணர்-ற்று. இ - ள். வேற்றுமையுருபு முதலியவருபுகள் தொக்கு நின்றவழிப் பொருள்களான் மயங்குமியல்பினவாகிய தொடர்ச்சொற்கள் இரண்டுமுதல் ஏழிற்குரிய பொருள்களான் மயங்கும் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ - று.

தொக்குழியெனவே தொகாவிடத்து மயங்காவென்பது உம், மயங்குவன மயங்குமெனவே மயங்குமியல்பில்லன மயங்காவென்பது உம், பொருளெனப் பொதுப்படக் கூறினமையிற் றொகைநிலைப்பொருளானுந் தொகாநிலைப்பொருளானுந் தொகைநிலைத்தொடர்ச்சொன் மயங்குமென்பது உம், பெற்றும்.

வ-று. தெய்வவணக்கம் தாழ்குழல் என்பன தெய்வத்தை வணங்கும் வணக்கம் தெய்வத்துக்கு வணக்கம் தாழ்ந்தகுழல் தாழ்ந்த குழலினையுடையாள் என இருபொருளான் மயங்கிய ஒருதொடர்த்தொகைச்சொல். தற்சேர்ந்தார் கடிப்பகை என்பன தன்னைச் சேர்ந்தார் தன்னொடு சேர்ந்தார் தன்கட் சேர்ந்தார் கடிக்குப்பகை கடியினதுபகை கடியாகியபகை என மூன்று பொருளான் மயங்கும்.

கிய ஒருதொடர்த்தொகைச்சொல். சொல்லிலக்கணம் என்பது சொல்லினதிலக்கணம் சொற்கிலக்கணம் சொல்லின்கணிலக்கணம் சொல்லிலக்கணஞ் சொன்ன தூல் என நான்கு பொருளான் மயங்கிய ஒருதொடர்த்தொகைச்சொல். 'பொன்மணி' என்பது பொன்னுணைய மணி பொன்னுணைய மணி பொன்னின்கண் மணி பொன்னொடு சேர்ந்த மணி பொன்னு மணியும் என ஐந்து பொருளான் மயங்கிய ஒருதொடர்த்தொகைச்சொல். மரவேலி என்பது மரத்தகைக்காக்கும் வேலி மரத்துக்கு வேலி மரத்தினது வேலி மரத்தின்முத்துவேலி மரத்தானுணிய வேலி மரமாகிய வேலி என ஆறு பொருளான் மயங்கிய ஒருதொடர்த்தொகைச்சொல். சொற்பொருள் என்பது சொல்லானறியப்படும் பொருள் சொல்லினது பொருள் சொற்குப்பொருள் சொல்லின்கட்பொருள் சொல்லும் பொருளும் சொல்லாகிய பொருள் சொல்லானது பொருள் என ஏழு பொருளான் மயங்கிய ஒருதொடர்த்தொகைச்சொல். சொல்லானது பொருளென்றது தொகாநிலைப்பொருளாகிய எழுவாய். சொல்லான் அறியப்படும் பொருள் சொல்லின் அறியப்படும் பொருள் என மூன்றாவதொடு ஐந்தாவதும் விரிப்பாருமுள்ள. அவையிரண்டற்கும் ஏதுப்பொருளென்றேயாதலின் அது வேற்றுப் பொருளான் மயங்கியதன்றென்க. 'வாணமீனெள்ள நிலைப்படல்' என்பது வாணமீனை உள்ளநிலைப்படல் வாணமீன் உள்ளநிலைத் தலைப்படல் என இரண்டாவதும் எழுவாயுமாகிய இருபொருளான் மயங்கிய பலதொடர்த்தொகைச்சொல். புலிகொல் யானை குரங்கெறி விளங்காய் என்பன புலியைக்கொன்ற யானை புலயானது கொன்ற யானை புலியாற் கொல்லப்பட்ட யானை குரங்கையெறிந்த விளங்காய் குரங்கான நெறிந்த விளங்காய் குரங்காலெறியப்பட்ட விளங்காய் என இரண்டாவதும் எழுவாயும் மூன்றாவதுமாகிய மூன்று பொருளான் மயங்கிய பலதொடர்த்தொகைச்சொல், பிறவுமன்ன.

இவ்வாறு செம்பொருள்கொள்ளாது வலிந்து பொருள் கொள்ளப்புகின் ஏழெல்லையென்னும் வரையறையின் கீழ்லாது பலவா மாதலின் அது தொன்னெறியன்றென்பார் என்பவென்றார்.

இனி அலர்முல்லை என்னும் வினைத்தொகை முதலியன மயங்காதனவாம். அலரையுடைய முல்லையென மயங்குமாலோவெனின்:—அலரென்பது வினைத்தொகைக்கண் வினையாயும் வேற்றுமைத்தொகைக்கட் பெயராயுஞ் சொல் வேறுபட்டமையின் அது பொருளான் மயங்கியதன்றென்க. (உஉ)

தொகாநிலைத்தொடர்மொழி.

௩௭௪. முற்றீ ரெச்ச மெழுவாய் விளிப்பொருள்

ஆறுரு டிடையுரி யுடுக்கிவை தொகாநிலை.

எ-னின். நால்வகைச்சொற்குமாவதோர் விதியுணர்-ற்று. இ - ன். முற்றும் பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் எழுவாயும் விளியுமாகிய ஐவகைப்பொருளின்கட் பெயர்வினைகள் புணரும் பணர்ச்சியும் வேற்றுமைப்பொருளின்கண் அவற்றின் உருபாகுட இரண்டாவது முதலிய ஆறும் இடையே விரிந்து நிற்பப் பெயர் வினைகள் புணரும் புணர்ச்சியும் ஏனை இடைச்சொற் புணர்ச்சியும் உரிச்சொற் புணர்ச்சியும் ஒரு சொல்லுக்கிவரும் புணர்ச்சியுமாகிய ஒன்பதுத் தொகாநிலைத்தொடராம். எ - று.

தொகாநிலையென்றமையாற் காலங் கரவாத பெயரெச்சம் ஈண்டுக் கொள்க.

வ-று. உண்டான் சாத்தன், குழையன் கொற்றன், உண்ட சாத்தன், நல்ல சாத்தன், உண்டு வந்தான், உழுதன்றி யுண்ணான், சாத்தன் வந்தான், கொற்றா கொள், குடத்தை வனைந்தான், வாளாலெறிந்தான், இரட்போர்க்கீந்தான், மலையினிழிந்தான், சாத்தனது கை, மணியின்கண்ணி, அதுகொறேழி காமனோயே, நனி பேதையே நயுனில் கூற்றம், பாம்பு பாம்பு என முறையேகாண்க.

வேற்றுமைத்தொகையும் வினைத்தொகையும் விரிந்தவழி வேற்றுமைத்தொகாநிலையும் பெயரெச்சத்தொகாநிலையுமாமென்றார் ஏனை நான்குதொகையும் விரிந்தவழித் தொகாநிலையொன்பதனுள் எவையாம் பிறவெனின்:—பண்புத்தொகையும் உவமைத்தொகையும் உம்மைத்தொகையும் விரிந்தவழி இடைச்சொற்புணர்ச்சியும், அன்மொழித்தொகை விரிந்தவழி வேற்றுமைத்தொகாநிலைமுதல ஏற்பனவுமாமென்றே. (௨௩)

வழாநிலை வழுவமைதி.

௩௭௫. திணையே பாலிடம் பொழுது வினாவிறை

மரபா மேழு மயங்கினும் வழுவே.

எ-னின். வழுவிரிந்தல்லது அவற்றைக் களைதல் கூடாமையின் அவை இவையெனவுணர்-ற்று. இ - ன். திணை முதலாக மரபீறாக வருமேழுந் தத்தெறி மயங்கின் வழுவாம். எ - று.

திணை முதலியவனைத்தும் மரபாமாயினும் இங்ஙனம் விதவா தொழிந்தனவற்றை மரபெனக் கொள்கவென்பார் அதனை இறு திக்கட் கூறினார்.

வ-று. அவன் வந்தது என்பது திணைவழு. அவன் வந்தான் என்பது பால்வழு. யான் வந்தான் என்பது இடவழு. நாளை வந்தான் என்பது கால வழு. கறக்கின்றவெருமை பாலைசினையோ, ஒருவிரல் காட்டிச் சிறிதோ பெரிதோ என்பது வினாவழு. கடம் பூர்க்கு வழி யாதெனினிடம்பூணியென்னுவின் கண்மற்று, கருஞ் சர்க்குவழியாதெனின் பருநூல் பன்னிருதொடி என்பது விடை வழு. யானை மேம்ப்பாணை இடையன், ஆடு மேம்ப்பாணைப் பாகன், யானைச்சாணி, எருமையிலத்தி என்பது மரபுவழு. இவ்வாறே இவ் வெழுவகை வழுவிகற்பங்களுெல்லாம் உணர்ந்துகொள்க. (௨௪)

௩௭௭. ஐயந் திணைபா லவ்வப் பொதுவியலும்

மெய்தெரி பொருண்மே லன்மையும் விளம்புப.

எ-னின். திணையொடு வினாவிடையும் பாலொடு வினாவிடையும் வழுவாது காத்தலுணர்-ற்று. இ - ள். திணையயத்தினை அவற்றின் பொதுச்சொல்லானும் பாலையத்தினை அவற்றின் பொதுச் சொல்லானுந் துணிந்த பொருண்மேல் அல்லாத தன்மையினை வைத்துங் கூறுவர் புலவர். எ - று.

வ-று. குற்றியோ மகனோவெனத் திணையயத் தோன்றிய வழிக் குற்றியோ மகனோ அங்ஙனந் தோன்றுகின்றது தோன்றுகின்றான் எனச் சிறப்புச்சொல்லாம் கூறிந் திணைவழுவும் வினாவழுவமாம். அவையெழுதித்துக் குற்றியோ மகனோ அங்ஙனந் தோன்றுகின்றவரு எனப் பொதுச்சொல்லாம் கூறுக. உருவென்பது பொதுச்சொல்லாய் வழாநிலையாதென்னையெனின், குற்றிக்கு மகனுக்கும் உருப் பொதுப்பட நின்றமையினென்க. ஆண்மகனோ பெண்மகளோ என உயர்திணைப் பாலையத்தோன்றியவழி ஆண்மகனோ பெண்மகளோ அங்ஙனந் தோன்றுகின்றான் தோன்றுகின்றான் எனச் சிறப்புச்சொல்லாம் கூறிந் பால்வழுவும் வினாவழுவமாம். அவையொழித்து ஆண்மகனோ பெண்மகளோ அங்ஙனந் தோன்றுகின்றார் எனப்பொதுச்சொல்லாம் கூறுக. தோன்றுகின்றாரென்பது பொதுச்சொல்லாய் வழாநிலையாதென்னையெனின் ஆண்பெண்ணிரண்டல்லது பலர்பாலென வேறென்றின்றி அவ்விருபாற்கும் பொதுமையினிற்றலென்க. ஒன்றோ பலவோ என அஃறிணைப் பாலையத் தோன்றியவழி ஒன்றோ பலவோ இச்செய் புக்கது புக்கன எனச் சிறப்புச் சொல்லாம் கூறிந் பால்வழுவும்

வும் வீனாவழுவமாம். அவையொழித்து ஒன்றோபலவே இச்செய் புக்க பெற்றம் எனப் பொதுச்சொல்லாத் கூறுக.

இனி மெய் தெரிந்த பொருள் குற்றியெனின் மகனன்று. எ-ம். மகனெனின் குற்றியல்லன். எ-ம். ஆண்மகனெனின் பெண் மகளல்லன். எ-ம். பெண்மகளெனின் ஆண்மகனல்லன். எ-ம். கூறுக. மகனன்று குற்றியெனக் கூற்றிற் குற்றியோ மகனாவென வினாவிற்கு மகனன்றெனினமையும்; குற்றியென மேல்வைத்துக் கூறல் வேண்டாகுறலாம். மகனன்றென்பதனை மகனின் நென ஐந்தாம்வேற்றுமைப் புணர்ச்சியென்பாருமுளர். அதுபோல் வரு நீயல்லனென்பதும் அங்ஙனம் விரித்தல் கூடாமையின் அல் வழிப் புணர்ச்சியுள் எடுத்து விதந்த பதினான்கின் புறத்ததாய் அடங்குமென்க. ஏனென்று காட்டுமென்க.

மெய்தெரியாப் பொருண்மேல் அல்லாத தன்மையினை வைத்து மகனல்லன் குற்றியெனின் குற்றியென்னும் பயனினைக்கு எழு வாய் தந்து மகனல்லன் அவ்வுருக்குற்றியெனக் கூறல்வேண்டும்; அங்ஙனங் கூறவே சொற்பல்குதலென்னும் விடைவழுவாம். அவ் வழு வாராது மெய் தெரிபொருண்மேலன்மையும் விளம்புப வென்றார். (௨௫)

௩௪௪. உயர்திணை தொடர்ந்த பொருண்முத லாறும் அதனொடு சார்த்தி னத்திணை முடிபின.

எ-னின். திணை வழுவமைப்புணர்-ற்று. இ - ள். உயர்திணையைத் தொடர்ந்த அஃறிணைப்பொருளாகியவாறும் உயர்திணையோடு சார்த்திமுடிப்பின் உயர்திணை முடிபினவாம். எ - று.

தொடர்தலாவது அஃறிணைப் பொருளாகியவாறும் உயர்திணைக்குக் கிழமைப்பொருள்களாய் நின்றல்.

சார்த்தலாவது உயர்திணையெழுவாயின் பயனிலையோடு அஃறிணையெழுவாயினையும் உடன்முடித்தல்.

உயர்திணை தொடர்ந்த பொருண்முத லாறென்றமையிற் பொருளென்பது உயர்திணைப்பொருளன்றென்பதாம்.

வ-று. நழிப் பொன்பெரியன் நாமெரியன் வாணுள்பெரியன் மூக்குக்கூரியன் குடிமைநல்லன் நடைகடியன் என வரும்.

‘சொற்றொறு மிற்றிதன்பெற்றி’ என்பதனானே இன்று ‘நீருற்று மாடுகோடு கூறிது என அஃறிணையோடு சார்த்தின் அஃறிணை முடிபினவாதலங் கொள்க. சார்த்தினெனவே சார்த்தாவிடின் வழாநிலையாய்ப் பொன் பெரிது மூக்குக் கூறிது எனத் தம்மு

டிபு கொள்ளுமென்க. பொன்னென்னும் அஃறிணையெழுநூலாய், நம்பியென்னும் உயர்திணையெழுநூலாயினது பயனிலையாகிய பெரிய னென்னும் உயர்திணைவினைக்குறிப்பைக் கொண்டுமுடித்தலின் வருவாய், தொடர்புண்மை கருதிச் சார்த்தி முடித்தலின் அமைதியாயிற்றென்க. பொன்னினது பெருமையையுடையன் என ஆறா முடிபு விரித்து வழாநிலையென்றெண்ணையெனின்:—வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்குரிய எழுத்துச்சந்தியின்மையின் அது பொருந்தாதென்க. பிறவுமன்ன. (௨௬)

௩௭௮. திணைபால் பொருள் பல விரவின சிறப்பினும் மிகவினு மிழிபினு மொருமுடி பினவே.

எ-னின். திணைபான் மரபு வருவமைப்புணர்-ற்று. இ - ள். திணையும் பாலும் வேறுவீணைப் பல பொருள்களும் விரவி நின்ற வழி அவை பலவும் ஒரு முடிபினவாஞ் சிறப்பினும் மிகுதியினும் இழிபினும்: எ - று.

வ-று. 'அங்கண் விசும்பி னகனிலாப் பாரிக்குச்—திங்களுக்குச் சான்றோரு மொப்பர்மற் - நிங்கண்—மறுவாற்றுஞ் சான்றோ ரஃ தாற்றுர் தெருமத்து—தேய்வ ரொருமா கறின்.' எ-ம். 'பழியஞ் சான் வாழும் பசவு மழிவினாற்—கொண்ட வருந்தவம் விட்டா னுங் - கொண்டிருந்—தில்லஞ்சி வாழு மெருது மிவர்முவர்—நெல் லுண்ட நெஞ்சிற்கோர் நோய்.' எ-ம். 'இவைகிணை விரவிச் சிறப்பினுன் உயர்திணைமுடிபேற்றன. இழிந்தோரையெண்ணியபின் அதனுட் சிறப்பென்னையெனின்:—பசு விட்டான் ஒருது என்னு மூன்றனுள் விட்டானென்பது உயர்திணையான் சிறப்பு. பசு ஒருது என்பன உயர்திணைப்பொருளவேனும் அஃறிணையாக உருவகப்படுத்தினமையின் இங்ஙனம் அமைக்கப்பட்டன. 'தன்பான் மனையா ளயலான்றலைக் கண்டு பின்னு—மின்பா லடிசுந் கிவர்கின் றகைப் பேடி போலா—நன்பாற் பசுவே துந்தார் பெண்டிர் பாலர் பார்ப்பா—ரென்பாரை யோம்பே நெனின்யா னவனாக வென்றான்' எ-ம். 'பார்ப்பார் தவரே கமந்தார் பணிப்பட்டார்—மூத்தார் குழவி யெனுமிவர்கட்—காற்ற வழிவிலங்கி னாரே பிறப் பிடைப்—போற்றி யெனப்படுவார்.' எ-ம். இவைகிணை விரவ் மிகுதியினுன் உயர்திணை முடிபேற்றன.' 'நகைதரவந்தோர் நகை பிறக்கொழிய வகைபட வாழ்ந்தோர் பலர்கொல்—புரையினற் பனுவனாஅல் வேதத் தருஞ்சீர்த்திப் பெருங்கண்ணுறை நெய்மய வியாகுதி பொங்கப்—பன்மாண்வீயாச் சிறப்பின்வேள்விமுற்றியு பநட்டவியன்களம் பலகொல்யா பலகொல்லோ பெரும.' என

இவை சிறப்பினுன் அஃறிணை முடிபேற்றன. 'எச்சிலார் தீண்டார் பசுப்பார்ப்பார் தீத்தெய்வ—மூச்சர் தலையோ டிவையென்ப யாவ ருள்—திட்பத்தாற்றீண்டாப் பொருள்.' என இவை மிகுதியினுன் அஃறிணைமுடிபேற்றன. 'வடுக ரரிவாளர் வாண்கருநாடர்—சுடு காடு பேயெருமை யென்றிவை யாறுநீ—குறுகா ரறிவுடை யார்.' எ-ம். 'மூர்க்கணுமுதலையுந் கொண்டது விடா.' எ-ம். இவை இழி பினுன் அஃறிணைமுடிபேற்றன. பன்மை யொருமுடிபினவென் னது ஒருமுடிபினவென வாளா கூறினமையின் 'தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் னலனுண்டான்.' எனத் திணைவிரவிச் சிறப் பினுன் ஆண்பான் முடிபேற்றலும் 'தொல்லை நாவலகைத் தோழ ருந் துணைமணி நெடுந்தேர்—மல்லற் றம்பியு மாமனு மதுவிரி கமழ் தார்ச்—செல்வன் னுதையுந் செழுநக ரொடுவள நாடும்—வல்லை தொக்கது வளங்கெழு கோயிலு ளொருங்கே.' எனத் திணை விர விச் சிறப்பினுன் ஒருமை முடிபேற்றலுங் கொள்க. 'நானுமென் றிந்தையு நாயகனுக் கெவ்விடத்தோர்—தானுந்தன் றையலுந் தாழ் சடையோ னுண்டிலனேல்.' எனவாண்பாலும்பெண்பாலும் விர விச் சிறப்பினொருமுடிபேற்றன.

'சொற்றொறுமிற்றிதன்பெற்றி' என்பதனுனை விரவாதெண் ணித் தோழனுந் தானும் வந்தான் தோழியுந்தானும் வந்தாள் என முடிதலுங்கொள்க. கறியுஞ்சோறு முண்டான் மாலையுமுடியுங் கவித்தான் குஞ்சுநூல் குடையுங் கவித்தான் சாந்தமு முலையுந் தழுவினுன் என வேறுவினைப்பல்பொருள் விரவிச் சிறப்பினுன் ஒருமுடிபேற்றன. பிறவுமன்ன.

இங்ஙனம் இறுதிக்கட் கூறிய மரபுவழுவமைதி 'வேறுவினைப் பல்பொருடழுவிய பொதுச்சொலும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தோடு மாறுகொள்க் கூறலாம் பிறவெளின்:—சிறப்பு முதலிய கருதாது ஒத்தநிலைமையினெண்ணியவழி முடியுமரபு அங்ஙனங் கூறுதலின் அது மாறுகொள்க் கூறலன்றென்க. 'பாணன் பறையன் கடம்பன் றுடியனென்—நந்நான் கல்லது குடியுமில்லை.' என உயர்திணை யெண்ணி அஃறிணை முடிபினவாய வழு யாண்டமைக்கப்படுமெ னரின் குடியென்பதனைப் பாணன்முதனன்கோடுங் கூட்டி உரைக் கப்படுதலின் ஐழாநிலையாமென்க.

இனிப் பால் விரவி ஒருமுடிபேற்பனவற்றிற்கு ஒருவன்கொ ள்லோ பலர் கொல்லோ இச்செய் புக்கார் என உதாரணங் கூட்டி மின், 'ஐயந் திணைபா ல்வவப் பொதுவினும்' என்பதனுன் வந்தன வன்றி ஈண்டைக் காகாமையானும் இங்ஙனம் காட்டிய இலக்கியங் கட்டு இலக்கணமின்மையானும் அது காட்டன்மென்க. (௨௭)

௩௭௯. உவப்பிணு முயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ்செறலினும்
இழிப்பினும் பாறிணையிழுக்கினு மியல்பே.

எ-னின். திணைபால வழுவுமைப்புணர்-ற்று. இ-ள். உவப்புமு
தலிய ஐந்தினுந் பாலுந் திணையும் வழுவி வரினும் இயல்பாம். எ-று.

பாலை முற்கூறினார் அவ்வழுவுமைதி பயின்று வருதலின். இழு
க்கினுமென்னுமும்மை உவப்பு முதலியவற்றின் இழுக்கியே வரு
மென்னு நியதியவல்லவென்னும் பொருடந்து நின்றது.

வ-று. தன்புதல்வினை என்னம்மை வந்தாளென்பது உவப்
பின் ஆண்பால் பெண்பாலாயிற்று. ஒருவினை அவர் வந்தாரென்
பது உயர்வினொருமைப்பால் பலர்பாலாயிற்று. 'தாதாய் மூவே
டூலகுக்குந் தாயே' என்பது சிறப்பின் ஆண்பால் பெண்பாலாயி
ற்று. 'எனைத்துணைய ராயினு மென்றோர் தினைத்துணையுந்—தே
ரான் பிறனில் புகல்.' என்பது செறலிற் பலர்பாலொருமைப்பா
லாயிற்று. பெண்வழிச் செல்வானை நோக்கி இவன் பெண்ணென்
பது இழிவினாண்பால் பெண்பாலாயிற்று. ஓராவினை என்னம்
மை வந்தாள் என்பது உவப்பின் அஃறிணை உயர்திணையாயிற்று.
'செந்தார்ப் பசுக்கிளியார் சென்றார்க்கோ ரின்னுரை—தந்தாரேற்
றந்தாரென் னின்னுயிர்.' என்பது உயர்வின் அஃறிணையுயர்திணை
யாயிற்று. 'தம்பொரு ளென்பதம் மக்கள்' என்பது சிறப்பின்
உயர்திணை யஃறிணையாயிற்று. 'வவவுஞ் செய்கலான் றுன்றேறு
னவ்வுயிர்—போஓ மளவுமோர் நோய்.' என்பது செறலின் உயர்
திணை யஃறிணையாயிற்று. நாமரனுடைமை என்பது இழிப்பின்
உயர்திணையஃறிணையாயிற்று. பிறவுமன்ன.

• 'சொற்றொறுமிற்தீன் னெற்றி' என்பதனானே புதல்வினை
அப்புன் வந்தான் என்றும் புதல்வியை அம்மைவந்தாள் என்றும்
வரு மரபுவழுவுமைதிகளுங் கொள்க. இவ்வழுவுமைதி உருவகவு
வமைகளின் வழுவி யமைவனவொழியக் கொள்க. (௨௮)

௩௮௦. ஒருமையிற் பன்மையும் பன்மையினொருமையும்
ஒரிடம் பிறவிடம் தழுவலு முளவே.

எ-னின். முற்கூறிய உவப்பு முதலிய காரணத்தானன்றி
அமைந்த பால்வழுவுமைப்பும் அவ்வாறமைந்த இடவழுவுமைப்புமு
ணர்-ற்று. இ - ள். ஒருமைப்பாலின்கட் பன்மைச்சொல்லைத் தழு
விக் கூறுதலும் பன்மைப் பாலின்கண் ஒருமைச் சொல்லைத் தழு
விக் கூறுதலும் ஒரிடத்தின்கட் பிறவிடச்சொல்லைத் தழுவிக் கூறு
தலும் உளவாம். எ - று.

வ-று. வெயிலெல்லா மறைத்ததுமேகம், இக்குளத்து கீரெஸ் லாங் கோண்டிய்த்தானிவன். எ-ம். இரண்டுகண்ணுஞ் சிவந்தது, 'இருநோக் கிவளுண்க ணுள்ளது.' எ-ம். அஃறிணைக்கண் ஒருமையிற் பன்மையும் பன்மையினொருமையும் வந்தன. 'அஃதை தந்தையண்ணல் யாணை யடுபோர்ச் செழயர்.' எ-ம். 'புலைய நெறிந்த பூசற் றண்ணுமை—யேவ லிணையர் தாய்வயிறு கரிப்ப.' எ-ம். உயர்திணையொருமையிற் பன்மையும் பன்மையினொருமையும் வந்தன. 'சாத்தன்றாயிவை செய்வலோ' 'கல்விய நென்னும் வல்லான்சி றுஅ ரொல்வே னல்ல தய்வாயாகுதல்.' என்பது தன்மையின்கட் படர்க்கை வந்தது. 'தின்பொரு ளெய்த லாகுந் தெவ்வரைச் செருக்க லாகு—நண்பொடு பெண்டிர் மக்கள் யாவையு நண்ண லாகு—மொண்பொரு ளாவ தையா வுடன் பிறப் பாக்கலாகா—வெம்பியை யீங்குப் பெற்றே நென்னெனக் கரிய தென்றாண்.' என்பது முன்னிலைக்கட் படர்க்கை வந்தது. நீயோ வவளோ யாரிது செய்தார், யானோவவளோ யாரிது செய்தார், நீயோ யானோ யாரிது செய்தார், நீயோ வவளோ யானோ யாரிது செய்தார், என விரவி ஓரிடத்தின் கட் பிறவிடம் வருதலுங் கொள்க. பிறவுமன்ன.

ஒருபாற்பொருளை மற்றொருபாற் சொல்லாணும் ஓரிடப்பொருளை மற்றொரிடச் சொல்லாணும் கூறுதலின் வழுவாய் அவை சான்றோர்க்கொப்ப முடிந்தமையின் அமைதியாயின.

'ஒருவீ ரொருவீ ரொப்பினிர் கழிமின்.' யானெம்மூர் புருவன் என்பன ஒருமையிற் பன்மை வந்த வழுவமைதியெனின்:—ஒருவீ ரொருவீ ரொப்பினை கழிவை யெனின் வழாநிலையாகவே ண்டும் அஹ்நனமாகாமையின் 'ஒருவரென்பதுயரிருபாற்றாய்' என்பன னுஞ் சூத்திரத்துள் 'ஒருமொழியொழிதன் னினங்கொளற்குரித்தே.' என்பதனான் அமைந்த வழாநிலையாம். யானெம்மூர் புருவன் என்புழித் தன் இனையினைத் தன்னொடு படுத்தி எம்முரென்றானாத லின் வழாநிலையாம். இத்தொடக்கத்து வழாநிலைகளை இவ்வழுவமைதியாக உதாரணங் கூறுவார் கூற்றையெல்லாம், உய்த்துணர்ந்து களைக.

(௨௯)

௩௮௧. தூல்வரல் கொடைசெல்ல சாரும் படர்க்கை எழுவா யிரண்டு மெஞ்சிய வேற்கும்.

எ-னின். இடம் வழுவற்கவெனக் காத்தலுணர்-ற்று. இ-ள். இந்நால்வகைச்சொற்களையும் படர்க்கைசாரும் இவற்றுண் முதற்க

ணின்ற தரல் வரலென்னும் இருவகைச் சொற்களையுந் தன்மைமுன்னிலைகளேற்கும். எ - று.

தரல் வரல் கொடை செலலென்பன அப்பகுதிகளையுணர்த்தி நின்றன.

வ-று. அவனுக்குத்தந்தான் அவன்பால் வந்தான் அவனுக்குக் கொடுத்தான் அவன்பாற் சென்றான். எ-ம். எனக்குத் தந்தான் என்பால் வந்தான். எ-ம். நினக்குத் தந்தான் நன்பால் வந்தான். எ-ம். வரும். இப்பகுதியிற் பிறந்த ஏனை வினைவிகற்பங்களோடு தொழிற்பெயரோடும் இவ்வாறே ஒட்டுக.

இவை படர்க்கை இவை தன்மை முன்னிலையென்னுது சாரும் ஏற்கும் என்றமையான், இட விசுவிகள் போல் இவை யிடப்பகுதிகளாகாது அவ்விடங்கட்கீயைந்த மரபினவாமென்பதூஉம், தரல் வரலென்னு மிரண்டினையுந் தன்மை முன்னிலைக்குங் கூட்டினமையிற் படர்க்கைகீகே சிறந்தன கொடை செலலென்னும் இரண்டுமென்பதூஉம், ஏனைத் தரலும் வரலும் அத்துணைச்சிறப்பினவல்லவென்பதூஉம், இந்நெறி மயங்கி எனக்குக் கொடுத்தான் என்பாற் சென்றான் நினக்குக் கொடுத்தான் நன்பாற் சென்றான் என வரின் முன்னர்க் கூறிய இடவழுவமைகியின் பாற்படுமென்பதூஉம் பெற்றும். படர்க்கைக்குப் பின்னையவிரண்டுஞ் சிறந்தும் முன்னையவிரண்டும் அத்துணைச்சிறப்பினியுழ் வருதல் காட்டிய வுதாரணங்களுட் காண்க. (கூப)

௩௮௨. இறப்பெதிர்வு நிகழ்வெனக் கால மூன்றே.

எ-னின். முன்னர் உழுவுணர்த்துஞ் சூத்திரத்துண் முதற்கணின்ற திணைபாவிடங்களின் பெயரு முறையுந் தொகையும் பெயரியலுட் போந்தமையின் அவற்றையொழித்து, இறுதிக்கணின்ற காலமுதனாகினையுமுணர்த்தினல்லது அவற்றின் வழுவும் வழாநிலையும் வழுவமைதியுந் தோன்றாமையின் அவற்றுட் காலத்தின் பெயரும் முறையுந் தொகையுமுணர்-ற்று. பிறிதோரிலக்கணங் கூறிய முகத்தான் முன்னர் விளங்கிக் கிடந்த கால விகற்பங்களை ஈண்டுத் தொகுத்துணர்த்தினமையின் இது மடிந்தது முடித்தலென்னு முத்திக்கினம். இ - ள். முன்னர்க் கூறிய காலம் இறந்தகாலமும் எதிர்காலமும் நிகழ்காலமுமென மூன்றும். எ - று.

யாதொரு பொருளுந் தோன்றுமளவிற் றேன்றி வளருமளவின் வளர்ந்து முதிருமளவின் முதிர்ந்து அழியுமளவி னழியுமன்றி உயிர்கள் வேண்டியவாறாகாமையின் அவற்றை அவ்வளவின்

அவ்வாறியற்றுவது காலமெனவும் அதனாலியதும் பொருள்களின் ஞெழில் இறந்ததும் எதிர்வதும் நிகழ்வதுமாதலின் அவ்வாறியற் றுங் காலமும் மூன்று கூற்றதாமெனவும் உய்த்துணர்தலின், இங் கனமுணராத காலமின்றெனவுந் நிகழ்காலமொன்றுமேயெனவும் இறந்தகாலம் எதிர்காலமிரண்டுமே யெனவுங் கூறுவார் கூற்றை விலக்கிக் காலமுன்றேயென்றார். இதன்றிறம் இன்னும் விரித்து ரைப்பிற் பெருகும். நிகழ்காலம்போல வெள்ளிடைப்பொருள ன்றி இறந்தகாலம் எதிர்காலமிரண்டும் மறைபொருளாய் நின்றலின் இறப்புகழ்வென்னுது இறப்பெதிர்வென்றார். (௩௧)

௩௮௩. முக்காலத்தினு மொத்தியல் பொருளைச் செப்புவர் நிகழுங் காலத் தானே.

எ-னின். காலவழுவமைப்புணர்-ற்று. இ-ள். தந்தொழில் இடையறாது முக்காலத்தினும் ஒருதன்மையவாய் இயலும் பொரு ள்களை நிகழ்காலத்தாற் கூறுவர் புலவர். எ - று.

வ-று. அவனியைத் தாங்கி யரசரிருக்கின்றார், நினக்குத்துணை யானிருக்கின்றேன், எனக்குத்துணை நீயிருக்கின்றாய், தெய்வமிருக் கிறது, நிலங்கிடக்கிறது, மலைகிற்கிறது, யாறொழுங்கிறது எனவரும்.

இதற்குச் செய்யுடின்னுமுற்றை உதாரணங் காட்டுவாருமு ளர். அது பல்லோர்படர்க்கைமுன்னிலை தன்மையாகவரு முக்கா லத்தினுமொத்தியல் பொருட்கு இயையாமையானும் அவ்வழக்கின் மையாலும் அது பொருந்தாதென்க. யாறொழுக்கும் நீச்சமும் என வழங்குமாலோவெனின் அது ஒழுகுந் தன்மையையுடையது கடுந் தன்மையையுடையது என்னும் பொருட்டாய் நின்றலின் 'இயற் கைப்பொருளை யிற்றெனக்கிளத்தல்' என்னுஞ் சூத்திரத்தின்பாற் படுமென்க. யாறொழுகுவது நீச்சுவதென்பதுமது. (௩௨)

௩௮௪. விரைவினு மிகவினுந் தெளிவினு மியல்பினும் பிறழவும் பெறுஉமுக் காலமு மேற்புழி.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். விரைவு மிகுதி தெளிவென்னு மூன்றுகாரணத்தினாலும் இக்காரணமின்றியும் முக்காலங்களையும் ஒன்றையொன்றுக்கக் கூறப்படும் ஏற்குமிடத்து. எ - று.

காரணமின்றியென்பார் இயல்பினுமென்றும், பிறழ்தல் ஒரு தலையன்றென்பார் பிறழவுமென்றும், விரைவு முதலிய நான்கினுந் தனித்தனி முக்காலங்களும் முறையே பிறழ்வென்பார் ஏற்புழி யென்றுங் கூறினர்.

வ-று. சோறு வேவாநிற்ப அஃதுண்டுபோதற் பொருட்டாக விருந்தோனொருவனைப் புறத்து நின்றோனொருவன் இருவரும் போகவேண்டுங் குறையுடையமையின் இன்னுமுண்டியையோவென்றால் உண்டேனுண்டேனென்னும், ஐண்ணுகின்றனும் உண்டேனுண்டேனென்னும். இவை விரைவின் எதிர்காலமு நிகழ்காலமும் இறந்தகாலமாயின. அக்காட்டிற் புதிற் கூறகோட்பட்டான், கள்வா னினையிற் கையறுப்புண்டான். இது யிருதியின் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாயிற்று. கூறகோட்படுத்தலுங் கையறுப்புண்ணுதலுந் தவறினுந் தவறுமாதலின் இது மிகுதியாயிற்று. அறஞ்செயிற் சுவர்க்கம் புக்கான், ஏறம்பு முட்டைகொண்டு திட்டையேறின் மழை பெய்தது. இது தெளிவின் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாயிற்று. உரையளவையானுங் காட்சியளவையானும் இவற்றிற்கிவை காரணமாகத் தெளிந்தமையி் இது தெளிவாயிற்று. யாம்பண்டு விளையாடுவதிக்கா, யாம் பண்டு விளையாடுகிறதிக்கா, இது காரணியின்றி இயல்பினான் இறந்தகாலம் எதிர்காலமும் நிகழ்காலமுமாயிற்று. பிறவுமன்ன. இவ்வுதாரணங்களுட் சிலவற்றை மாறிக் காட்டுவாருமுளர். அவை பொருந்தாமை அப்பொருள்களானுணர்க. உழுது வருக உண்டு வருக என்புழி உழுது உண்டு என்பனவற்றையும் இயல்பின் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாய் மயங்கினவென்பாருமுளர். வருதலை நோக்குங்கால் அவை இறந்தகாலமேயாதலின் வழாநிலையாமென்க. (கூக)

கூஅரு. அறிவறி யாமை யையுறல் கொளல்கொடை
ஏவ றரும்வினா வாறு மிழுக்கார்.

எ-னின். வினாவின் பெயரு முறையுந் தொகையு முணர்-
ற்றி. இ - ள். அறிவு முதலியன தருதலான் வரும் வினாவாறனை
யுங் கூளையாது கொள்வர் புலவர். எ - று.

வ-று. ஆசிரியன் இச்சூத்திரத்திற்குப் பொருள் யாதென்பது அறிவினா. மாணக்கன் அவ்வாறு கூறுவது அறியாவினா. குற்றியோ மகனோவென்பது ஐயவினா. பொன்னுளவோ மணியுளவோ வென்பது கொளல் வினா. சாத்தற்காடையிலையோவென்பது கொடைவினா. சாத்தா வுண்டாயோவென்பது ஏவல்வினா. இவற்றுள் அறிவுமறியாமையும் இவ்விரண்டும் விரவி ஐயமுமன்றி வினாவைத் தருவதொன்றின்மையின் அவற்றை முற்கறி ஏனையவும் அஃற்றின்கண்டங்குமெனுங் கொளல் கொடை ஏவலென்னும் பொருள் விசேடத்தான் வேறு விதத்து பிற்கறி மூன்றாகப் பாலனவற்றை ஆளுகக் கூறுதல் தொன்றுதொடு நெறியென்பார்

ஆறவியுக்காரென்றுங் கூறினார். “அறியான் வினாவ லறிவொப் புக் காண்ட—லைய மறத்த லுவனறிவு தான்கோடன்—மெய்யவற் குக் காட்டலோ டைவகை வினாவே.” என்னும் ஒருசாராகிரியர் கூற்றினுள்ளும் பின்னையவிரண்டும் முன்னைய மூன்றனுள் அடங் குமென்பது தோன்ற அவற்றை முந்திறுதல் காண்க. (௩௬)

௩௮௬. சுட்டு மறைநே ரோவல் வினாதல்

உற்ற துறைத்த லுறுவது கூறல்

இனமொழி யெனுமெண் ணிறையு ளிறுதி

நிலவிய வைந்துமப் பொருண்மையி னேர்ப்.

எ-னின். இறையின் பெயரும் முறையுந் தொகையும் வழு வமைதியுமுணர்-ற்று. இ - ன். இவ்விறையெட்டனுள், முன்னைய மூன்றுஞ் செவ்வனிறையாம்; பின்னைய ஐந்தும் இறைப்பொருள் பயத்தலின் இறையாகத் தழீஇக்கொள்வர் புலவர். எ - று.

எனவே இறையாவது செவ்வனிறையும் இறை பயப்பது மென இருகூற்றதாமென்க.

வ-று. வஞ்சிக்கு வழி யாதென்றவழி இதுவென்றும் மாலீழ் நொச்சியென்பதற்குப் பொருள் யாதென்றவழி வண்டு வீழ்ந்து தேனுண்ணு நொச்சிப்பூவென்றுங் கருதிக் கூறுந் தொடக்கத்தன வெல்லாஞ் சுட்டு. சாத்தாவிது செய்வாயோவென்றவழிச் செய் யேனென்பது மறை. செய்வேனென்பது நேர். நீ செய்யென்ப தேவல் செய்வேனோ வென்பது வினாதல். இவ்வோகாரவிடைச் சொற்கு எதிர்மறை முதலிய பொருள் விலக்கி ஆற்றலான் வினாப் பொருளே கொள்க. உடம்பு நொந்தது நோவாநின்றது என்பது உற்றதுரைத்தல். நோவாநின்றதென்பது நிகழ்காலமாயினும் நோ வெழுந்த காலங் கருதி உற்றதுரைத்தலாயிற்று. உடம்பு நோமெ ன்பது உறுவது கூறல். மற்றையது செய்வேனென்பது இன மொழி. இறையியப்பனவற்றுள் வினாவெதிர் வினாதலொன்றும் நேர்தற் பொருளையும் ஏனைய நான்கும் மறைப்பொருளையும் பயத் தல் காண்க.

இறை பயப்பனவற்றை நிலவியவென விசேடித்தமையின் நிலவாதனவுஞ் சிலவுளவெனப் பொருளுரைத்துச் செய்வேனோ வென எதிர்மறையோகாரமாயும் யானோ செய்வேன் எனச் சிறப் போகாரமாயும் நின்று செய்யேனென்னும் இறைப்பொருள் பய ந்து வருதலும் பிறவுந் கண்கையாடிப் போந்தேனொரு கூறையீக வென வினாவில்வழி இறைநிகழ்தலுங் கொள்க. (௩௮)

௩௮௭. வினாவின் செப்பினும் விவர சினைமுதல்.

எ-னின். வினாவின் செப்பும் முதல்கிளையொற்றுமை கருதி வருவக் கூறின் அமையாவெனக் காத்தலுணர்-ற்று. இ-ள். வினாவதற்கண்ணுஞ் செப்புதற்கண்ணுஞ் சினைமுதல்கள் ஒற்றுமை கருதி மயங்கக் கூறப்படா. எ - று.

வ-று. கண் பிறழ்ந்ததோ கயல் பிறழ்ந்ததோ சாத்தனல் லனோ கொற்றனல்லனோ. எ-ம். இவ்வாறு வினாவிற்குக் கண் பிறழ்ந்தது கயல் பிறழ்ந்தது சாத்தனல்லன் கொற்றனல்லன். எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. எனவே கண் பிறழ்ந்ததோவெனச் சினையை வினவுவான் அதனையொழித்து அதனையுடையானைக் கருதி இவள் பிறழ்ந்தாளோ கயல் பிறழ்ந்ததோவென வினவுதலும் இவள் பிறழ்ந்தாளெனச் செப்புதலும் இவ்வாறு முதலை வினவுவானுஞ் செப்புவானும் அதனையொழித்துச் சினையை வினவுதலுஞ் செப்புதலும் வருவாடுன்பதாயிற்று. இங்ஙனமாயிற் குயிலோ கிளவியென வினவுவான் குயிலிசையைக் குயிலோவென்று வினவுதல் வருவாம் பிறவெனின்:—அவ்வாறு கூறுவான் குயிலைக் கருதாது அதனியையே கருதிக் கூறுதலானுங் குயிலிசையோ கிளவியென இசையென்னுஞ் சொல் எஞ்சி நின்றலானும் இத்தொடக் கத்தன வருவாகாவென்க. (௩௬)

௩௮௮. எப்பொருள் எச்சொலி எவ்வாறு நயர்ந்தோர் செப்பின ரப்படிச் செப்புதன் மரபே

எ-னின். மரபாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். யாதொரு பொருளை யாதொரு சொல்லான் யாதொரு நெறியானறிவுடையோர் சொன்னார்களோ அப்பொருளையச்சொல்லாந்நெறியாற் சொல்லுதன் மரபாம். எ - று.

எவ்வாறென்றது ஒரு பொருளைப் பலகூறல்லானும் பலபொருளை ஒரு சொல்லானுங் கூறுதன் முதலியவற்றையென்க. அவற்றுட் சிலவருமாறு: குதிரைக்குட்டி, யானைக்குட்டி. எ-ம். யானைக்கன்று, பசுவின்கன்று, மான்கன்று. எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. இவ்வாறன்றிப் பசவின்குட்டி குதிரைக்கன்று எனக்கூறின் வருவாமாதலிற் சான்றோர் வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளினும் பயின்று வரு மரபறிந்துகொள்க. (௩௭)

௩௮௯. வேறுவினைப் பல்பொருடமுயியபொதுச்சொலும் வேறவற் றெண்ணுமோர் பொதுவினை வேண்டும்.

ஏ-னின். மரபு வழுவற்கவென்பதுணர்-ற்று. இ - ள். வெவ் வேறு வினைகட்குரிய பல பொருள்களையும் ஒருங்கு தழுவி நிற்கு மோர் பொதுச்சொல்லும் அவற்றின் சிறப்புச் சொற்களாயெண்ணி நிற்கும் பலசொல்லும் ஒன்றற்குரிய சிறப்பு வினை வேண்டாது எல்லாவற்றிற்குமுரியதோர் பொதுவினை வேண்டுவனவாம். எ - று.

வ-று. அடிசிலென்பது உள்பன தின்பன நக்குவன பருகு வன வற்றிற்கெல்லாம் பொதுச்சொல்லாகலான் அதனை அயின் றார் மிசைந்தாரென்க. அணியென்பது கவிப்பன கட்டுவன இடு வன தொடுவனவற்றிற்கெல்லாம் பொதுச்சொல்லாதலின் அதனை அணித்தார் தாங்கிறாரென்க. இயமென்பது கொட்டுவன ஊது வனவற்றிற்கெல்லாம் பொதுச் சொல்லாதலின் அதனையியம்பினார் படுத்தாரென்க. படையென்பது எய்வன வெட்டுவன குத்துவன வற்றிற்கெல்லாம் பொதுச் சொல்லாதலின் அதனையியம்பினார் தொட்டாரென்க. இனி எண்ணியவழியுஞ் சிலநாட் சோறுஞ் சில நாளிடியுஞ் சிலநாட் பாலுஞ் சிலநாளீருஞ் சிலநாட் சருகும் அயி ன்றார் மிசைந்தாரென்க. கறியுஞ் சோறு முண்டானென எண் ணிக் கறியொடு விராய சோற்றையுண்டானென்னும் பொருட்டா ய்ச் சிறப்பினொருமுடிபேற்றைவற்றிற்கு மிவற்றிற்கும் வேற்றுமை யுணர்க. குழையு நெடுநாணுமணித்தார் பறையுங் குழலுமியம்பி னார் வானும் வேலும் வழங்கினார் என்க. பிறவுமன்ன. (௩௮)

௩௯௦. வினைசார் பினமிட மேவி விளங்காப்

பலபொரு ளொருசொற் பணிப்பர்சிறப்பெடுத்தே.

ஏ-னின். இதுவுமது. இ - ள். குறித்த பொருளை விளக்கும் வினையினையுஞ் சார்பும் இனமும் இடமுமுதலிய பெயரினையும் பலபொரு ளொருசொற் பொருநீதி விளங்கிக் கிடந்ததேல் அதனை வாளா கூறி, அவ்வினை பெயர்களைப் பொருந்தாமையால் விளங் காது கிடந்ததனைச் சிறப்போடு கூட்டிக் கூறுவர் புலவர். எ - று.

பாக்கு வெற்றிலை தின்றான் என்றார் சுண்ணாம்புங் கர்ப்பூர மும் உடன்றின்றா னென்பது தழீஇக்கோடல்போற் சார்பினமிட மெனச் சிறந்தன எடுத்தோதி ஏனைய பெயர்களையுந் தழீஇக்கோ டலின் முதலியவென்றும். அன்றி இனைத்தென்றறி பொரு ளெ னக் கூறுதலுமொன்று.

மேவியென்னும் வினையெச்சம் விளங்காவென்பதன்கண் முதனிலையோடு முடிந்தது.

வ-று. மாவென்பது மாமரத்திற்கும் வண்டிற்கும் ஒருசார் விலங்கிற்குத் திருவிற்கும் பொதுவான பலபொருளொருசொல். இப்பொருள்களுள் மீப்பூத்தது காய்த்தது என்ற துணையானே மரமென்பது வினையான் விளங்கிற்று. மாலீழ்நொச்சி மணிக்ஞர லுழ்த்தது என்ற துணையானே வண்டென்பது சார்பான் விளங்கிற்று. சேனை யானே தேர்மாச் சதுரங்கம் என்ற துணையானே குதிரையென்பது இனத்தான் விளங்கிற்று. 'சொற்றொறுமிற்றிதன் பெற்றி' என்பதனானே இதனுட் சேனையென்பது யானேமுதலிய மூன்றுறுப்பினையு மொழித்துக் காலாண்மேற் சேறலும் இவ்விதியின்பாற்படுத்துக. மாமறுத்த மலர்மார்பு என்ற துணையானே திருவென்பது இடத்தான் விளங்கிற்று. இவை வாளா கூறப்பட்டன. இனி மாவேறினான் மா யாது என்றவழிக் குறித்த பொருள் விளங்காமையின் விளங்குதற்பொருட்டுப் பாய்மாவேறினான் மாமரத்தின்கணேறினான் பாய்மா யாது மாமரம் யாது எனச் சிறப்போடு கூட்டிக் கூறுக. பிறவுமனன. (௩௯)

௩௯௧. எழுத்திய நிரியாப் பொருடிரி புணர்மொழி
இசைத்திரி பாற்றெளி வெய்து மென்ப.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். எழுத்தினதயல்பு வேறுபடாது பொருள் வேறுபட்டுச் சொல்லும் பொருளும் ஐயுற நிற்குத் தொடர்மொழிகள் அங்ஙனங் குறித்துக் கூறுஞ் சொற்களின் இறுதியு முதலுத் தோன்ற இசையறுத்துக் கூறும் வேறுபாட்டாற்றினியப்படும் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ - று.

எனவே அவ்வாறிசையறுத்துக் கூறுதன் மரபென்பதாயிற்று.

வ-று. செம்பொன்பதின்னொடி நாகன்றேவன்போத்து தாமரைக்கணியார் குன்றேறாமா குறும்பரம்பு ஆற்றுக்கரை செம்பருத்தி என்றற்றொடக்கத்தனவற்றை அவ்வாறிசையறுத்து உச்சரித்துக் காண்க. (௪௦)

௩௯௨. ஒருபொருண் மேற்பல பெயர்வரி னிறுதி
ஒருவினை கொடுப்ப தனியு மொரோவழி.

எ-னின். மரபு வழுவற்கவெனக் காத்தலும் அதன் வழுவழைப்புமுணர்-ற்று. இ - ள். ஒருபொருண்மேற்பல பெயர் வருமாயிற் பொருளொன்றையென்பது தோன்ற இறுதிக்கண் ஒரு வினை கொடுத்துக் கூறுவர் ஒரு பொருளாதல் தவறுதவழிப் பெயர்தோறும் கொடுத்துக் கூறுவர் புலவர். எ - று.

ஆருபொருட்டு ஒருமுடிபென்பார் ஒருவினை கொடுப்பவென்றான் ஒருபெயர் கொடுத்தலை யொழித்தாரல்லரென்க.

வ-று. ஆசிரியன் பேரூர்கிழான் சாத்தன் வந்தான். எ-ம். பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுமியிப் பெருவழுதியிவன். எ-ம். 'சூயிலைச் சிலம்படிச் சொம்பினைத் தில்லையென் கூத்தப்பிரான்—கயிலைச் சிலம்பிற் பைம் பூம்புன் காக்குங் தருங்கட்செவ்வாய்—மயிலைச் சிலம்பகண் டியான்போய் வருவன்வண் பூங்கொடிகள்—பயிலச் சிலம்பெதிர் கூப்பண்ணை நண்ணும் பனிக்கறைக்கே.' எ-ம். 'பொருப்பர்க் கியாமொன்று மாட்டேம் புகலப் புகலெமக் காம்—விருப்பர்க் கியாவர்க்கு மேலர்க்கு மேல்வருமொரித்த—நெருப்பர்க்கு கீடம் பலவருக் கன்பர் குலநிலத்துக்—கருப்பற்று விட்டெனக் கொய்தற்ற தின்றிக் கடிப்பினமே.' எ-ம். இவை இறுதிக்கண் ஒருவினையும் பெயருங் கொடுக்கப்பட்டன. இனிப் பெயர்தோறுங் கொடுக்குமாறு: 'மின்றேய் வரைகொன்ற வேலோன் புகுதுக—வின்றேன் கமழ்தா ரியக்கண் புகுதுக—வென்றேன் புகுதுக வேலோன் புகுதுக—வென்றே நகர மெதிர்கொண்டதுவே.' என வரும். பிறவுமன்ன. (சக)

நகர. திணைநிலஞ் சாதி குடியே யுடைமை
குணந்தொழில் கல்வி சிறப்பாம் பெயரோ
இயற்பெய ரேற்றிடிற் பின்வரல் சிறப்பே.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ன். திணை முதலாகக் கல்வியீறாக வித்தன முதலியபற்றி வருஞ் சிறப்புப் பெயருடனே இயற்பெயரை ஒருபொருள் ஒருங்கேற்குமாயின் அவ்வியற்பெயர் பின்வருதல் சிறந்த மரபாம். எ - று.

எற்றற்கு வினைமுதல் ஒருபொருளென்பது மேலைச் சூத்திரத்தாற் பெற்றும்.

சிறப்பேயென்றமையான் முன் வருமென்பது உம், அது வழவமைதியென்பது உம் பெற்றும்.

வ-று. குன்றவன் கொற்றன், அரிவாளனழகன், பார்ப்பான் பாராயணன், வீடர்கிழானேணன், பொன்னன் பொறையன், கரியன் கம்பன், நாடகி நம்பி, ஆசிரியனமித்தன் என வரும். இவை இயற்பெயர் பின் வந்தன. இனிக் கொற்றன் குன்றவன் அழகன் ரிவாளன் என முறையே இயற்பெயர் முன்னும் வருதல் காண்க. இன்னும் இயற்பெயர் முன்னும் வருங்கால் வெண்கொற்றப் படை

த்தலைவன் வெள்ளேறக்காவிதி என இறுதி விகாரமாய் வந்தவன்
காண்க. பிறவுமனன். (சுட)

நட்சு. படர்க்கைமுப் பெயரோ டணையிற் சுட்டுப்
பெயர்பின் வருமணையெனிற்பெயர்க்கெங்கும்
மருவும் வழக்கிடைச் செய்யுட் கேற்புழி.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். பட்டர்க்கையிடத்தவாகிய உயர்
திணைப்பெயர் அஃறிணைப்பெயர் விரவுப்பெயர் என்னு மூவகைப்
பெயரோடு சுட்டுப்பெயர் சாரின் அச்சுட்டுப்பெயர் அம்மூவகைப்
பெயர்க்கும் பின் வரும் அவ்வழி வினை நிகழ்வழியெனின்; வினை
நிகழ்ச்சியின்றேல் அப்பெயர்க்குப் பின்னும் முன்னும் வரும். இம்
மரபு வழக்கின்கண்ணவாம்; செய்யுட்கண்ணையெனின் நியதியி
ன்றி வேண்டியவாறே வரப்பெறும். எ - று.

வ-று. நம்பி வந்தானவற்குச் சோறிகு, எருது வந்தததற்குப்
புல்லிகு, சாத்தனிறெய்வ மவற்குப் பலியிகு, சாத்தன் வந்தததற்
குப் புல்லிகு என வினை நிகழ்வழிச் சுட்டுப்பெயர் பின் வந்தன.
வந்தானம்பியவற்குச் சோறிகு எனவுமுறையே யொட்டிகு. இவ
ற்றுட் சாத்தனிறெய்வம் என்புழி வினையின்றிப் பெயர் வந்ததா
லோவெனின்:—படர்க்கைமுப்பெயருந் தனித்து நில்லாது பெயர்
வினைகளைக்கொண்டு முடிந்தும் பெயர்வினைகட்டுப் பயனிலையா
யும் புடைபெயரும் புடைபெயர்ச்சியை வினையென்றும் அப்புடை
பெயர்ச்சியுள்வழிச் சுட்டுப்பெயர் வரிற் பின் வருமென்றுங் கூறி
ஞரன்றி இவ்வினையை வினையென்றாரல்லரென்க. மைந்தன் பிற
ந்தானதனாற்றந்தையுவுக்கும் என்புழி அதுவென்னுஞ்சுட்டு மைந்
தனையிணைந்ததில்லையாலோவெனின்:—அவன்றற்கிழமையாகிய பிற
த்தலையிணைதவின் அவனையிணைந்ததேயாமென்க. அன்றிச் சொற்
றொறுமிற்றிதன்பெற்றி என்னுஞ் சூத்திரத்தான் அமைத்தலுமொ
ன்று. நம்பியவன் அவனம்பி எனப் பெயர்க்குப் பின்னு முன்னுஞ்
சுட்டுப்பெயர் வந்தன. ஏனைப் பெயர்களோடும் ஒட்டிகு. பெயர்க்
குப் பின்னு முன்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் வருதன் மரபாமன்றே
இதனை வழுவற்கவெனக் காத்தல் எவ்வழி வாராமை கருதியெ
னின்:—சுட்டுப்பெயர் பின்வரும் வினையெனிலெனக் கூறினமை
யின் வினையில்வழிச் சுட்டுப்பெயர் படர்க்கை மூப்பெயர்க்கும்
பின் வருமோ முன்வருமோ இருமருங்கும் வருமோ வாராதொழி
யுமேரீ யாங்வனமாங்கொலென்னும் ஐயமறுத்தற்குக் கூறிஞரன்றி
இது வழுவற்கவெனக் காத்தாரல்லர். அக்கருத்துச் சுட்டுப்பெயர்
பின்வரும் வினையெனிலென்றதற்கே கொள்க. அதனை அவ்வாறு

காத்தலெவ்வழு வாராமை கருதியெனின், நம்பி வந்தான் அவற்
குச் சோறிகெவென்பான் அவற்குச் சோறிகெ நம்பி வந்தானென்
றேனும் அவன் வந்தானம்பிக்குச் சோறிகெவென்றேனுஞ் சுட்டுப்
பெயரை முன் வைத்துக் கூறின் அஃதொருபொருண்மேல் இரு
பெயர் வந்ததாகாது நம்பிவேறு அவன் வேறாய் முடியும் அவ்வழு
வாராமை கருதியென்க.

இனிச் செய்யுட்கேற்புழி வருமாறு: “அவனணங்கு நோய்செ
ய்தானுயிழாய் வேலன்—விறன்மிருதாரச் சேந்தன்பேர் வாழ்த்தி -
முகனமர்—தன்னை யலர்கடப்பந் தாரணியி னென்னைகொல்—
பின்னை யதன்கண் விழைவு.” என வரும். செய்யுட்கட் பின்
வருதல் வழுவற்கவெனக் காத்தலும் இப்பாட்டின்கண் முன் வரு
தல் வழுவமைதியுமாமென்க. பிறவுமன்ன. (சுஉ)

நடசூரு. அசைநிலை பொருணிலை யிசைநிறைக்கொருசொல்
இரண்டு மூன்றுநான் கெல்லைமுறை யடுக்கும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். அசைநிலைக்கும் விரைவு வெ
குளி உவகை அச்சம் அவ்வுமுதலிய பொருணிலைக்கும் இசைநிறை
க்கும் ஒரு சொல் இரண்டு மூன்று நான்களவு முறையே அடுக்
கும். எ - று.

எனவே, அசைநிலைக்கிரண்டும் பொருணிலைக்கிரண்டு மூன்றும்
இசைநிறைக் கிரண்டு மூன்று நான்கும் அடுக்குமென்பதாயிற்று.

வ-று. ஒக்குமொக்கும், அன்றையன்றே என்பன அசைநிலை.
உண்டேனுண்டேன், போபோபோ என்பன விரைவு. எய்யெய்,
ஏறியெறியெறி என்பன வெகுளி. வருக வருக, பொலிக பொலிக
பொலிக என்பன உவகை. பாம்பு பரீம்பு, தீத்தீத்தீ என்பன அச்
சம். உய்யேனுய்யேன், வாழேன், வாழேன் வாழேன் என்பன சுவ
லம். இவை முதலியன பொருணிலை. ‘ஏளம்பன் மொழிந்தன
ளாயே’ ‘நல்குமே நல்குமே நல்குமே நாமகள்’ ‘பாடுகோ பாடுகோ
பாடுகோ பாடுகோ’ என்பன இசைநிறை. பிறவுமன்ன.

ஒருசொல்லைப் பலகாற் கூறுதல் வழுவாயினும் இவ்விடத்தா
மென்றல் வழுவமைதியும் இதற்கிவ்வெல்லை யிறவாதென்றல் வழ
வற்கவெனக் கருத்தலுமாமென்க. (சுச)

நடசூசு. இரட்டைக் கிளவி யிரட்டிற் பிரிந் திசையா.

எ-னின். மரபு வழுவற்கவெனக் காத்தலுணர்-ற்று. இ - ள்.
இரட்டைச் சொற்கள் அவ்விரட்டிப்பிற் பிரிந்து தனித்தொவியா.
எ - று.

எனவே, வலிந்து பிரித்துக் கூறிற் பொருள்படாதென்பது உம், இரட்டித்துக் கூறுதலே மரபென்பது உமாயிற்று.

வ-று. 'சலசல மும்மதம்பொழிய' 'கலகலகூந்துணையுல்லால்' 'குறுகுறு நடந்துஞ் சிறுசை நீட்டியும்' 'வற்றியவோலை கலகலக்கும்' 'துடிதுடித்துத் தள்ளிவரும்' என வரும். துடிதுடித்து என் புழிப் பின்னையது பிரிந்திசைக்குமேனும் முன்னையது பிரிந்திசையாமையின் இரட்டைச்சொல்லையாமென்ற. பிறவுன்ன. (சுரு)

நகுக. ஒருபொருட் பல்பெயர் பிரிவில வரையார்.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ள். ஒருபொருண்மேற் பலபெயர் கூறுங்கால் அப்பொருளினின்றும் பிரிதலில்லாதனவற்றை நீக்காது கூறுவர் புலவர். எ று.

எனவே பிரிவுள்ளனவற்றைக் கூறரென்பதாயிற்று.

வ-று. ஆசிரியின் பேருத்திழான் சாத்தன் வந்தான், பாண்டியன் பலயாகசாலை முதுகுமிடப் பெருவழுதி வந்தான் என்பன, பிரிவிலவாய்ப் பலபெயரும் ஒருபொருண்மேற் சென்று கேட்போர்க்குக் கூறுவோன் கருதிய பொருள் விளக்கின்றன. 'வையைக் கிழவன் வயங்குதார் மாணகலர்—தையலாய் நீயின்று நல்கினை நல்காயே—கூடலார் கோவோடு நீயும் படுகியே—நாடறியக் கவ்வையொருங்கு.' எ-ம். 'கொய்தளிர்ந்த தண்டலைக் கூத்தப் பெருஞ்சேந்தன்—வைகலு மேறும் வயக்களிதே - கைதொழுவல்—நாடோக வண்ணனைக் கண்ணாரக் காணவெஞ்—சாலேகஞ் சாநட. 1-ம். சுட்டின் பொருளவாய் வரும் பெயரொடு தொக்க ஒருபொருட் பலபெயர்களும் அன்ன.

● பிரிவெனறதற்கு இவ்வாறு பொருள் கூறுது 'கொய்தளிர்ந்த தண்டலை' என்னும் பாட்டினுட் காலேகவண்ணஞ் சேந்தனுக்கும் பிறர்க்குமுண்டாதலைப் பிரிவென்று கருதி இதுவழுவென்பாருமுளர். காலேகவண்ணம் பொதுவியல்பன்றிச் சேந்தனிற் பிரிந்ததன்றாதலானும், சேந்தனைக் களிற்றின்மேற் செய்மைக்கண் வரக்கண்டாள் அவனைக் கண்ணாரக் காணவேண்டும் பெரு வேட்கை தந்தது அவனது காலேகவண்ணமென்பாள் அவ்வாறு கூறவேண்மொதலானும், இது சான்றோரிலக்கியமாதலானும் அது பொருளாற்றென்க.

இனிப் பிரிவுதாய் வழுவியதியாதோவெனின்:—'பகையியல் பாயிலி படைக்கை மறவன்' என வரிற் பகையியல்பாயிலி

யைப் படைக்கைமறவனென்றல் கூடாமையிற் பிரிந்து வழுவா
மெனக். பிறவுமன்ன. (சுசு)

௩௯௮. ஒருபொருட் பன்மொழி சிறப்பி னின்வழா.

எ-னின். மரபுவழுவமைப்புணர்ந்து. இ - ள். ஒருபொரு
ளைக் குறித்து வரும் பஃ சொற்கள் அவ்வாறு வருதற்கு ஓர்காரண
மின்றேனும் சிறந்து நின்றலின் அவை வருவென்று நீக்கப்படா.
எ - று.

சிறந்துநின்றல் செவிக்குச் சொல்லின்பந் தோன்ற நின்றல்.

சிறப்பினினென்றமையாற் காரணமின்றி வந்தனவென்பது
பெற்றும்.

வ-று. 'மீயிகை ஞாயிறு கடற்பாய்ந் தாங்கு' 'புனிற்றிளங்க
ன்று' 'நாகிளங்கமுரு' 'உபெரியழந்தநின் னிரும்பே ரொக்கல்'
'உயர்ந்தோங்கு பெருவரை' 'சூழிந்தாழ்த்த கண்ணவாய்த் தோ
ன்றி' என வரும். பிறவுமன்ன.

இனிச் சிறப்பினென்றதற்கு அப்பொருளைச் சிறப்பித்தலி
னெனப் பொருள் கூறுவாருமுளர். அச்சொற்கு அப்பொருள்
இயையாமையானும், அக்காரணத்தான் வந்தனவேல் ஈண்டு ஒரு
பொருட்பன்மொழியாய்வுரும் பெயர்கள் ஒருபொருட் பலபெய
ருள் அடங்குமாதலானும், மீயிகையென்றான் மேலென்றே பொரு
ளன்றி விசேடித்தகோர் சிறப்பின்மையானும், உண்டேல் அஃ
கிஃதென விதந்து கூறுவராதலானும், அது பொருளன்றென்க.()

௩௯௯. இனைத்தென் றறிபொரு ளுலகி னிலாப்பொருள்
வினைப்படுத் துரைப்பி னும்மை வேண்டும்.

எ-னின். மரபு வழுவற்கவெனக் காத்தலுணர்ந்து. இ - ள்.
இத்துனைத்தென்று வரையறையுணரப்படும் பொருளும் எக்காலத்
தும் எவ்விடத்தும் இல்லாத பொருளும் அவற்றை வினைப்படுத்
துக் கூறுங்கால், முற்றும்மை வேண்டி நிற்கும். எ - று.

பொருளென வேறு விதந்தமையின் உலகென்றது ஒழிந்த
காலமனைத்தினையும் இடமனைத்தினையுமென்பதூஉம், இனைத்தெ
ன்றறிபொருளென்றமையானும் உலகெனக் காலமனைத்தினையும்
இடமனைத்தினையும் கூறுதலானும் உம்மையென்றது முற்றும்மை
யையென்பதூஉம், பெற்றும்.

வ-று. தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் வந்தார், உலகமூன்றினையு
மொருங்குணர்ந்தான், நின்கண் வைத்த பொருளுற்றினையும்வ்வி

ருவருக்குக் கொடு, இறைவற்குக் கண்முன்றுமுச்சுடர், இறைவற் குடை போர்வையீரண்டுந் தோல் ஏன இனையென்றறிபொருள் வினைப்படுத்துரைப்பின் உம்மை வேண்டுகின்றன. இவற்றுண் முச்சுடர் தோலென்பன பெயநூலோவெனின், ஈண்டு வினையெ ன்றது உம் 'சுட்டுப்பெயர்பின் வரும் வினையெனில்' என்றது போலும். பவளக்கோட்டு நீலயாணையென்றுமில்லை, முயற்கோடா காய்ப்பூ வென்றுமில்லை, மண்ணிற் படமென்றுமில்லை, தூலிற் கட மென்றுமில்லை, ஒளிமுன்னிருளென்றுமில்லை என உலகினில்லாத பொருள் வினைப்படுத்துரைப்பின் உம்மை வேண்டி நின்றன. எவ்விடத்துமில்லையெனவுமொட்டுக.

உம்மை வருமென்னுது உம்மை வேண்டுமென்றமையான், அஃதிசையெச்சமாய் நிற்க அதனை வேண்டுமெனவாய் 'வன்பறழ்க் குமரியிருதோ டோழிப்பிற' 'எருமைநாற்கா னீர்க்கீழுவே' எ-ம். மண்ணிற் படமில்லை தூலிற் கடமில்லை ஒளிமுன்னிருளில்லை. எ-ம். வரும்.

இவ்விடப்பொருளின்கட் காலப்பெயர் இடப்பெயர்களும் உட னெஞ்சி நின்றன. இவ்வாறு வருதல் கருதாது செய்யுள்விகா ரமாக உம்மை தொக்க தென்பாருமுளர். உலகினில்லாப்பொருள் உள்பொருள்போற் காலத்தோடு பட்டதன்மென்பது தோன்ற என்றுமில்லையென்னுது காலத்தோடு பட்டதுபோல வைத்துப் பவளக்கோட்டு நீலயாணை பண்டுமில்லையென எச்சவும்மை தந்து உதாரணங் காட்டுவார். அத்யாணை குடத்தினுமில்லை குழியினு மில்லை என்றதுபோலுமென்க.

இரட்டுற மொழிதலான், உலகின்கணியில்பொருள் வினை ப்படுத்துரைப்பின் எச்சீவும்மை வேண்டுமெனவும், பொருளுரைத் துக்கொள்க. அவை வருமாறு: செல்வமுநிலலாது, செல்வமும் பொய் எனவரும். செல்வநிலலாது செல்வம் பொய் என எச்சவு ம்மை கொடாது வானாகுநின், இளமை யாக்கை முதலியன நிலை பெறுமெனவும் மெய்ப்பொருளெனவும் பொருள்படுமென்க. உம் மை வேண்டுமென்றதனால், 'செல்வநிலலாது செல்வம் பெய்' என உம்மை எஞ்சி நின்றலுங் கொள்க. (சஅ)

சூ00. செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்

தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கினு னுரித்தே.

ஈ-னின். மரபுவழுவமைப்புணர்-ற்று. இ - ள். செயப்படு பொருளைக் கருத்தரீவைப்போல வைத்து அதன்மேல் வினைமுதல் வினையேற்றிக் கூறுதலும் வழக்கின்கண் உரித்தாம். எ - று.

•வஹு. இம்மாடியான் கொண்டது, இச்சோறியான் கொடுத்தது, இவ்வெழுத்தியா நெழுதியது என வரும்.

உம்மையாற் கருமத்தைக் கருத்தாவாக இவ்வாறு கூறுதலேயன்றிக் கருவி நிலஞ் செயல் கரீலங்களைக் கருத்தாவாகக் கூறுதலும் அமையுமென்பது பெற்றும். அவை வருமாறு: இவ்வெழுத்தாணியானெழுதியது, இவ்வீடியானிருந்தது, இத்தொழிலியான் செய்தது, இந்நாளியான் புற்றது என வரும். இனி இல்லமெழுதிற்று எழுத்தாணியெழுதிற்று என உதாரணங் காட்டுவாருமுளர். இல்லமெழுதிற்றென்பதோர் வழக்கின்மையானும், நடத்த நடந்த தேரினப்போல ஒருவனெழுதவெழுதியது எழுத்தாணியாதவின் அது தன்றெழுதியேயன்றி ஒருவன்றெழுதலானும், அவை காட்டாகாவென்க. (சகூ)

சூக. பொருண்முத லாறு மடைசேர் மொழியினம் உள்ளவு மில்லவு மாமிரு வழக்கினும்.

எ-னின், மரபு வழுவற்கவெனக் காத்தலும் மரபு வழுவமைப்பு முணர்-ற்று. இ - ன். பொருளாதியாறுகிய அடைகள் அடுத்து ஒருமொழிகள் இனமுள்ளனவேயாமன்றி இனமில்லனவுமாம் உலகவழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுள்வழக்கினுள்ளும். எ - று.

உள்ளவுமென்னும் உயர்வு சிறப்பும்மையும் இல்லவுமென்னும் இழிவுசிறப்பும்மையும் எண்ணி நின்றன.

வ-று. நெய்க்குடம், குளநெல், கார்த்திகைவிளக்கு, பூமரம், செந்தாமரை, குறுங்கூலி. எ-ம். உப்பளம், ஊர்மன்று, நாளரும்பு, இலைமரம், செம்போத்து, தோய்தயிர். எ-ம். வழக்கின்கண் இனமுள்ளனவும் இல்லனவும் வந்தன. 'பொருட்பெண்டிர் பொய்யும் மைமுயக்கம்' 'கான்யாற் றடைக்கரை' 'முந்தாட் பிறையின் முனியாது வளர்ந்தது, 'கலவழா மயிலெருத்திற் கடிமலரவிழ்த்தன காயா' 'சிறுகோட்டிப் பெரும்பழந் தூங்கியாங்கிவள்' 'ஆடுபாம் பெண்பு புடையகன்ற வல்குன்மேல்', எ-ம். 'பொற்கோட் டுமயமும் பொதியமும் போன்றே' 'வடவேங்கடந் தென்குமரி' 'வேளிற் கோங்கின் புழிபெருகுட்டன்ன' 'சிறகர்வண்டு செவ்வழி பாட' 'செஞ்ஞாயிற்று நிலவு வேண்டினும் வெண்டிங்களுள் வெயில் வேண்டினும்' 'முழுகு கடலோத முழுகிப் போக' எ-ம். செய்யுட்கண் இனமுள்ளனவும் இல்லனவும் வந்தன.

இனமுள்ளனவற்றை வாளா கூறிற் குறித்த பொருடோன்றும் மையின் அடை கொடுத்து விதந்து கூறுகவெனவும் இனமில்லன

வற்றிற்கு அடைகொடுத்துக் கூறுதன் மிகையாமாயினும் அமையுமெனவும் பொருள் போந்தமையின், முன்னையது வருவற்கவெனக் காத்தலும் பின்னையது வருவமைப்புமாமென்க.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியஞர் “இனச்சுட் டில்லாப் பண்பு கொள் பெயர்க் கொடை—வழக்கா றல்ல செய்யு ளாறே.” என்றமையிற் பொருண்முக லாறாமடை யென்றும், இருவழக்கினுமென்றும், இவ்வமைதியும் பயின்று வருமென்பது தோன்ற உள்ளவுமில்லவுமாமென இனமுள்ளவற்றோடு ஒருங்கெண்ணியுங் கூறின ரென்க. (௫௦)

சு௦௨. அடைமொழி யினமல் லதுந்தரு மாண்டுறின்.

எ-னின். மரபுவருவற்கவெனக் காத்தலுணர்ந்து. பொருந்துவன கொடவென்பார் ஆண்டுநென்றமையான். இ-ள். மேற்கூறிய அடைசேர் மொழி இனத்தைத் தருதலேயன்றி அதனேடினமல்லதனையுந் தரும் அவ்விடத்திற்குப் பொருந்துமாயின். எ-று.

உ-று. பாவஞ்செய்தான் நரகம் புகும் என்ற துணையானே, புண்ணியஞ் செய்தான் சவர்க்கம் புகும் என இனத்தைத் தருதலேயன்றி, அவனிது செய்யினிது வருமென்னும் அறிவிலியென்னும் இனமல்லதனையுந் தந்தது. மேலேச்சேரிச் சேவலேத்தது என்ற துணையானே, கிழைச்சேரிச் சேவலேபுண்டது என இனத்தைத் தருதலேயன்றி, அச்சேவலுடையார்க்கு வெற்றியாயிற்று என்னும் இனமல்லதனையுந் தந்தது.

இனி இரட்டுறெழுதிதலான் இனமல்லதுந்தரும் என்பதற்கு இனத்தைத் தருதலையொழித்து இனமல்லதனையுந் தருமெனவும் பொருளுரைத்துக் கொள்க. அவை வருமாறு: சுமந்தான்வீழ்தான் என்றும் சுமவாதான் வீழ்தானல்லன் என்னுங் கருத்துச் சொல்லுவார்க்கின்றதவின் அவ்வினத்தை யொழித்துச் சுமையும் வீழ்ந்தது என்னும் இனமல்லதனையுந் தந்தது. காலையெழுந்து கருமத்திற் செல்வான் கோழிகூவிற்று என்றால் ஏனைப் புட்கள் கூவுகில என்னுங் கருத்து அவற்கின்றதவின் அவ்வினத்தை யொழித்துப் பொழுது புலர்ந்தது என்னும் இனமல்லதனைத் தந்தது. பெய் முகிலனையான் என்றும் கைம்மாறு கருதாத பெருங்கொடையாளன் என்னும் இனமல்லதனை இனமில்லதாகிய அடைமொழி தந்தது. இவ்வடை கொடாது முகிலனையானென வாளா கூறினும் இக்கொடைப்பொருடருமாலோவெனின்:—அவ்வாறு கூறின்

முதிர்வண்ணன் எனவும் பொருள்படுமாதலின் அதனையொழித்
துக் கொடைப்பொருட்டு உரிமை செய்தது அவ்வடையையாமெ
ன்க. பிறவுமன்ன. ஆண்டுநென்றமையான் இவ்வாறு பொருந்
துவன கொள்க. (ருக)

ச௦௩. அடைசின் முதன்முறை யடைதலு மீரடை
முதலோ டாசலும் வழக்கிப் லீரடை
சினையொடு செறிதலு மயங்குலுஞ் செய்யுட்கே.

எ-னின். மரபு வழவற்கவெனக் காதத்தலும் மரபு வழவமை
ப்பு முணர்-ற்று. இ - ள். மேற் கூறிய அடை முதல் சினைகளை
அடுத்து வருங்கால் ஓரடையும் ஒருசினையும் ஒருமுதலும் ஒன்றை
யொன்று விசேடித்து வருதலும் ஓரண்டடை முதலை விசேடித்து
வருதலும் வழக்குடையாம்; ஓரண்டடை சினையை விசேடித்து
வருதலும் இவ்வரம்பிறந்து வருதலுஞ் செய்யுண்டையாம். எ - று.

ஈரடை முதலோடாசலும் என்றமையான், முறையென்றது
ஒன்றையொன்று விசேடித்து வருவதென்பதூஉம், அந்நனம்
வரவே அடைபல சினைபல வாராது ஒவ்வொன்று வருமென்ப
தூஉம், பெற்றும்.

வ-று. வேற்று முதற்கண், நிலப்பூ நெரிஞ்சில், கார்த்திகைப்பூ
க்கொடி, பழக்குலகாழை, செங்காஞ்சரை, முழங்கு திரைக்கடல்.
எ-ம். மனைச்சிறகிணறு, சிறுகருங்காக்கை. எ-ம். வழக்கின்கண்
வந்தன. 'சுழைபந்துவியிற்செயிரறச்செய்த' 'கருநெடுங் கண்ட
ருங் காமனோயே' எ-ம். 'பெருந்தோட் சிறுமருங்குற் பேரமர்க்
கட் பேதை' எ-ம். செய்யுட்கண் வந்தன. பிறவுமன்ன. இங்
றாள், அடை சினைமுதன்முறை யடைதலொன்றும் வழவற்கவெ
னக் காதத்தலும், எனைய மூன்றும் அவ்வாறு நிலாமைவின் வழவ்
மைதியுமாமென்க.

'சவிசெந் தாழ்ழிக் குவிபுறத்திருந்த—செவிசெஞ், சேவலும்
பொருவலும் வெருவா—வாய்வன் காக்கையுங் கூகையுங் கூடி'
என வருவன, கொம்பு கூர்மாடு மடல்விரி தாழை என்றாற்போல
வருதலின், 'உயர்திணை தொடர்ந்த பொருண்முதலாறும்' என்
னுஞ் சூத்திரத்துள் அஃறிணையோடு சார்த்தின் அஃறிணைமுடிபி
னவாமென அமைத்ததன்பாற் படுமென்க. (ருஉ)

ச௦௪. இயற்கைப் பொருளை யிறறெனக் கிளத்தல்.

எ-னின். மரபு வழுவமைப்புணர்-ற்று. இ - ள். இயற்கைப் பொருள் செயற்கைப்பொருளென இருவகைப்படும் பொருள்களுள் இயற்கைப்பொருளை இத்தன்மைத்தென்று கூறுக. எ - று.

இயற்கையென்பது அல்காரம். செயற்கையென்பது விகாரம்.

வ-று. மெய்யுள்ளது, பொய்யில்லது, நிலம்வலிது, நீர்தண்ணிது, தீவெய்து, மயிர்கூரியது, பயிர் பூசியது என வரும்.

நிலநீர் முதலிய பூதங்கள், மாயையின் விகாரமென்பதை நோக்கிற் செயற்கைப் பொருளாயினும், பூதத்தின் விகாரங்களை நோக்கின் இயற்கைப் பொருளாமென்க.

இயற்கைப்பொருளை இற்றென்னும் வினைக்குறிப்பாகிய செயற்படுத்துக் கூறுதலின் இது வழுவமைதியாயிற்று. இது கருதாது இவ்வாறு கூறுதன் மீரவென்பாருமுளர். அது நிற்க.

வளியுளருந் தன்மைத்து உயிருணருந் தன்மைத்து என்னுது வளியுளரும் உயிருணரும் எனவும் உதாரணங் காட்டுவர். வளியின்கண்ணும் உயிரின்கண்ணும் உளர்தலு முணர்தலுமாகிய செயலிகழ்ந்த துணையானே அவற்றிற்கு அவை செயற்கையாமன்றி இயற்கையாகாமையானும், அவ்வாறிகூறுதற்கோர் விதியின்மையானும், அவைபொருந்தாவென்க. (ருஉ)

சுரு. காரண முதலா வாக்கம் பெற்றும்
காரண மின்றியாக்கம் பெற்றும்
ஆக்க மின்றிக் காரண மடுத்தும்
இருமையு மின்றியு மியலுஞ் செய்யும்பொருள்.

எ-னின். மரபு வழுவமைப்பெனக் காத்தலும் மரபுவழுவமைப்புமுணர்-ற்று. இ - ள். முதறுளை கிமித்தங்களாற் செய்யும் பொருளாகிய செயற்கைப்பொருளைக் கூறுங்கால், காரணச்சொன்முன் வர ஆக்கச்சொற்பின் வரப்பெற்றும், காரணச்சொற்றொக்கு நிற்ப ஆக்கச்சொல் வரப்பெற்றும்; ஆக்கச்சொற் தொக்கு நிற்பக் காரணச்சொல் வரப்பெற்றும், இவ்விருவகைச் சொல்லுந் தொக்கு நிற்கவும் நடக்கும். எ - று.

காரணச்சொல்லும் ஆக்கச்சொல்லும் யாண்டு வரினும், அந்நிலைக்களத்துத் தந்து பொருளுரைக்கப்படுதலிற் காரணமுதலாவென்றார்.

வ-று. கடுவுக்கைபிழியெண்ணையும் பெற்றமையான் மயிர் லெல்லவாயின, எருப்பெய்தினங்களைகட்டு நீர்கால் யாத்தமையாற்

பயிர் நல்லவாயின. எ-ம். மயிர் நல்லவாயின, பயிர் நல்லவாயின. எ-ம். கடுவுங் கைபிழியெண்ணெயும் பெற்றமையான் மயிர் நல்ல, எருப் பெய்தினங்களை கட்டு நீர்கால் யாத்தமையாற் பயிர் நல்ல. எ-ம். மயிர் நல்ல, பயிர் நல்ல. எ-ம். வரும். 'பல்லார்தோ டோய் ந்து வருதலாற் பாய்புன—னல்வய லூரநின் றூர்புலால் - புல்லெரு க்க—மாசின் மணிப்பூனெம் மைந்தன் மலைந்தமையாற்—காதற் றூய் நாறு மெமக்கு ' எனப் பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவனைப் புலந் தும் அவன்செய்த தீங்கினைத் தன்னினிய முகத்தாற் றணிக்கும் புதல்வனை உவந்தும் ஒன்றொன்றாகாதனவற்றை ஆயினபோற் கூறும்வழி ஆக்கச்சொற்றொகவருதலும் அதன்பாற் படுத்துக. பிறவுமன்ன.

காரணமுதலாவாக்கம் பெறுதலொன்றும் வருவற்கவெனக் காத்தலும் ஏனைய மூன்றும் வருவமைதிபுமாமென்க. (ருச)

சு0சு. தம்பா லில்ல தில்லெனி னினனாய்
உள்ளது கூறி மாற்றியு முள்ளது
சுட்டியு முரைப்பர் சொற்கருங் குதற்கே.

எ-னின். மரபு வருவற்கவெனக் காத்தலுணர்-ற்று. இ - ள். ஒருவன் வினவியது தம்பக்கல் இல்லையாயின் அதனை இல்லையெ ன்னலுறின் அவன் வினவியதற்கு இனமாய்த் தம்பக்கலுள்ளத னைக் கூறி அக்கூற்றானே அதனை இல்லையென்றும் உள்ளதாயின் இத்துணையுண்டென்றுங் கூறுவர் புல்வர், வினவுதலுஞ் செப்புத லுமாகிய சொற்கள் சுருங்குதற்பொருட்டு. எ - று.

குன்றக்கூறன் முதலிய குற்றங்கணிக்கிச் சுருங்கச்சொல்லன் முதலிய அழகோடு கூறுதல் வழக்கிற்கும் வேண்டுமென்பார் சொ ற்சுருங்குதற்கேயென்றார்.

வ-று. பயறுண்டோவணிகீரே என்றார்க்கு அஃதின்றென் பார் உழுந்துண்டு உழுந்தூந்துவரையுமுண்டென்க. இவ்வீனமொ ழிகள் பயறில்லை யென்னும் இறை பயந்து நின்றலின் இனனாயுள் ளது கூறி மாற்றியுமென்றார். அஃதுண்டென்பார் இத்துணையுண் டென்க. நூறுவிற்கும் பட்டாடையுண்டோ என்றார்க்கு அஃதின் றென்பார் ஐம்புது விற்குங் கோசிகமுண்டென்க. அஃதுண்டெ ன்பார் என்பது விற்பதுண்டென்க. பிறவுமன்ன.

இவ்வாறன்றி உழுந்தல்லதில்லை இத்துணைப்பயறுள்வென உதாரணங்காட்டுவாருமுளர். அவை சொற்குருங்குதற்கே யென்ப தனோடு மாறுபட்டு மிகைபடக் கூறலென்னுங் குற்றமாமென்க.

சு0௭. ஈதா கொடுவெனு மூன்று முறையே

இழிந்தோ னெப்போன் மிக்கோ னிரப்புகை.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ன். ஈயென்பது இழிந்தோன் உயர்ந்தோன்மாட்டிர்க்குஞ் செல்லாம்; தாவென்பது ஒப்போனெப்போன்மாட்டிர்க்குஞ் சொல்லாம்; கொடுவென்பது உயர்ந்தோன் இழிந்தோன்மாட்டிர்க்குஞ் சொல்லாம். எ - று.

வ-று. தந்தையீ, தோழ தா, மைந்த கொடு என வரும். பிற வழிவரும் ஒப்புயர்வு தாழ்வினும் இவ்வாறேயொட்டுக. வழங்கு வீச நல்கு என்றற்றொடக்கத்திரப்புகைகள் போலாது ஈவோர்க்கும் ஏற்போர்க்கும் ஒப்புயர்வு தாழ்வுகளை ஈதா கொடுவென்றது ணையானே உணர்த்தி நின்றலின் இவற்றை இணைத்தென்றறி பொருளாகக் கூறினார். அருள் அளியென்னும் இரப்புகைகள் ஈவோர்க்கு உயர்வும் ஏற்போர்க்கு இழிவுமுணர்த்தினவாலோவெனின்:— அவை கருணைக்குரிய சொற்குறிப்பினான் இரத்தற்பொருளையுணர்த்தி நின்றனவன்றி இரப்புகையல்லவென்க.

இம்மரபு மயங்கி வருவனவுளவேற் புதியன புகுதலும் வழுவல் என்றதன்பாற்படுத்துக. (ருசு)

சு0௮. முன்னத்தி னுணருங் கிளவியு முளவே.

எ-னின். மரபுவழுவமைப்புணர்-ற்று. இ - ன். வெளிப்படையானன்றிக் குறிப்பாற் பொருளுணரப்படுஞ் சொற்களுஞ் சிலவுளவாம். *எ - று.

அகையாவன ஒன்றொழி பொதுச்சொன் முதற் சொல்லுவான் குறிப்பீறாக விதந்தன முதலியவாம்.

செவியெல்லாஞ் சாலச் செம்பொண்ணியுஞ் செல்வத்தினர் எனபார் செஞ்செவியர் என்றும், குற்றமற்ற மரபினரென்பார் வெள்ளொக்கலர் என்றும், பெருவாழ்க்கையினர் என்பார் குழு கொண்டு கோழியெறியுமவர் வாழ்க்கை என்றுங் கூறுஞ் சொல்லுவான் குறிப்பொன்றுமே உதாரணங் காட்டுவாருமுளர். அங்ஙனமாயின் ஏனைய குறிப்பிற் பொருடரு மொழியல்லவாமென்க.

கேட்போர் இடர்ப்படாது வெளிப்படையிற் கூறுதன் மரபாதலின் இது வழுவமைதியாயிற்று. (ரு௭)

*சு0௯. கேட்குர போலவுங் கிளக்குர போலவுங்
இயங்குர போலவு மியற்றுக போலவுங்
அஃறிணை மருங்கினு மறையப் படுமே.

பொருள்கோள்.

சுகக. யாற்றுநீர் மொழிமாற்று கிரணிறை விற்ப்புண்
டாப்பிசை யனைமறி பாப்புக் கொண்டுக் கூட்
டடிமறி மாற்றெனப் பொருள்கோள் எட்டே.

எ-னின். நால்வகைச் சொற்களானுஞ் செய்யுஞ் செய்யுட்
கொள்ளும் பொருள்கோளின் பெயருந் தொகையுமுணர்-ற்று.
இ - ள். யாற்றுநீர்ப் பொருள்கோளும் மொழிமாற்றுப் பொருள்
கோளும் கிரணிறைப் பொருள்கோளும் விற்ப்புண்டுப் பொருள்கோ
ளும் தாப்பிசைப் பொருள்கோளும் அனைமறிபாப்புப் பொருள்
கோளும் கொண்டுக் கூட்டுப் பொருள்கோளும் அடிமறிமாற்றுப்
பொருள்கோளும் எனப் பொருள்கோள் எட்டாம். எ - று.

இவற்றுட்டாப்பிசையென்பதற்கு ஊசல்போல் இடைநின்று
இருமருங்குஞ் செல்லுஞ் சொல்லென்பது பொருள். தாம்பென்
பது ஊசல். அஃதனைமறிபாம்பென்பது பாப்பென் நின்றாற்போல
வலிந்து நின்றது. ஏனையவ்வுங் காரணக்குறியாதல் காண்க. (௬௦)

சுக௨. மற்றைய நோக்கா தடிதொறும் வான்பொருள்
அற்றற் றொழுமும் தியாற்றுப் புனலே.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே யாற்றுநீர்ப் பொருள்கோளா
ம-றுணர்-ற்று. இ - ள். மொழிமாற்று முதலியபோற் பிறழ்ந்து
செலவேண்டாது யாற்றுப் புனலொழுக்குப்போல் நெறிப்பட்டு
அடிதொறும் வான்பொருள் அற்றற்றொழுமும் அப்பொருள்கோள்
யாற்றுநீர்ப் பொருள்கோளாம். எ - று.

இடையறாதொழுகும் யாற்றுநீரொழுக்கு உவமையாதலின்
அடிதொறும் வான்பொருளற்றற்றொழுகுதலாவது, மொழிமாற்று
முதலியபோற் பிறழ்ந்து செல்லுஞ் செலவற்று ஆங்காங்கமைந்
தொழுகுதலாமன்றி, அடிதொறும் பொருண் முடிதலன்றாமென்க.
அங்ஙனமாயின் ஆங்காங்கெனப் பொதுப்படக் கூறுது அடிதொ
றுமென்றதென்னையெனின்: அவ்வாறே கூறுவார் ஓரிலக்கண
மேல் வைத்துக் கூறினாரென்க.

வ-று. 'சொல்லருஞ் சூற்பகம் பாம்பின் றோற்றம்போன்—
மெல்லவே கருவிறுந் தின்று மேலலார்—செல்வமே போற்றலை
நிறுவித்தேர்ந்ததாற்—கல்விசேர் மாந்தரினிறைஞ்சிக் காய்த்தவே.'
என வரும். இப்பாட்டினுட் சொல்லென்னும் எழுவாயினை முத
லெடுத்து அதன்றொழிலாகிய வினையெச்சங்கள் ஒன்றினை யொ

ன்று கொள்ள இஷ்டயே முறைநீரீஇக் காய்த்தவென்னும், மயனி
லையை இறுதிக்கட்டந்து முடித்தமையின் இப்பொருளொழுதுதல்
யாற்றுநீரொழுக்குப்போதல் காண்க.

இதற்கு இவ்வாறன்றி ஈனையடிகளை நோக்காது அடிதோறும்
பொருண்முடிந்து வருவது யாற்றுநீர்ப் பொருள்கோள் எனப்
பொருளுரைத்து 'அலைப்பான் பிறிதூயிரை யாக்கலுங் குற்றம்—
விலைப்பாலிற் கொண்கேன் மிசைதலுங் குற்றஞ்—சொல்ந்பால
வல்லாத சொல்லுதலுங் குற்றங்—கொலைப்பாலுங் குற்றமே
யாம்.' என உதாரணங் காட்டுவாருமுளர். யாற்றுநீரொழுக்குக்கு
இடையறுதலின்மையானும், அற்றதேல் அதனை ஒழுக்கென்றல்
கூடாமையானும், அஃதுவமையன்றும். ஒவ்வொருமொழிக்குத்
தகு உவமையாயிற்றெனின், பாட்டு முழுவதும் இடையறுதொழு
திப் பயின்று வரும் பொருள்கோண் மொழிமாற்றுமுதலியவற்றுள்
அடங்காமையிற் குன்றக்கூறலாம். இங்ஙனமாதலின் அதுபொரு
ளன்றும். அவர் காட்டிய உதாரணம் அடிமறிமாற்றின்பாற்படு
மென்க. அப்பொருள்கோளின் விகற்பம் அச்சுத்திரத்துட் டோ
ன்றக் கூறுதும்.

இதனை வான்பொருளென்றார் இது நெறிப்பட்டு வருதலா
னும், பயின்று வருதலானும், மொழிமாற்று முதலிய வந்த செய்
யுட்கண்ணும் விராய் வருதலானுமென்க. (சுக)

சுகநீ. ஏற்ற பொருளுக் கியையு மொழிகளை
மாற்றியோ டடியுள் வழங்கன்மொழி மாற்றே.

சு-னின். மொழிமாற்றுப் பொருள்கோளாமாறுணர்-ற்று.
இ-ள். இரண்டு மொழியும், அவை கொள்ளும் இரண்டு பயனிலை
யுமாய் வரக் கூறுவார் அந்நான்கனுள் ஏற்ற பயனிலைக்கு இயை
யுமொழிகளைத் தனித்தனி கூட்டிக் கூறுது ஏலாத பயனிலைக்கு
இயையாத மொழிகளைத் தனித்தனி கூட்டி ஓரடியுள்ளே, கூறும்
பொருள்கோள் மொழிமாற்றுப் பொருள்கோளாம். எ - று.

ஒன்றற்கொன்று பொருந்தியதென்பார் ஏற்றபொருளுக்கி
யையுமொழியென்றார்.

மொழிமாற்றென்பது தனக்குள்ளதைக் கொடுத்துப் பிறர்க்
குள்ளதை வாங்கும் வண்டமாற்றுப்போதலின் இரண்டு மொழியும்
அவை கொள்ளும் இரண்டு பயனிலையும் வந்தல்லது மொழிமாற்று
தல் கூடாமையின் அத்தொகை தந்து கூறினும்.

“வாறு. ‘சுரையாழ வம்மி மிதப்ப வரைமுனைய—யானைக்கு நீத்து முயற்கு நிலையென்ப—நானக நாடன் சுனை.’ என வரும். இதனுள், ஆழவென்னும் பயனிலைக்கு இனையந்த அம்மியென்னு மொழியினை மிதப்பவென்னும் பயனிலைக்கும் மிதப்பவென்னும் பயனிலைக்கு இனையந்த சுரையென்னுமொழியினை ஆழவென்னும் பயனிலைக்குமாக மாற்றிக் கூறியவாறும், நீத்தென்னும் பயனிலைக் கியைந்த முயலென்னுமொழியினை நிலையென்னும் பயனிலைக்கும் நிலையென்னும் பயனிலைக்கியைந்த யானையென்னுமொழியினை, நீத் தென்னும் பயனிலைக்குமாக மாற்றிக் கூறியவாறும், காண்க.

‘ஆலத்துமேல குவளை குளத்துள—வாலி நெடிய குரங்கு.’ என ஈரடி முதலியவற்றுட் கூறிற் சேய்மைக்கண்ணவாய் மொழி மாற்றென்பது தோன்றாமையின் அஃதிவக்கணமன்றென விலக்கி அண்மைக்கட் கூறுவதே மொழிமாற்றென்பார் ஓர்மையுள்ளார். ஆலத்துமேலவென்பது ஓரடியுள் வாராமையிற் கொண்டுகூட்டெ ன்பாருமுள். அது மொழிமாற்றிற்குக் கொண்டுகூட்டிற்கும் வே ற்றுமையுணரார் கூற்றமென்க. அவர் இச்சுத்திரத்திற்கு மொழி மாற்றொடு பொருந்தாது கொண்டுகூட்டொடு ‘பொருந்தப் பொ ருள் கூறிச் சுரையாழ என்னுமுதாரணங் காட்டுவர். (சுஉ)

சுகசு. பெயரும் வினையுமாஞ்சொல்லையும்பொருளையும் வேறு நிரனிநீஇ முறையினு மெதிரினும் நேரும் பொருள்கோ ணிரனிறை நெறியே.

எ-னின். நிரனிறைப்பொருள்கோளாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். பெயரும் வினையுமாகிய சொற்களையும் அவ கொள்ளும் பெயரும் வினையுமாகிய பயனிலைகளையும் வேறு வேறு நிரையாக நிறுத்தி முறையாயேனும் எதிராயேனும் இதற்கிது பயனிலையென்பது படக் கூறும் பொருள்கேள் நெறிப்பட்ட நிரனிறைப் பொருள் கோளாம். எ -று.

வ்-று. ‘கொழிசுவளை கொட்டை நுசுப்புண்கண் மேனி— மதிபவள முத்தமுகம் வாய்முறுவல்—பிடிபினை மஞ்ஞை நடை நோக்குச் சாயல்—வடிவினளே வஞ்சி மகள்.’ இது பெயர்ச் சொ ற்களும் பெயர்ப்பயனிலைகளுமாய் நின்ற முறை நிரனிறை. ‘காது சேர் தாழ்குழையாய் கண்ணித் துறைச் சேர்ப்ப—போதுசேர் ஞார் மாற்ப போர்ச்செழிய - நீதியான்—மண்ணமிர்த மங்கையர்தோண் மாற்றாரை யேற்றார்க்கு—நண்ணிய வாய் பொருள்.’ இது வினைப் பயனிலைகளும் பெயர்ச்சொற்களுமாய் நின்ற முறை நிரனிறை.

‘களிறுங் கந்தும் டோல நளிகடற்—கூம்புங் கலனுந் தோன்றிற்—
தோன்றன் மறந்தோர் துறைகெழு காட்டே.’ இது பெயர்ச்சொற்
களும் பெயர்ப் பயனிலைகளுமாய் நின்ற எதிர்நிரனிறை. ‘ஆடவர்க
ளெவ்வாறகண்றொழிவார் வெஃகாவும்—பாடகமு மூரகமும் பஞ்
சரமா - நீடியமா—னின்ற னிருந்தான் கிடந்தா னிதுவன்றோ—
மன்றார் மதிர்கச்சி மாண்பு.’ இது பெயர்ச்சொற்களும் வினைப்
பயனிலைகளுமாய் நின்ற எதிர்நிரனிறை. பிறவுமன்ன.

மேலைச்சூத்திரத்துண் மொழியென்றும் இச்சூத்திரத்துட் சொ
ல்லென்றுங் கூறிய நிறுத்த சொல்லும் அது கொள்ளும் பயனிலை
யெனினும் பொருளெனினுமொக்குங் குறித்து வரு கிளவியுமன்றி
அவ்வழிவேற்றுமை யுருபுகளும் பிற சொற்களும் உடன்வருமா
லோவெனின்:—சாத்தன் வந்தான் என்றால் அவனாடையணி முத
வியனவும் உடனீ வருதல் கூறாதேயமைதல் போலுமென்க.

‘சொற்றொறு மிற்றிதன் பெற்றி’ என்பதனுணை ‘காமவிதி
கண்முக மென்மருங்குற் செய்யவாய்—தோமிறு கழனி சொல்லமி
ர்தத் - தேமலர்க்—கார்தள் குரும்பை கனீக மடவாள்ளை—யேந்
திளங் கொங்கை யெழில்.’ என வரும் எழுத்து நிரனிறையும்
‘வெண்பா முதலாக வேதிய ராதியா—மண்பால் வருத்த வருண
மா - மொண்பா—வினங்கட்கு மிவ்வாறே யென்றுரைப்பர் தொ
ன்னான்—மனந்திட்பக் கற்றோர் மகிழ்ந்து.’ எனத் தொகுத்துக்
கூறு நிரனிறை முதலியவுங் கொள்க.

‘அம்ம் பவள்வரி நெடுங்கண் ணய்வஞ்சிக்—கோமம பவள்
கொடி மருங்குல் கோங்கி—னரும்ம் பவண்முலை யொக்குமே யொ
க்குங்—கரும்ம் பவள்வரியிற் சொல்.’ என்னும் யாற்றுரீர்ப் பொரு
ள்தோனை மயக்க நிரனிறையென்பாருமுளர். இது சொல்லையும்
பொருளையும் தனித்தனி கிறீஇக்கூறியதன்றி நிரனிறையாகநிறீஇக்
கூறுமையின் நிரனிறையன்மென்பார் நிறியேயென்றார். (கூஉ)

சுகநு. எழுவா யிறுதி நிலைமொழி தம்முட்

பொருளுணைக் குடையது பூட்டுவில் லாகும்.

எ-னின். பூட்டுவிற்பொருள்கோளாமாணுணர்-ற்று. இ - ள்.
செய்யுட்கண் முதலினும் ஈற்றினுநிற்கும் மொழிகள் தம்முட்
பெரருணைக்கமுடைய பொருள்தோள் பூட்டுவிற்பொருள்கோ
ளாம். எ - று.

செய்யுட்கெல்லா முதலினுமீற்றினுமென்னுமையின் அதனக
த்து எங்ஙனம் இவ்வாறு வரினுமாமென்க.

வ-று. 'கிறந்திடுமின் நியவை பிற்காண்டு மாத—நிறந்து பழற் பெரிதா மேத-முறந்தயர்கோன்—நண்ணுர மார்பிற் நமிழர் பெருமானைக்—கண்ணுரக் காணக் கதவு.' என வரும். பிறவு மன்ன. (௬௪)

சுகசு. இடைநிலை மொழியே யேனையீ ரிடத்தும்
நடந்து பொருளை நண்ணுந் ருப்பிசை.

எ-னின். தாப்பிசைப் பொருள்கோளாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். இடை நிற்கு மொழியொழிந்த முதலினும் ஈற்றினுஞ் சென்று பொருளைக் கூடும் பொருள்கோள் தாப்பிசைப் பொருள்கோ ளாம். எ - று.

வ-று. 'உண்ணுமை யுள்ள துயிர்க்கு யூனுண்ண—உண்ணத் தல் செய்யா தளறு.' என வரும். (௬௫)

சுகள. செய்யு ளிறுதி மொழியிடை முதலினும்
எய்திய பொருள்கோ ளளை மறிபாப்பே.

எ-னின். அனைமறிபாப்புப் பொருள்கோளாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். செய்யுட்கண் ஈற்றினின்ற சொல் இடையினும் முதலினுஞ் சென்ற பொருள்கோள் அனைமறிபாப்புப் பொருள்கோளாம். எ-று.

வ-று. 'தாழ்ந்த ஷுணர்வினராய்த் தாளுடைந்து தண்ணேறித் தளர்வாரீதாமுஞ்—சூழ்ந்த வினையாக்கை கூடவிழிந்து நாற்ககியிற் கூழ்வார் தாமு—மூழ்ந்த பிணிநலிய முன்செய்த வினையென்றே முனிவார் தாமும்—வாழ்ந்த பொழுதினே வானெய்து நெறிமு ன்னி முயலாதாரே.' எனவரும். இருமருங்கினையும் இறுதியென அமையுமாதலின் வாழ்ந்தபொழுதினே வானெய்து நெறி முன்னி முயலாதாரேயென்னுஞ் சொற்களை அம்மருங்கு வைத்துச் செய்யு ளாக்கினும் இப்பொருள்கோளாமென்க. (௬௬)

சுகஅ. யாப்படி பலவினுங் கோப்புடை மொழிகளை
ஏற்புழி யிசைப்பது கொண்டு கூட்டே.

எ-னின். 'கொண்டுகூட்டுப் பொருள்கோளாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். செய்யுளடி பலவினும் இயல்பாகிய யாற்றுரீர்ப் பொருளு க்கேலாது கோத்துக்கிடந்த மொழிகளை எடுத்து அப்பொருளுக் கேற்றவிடத்துக் கூட்டும் பொருள்கோள் கொண்டுகூட்டுப் பொ ருள்கோளாம். எ - று.

இயல்பாகிய யாற்றுநீர்ப்பொருள்கோளிற் பிறழ்ந்து வருவன வற்றை மொழிமயமு முதலியவாகப் பகுத்தமையின் அப்பொருளுக்கேற்ற விடத்தென்றும்.

வ-று. 'தெங்கங்காய் போலத் திரண்டுருண்ட பைங்கூர் தல்—வெண்கோழி முட்டை யுடைத்தன்ன மாமேனி—யஞ்சனத் தன்ன பசலை தணிவாமே—வங்கத்துச் சென்றார் வரின்.' என வரும். இதனுள் வங்கத்துச் சென்றார் வரின் அஞ்சனத்தன்ன பைங்கூர்தலை யுடையாண்மாமேனிமேற் றெங்கங்காய்போலத் திரண்டுருண்ட கோழி வெண்முட்டை யுடைத்தன்ன பசலை தணிவாமெனக் கொண்டு கூட்டுக.

உருவகவுவமையிற் நினைசினமுதல்கள் என்பதனை முதல் சினமென முறை நிற்ப்பு பொருள்கொள்வதுமது. (௬௭)

சுககூ. ஏற்புழி யெடுத்துடன் கூட்டுறு மடியவும்
யாப்பீ நிறைமுத லாக்கினும் பொருளிசை
மாட்சியு மாறா வடியவு மடிமறி.

எ-னின். அடிமறிமாற்றுப் பொருள்கோளாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். பொருளுக்கேற்குமிடத்து எடுத்து நீங்காது கூட்டும் அடியினையுடையவும் யாதானுமோரடியை யெடுத்து அச்செய்யுட்கண் முதலிடை யீறுகளின் யாதானுமோரிடத்துக் கூட்டினும் பொருளோடு ஓசை மாட்சியும் தீசையொழியப் பொருண்மாட்சியும் வேறுபடாத அடியினையுடையவுமாகிய பொருள்கோள் அடிமறி மாற்றுப் பொருள்கோளாம். எ-று.

மாட்சி நெறிப்பட்டொழுகுதல்.

ஏற்புழியெடுத்துக் கூட்டுதல் இருவகையடிமறிமாற்றிற்கும் பொருந்துமாயினும் அவ்வழகண் மாற்றுதற்கமைந்து நீங்கும் இவ்வழகணீங்காவென்பார் உடனென்றும், ஓசையொழியப் பொருண்மாட்சிமாத்திரையும் மாசுவடியவுமென்பார் பொருளிசைமாட்சியுமென உம்மை தந்துங் கூறினார்.

வ-று. 'நடுக்குற்றுத் தற்சேர்ந்தார் துன்பர் துடையார்—கொடுத்துத்தான் றுயப்பினு மீண்டுங்கா லீண்டு—மிடுக்குற்றுப் பற்றினு நில்லாது செல்வம்—விடுக்கும் வினையுலந்தக் கால்.' என்பதனுட் கொடுத்துத்தான் றுயப்பினு மீண்டுங்கா லீண்டும் விடுக்குமி வினையுலந்தக்கா லீடுக்குற்றுப் பற்றினு நில்லாது செல்வ மித்தையார் நடுக்குற்றுத் தற்சேர்ந்தார் துன்பர் துடையார் என அழகனை

யேற்புழியெடுத்துக் கூட்டுக. 'மாறாக் காதலர் மலைமறந் தனரே—
யாறாக் கட்பனி வரலா னுவே—வேறு மென்றோள் வனைநெகி
ழும்மே—கூறாய் தோழியான் வாழுமாரே'. என்பதனுள் யாதானு
மோடிகையெடுத்து யாதானுமோரிடத்துக் கூட்டி உச்சரித்துப்
பொருளும் ஓசையும் வேறுபடாமை காண்க. 'அலைப்பான் பிறிது
யிரை யாக்கலுங் குற்றம்—விலைப்பாலிற் கொண்ணே மிசைதலுங்
குற்றஞ்—சொலற்பால வல்லாத சொல்லுதலுங் குற்றங்—கொலை
ப்பாலுங் குற்றமே யாம்.' என்பதனுள் ஈற்றடியொழிந்த மூன்றடி
யுள் யாதானுமொன்றையெடுத்து யாதானுமோரிடத்துக் கூட்டி
உச்சரித்துப் பொருளுமோசையும் வேறுபடாமையும், ஈற்றடியை
யெடுத்து யாதானுமோரிடத்துக் கூட்டி உச்சரித்து ஓசை வேறுப
ட்டுப் பொருள் வேறுபடாமையும், காண்க.

செய்யுளடி பலவினையுந் தொகுத்திக் கூறாது மூன்றும் ஒன்
றுமாகப் பிரித்ததென்னையெனின்:—எண்வகைப்பட்ட பொருள்
கோளும் அவற்றின் விகற்பங்களுமாய் பொருள்கோள்களுள் ஒன்
றொரு செய்யுண் முழுவது உம் அமைந்து கிடக்கவேண்டுமென்
னும் யாப்புறவின்றி ஒன்றும் பலவும் அமைந்து கிடத்தலினென்க.
அவ்வாறமைந்து கிடத்தல் 'அவ்வப்பொருள்கோட்டுக் காட்டிய
செய்யுட்கண்ணும் பிற செய்யுட்கண்ணுங் கண்டுகொள்க. அடி
மறித்தலன்றி மாற்றுதல் ஏற்புழியெடுத்துடன் கூட்டுறுமடியவும்
என்றதற்கின்றும் அங்ஙனமாக அதனையும் அடிமறிமாற்றென்ற
தென்னையெனின்:—மறித்தற்குரிய கொண்டுக்கூட்டோடும் மறித்த
ற்கும் மாற்றுதற்குமுரிய அடிமறிமாற்றோடுஞ் சார அதனை முதற்
கட்கூறி, அடியாக மறித்தலுடைமையின் அடிமறிமாற்றின்பாற்
படுத்துச், சிலவுறுப்புக் குறைந்தாணாயும் மக்களென்றும் பேரால்,
அதற்கும் அடிமறிமாற்றெனப் பெயர் தந்து கூறினாரென்க. செய்
யுட்குரிய பொருள்கோளை ஈண்டுக் கூறியதென்னையெனின்:—செ
ய்யுட்குத் தொடர் என்னுங் காரணக்குறி போந்தது மொழி தொ
டர்ந்ததாலன்றே அங்ஙனமாதலின் இதுவுந் தொடர்மொழியிலக்
கணமேயாமென்க. (சுஅ)

பொதுவியல் முற்றிற்று.

சு. இடையியல்.

சுஉ௦. வேற்றுமை வினைசாரியையொப்புருபுகள்
தத்தம் பொருள விசைநிறை யசைநிலை
குறிப்பெனெண் பகுதியிற் றனித்திய லின்றிப்
பெயரினும் வினையினும் பின்முன் னேரிடத்
தொன்றும்பலவும்வந்தொன்றுவதிடைச்சொல்.

எ-னின். 'இடையுரியடுத்து நான்குமாம்' என நிறுத்தமுறை யானே இடைச்சொல்லக்கணம் இவ்வியலானுணர்த்துவான்றொடங்கி அவை இத்துணைய இவ்வியல்பினவென அவற்றின் பொதுவிலக்கணமுணர்ந்து. இ-ள். எழுவாயுருபு முதலிய எட்டு வேற்றுமையுருபுகளுட் பெயரும் பெயரது விகாரமுமாகிய எழுவாயும் விளியுமொழித்து ஒழிந்த ஐம்முதலிய ஆறுருபுகளும், பகுதி விசுதி இடைநிலை என்னுந் தெரிநிலையுங் குறிப்புமாகிய வினையுருபுகளுண் முதனிலைத்தனிவினைப்பெயரும் பொருளாதியறுவகைப் பெயருமாகிய பகுதியொழித்து ஒழிந்த விசுதிமுதலிய வினையுருபுகளும், அன் ஆன் முதலிய சாரியையுருபுகளும், போலப் புரைய முதலிய உவமவுருபுகளும், பிறவாறு தத்தமக்குரிய பொருளையுணர்த்தி வருவனவும், வேறு பொருளினிற்ச் செய்யுளினிசை நிறைத்தலே பொருளாக வருவனவும், அசைத்தலே பொருளாகி நிற்பனவும், வெளிப்படையின் வரும் இவை போலாது குறிப்பின் வருவனவும் என்னும் எட்டுவகையினையுடையவாய்த் தனித்து நடத்தலின்றிப் பெயரினகத்தும் வினையினகத்தும் அவற்றின் புறமாகிய பின்னுமுன்னும் இவ்விடங்களாறனுள் ஓரிடத்தொன்றேனும் பலவேனும் வந்து அப்பெயர் வினைகட்கு அகத்துறுப்பாயும், புறத்துறுப்பாயும் ஒன்றுபட்டு நடக்குந்தன்மையது இடைச்சொல்லாம். எ - று.

தெரிநிலைவினையிடைநிலைபோல ஏனையிடைநிலை சாரியைகட்கு வேறு பொருளின்றேனும், பெயர் வினைகட்கு இன்றியமையாது வருதலே பெரும்பாலவாதலின் அவற்றின் பொருளே பொருளென்பது கருதி, இசைநிறையசைநிலைகளைச் சாரவையாதுமுதற்கண் கைத்தாரென்க.

பெயரினும் வினையினுமென்ற உம்மையைப் பின்முன்னென்பனவற்றோடுங் கூட்டுக.

இச்சொற்கண், முதற்கூறிய பெயர்ச்சொல் வினைச்சொற்களுமாகாது அவற்றின் வேறுமாகாது இடைநிகரன்வாய் நின்றவின், இடைச்சொல்லெனக் காரணக்குறி பெற்றன. இது பாலைத்திணை நடுவுநிலைத்திணையெனப் பெயர் பெற்றதுபோலுமென்க.

அற்றேல், பாலைத்திணை நடுவுநிலைத் திணையென்றாயவாறென்னையெனின்:—ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் “நடுவுநிலைத்திணையே நண்பகல் வேனிலொடு—முடிவுநிலை மருங்கின் மூன்னிய நெறித்தே.” எனக் கூறியவழி அங்ஙனம் நடுவுநிலைத்திணையென்னுஞ் சொல்லே தன் காரணம் இனிதுவிளக்கி நின்றலான், அது நடுவுநின்றல் காரணத்தாற் பெற்ற பெயரென்பது பெற்றும். இன்னும் அவ்வாசிரியர் ஏனை நாற்றிணையும் முறையானே கூறி இறுதிக்கணைதலான் இஃதெவற்றின் வேறென்பது விளங்குதலானும் எஞ்ச நின்றது பாலையையாகலானும் “நடுவ ணைத்திணை நடுவென்தொழியப்—படுவ ரை வையம் பாத்திய பண்பே.” ஓன நிலம் பருத்தோதுங்கால் நடுவண்தெனக் குறியிட்டமையானும் அங்ஙனம் பருக்கப்படு நிலங்களுமாகாது அவற்றின் வேறுமாகாது தனக்குரிய நிலம் நடுநிகர்த்ததாய் நின்றல்பற்றி நடுவுநிலைத்திணையெனக் குறியிடு பெற்றதெனக் கொள்க. இங்ஙனம் இதன்றிறீம் விரிச்சிற்பெருகும். அது நிற்க.

இனி இடைநிகரன்வாய் நின்றவின் இடைச்சொல்லெனக் காரணக்குறி போந்ததுமன்றித் தனித்து நடத்தவின்றிப் பெயர் வினைகளிடமாக நடத்தவின் இடைச்சொல்லெனக் காரணக் குறி போந்ததெனினும் அமையும். அது முதலாவின் விதியாக நடக்குதலை அங்ஙனம் கூறுது வழிதூவென்றும்போலப் பெயர் வினைகளிடமாக நடக்குஞ் சொல்லை அங்ஙனங் கூறுது இடைச் சொல்லெனப்பட்டது. அங்ஙனமாயின் இடமென இயற்சொல்லாற் கூறுது இடையெனத் திரிசொல்லாற் கூறிய தென்னையெனின்:—இயற்சொல்லாற் கூறின் இடப்பொருளை யுணர்த்துஞ் சொல்லெனப் பொருள்படுமாதலின் அதனோடிதற்கு வேற்றுமை தோன்றும்பென்க. எண்வகையுட் டோன்றாதொழிந்தன வருஞ் குத்திரங்களானுணர்க.

வ-று. நம்பியை நம்பியால் நம்பிக்கு என்புழிப் பெயரின் புறத்துறுப்பாய் ஐஅருபுமுதலிய இடைச்சொல்லொன்று வந்தன. தச்சன் தச்சிச்சி முடியினன் என்புழிப் பெயரினகத்துறுப்பாய் விருதியிடைநிலை சாரியை யிடைச்சொற்கள் பல வந்தன. வினைக்குறிப்பினகத்துறுப்பாய்ப் பல வருவனவுமன்ன. நடந்தான் நடந்தனன் என்புழித் தெரிநிலைவினையினகத்துறுப்பாய் விருதியிடை

நிலை சாரியையிடைச்சொற்கள் பலவந்தன. அவன் எவன் ஓனோன் எனையோன். எ-ம். போல புரைய. எ-ம். சாத்தனென்பான் சாத் தனையினான். எ-ம். இடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த பெயராயும் வினையாயும் வினையிலக்கணையாயும் நின்றவின் இவற்றின் பகுதி விருதி முதலியவுமன்ன. அதுமன் அதுமற்றம். எ-ம். கொன் னூர் 'ஓஒவுவமனுழ்வின்றி.' எ-ம். பெயரின் புறத்துறுப்பாய்ப் பின்னு முன்னும் ஒன்றும் பலவும் வந்தன. வருகதில் வருகதில்ல ம். எ-ம். ஒஒ தந்தார் 'எயெயம்பன் மொழிந்தன ளாயே' எ-ம். தெரிநிலைவினையின் புறத்துறுப்பாய்ப் பின்னு முன்னும் ஒன்றும் பலவும் வந்தன. பிறவுமன்ன. இவற்றுட் சில ஒரோவழி விகாரப் பட்டு மன் கொன் எனற்பாலன மன்னை கொன்னையென வருவ னவுமுள; அவையெல்லாம் 'புதியன புகுதலும் வருவல்' என்பத ன்பாற்படுத்துக் (க)

சஉக. தெரிநிலை தேற்ற ஓடியமுற் நெண்சிறப்

பெதீர்மறை யெச்சம் வினாவிழை வொழியிசை
பிரிப்புக் கழிவாக்கமின்னுன விடைப்பொருள்.

எ-னின். மேல் 'தத்தம்பொருள்' என்றார் அப்பொருளாவன இவையென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். தெரிநிலை முதலாக விதந்த பதி னான்கும் இவைபோல்வன பிறவும் மேல் 'தத்தம்பொருள்' என்ற இடைச்சொற் பொருள்களாம். எ-று.

இன்னனவென்றதனாற்சிலவரும-று: அக்கொற்றன் எக்கொ ற்றன் என்பன சுட்டுப்பொருளும் வினாப்பொருளுந் ததீதன. ௩க் கீரர் நப்பாலத்தனார் என்புழி நகரவிடைச்சொற் சிறப்புப்பொரு டுந்தது. 'அஆ விழந்தபுனென் நெண்ணப்படும்' 'ஆஅ வளிய வல வன்றின் பார்ப்பினோடு' 'அந்தோ விசையை பட்டனள்' 'அரக்கா ம்ப் னாறும்வா யம்மருங்குந்கன்னோ—பரற்கான மாற்றின் கொல லோ' என்புழி அஆ ஆ அந்தோ அன்னோ என்னும் இடைச்சொற் கள் இரங்குதற்பொருடந்தன. இவற்றிற்கு அதிகயப் பொருளு முள. 'அறிதோ நறியாகை கண்டற்றல்' 'செறிதொறிது செல்வ த்தியற்கையே' என்புழித் தோறு தொறுவென்னும் இடைச்சொ ற்கள் இடப்பன்மைப் பொருடந்தன. இனிச்செய்வான் இனியெ ம்மெல்ல என்புழி இனி யென்னுமிடைச்சொற் காலப்பொரு ளும் இடப்பொருளும் முறையே தந்தது. பிறவும் இவ்வாறு தனி த்து நீடக்கும் பெயர்வினையாகாது வருவனவெல்லாக் கொள்க. (௧)

சஉஉ. பிரிநிலை வினாவெண் ணீற்றசை தேற்றம்

இசைநிறை யெனவா நேகா ரம்மே.

எ-னின். வேற்றுமையுருபு முதலிய நான்தும் மேலே சொல்லப்பட்டமையின் அவற்றைப்பொழித்து ஏனையவற்றையுணர்த்துவான்றொடங்கி அவற்றுள் ஏகாரவிடைச்சொலிலக்கணமுணர்ந்து. இ - ள். தெரிநிலைமுதலிய பதினான்கும் அவை போல்வன பிறவுமாகிய பொருள்களுள்ளும் இசைநிறைத்தல் அசைத்தல் குறிப்பென்னு மூன்று பொருள்களுள்ளும் பிரிநிலை முதலிய ஆறுபொருளையுந் தரும் ஏகாரவிடைச்சொல். எ - று.

வ-று. அவனே கொண்டான் என்பது ஒரு குழுவினின்றும் ஒருவனைப் பிரித்து நின்றவன் பிரிநிலை. இவ்வேகாரம் அவனே கொண்டான் என்னும் பொருள்பட வினாவி நிற்பின் வினா. நிலனே நீரே தீயே வளியே என்பது நிலனு நீருந் தீயும் வளியுமென்னும் பொருள்பட எண்ணி நின்றவின் எண். 'கடல்போற் றோன்றல் காழிறந் தோரே' என்பது சொல்லீறுதிக்கண் அசைத்தற் பொருடருதலின் ஈற்றசை. இவ்வேகாரவகைநிலை முதற்கண் வாராதென்பார் ஈற்றசையென்றார். அவனே கொண்டான் என்பது துணிதற்பொருடரிற் றேற்றம். இத்தேற்றப்பொருள் பிரிநிலைக்கண்ணேயுளதாதலின் இப்பொருளை வேறெடுத்திக் கூறுதல் ஏனையபோற் சிறப்புடைத்தன்மென்பார் இதனைப் பொருட்சிறப்பில்லா ஈற்றசைக்கும் இசைநிறைத்கு மிடையே கூறினார். 'ஏயே யிவளொருத்தி பேடியோ வென்றார்' என்பது இசைநிறைத்தற் பொருடருதலின் இசைநிறை. அவனே கொண்டான் என்பது ஒரோவழி அவன் தொன்கிலனென எதிர்மறைப் பொருடரின் அது மெம்பொருளன்றி வலிந்து கொளப்படுதலிற் 'புகியன புருதலும் வழுவுவ' என்பதன் பாற்படுத்துக. (௩)

சஉ௩. ஒழியிசை வினாச்சிறப் பெதிர்மறை தெரிநிலை
கழிவகை நிலைபிரிப் பெனவெட் டோவே.

எ-னின். ஓகாரவிடைச்சொலிலக்கணமுணர்ந்து. இ - ள். ஒழியிசை முதலிய எட்டுப்பொருளையுந் தரும் ஓகாரவிடைச்சொல். எ - று.

வ-று. கொனலோ கொண்டான் என்பது கொண்மீயப்போயினுனல்லன் என்றற்றொடக்கத்து ஒழிந்த சொற்களைத் தருதலின் ஒழியிசை. குற்றியோ மனனே என்பது வினா. சிறப்பு உயர்வுசிறப்பு இழிவுசிறப்பென இருவகைத்து. ஒது பெரியன் என்பது உயர்வு சிறப்பு. ஒது கொடியன் என்பது இழிவுசிறப்பு. அவனே கொண்டான் என்பது கொண்டிலனென்னும் பொருடந்தவழி

எதிர்மறை. அலியை நோக்கி ஆடுணுவதுவுமன்று பெண்ணுணுவது
வுமன்றென்பது அத்தன்மையின்மை தெரிந்தவழி நின்றலிற் றெரி
நிலை. உறுதியுணராது கெட்டாரை ஒஓ தமக்கோ ருறுதியுண
ராரோ என்பது கழிவிரக்கப் பொருடருதலிற் கழிவு. 'காணிய
வம்மினோ கங்குலது நிலையே.' என்பது அசைநிலை. அவனோ கொ
ண்டான் என்பது பலருணின் றும் ஒருவனைப் பிரித்தமைகருதிய
வழிப் பிரிநிலை. இப்பொருள் எதிர்மறைக்கண்ணே உளதாதலின்
அசைநிலையின் பின் வைத்தார். (ச)

சஉச. வினைபெயர் குறிப்பிசை யெண்பண் பாறிலும்
எனவெனு மொழிவரு மென்று மற்றே.

எ-னின். எனவெனவும் என்றெனவும் வரும் இடைச்சொலி
லக்கணமுணர்ந்து. இ - ள். வினைப்பொருண்முதலிய ஆறு பொ
ருளினும் எனவென்னுமிடைச்சொல் வரும்; என்றென்னும் இடை
ச்சொல்லும் அவ்வாறு வரும். எ - று.

வ-று. கொள்ளெனக் கொண்டான், மைந்தன் பிறந்தானெ
னத் தந்தையுவந்தான் என்பது வினை. ஊரெனப்படுவதுறையூர்
'அழுக்காறென பொருபாவி' என்பது பெயர். விண்ணெனவிசை
த்தது 'பொள்ளுள்ள வாங்கே புறம்பேவரார்' என்பது குறிப்பு.
ஒல்லெனவொலித்தது 'நிலையருங் குட்டத்துத் துடுமெனப் பாய்ந்
தது' என்பது இசை. நிலனை நீரெனத் தீயென வளிபென
வரும் பூதநான்குமுருவம் என்பது எண். வெள்ளை வளர்த்
தது, மெல்லென நடந்தது என்பது பண்பு. இங்ஙனம் எண்ணுப்
பொருட்குக் காட்டிய பெயர்கள் தனித்து நிலலாது எண்ணி
அஃவைப் பண்புப்பொருளுணர்த்தலின் அப்பொருண்முதற்கண்
நிறீதியு பெயர்ப்பொருளன்றென்க. என்றென்பதனையும் கொள்
ளென்று கொண்டானென முறையே இகையுமாறெட்டுக. சுட்டு
ப்பெயர் வினாப்பெயர்கட்குத் தமக்கென ஓர் பொருளின்றிச் சுட்
டவும் வினாவும்படும் பொருளாதி ஆறு பெயர்ப்பொருளே பொ
ருளாக வருதல்போல இவ்விரண்டிடைச்சொற்குந் தமக்கென ஓர்
பொருளின்றி வினைமுதலியவாய் இங்ஙனம் வித்தவற்றின் பொ
ருளே பொருளாக வருமென்பார் ஆறு பொருளையுந் தருமென்
னது ஆறிலும் வருமென்றார். (ரு)

சஉரு. எதிர்மறை சிறப்பைய மெச்சமுற் றளவை
தெரிநிலை யாக்கமோ டும்மை யெட்டே.

எ-னின். உம்மையிடைச்சொல்லிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். எதிர்மறை முதலிய எட்டுப்பொருளையுந் தரும் உம்மையிடைச் சொல். எ - று.

வ-று. கொற்றன் வருதற்குழியுன் என்பது எதிர்மறை. குற வருமருளுங்குன்று, இவ்வூர்ப்பூசையும் புலாறினனாது என்பது உயர்வுசிறப்பு. பார்ப்பானுங்களுண்டான், புலையனும் விரும்பாப் புண்புலால் யாக்கை என்பது இழிவுசிறப்பு. பூசையும் புலாறினனாது என்பதனை இழிவுசிறப்பென்பாருமுள். அங்ஙனமாயின் ஒரு பொருளினது உயர்வைச் சிறப்பித்தல் இழிவைச் சிறப்பித்தலெனப் பொருள்படாது உயர்ந்த பொருளான் மற்றொன்றைச் சிறப்பித்தலெனப் பொருள்படும். அவ்வாறு பொருள்படின் ஓகாரப் பொருளாய் வரும் உயர்வுசிறப்பிற்கும், இழிவுசிறப்பிற்கும் ஆகாமையின் அது பொருந்தாதென்க. இனி இவ்வம்மைப் பொருளைக் குன்று முதலியவற்றிற் கொள்ளாது குறவர் முதலியவற்றிற் கொண்டு பூசையுமென்பதனை இழிவுசிறப்பும்மையெனக் கோடலுமொன்று. இங்ஙனம் இழிவுசிறப்பென்பதற்கு இழிவினுட் சிறந்த இழிவெனப் பொருள் கூறுக; உயர்வுசிறப்பும் அது. பூசைக்குப் புலாறினனாதல் இழிபுந் தின்னாமை சிறப்புமாகப் பொருள்கொளிற் குறவர்க்கு மருளுதல் சிறப்பாகவேண்டுமாதலின் அது பொருந்தாதென்க. பத்தாயினுமெட்டாயினுங் கொடு என்பது ஐயம். சாத்தனும் வந்தான் என்பது கொற்றன் லந்ததன்றியெனப் பொருள்படின் இறந்தது தழியவெச்சவும்மை. கொற்றனும் வருவானெனப் பொருள்படின் எதிரதுதழியவெச்சவும்மை. தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும்வந்தார், எல்லாரும் வந்தார் என்பது முற்றுமை. சாத்தனும் கொற்றனும் தேவனும் பூதனும் வந்தார் என்பது எக்ஷணம்மை. ஆணுமன்று பெண்ணுமன்று என்பது தெரிநிலையும்மை. தெரிநிலையோகாரம்போற் பொருளுரைத்துக்கொள்க. நெடியனுமாயினான், பாலுமாயிற்று என்புழி அவனை வலியனுமாயினான் அதிவேடருந்துமாயிற்று எனப் பொருள்படின் ஆக்கவும்மை. (சு)

சஉசு. முற்றும்மை யொரோவழி பெச்சமு மாகும்.

எ-னின். முற்றும்மைக்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ - ள். முற்றும்மை ஒரோவிடங்களின் எச்சவுழையுமாம். எ - று.

வ-று. ஆறுந் தருவது வினையே என்புழி ஐந்துந் தருவது வினையென்றுந், எல்லாரும் இது செய்யார் என்புழிச் சிலர்

இது செய்வாரென்றும், முற்றும்மைப்பொருளும் எச்சவும்ஐம்ப பொருளும் ஒருங்கு தருதல் காண்க. இங்ஙனம் தருதலின் எச்ச முமென இறந்ததுதழீஇய வெச்சவும்மையாற் கூறினார். (எ)

சஉஎ. செவ்வெண் ணீற்றதா மெச்ச வும்மை.

எ-னின். எச்சவும்மைக்காவதோர் விதியுணர்-ற்று. இ-ள். எச்சவும்மை செவ்வெண்ணின்கண் வருமாயின் ஈற்றின்கண் வரும். எ-று.

வ-று. 'செய்பவன் கருவி நிலஞ்செயல் காலஞ்—செய்பொரு ளுந்தருந் திறத்தது வினையே' என்புழி இவற்றுட் சிலவுந் தருந்தி ரத்தது வினையே எனவும் கல்விசெல்வமொழுக்கங் குடிப்பிறப் பம் பெறுவாருமுளர் என்புழி இவற்றுட்சில பெறுவாருமுளர் எனவும் பொருள்படுதல் காண்க. (அ)

சஉஅ. பெயர்ச்செவ் வெண்ணே யென்றவெனவெண் ணுஞ்ந் தொகைபெறு மும்மையென் றெனவோ டுந்நான் கெண்ணுமஃ தின்றியு மியலும்.

எ-னின். முன்னர் எடுத்து விதத்தும் விதவாதும் வருஞ் சில வெண்ணிகைச்சொற்கட்கு ஆவதோரிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். பெயர்களினிடையே எண்ணிகைச்சொற்றொகுக்கு நிற்ப வருஞ் செவ்வெண்ணும் பெயரோடு தொகாது வரும் ஏகாரவெண்ணும் என்றவெண்ணும் எனவெண்ணுமாகிய நான்குந் தொகை பெற்று நடக்கும்; உம்மை எண்ணும் என்றெண்ணும் எனவெண்ணும் ஓடெண்ணுமாகிய ஐந்தான்கெண்ணுந் தொகை பெற்றும் பெறா தும் நடக்கும். எ-று.

பெயரெண்ணென்னது செவ்வெண்ணென்றதனால், அஃதெ ண்ணிகைச்சொற்றொகுக்க தொகைநிலையென்பதாஉம், அங்ஙனமாத லின் அதனையும் ஏகாரமுதலிய எண்ணிகைச்சொற்களோடு உட ன்கூறப்பட்ட தென்பதாஉம், பெற்றும்.

வ-று. சாத்தன் கொற்றன் றேவன் பூதனால்வரும் வந்தார், சாத்தனே கொற்றனே தேவனே பூதனே நால்வரும் வந்தார், சாத் தனென்று கொற்றனென்று தேவனென்று பூதனென்று நால்வ ரும் வந்தார், சாத்தனெனக் கொற்றனெனத் தேவனெனப் பூத னென நால்வரும் வந்தார் இவை தொகைபெற்றே வந்தன. பெய ர்ச்செவ்வெண் தொகை பெறுதற்கு இச்சூத்திரத்தைக் காட்டிஐட அமையும். இவை வழக்கிடத்து ஓரோவழித் தொகை பெறுது வரின் இசையெச்சமாகவும், செய்யுட்கட்டொகை பெறுதுவரிற்

நெருஞ்சூழ்மும்வழித் தொகுத்தலாய் அமையின் அவ்விகாரமாகவும், அன்றேல் இசையெச்சமாகவுங் கொள்க. சாத்தனுங் கொற்றனுந் தேவனும் பூதனு நால்வரும் வந்தார், சாத்தனென்று கொற்றனென்று தேவனென்று பூதனென்று நால்வருளர், சாத்தனெனக் கொற்றனெனத் தேவனெனப் பூதனென நால்வருளர், சாத்தனோடுகொற்றனோடு தேவனோடு பூதனோடு நால்வரிவன் மைந்தர். எ-ம். சாத்தனுங் கொற்றனுந் தேவனும் பூதனும் வந்தார், நிலனென்று நீரென்று தீயென்று காற்றென்று மளவறுகாயமென்றாகியவுலகம், நிலனென நீரெனத் தீயெனத் காற்றென வளவறுகாயமென வாகியவுலகம், நிலனோடு நீரோடு தீயோடு காற்றோடு மளவறுகாயமோடாகிய பூதம். எ-ம். இவை நூதகைபெற்றும் பெருதும்வந்தன.

சுஉசு. என்று மெனநு மொடுவு மொரோவழி
நின்றும் பிரிந்தெண் பொருடொறு நேரும்.

எ-னின். எண்ணிடைச் சொல்லுட் சிலவுற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுண்டாம். இ - ள். இம்மூன்றெண்ணும் எண்ணும் பொருடொறுந் நின்றலையென்றி ஓரிடத்து கின்றும் பிரிந்து எண்ணும் பொருடொறுந் பொருந்தும். எ - று.

வ-று. 'வினைபகை யென்றிரண்டி னெச்ச நினைபுகாற்—
றியெச்சம் போதும்.' 'பகைபாவ மச்சம் பழியென நான்
கு—மிகவாவியல்லற்பாண்கண்.' 'பொருள்கருவி காலம் வினை
யிட னென்பதே—யிருமர வெண்ணிச் செயல்.' என வரும்.

எண்ணும் பொருடொறுந் தனித்தனி நின்றலினும் ஒரோ
வழி நின்று பிரிதல் இம்மூன்றெண்ணிற்கும் அமைந்துகிடந்தனவா
தலின் ஈண்டுங் கூறப்பட்டன. எனவே வினையெண்கட்டு எண்
ணும் பொருடொறு நிற்குநிலையே சிறந்தனவென்பதூஉம் ஒரோ
வழி நின்று பிரிதல் வலிந்து கொளற்பாலனவென்பதூஉம் அவை
ஈண்டமையாது தீவகமென்னும் அணியிலக்கணத்தின் பாற்படுமெ
ன்பதூஉம் பெற்றும். (க0)

சுரு0. வினையொடு வரினுமெண் ணினைய வேற்பன.

எ-னின். மேற்பெயரோடு வந்த எண்ணிடைச்சொற்கள்
வினையோடும் வருமாறுணர்-ற்று. இ - ள். எண்ணிடைச் சொற்
கள் வினையோடு வரினும் மேற் பெயரோடு வந்தாற்போலும் ஏற்
பன. எ - று.

ஏற்பனவெனவே வினையோடேலாவெண் வருதலுந் தொகை
பெறுதலு மில்லையென்க.

வ-று. 'மண்டில மழுங்க மலைநிறங் கிளர—வண்டினு மலர் பரந்துத் திசையே—கண்டற்காணுஞ் சூருகினமொலிப்ப' என்பது செவ்வெண். கற்றிங் கேட்டுங் கற்பனை கடந்தான் என்பது உம்மையெண். உண்ணவென்றுதிக்கவென்று பூசுவென்று முடிக்க வென்று வந்தான் என்பது என்மெண். உண்ணவெனவுதிக்கவெனப் பூசுவென முடிக்கவென வந்தான் என்பது எனவெண். உண்ணவுதிக்கப் பூச முடிக்கவென்றூ வந்தான், உண்ணவுதிக்கப் பூசமுடிக்கவென வந்தான் 'நன்னிதிபெருக நாடொறும் வாழ்க வென்—றுன்னுமில் வேட்கை யொழிந்தன ரிலரே.' என்பன என்றும் எனவும் ஒரோவழி நின்றும் பிரிந்தன. பிறவற்றுள்ளும் ஏற்பன வந்தவழிக் காண்க.

சாத்தன் வந்தான் கொற்றன் வந்தான் இருவரும் வந்தமை யாற் கலியாணம் பொலிந்தது என வினைச்செவ்வெண் தொகை பெற்றதென்பாருமுளர். தொகுச்சொற் பெயராதலின் அது வகைப்பெயர்களுக்கும் பொருந்தி இருபெயரொட்டாமன்றி வினை யொடு பொருந்தாமையானும், இங்ஙனம் இருவரென்னுந் தொகை சாத்தன் கொற்றனாகிய இருவரெனப் பெயர்த்தொகையாதலானும், அது பொருந்தாதென்க. (கக)

சாநக. விழைவே கால மொழியிசை தில்லே.

எ-னின். தில்லென்னும் இடைச்சொல்லிலக்கணமுணர்-ற்று. இ - ள். இம்முன்று பொருளையுந் தருந் தில்லென்னும் இடை-ச் சொல். எ - று.

வ-று. 'வாந்தி லங்குவை யெயிற்றுச் சின்மொழி யரிவை யுய் பெறுகதில்லம்ம மாணே' என்பது பெறுதல் வேட்கையை யுணர்த்தலின் விழைவு. 'பெற்றாங் கறிகதில் லம்மவீவ் ஓரே' என்பது பெற்றகாலத்தறிக் கணக் காலத்தையுணர்த்தலிற் காலம். 'வருகதில் லம்மவெஞ் சேரிசேர' என்பது வந்தால் ஒன்று செய் வல் என்னுஞ் சொல்லொழிந்து நின்றலின் ஒழியிசை. (கஉ)

சாநஉ. மன்னே யசைநிலை யொழியிசை யாக்கடி

கழிவு மிகுதி நிலைபே ராகும்.

எ-னின். மன்னென்னும் இடைச்சொல்லிலக்கணமுணர்-ற்று. இ - ள். இவ்வாறு பொருளையுந் தரும் மன்னென்னும் இடை-ச் சொல். எ - று.

வ-று. 'அதமநீ கொண்கன்றேரே' என்பது அசைநிலை. 'கூரி யதோர்வாண்மன்' என்புழி அதனாற் கருந்தாததற் துணித்தது என்

ஐஞ்சொல்லொழிய நின்றமையின் ஒழியிசை. ஓடியன் மன் என் புழி அவனேவலியனுமாயினான் எனப் பொருட்ருதலின் ஆக்கம். 'சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே' என்புழி இப்பொழுது அவனிறத்தலின் எமக்கீதல் கழிந்தது எனப் பொருட்ருதலிற் கழிதல். 'எந்தை யெமக்கருளுமன்' என்புழி மிகுதியுருளுமெனப் 'பொருட்ருதலின் மிகுதி. 'மன்னு வுலகத்து மன்னியது புரிமே' என்புழி இவ்விடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த வினையுண் மன்னென்பது நிலையினையுணர்த்தினமையின் நிலைபேறு. (கூஉ)

சுருட. வினைமாற் றசைநிலை பிறிதெனு மற்றே.

எ-னின். மற்றென்னும் இடைச்சொல்லிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். இம்முன்று பொருளையுந் தரும் மற்றென்னும் இடைச் சொல். எ - று.

வ-று. 'மற்றறிவா நல்வினையாமினைய மென்னுது' என்பது விரைந்தறிவாம் என்னும் வினையை யொழித்து விரையாதறிவாம் என்னும் வினையைத் தந்து நின்றமையின் வினைமாற்று. 'மற்றடிகள் கண்டருளிச் செய்ய மலரடிக்கீழ்' என்பது அசைநிலை. 'ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று—குழிநுந் தான்முந் துறும்.' என்பது ஊழல்லதொன்று என்னும் பொருடந்தமையிற் பிறிது. (கசு)

சுருட. மற்றைய தென்பது சுட்டிய தற்கினம்.

எ-னின். மேலதற்கோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். மேற்கூறிய மற்றென்னும் இடைச்சொற்பொருண் மூன்றனுள், மற்றையதென்னும் பொருளாகிய வினைமாற்றும் பிறிதும் அவ்வனங் கருதியதற்கினமாகிய வினைமாற்றும் இன்மாகிய பிறிதுமாமன்றி வேறு வினைமாற்றும் வேறு பிறிதுமல்லவாம். எ - று.

மேற்காட்டிய உதாரணத்துள், நல்வினையை விரைந்தறிவாமெனக் கருதியதற்கு' விரையாதறிவாமெனவும், ஊழொன்றெனக் கருதியதற்கு ஊழல்லதொன்றெனவும், இனம் வந்தவாறு காண்க.

வேறு பிறிதாவதென்னையெனின்:—இரண்டு மணிபுள்வழி ஒன்று கண்டான் மற்றொன்று காணவேண்டுமென்றானான் மற்றொன்றென்பதீற்கு இனமாகியதோர் மணியெனப் பொருள் கொள்ளாது ஆடையணியெனப் பொருள்கோடலென்க. வினைமூற்றும் இவ்வாறே காண்க. மேலேச்சுத்திரத்துள் வினைமாற்றெனவும் பிறிதெனவும் பொதுப்படக் கூறினமையின் இச்சுத்திரத்தாற் புறனடை கொடுத்துக் காத்தாரென்க.

இச்சூத்திரத்திற்கு, இவ்வாறன்றி, மற்றையதென்பதனை ஓரிடைச்சொல்லாக வைத்து அச்சொல் அங்ஙனங் கருதிய பொருட் கினமாகிய பொருளைத் தருமெனப் பொருள் கூறுவாருமுள். — மற்றையதென்பது இடைச்சொல்ஷடயாகப் பிறந்த பெயரும் வினைக் குறிப்புமாதலானும், விசீதி கூறினாரேனும் பகுதிப்பட்ட மற்றையென்னும் ஐகாரவீற்றிடைச் சொற்கு இப்பொருள் கூறினாரெனின் மன் மன்னை சொன் கொன்னையென நின்றற்போல மற்று மற்றைமென இறுதி விகாரமாய் நின்றதன்றி இதற்கென வேறு பொருளின்மையானும், அதனோடிதற்கு வேற்றுமை இஃகினத் தையே தருதலெனப் பொருள் கொளின் மற்றென்பது இனத்தையும் இனமல்லதையுந் தருமெனப் பொருள்படுமாதலானும், எல்லாவற்றானும் இனமாயுள்ளதே வினைமாற்றும் பிறிதுமாய் வருமன்றி இனமல்லது ஒருவாற்றானும் வாராமையானும், அது பொருந்தாதென்க. (கரு)

சுரு. கொல்லே பைய மசைநிலைக் கூற்றே.

எ-னின். கொல்லென்னும் இடைச்சொல்லிலக்கணமுண் ற்று. இ - ள். கொல்லென்பது இவ்விரண்டு பொருளையுந் தருஞ் சொல்லம். எ - று.

வ-று. இவ்வுருக் குற்றிகொன் மகன்கொல் என்பது குற்றி யோ மகனாவென்னும் பொருள்பட வருதலின் ஐயம். 'பிரிவெண் ணிப் பொருள்வயிற் சென்றங் காதலர் வருவர்கொல் வயங்கி ழாய்' என்பது அசைநிலை. (கங்)

சுரு. ஒடுவுந் தெய்யவு மிசைநிறை மொழியே.

எ-னின். ஒடுவெனவுந் தெய்யவெனவும் வரும் இடைச்சொ ல்லிலக்கணமுண் ட்-ற்று. இ - ள். இவ்விரண்டும் இசைநிறைத்தற் பொருளைத்தருஞ் சொற்களாம். எ - று.

வ-று. 'முதைப்புனங் கொன்ற வார்கலி யுழவர்—லிகைக்குறு வட்டிற் போதொடு பொதுள்.' எ-ம். 'கொல்லென் தெய்ய நின் றொடு பெயர்த்தே.' எ-ம். வரும். (கங்)

சுரு. எ. அந்திலாங் கசைநிலை யிடப்பொருளவ்வே.

எ-னின். அந்திலெனவும் ஆங்கெனவும் வரும் இடைச்சொ ல்லிலக்கணமுண் ட்-ற்று. இ - ள். இவ்விரண்டுகடைச்சொல்லும் அசைநிலைப்பொருளவாயும் இடப்பொருளவாயும் வரும். எ - று.

வ-று. 'அந்திற் கழலினன் கச்சினன்' என்பது அசைநிலை. 'வருமே—சேயிழையந்திற் கொழுநற் காணிய.' என்பது அவ்விடத்தென்னும் பொருடருதலின் இடம். 'ஆங்கத்திறனல்ல யாங்கழற்' என்பது அசைநிலை. இதனுள் ஆங்கென்னும் அசைநிலை ஆங்கவென இறுதி விகாரமாய் நின்றது. 'ஆங்காங்காயினுமாக' என்பது இடம். (௧௮)

சுநஅ. அம்ம வுரைபச்ச கேண்மினென் றாகும்.

எ-னின். அம்மவென்னும் இடைச்சொல்லிலக்கணமுணர்ந்து. இ - ள். அம்மவென்பது உரையசைப் பொருளதாயும் ஒன்று சொல்வன் கேண்மினென்னும் ஏவற்பொருளதாயும் வரும். எ-று.

வ-று. 'அதுமற்றம்' என்பது உரையசை. இது செய்யுட் கண் வரினும் அச்செய்யுளின் பொருட்டன்றித் தரினடைந்த சொல்லின்பொருட்டு வருதலின் உரையசையாயிற்று. 'அம்ம வாழி தோழி' என்பது ஒன்று சொல்வன் கேளென்னும் ஏவற்பொருட்பு. (௧௯)

சுநகூ. மாவென் கிளவி வியங்கோ ளசைச்சொல்.

எ-னின். மாவென்னும் இடைச்சொல்லிலக்கணமுணர்ந்து. இ - ள். மாவென்னுஞ் சொல் வியங்கோளின்கண் வரும் அசைச் சொல்லாம். எ - று.

வ-று. 'பாயக்கடவுட் குயர்கமா வலனே' 'உப்பின்று—புற்கை யுண்கமா கொற்கை யோனே' என வரும். (௨௦)

சசு௦. மியாயிக மோமதி யத்தை யித்தை

வாழிய மாளவீ யுழமுன் னிலையசை.

எ-னின். மியா முதலிப இடைச்சொற்களினிலக்கணமுணர்ந்து. இ - ள். இங்ஙனங் கூறிய பத்திடைச்சொற்களும் முன்னிலைக்கண் வரும் அசைநிலைகளாம். எ - று.

வ-று. 'சிலையன் செழுந்தழையன் சென்மியா வென்று—மலைய கலான் வாழி வரும்.' எ-ம். 'தண்டுறையூர காணிக வெனவே.' எ-ம். 'காமஞ் செப்பீது கண்டது மொழிமோ.' எ-ம். 'சென்மதி பெரும.' எ-ம். 'மெல்லியற் குறுமுக னுள்ளிச்செல் வத்தை.' எ-ம். 'வேய்நரல் விடரக மீயொன்று பாழ்த்தை.' எ-ம். 'காணிய வாவாழியமலைச் சாரல்.' எ-ம். 'சிறிது—தவிர்ந்திக மாளநின் பரிசில ரும் ம்மார்.' எ-ம். 'சென்றி பெருமசிற் தகைக்குநர் யாரே.' எ-ம்.

‘தீயே—செய்வீனை மருங்கிற் செலவயர்ந் தியாழ்.’ எ-ம். முறையே காண்க. (உக)

சசக. யாகா பிறபிறக் கரோபோ மாதிருஞ்
 சின்குரை போரும் போலு மிருந்திட்
 டன்றார் தாந்தான் கின்றுநின் றசைமெழி.

எ-னின். யா முதலிய இடைச்சொற்களினிலக்கணமுணர்-
 ந்று. இ - ள். இவ்விருபதிடைச்சொல்லும் முன்னையபோலாது
 எல்லாவிடத்தினும் எல்லாச் சொல்லினும் வரும் அசைச்சொல்
 லாம். எ - று.

விதவாமையின் எல்லாவிடத்தினும் எல்லாச் சொல்லினும்
 வருமென்பது பெரும்படி.

வ-று. ‘வாழ்க்கின் கழலடி மைந்த வென்னவ—தோழியா
 சுவாகதம் போதவீங்கிதென்’ எ-ம். ‘அறநிழலெனக் கொண்டாய்
 நின்குடையக் குடைப்புற—நிழற்பட் டாளோ விவளிவட் காண்
 டுகா.’ எ-ம். ‘மேயு நிரைமுன்னர்க் கோலுன்றி நின்றயோ—
 ராயனை யல்ல பீற.’ எ-ம். ‘பிறக்கிதனுட் செல்லான் பெருந்தவம்
 பட்டான்.’ எ-ம். ‘நோதக விருங்குயி லாலுமரோ.’ எ-ம். ‘எரியி
 னன்ன செந்தலை யன்றில்—பிரியின் வாழா தென்போ.’ எ-ம்.
 ‘விளிந்தன்று மாதோ தெளிந்தவெங் கண்ணே.’ எ-ம். ‘காண்டிகு
 மல்லமோ கொண்க.’ எ-ம். ‘திங்கா கியவாலென்றி சின்.’ எ-ம்.
 ‘அது பிறலருங் குரைத்தே.’ எ-ம். ‘அஞ்சவ தோரீ மறனே.’
 எ-ம். ‘வடுவென்ற கண்ணாய் வருந்தினை போலும்’ எ-ம். ஓராற்றா
 ழுலன்கண் ணிமைபொருந்த வந்திலையே—கூரார்வேன் மாற நெ
 ன்னிகப்பற்ற - வோரா—நனவென் மெழுந்திருந்தே னல்வினை
 மோன் நில்லேன்—கனவு நிழந்தோழிந்த வாறு.’ எ-ம். ‘நெஞ்சம்
 பிளந்திட்டு.’ எ-ம். ‘தேவாதி தேவனவன் சேவடி சேர்து மன்றே.’
 எ-ம். ‘பணியுமா மென்றும் பெருமை சிறுமை—யணியுமாந் தன்னை
 வியந்து.’ எ-ம். நீர்தாம். எ-ம். நீதான். எ-ம். ‘யான்விற னனி
 யன்வாழ்வா னுசைப்பட்ட டிருக்கின்றேன்.’ [என்புழி ஆசைப்பட்
 டேன் என்பது பொருளாதலிற் கின்றென்பது நிகழ்காலவிடைநி
 லையன்று] எ-ம். ‘அழலடைந்த மன்றத் தரந்தையுராய் நின்றார்—
 நிழலடைந்தே நின்னையென் றேத்த.’ எ-ம். முறையே காண்க.
 பிறவுமன்ன. (உஊ)

இடையியன் முற்றிற்று.

௫. உ ரி யி ய ல்.

சசுஉ. பல்வகைப் பண்பும் பகாபெய ராகி
ஒருகுணம் பலகுணந் தழுவிப் பெயர்விகை
ஒருவா செய்யுட் குரியன வுரிச்சொல்.,

எ-னின். நிறுத்த முறையானே உரிச்சொல்லிலக்கணம் இவ்
விடலானுணர்த்துவான் ரெடங்கி அவற்றின் பொதுவிலக்கணமு
ணர்ற்று. இ - ள். பண்புகள் குணப்பண்புத் தொழிற்பண்புமாகிய
இரண்டனள் அடங்குமாயினும் இசை குறிப்புப் பண்பெனப் பல
வேறுவகைப்படுதலின் பல வேறுவகைப்பட்ட பண்புகளையும் உண
ர்த்தும் பெயராகி அங்ஙனமுணர்த்துழி ஒரு சொல் ஒரு குணத்
தையுணர்த்துவனவும் பல குணத்தையுணர்த்துவனவுமாய் ஏனைப்
பெயர்வினைகளை விட்டு நீங்காவாச்ச் செய்யுட்குரியனவாய்ப் பொ
ருட்குரிமை பூண்டு வருவன உரிச்சொல்லாம். எ - று.

இவ்வாறு வருதல் மேற் காட்டு முதாரணங்களுட் காண்க.

இவையும் பண்புப்பெயராயினும் ஏனைப் பெயர்வினைகளை
விட்டு நீங்காமையின் வேறேறாதப்பட்டனவென்பதூஉம், செய்யுட்
குரியனவாய்ப் பொருட்குரிமை பூண்டனவாதலின் இவற்றிற்கு
உரிச்சொல்லெனக் காரணக்குறி போர்த்ததென்பதூஉம், 'இவற்றி
னிலக்கணங் கூறிய முகத்தானுணர்த்தியவாறு காண்க.

இசை - ஓசை. குறிப்பு - மனத்தாற் குறித்துணரப்படுவதூ
பண்பு-பொறியாலுணரப்படுங் குணம். இவற்றை அடக்கி நின்ற
குணமுற் தொழிலும் பொருளெனவும் படுமாதலின் இவற்றை
யுணர்த்தும் உரிச்சொல்லும்பெயர்ச்சொல்லெனப்படுமாதலிற் பல்
வகைப் பண்பும் பகர் பெயராகியென்றார். (க)

சசுரு. உயிருயி ரல்லதாம் பொருட்குணம் பண்பே.

எ-னின். மேற் பண்பென்றார் அஃதிஃதெனவுணர்ற்று.
இ - ள். உயிராமெ பொருளும் உயிரல்லாத பொருளுமென இரு
வகையுளடங்கும் உலகத்துப் பொருள்களின் குணங்கள் பண்
பாம். எ - று.

கடவுட்பொருளை யொழித்தார் அதற்கோர் குணமின்மையா
னும் உண்டேற் சுட்டப்பட்டு உலகப்பொருளாமாதலானுமென்க.

சசச. மெய்யுந்நா மூக்கு நாட்டஞ் செவிகளின்,
ஒன்றுமுத லாக்கீழ்க்கொண்டுமே லுணர்தலின்
ஓரறி வாதியா வயிரைந் தாகும்.

எ-னின். மேல் உயிராகிப் பொருளென்றார் அவை இவையெனத் தொகுத்துணர்-ற்று. இ-ள். இங்ஙன மெய் முதலாகக் கூறிய ஐம்பொறிகளானும் பரிசம் இரதங் கந்தம் உருவஞ் சத்தமென்னும் ஐம்புலனையு முணருங்கான் மெய்யாற் பரிசத்தையுணரு முணர்ச்சியொன்று முதலாகக் கீழ்ப்போன உணர்ச்சியுங்கொண்டு மேல் வரும் புலன்களை ஒன்றோடொன்றாக உணர்தலின் ஓரறிவு யிற் முதலாக ஐந்தாம் அவ்வுயிர். எ - று. (௩)

சசரு. புன்மந் முதலவுற் றறியுமோ ரறிவுயிர்.

எ-னின். மேற் கூறிய உயிரைத்தனுள் ஓரறிவுயிரிவையென வுணர்-ற்று. இ - ள். புல்லம் மரமுதலியன மெய்யாற் பரிசித் துப் பரிசத்தையறியும் ஓரறிவுயிர்களாம். எ - று. (ச)

சசசு. முடிணர் தாதிநா வறிவொட ரறிவுயிர்.

எ-னின். ஈரறிவுயிரிவையெனவுணர்-ற்று. இ - ள். இப்பி யுஞ் சங்கு முதலியன கீழ்ப்போன மெய்யறிவேயன்றி நாவாலிரத த்தை அறியும் அறிவோடு ஈரறிவுயிர்களாம். எ - று. (ரு)

சசுஎ. சிதலெறும் பரிதமூக் கறிவினீழ வறிவுயிர்.

எ-னின். மூவறிவுயிரிவையெனவுணர்-ற்று. இ - ள். கறை யூனும் எறும்பும் முதலியன கீழ்ப்போன இரண்டறிவுகளேயன்றி மூக்கீற் கந்தத்தையும் அறியுமறிவினோடு மூவறிவுயிர்களாம். எ-று.

மேலொடுவை ஈண்டுமுவருவத்துக்கொள்க. (சு)

சசுஅ. துப்பிவண் டாதிகண் ணறிவின லறிவுயிர்.

எ-னின். நாலறிவுயிரிவையெனவுணர்-ற்று. இ - ள். துப்ப யும் வண்டும் முதலியன கீழ்ப்போன மூன்றறிவேயன்றிக் கண்ணை உருவத்தையறியும் அறிவினோடு நாலறிவுயிர்களாம். எ - று. (எ)

சசசு. வானவர் மக்க ணரகர் விலங்குபுள

ஆதிசெவி யறிவோ டையறி வுயிரே.

எ-னின். ஐயறிவுயிரிவையெனவுணர்-ற்று. இ - ள். வானவ ரும் மக்களும் ஈரகரும் விலங்கும் புள்ளு முதலியன கீழ்ப்போன

நாலநிலையன்றிச் செவியாற் சத்தத்தையறியும் அறிவினோடு ஐயறி வுயர்களாம். எ - று.

சித்துப்பொருள் சடப்பொருளென்பார் உயிருயிரல்லதாம் பொருளெனக் கூறியவாறும், சித்தீகியு உயிரறிவு சடமாகிய உட லோடு கூடிய வழியன்றி நிகழாமையானும் அந்நிகழ்ச்சி கண்டல் லது உயிருண்டென்பதூஉம் 'அதற்கோரறிவுண்டென்பதூஉந் தோன்றாமையானும் உயிரைப் பிரித்தோதாது உடலொடுகூட்டிப் புன்மர முதலவென முறையே கூறியவாறும், அவ்வுயிரறிவு உட லோடு கூடி நிகழ்வழி ஐம்பொறியானும் ஐந்தாய் நிகழ்தலின் ஐய றிவெனக் கூறியவாறும், இவ்வைம்பொறியும் எல்லாவுடற்கண் ணும் ஒருங்கு கில்லாது இங்ஙனம் கூறிய முறையே நின்று அறி வைநிகழ்த்தலின் உயிர்கள் பலவாயினும் அறியும் வகையான் உயி ரைந்தெனக் கூறியவாறும், காண்க. ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் "மக்க டாமே யாறறி வுயிரே" எனக் கூறியிருக்க மக்கண் முத லியோரை ஐயறிவுயிரெனக் கூறன் மாறுகொள்க் கூறலாம் பிற வெனின்:—மக்கண்முதலியோர் மனவறிவோடாறறிவுயிரென்பது நோக்கியன்றே முன்னர் 'மக்கடேவர் நரக ருமர்திணை' எனக் கூறிப் போத்தது உ மாதலின் இங்ஙனம் ஐம்புலன் மாத்திரையே நுகருமறிவுடைய மக்கண்முதலியோரை விலங்குமுதலியவற்றோ டெண்ணி ஐயறிவுயிரெனக் கூறினாரென உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

சநூ. உணர்விய லாமுயி ரொன்று மொழித்த ,
உடன்முத லனைத்து முயிரல் பொருளே.

எ-னின். உயிரல்பொருளாவன இவையெனவுணர்-ற்று. இ - ள். அறிவு மயமாம் உயிரொன்றுமேயன்றி அவ்வுடம்பிமுத லிய உலகத்துப் பொருள்களெல்லாங் உயிரல்லாத பொருள்க ளாம். எ - று.

முன்னர் உயிர் மாத்திரையே கூறுவார் உடம்பொடு கூட்டிக் கூறினான்றி உடம்பையுமுளப்படுத்தி உயிர்ப்பொருளென்றாரல் லென்பது இதனாணர்க. (க)

சநூ. ஒற்றுமை நயத்தி னென்றெனத் தோன்றினும்
வேற்றுமை நயத்தின் வேறே யுடலுயிர்.

எ-னின். மேலதற்கோர்புறனடையுணர்-ற்று. இ - ள். பகவு டம்பெடுத்தழித் தன் கன்றினுக் கிரங்கி நன்கிழைத்த உயிர் அவ் வுடம்பு கீங்கிப் புலியுடம்பெடுத்தழி இரங்காது அக்கன்றினுக்கே

திங்கிழைக்குமாதலின் எவ்வுயிரெவ்வுடம் பெடுத்ததோ ஐவ்வுடம் பின்மயமாய் நிற்கும் ஒற்றுமைநயந கருதியவழி ஒன்றுபோற் றோன்றுமாயினும் உயிர் சித்தாயும் உடம்பு சடமாயும் நிற்கும் வே ற்றுமைநயமாகிய உண்மை கருதியவழி அவ்விரண்டுந் தம்முள் வேறுமாதலின் உயிரோடு கூடிநின்ற காலத்தும் அவ்வுடம்பினை உயிரல்பொருளென்றும். எ - று, (௧௦)

சுருடி. அறிவரு ளாசை யச்சமான்ம்
நிறைபொறை யோர்ப்புக் கடைப்பிடி மையல்
நினைவு வெறுப்புவப் பிரக்கநாண் வெகுளி
துணிவமூக் காறன் பெளிமை யெய்த்தல்
துன்ப மின்ப மிளமை மூப்பிநல்
வென்றிப்பாச்சாப் பூக்க மறமதம்
மறவி யினைய வுடல்கொ ளுயிர்க்குணம்.

எ-னின். உயிரின் குணமென்றார் அவை இவையெனவுணா-
ற்று. இ - ள். அறிவு முதலிய மூப்பத்திரண்டும் இவை போல்வன
பிறவும் உடலோடு கூடிய உயிர்க்குணங்களாம். எ - று.

உடலோடு கூடாவழி உயிர்க்குணங்க டோன்றுவென்பார்
உடல்கொளுயிர்க்குணமென்றார். பின் வருவதுமது. (௧௧)

சுருட. துய்த்த துஞ்சு றெழுத லணிகல்
உய்த்த லாதி யுடலுயிர்த் தொழிற்குணம்.

எ-னின். உயிரின்றொழிற்குணமுணர்-ற்று. இ - ள். ஐம்புல
னையு துகர்தன் முதலிச இவ்வைந்தும் இவை போல்வன பிறவும்
உடலோடு கூடிய உயிரின்றொழிற்குணங்களாம். எ - று. (௧௨)

சுருச. பல்வகை வடிவிரு நாற்றமை வண்ணம்
அறுகவை யூறெட் டுயிரல் பொருட்குணம்.

எ-னின். உயிரல்லாத பொருள்களின்குண முணர்-ற்று.
இ - ள். வட்டம் இருகோணம் முக்கோணம் சதுர முதலிய பல
வகை வடிவும், நற்கந்தர் துக்கந்தமென்னு மிருநாற்றமும், வெண்
மை செம்மை கருமை பொன்மை பசுமை மென்னுமைந்து வண்ண
மும், கைப்புப் புனிப்புத் துவர்ப்பு உவர்ப்புக் கார்ப்பு இனிப்பெ
ன்னு மாறிரதமும், வெம்மை தண்மை மென்மை வன்மை நொய்
மை சீர்மை இழுமெனல் சருச்சரையென்னு மெட்டேறும், உயிரல்
லாத பொருள்களின் குணங்களாம். எ - று. (௧௩)

சுருதி. தோன்றன் மறைதல் வளர்தல் சூருங்கல்
நீங்க லடைத னடுங்க லிசைத்தல்
சுத லின்னன விருபொருட் டொழிற்குணம்.

எ-னின். உயிரல்பொருட்கேயுரிய தொழிற்குணம் அருகிக்
கடத்தலின் அதனைமொழித்து அவ்விருபொருட்கும் பொதுவான
தொழிற்குணமுணர்ந்து. இ-ள். தோன்றின் முதலிய ஒன்பதும்
இவை போலவன பிறவும் உயிர்ப்பொருள் உயிரல்பொருளுண்
னும் இரண்டற்கும் பொதுவான தொழிற்குணங்களாம். எ - று.

வ-று. உயிர் தோன்றிமறைந்தது, உடரோன்றி மறைந்தது,
பொருப்புத் தோன்றி மறைந்தது என இத்தொடக்கத்தனவெல்
லும் இருபொருட்கும் பொதுவாகிய தொழிற்குணமாதல் காண்க.

சுருசு. சால வறுதவ நனிகூர் கழிமிகல்.

எ-னின். 'பல்வகைப்பண்பு' என்றார் அவை இவையென
இதுகாறு முணர்த்தி அப்பண்புகளுள் ஒருகுணம் பலகுணத்
தழுவி வருமென்னும் உரிச்சொற்கள் இவையெனவுணர்த்துவான்
ரெடங்கி அவற்றுள் ஒரு குணத் தழுவிய உரிச்சொல்லுட் சிலவு
ணர்ந்து. இ-ள். சாலவென்பது முதற் கழியென்பதிறுக்கக் கூறிய
ஆறாச் சொல்லும் மிகுதியாகிய ஒரு குணத்தை யுணர்த்துஞ்
சொற்களாம். எ - று.

வ-நீ. 'பருவந்து சாலப் பலகொலென் நெண்ணி' 'உறுவளி
துரக்கு முயர்சினை மாவின்' 'நனிபே தையே நயனில் கூற்றம்'
'பொறைநில்லா நோய்கூரப் புல்லென் றிசினே' 'காமங் கழிகண்
னோட்டம்' என முறையே காண்க. இவற்றுட் சாலவென்பது
சாலென்னும் உரிப்பெயரடியாகப் பிறந்த வினையெச்சக் குறிப்பு.
சாலப்பலவாமென ஆமென்னும் வினைப்பயனிலை தொக்கு நின்றது.

இப்பண்புகளை நோக்கிப் 'பல்வகைப்பண்பும் பகர்பெய
ராகி' என்றார்.

சாலெனப் பண்படியாகச் சூத்திரஞ் செய்யாது சாலவென
வினையெச்சக்குறிப்பாகச் சூத்திரஞ்செய்தல் அவ்வுரிப்பெயரடி
யாக வினைவிதப்பங்களெல்லாம் பிறக்குமென்பது தோன்ற உடம்
பொடு புணர்த்தலாமென்க. அவையெல்லாம் வந்தவழிக் கூண்க.

சுருஎ. கடியென் கிளவி காப்பே கூர்மை
விரையே விளக்க மச்சஞ் சிறப்பே

விண்ணவே மிகுதி புதுமை யார்த்தல்
வரைவே மன்றல் கரிப்பி னாகும்.

எ-னின். பலகுணந் தழுவிய உரிச்சொல்லு ளொன்றுணர்-
ற்று. இ - ள். 'கடியென்னுமுரிச்சொல் காப்பு முதலிய பதின்மூ
ன்று குணத்தையுமுணர்த்தும். எ - று.

வ-று. 'ஒண்கடர் நல்லிருங் கடிநீலி' என்பது காப்பு. 'கடிநு
ணைப்பகழி' எ-து. கூர்மை. 'கடிமாலேகுடி' எ-து. நாற்றம். 'கண்
ணடியன்ன கடிமார்பன்' எ-து. விளக்கம். 'கடியர மகளிர்க்கே
கைவிளக் காசி' எ-து. அச்சம். 'கடிமா மிசைப்பூத்துக் கம்புளோ
டன்ன மார்க்கும்' எ-து. சுறப்பு. 'எம்மம்பு கடிவிடுது நும்மரண்
சேர்மின்' எ-து. விரைவு. 'கடியுண் கடவுட்' கிட்ட செழுங்குரல்'
எ-து. மிகுதி. இது பு. 'ண் கடவுளென்றுமாம். 'கடிமுரசு' எ-து.
ஆர்த்தல். 'கடித்துக் கரும்பினைக் தண்டகர நூறி' எ-து. வரைவு. |
'கடிவினை முடுகினி' எ-து. மன்றல். 'கடியிளகு தின்ற கல்லாமந்தி'
எ-து. கரிப்பு. (கசு)

சுருஅ. மாற்ற நுவற்சிசெப் அரைகரை நொடியிசை
கூற்றுப் புகறன் மொழிகிளவி விளம்பறை
பாட்டுப் பகர்ச்சி யியம்பல் சொல்லே.

எ-னின். இதுவும் ஒருகுணந் தழுவிய உரிச்சொல்லுட் சில
வுணர்-ற்று. 'சாலவுறுதவ' என்பதனைச் சார வைமரது நூண்டுக்
கூறினர், இவை ஒலிப்பண்பை யுணர்ந்தி ஏனைப் பெயர் வினை
களை ஒருவாறு நடத்தலின் அத்துணைச் சிறப்பினவன்றி ஒரோ
வழி சிறுவியுநடக்குமென்பது தோன்றற்கென்க. இ - ள். மாற்ற
முதல் இயம்பலீறாகக் கூறிய பதினாறுஞ் சொல்லென்னும் ஓர்
குணத்தையுணர்த்தும் உரிச்சொற்களாழ். எ - று.

வ-று. 'கோவலர்வாய் மாற்ற முணர்ந்து' இறுபிறப் பாளர்!
பொழுதறிந்து துவல் 'தெருண்டாரவை செப்பதுற்றேன்' 'உரை
ப்பா ருரைப்பவை யெல்லாம்' 'அறங்கரைநாவி னான்மறை முற்
றிய' 'அஞ்சொற் பெரும்பிணத்தோ ளாயிழையா டாடுமடியும்'
'நசையுநர்க் கடையா நன்பெருவாயி—விசையெனப் புக்கு'. 'கூற்
றது நாங்கள் கூற வுணர்ந்தனை' 'புகன்ற வன்றியும் பூமி கவருமே'
'காமஞ்செப்பாது கண்டது மொழிமோ' 'கிளக்கும் பாண கே
ளினி' 'மெய்மழு வோறென விளம்பினர் புலவர்' 'அறிவன தடி
தொழு தறைகுவ னெண்ணே' 'ஒருவன் செய்ந்நன்றி கொன்றா

உரியியல்.

க்-கூழ்தியில்லென வறம்பா டின்றே' 'வார்த்தை பகர்ந்றேன்'
இடிபோல வியம்பி னானே' என முறையே காண்க. (க௭)

சடுக. முழக்கிரட் டொலிகலி யிசைதுவை பிளிற்னா
இரக்கமுங் கியம்பி லிடிழ்குளி நதிர்குரை
கனைசிலீ சும்மை கௌவை கம்பலை
அரவ மார்ப்பொ டின்னனி வோசை.

எ-னின். இதுவுமது. இ - ன். முழக்கு முதலிய இருபத்திர
ன்றும் இவை போல்வன பிறவும் ஒகைபென்னும் ஒரு குணத்தை
யுணர்த்துமுரிச்சொற்களாம். எ - று.

வ-று. 'முழங்கு முநீர்' முழுவதும் வளைஇ' 'குழினை யிரட்
டுங் கேடுமயர் நெடுவரை' 'ஒல்லென வெலிங்கு மொலிபுன லுர
ற்கு' 'கலிகெழுமுதூர்' 'பறையிசை யருவி' 'மீதாறுவைத்தல்'
'பின்றுவாப் முரசம்' 'இரைக்குமஞ்சிறைப் பறவைகள்' 'இரங்கு
முரசினம்' 'இரும்பிழிமாரியழுங்கினமுதூர்' 'காலை முரசம் திப
ம்ப' 'இமிழ்கடல் வளைஇய வீண்டகன்கிடக்கை' 'குளிற்று முரசங்
குணில்ப-ய' 'களீறு களித்ததிருங் கா' 'குரைபுனற் கன்னி' 'களை
கடற் சேர்ப்ப' 'சிலைத்தார் முரசங் கறங்க' 'தள்ளாத கம்மைமிகு
தக்கிண நாடு நண்ணி' 'கௌவைநீர்வேல்' 'வீணைக்கம்பலை மனைச்சி
லம்பவும்' 'அறைகட லரவத்தானே' 'ஆத்தபல்லியக்குழாம்' என
முறையே காண்க. (க௭)

ச சு 0. 'இன்ன தின்னுழி யின்னண மியலும்
என்றிசை நூலுட் குணகுணிப் பெயர்கள்
சொல்லாம் பரத்தலிற் பிங்கல முதலா
நல்லோ ருரிச்சொலி னையந்தனர் கொளலே.

எ-னின். இவ்வியலிக்கோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ - ன்.
பெயர்வினை இடை உரியென்னு நால்வகைச் சொல்லுள் 'இன்ன
சொற்'றன்மைமுன்னிலை படர்க்கையென்னும் மூன்றிம.த்துள்ளும்
வழக்குச் செய்யுளென்னு மிரண்டிடத்துள்ளும் இவ்விடத்திவ்விவ
க்கணத்ததாய் நடக்குமென்று சொல்லக்கடவதாகிய இந்நூலுள்
அவ்விவக்கணங் காட்டுதற்கு வேண்டிய மாத்திரையே கூறுவத
ன்றி உரிச்சொல்லாகிய குணப்பெயரையும் ஏனைக்குணிப்பெயரையு
யும் நிகண்டினுட் கூறினாற்போல விரித்துக் கூறக்கடவமல்லம்,
விரிக்கின் மற்றொன்று விரித்தலென்னுந் குற்றம் வருமாதலின்;
அவற்றினைக் கண்டறிய வேண்டினார் இவ்விவக்கணமறிதற்கு

முன்னரே பிங்கலர் முதலாகிய ஏனைப் புலவரார் கூறப்பட்ட பிங்கலர் திவாகராஞ் சூடாமணி முதலிய நூல்களுள் வகுக்கும் உரிச் சொற் றொகுதியுள் வீரும்பிக் கொள்க. எ - று.

இவ்விலக்கணமறிதற்கு முன்னரே நிகண்டறிகவென்றும், அறியமுறை அதுவாதலான்.

இவ்வியலுட் சாவென்பது முதல ஆப்பென்பதீருக நாற்ப த்னைத் துரிச்சொல் எடுத்துச் சுருங்கச் சொல்லுதல், சொல்லியலு ண்த்துநாலுட் சொற்றொகுதிகளை விரிக்கின் மற்றொன்று விரித்த லாமெனவுணரார் குன்றக் கூறலா மென்பராதலின், அது பரிகரித் தற்கு இச்சுத்திரத்தாற் புறனடை கூறினர். இங்ஙனங் கூறவே, பெயரியலுட் பெயர்த்தொகுதியினையும் வினையிலுள் வினைத் தொகுதியினையும் இடையிலுள் இடைத்தொகுதியினையும் விரி யாது அல்லிலக்கணங் காட்டுதற்கு வேண்டிய மாத்திரையே கூறு தற்கும் இதுவே புறனடையாமென்க. பெயரியலென்பது பெயரில க்கணம். பெயர்த்தொகுதியென்பது பெயர்க்கூட்டம். ஏனையு மன்ன. கூட்டமெனினும் நிகண்டெனினும் ஒக்கும்.

இலக்கணங் கூறுநாலுள் நிகண்டினையும் உடன் கூறுது அதனை வேறோர் நூலாகக் கூறுதல் தமிழுள்ளேயன்றி ஆரியமுத லியவற்றுள்ளுங் கண்க. (கக)

சசுக. சொற்றொறு மற்றிதன் பெற்றியென் றனைத்து முற்ற மொழிகுறின் முடிவில வாதலிற்¹ சொற்றவற் றியலான் மற்றைய பிறவுந் தெற்றெனீ வுணர்த நெள்ளியோர் திறனை.

எ-னின். இவ்வதிகாரத்திற்கோர் புறனடையுணர்ந்து.இ-ள். சொற்றொறும் இத்தன்மைத்து இதனிலக்கணமென்று முற்ற மொ ழியப்புகின் வரம்பிலவாமாதலின், எடுத்துக் கூறிய சொற்களின் இலக்கணங்களைக்கொண்டு * சொல்லாதனவற்றினிலக்கணங்களை யும் ஒப்புமை கருதி இதுவும் அதுவென முற்ற விளங்கவுணர்தல் நாலோதித் தெளிதற்குரிய மாணக்கர் திறனாம். எ - று.

இவற்றிற்கு உதாரணம் முன்னரே வந்துழி வந்துழிக் காட் டினும் ஐங்காங்குண்க. (உ௦)

சசுஉ. பழையின கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவுல கால வகையி னானே.

எனின். இத்தாலிற்கோர் புறணடையுணர்ந்து. இ-ள். முந்
காலத்துள்ள இலக்கணங்களுட் சில பிற்காலத்திறத்தலும் முந்கா
லத் தில்லனசில பிற்காலத்திலக்கணமாய் 'வருதலுங் குற்றமல்ல
வாங் காலவேற்றுமை அதுவாகலான். ஏ - று.

பு
வெற்றிற்கும் உதாரணம் முன்னர் வந்துழி வந்துழிக் காட்டி
னும் ஆங்காங்குணர்க. (உக)

உரியியன் முற்றிற்று.

சொல்லதிகார முற்றுப்பெற்றது.

நன்னூல்விருத்தியுரை முற்றுப்பெற்றது.

V. B. SUBRAHMANYASARMA
TAMIL-PANDIT.

நன்னூற்குத்திரவகராதி.

குத்திரம்.	பக்கம்.	குத்திரம்.	பக்கம்.
அ ஆ ஈ ற்	௨௩௧	அவற்றுள், வினை	௧௩
அ ஆ உ ண	௫௩	அவைதாம், முற்று	௨௨௬
அ ஆ எ ஓ	௫௩	அவ்வழி, ஆவி	௩௯
அ இ உம்	௩௪	அவ்வினையாள	௨௬
அ ஐ முத	௬௧	அழலினங்கா	௨௬
அகமுனர்ச்	௧௩௩	அளக்கலாகா	௨௨
அசைநிலை	௨௮௮	அள்ளாளிற்று	௨௨௯
அழநாவ	௪௦	அறம்பொருளி	௧௫
அடைசுனை	௨௯௪	அறிவருளாசை	௩௨௩
அடைமொழி	௨௯௩	அறிவறியாமை	௨௮௧
அண்ணதுணிநாநனி	௪௧	அன்னாநிற்று	௨௨௯
அண்ணதுணிநாவரு	௪௦	அன் ஆன் அள்	௭௬
அண்பல்லடி	௪௦	அன் ஆன் இன் அல்	௧௪௭
அண்பன்முத	௪௧	அன்றி யின்றி	௧௦௬
அண்மையினி	௨௧௫	அன்னமாவே	௨௪
அதுமுன் வரு	௧௧௧		
அதுவே, இடம்	௧௭௨	ஆ ஈ ண ஏ	௩௪
அத்தினகர	௧௫௧	ஆக்கவினை	௨௪௬
அத்திலாங்	௩௧௭	ஆக்கியோன்	௨௬
அம்மவுரை	௩௧௮	ஆசானுரைத்த	௨௬
அம்மாமென்	௨௩௩	ஆண்பெண்பல	௧௬௨
அம்முதலீரா	௩௪	ஆண்மைமெண்	௧௮௪
அம்முனிகர	௩௩	ஆநின்று கின்று	௭௮
அரிதிற்பெயக்	௨௩	ஆமா கோனவ்	௧௪௯
அர் ஆர் பவ்	௨௨௯	ஆமுன்பகர	௧௦௮
அல்வழி இ ஐ	௧௦௮	ஆயிரமுகத்தா	௨௮
அல்வழியநமா	௧௦௫	ஆய்தக்கிடந்	௪௧
அவற்றுள், அ இ	௩௪	ஆவி ஞ ண ந ம	௫௪
அவற்றுள், எழு	௧௯௭	ஆவிய ர மு	௧௬
அவற்றுள், ஏழா	௮௫	ஆவியுமொற்று	௫௨
அவற்றுள், ஒன்	௧௮௫	ஆறனுருபு	௧௯௫
அகிற்துள், கினை	௧௭௯	ஆறனொருமை	௨௦௫
அவற்றுள், முத	௨௪௩	ஆற்றொழுக்	௧௯
அவற்றுள், முய	௩௯		

சுத்திரம்.	பக்கம்.	சுத்திரம்.	பக்கம்.
இ ஈ எ ஏ	௪0	உ ண ஓ ஔ ஔ	௪0
இ ஈ ஐ வழி	௯௭	உ ண ஓ ஔ வல	௫௩
இ உ ண வோ	௨௧௧	உ ட ண்மேலுயி	௧௨௫
இசைகெழின்	௪௩	உ ணர்வியலா	௩௨௨
இடுஞ்சிகாரணப்பெயர்	௩௫	உயர்திணைதொ	௨௭௪
இடுகுளிகாரணமர	௯௭	உயர்திணையும்	௨௯௯
இடைச்சொல்	௧௨௨	உயிருமுடம்பு	௫௧
இடைத்தொட	௧௧௧	உயிருயிரல்	௩௨0
இடைநிலை	௩0௪	உயிர்மவிலா	௬௬
இடையினம்	௩௫	உயிர்மெய்யா	௩௨
இடையினன்கு	௮௪	உயிர்மெய்யிர	௩௨
இடையுரி	௧௪௩	உயிர்வரினாக்	௯௯
இணைத்தியல்	௮௭	உரத்தின்வளம்	௨௧
இதற்கிதுசாரி	௧௫௨	உரிவரினாழியி	௧0௭
இதற்கிதுமுடி	௧௫௪	உருபின்முடிபுவை	௧௪௨
இம்முப்பெயர்	௨௧௧	உருபுபல	௨௫௩
இயல்பினும்வி	௧00	உருபுமும்	௨௫௪
இயல்பின்விகா	௧௫௪	உருபும்வி	௨௫௨
இயல்பெழு	௫௧	உருவகவுவ	௨௯௮
இயற்கைப்பொ	௨௯௪	உவப்பினு	௨௭௭
இரட்டைக்கிவி	௨௮௮	உவமவுரு	௨௯௪
இரண்டாவத	௧௯௯		
இரண்டுமுத	௨௯௧	எ டா முத	௩௫
இரண்டுமுன்	௧௨௧	எகரவினாழ்ச்	௯௮
இருதினையர்ண்	௨௫௧	எச்சப்பெயர்	௨௫௫
இருவந்திற்கு	௧௪	எடுத்தல்	௪௧
இர் ஈர்ந்ற	௨௩௬	எட்டனுடம்	௧௩௯
இலக்கணமுடை	௧௬௬	எட்டனுரு	௨௧0
இலக்கியங்	௭௭	எண்ணெலெடு	௨௯௬
இல்லெனி	௧௩௯	எண்ணிகை	௧௧௫
இறப்பெதிர்வு	௨௭௯	எண்பெயர்	௩0
இணைத்தென்	௨௯0	எண்முவெழு	௯௩
இன்னதின்னு	௩௨௬	எதிர்மறைசிற	௩௧௧
		எப்பொரு	௨௮௩
ஈதலியல்	௨௪	எல்லாமென்	௧௪௭
ஈதாக்கொடு	௨௯௭	எல்லாருமெல்	௧௪௮
ஈமுங், கம்மு	௧௩௪	எல்லையின்னு	௨௨0
ஈறுபோத	௭௧	எவனென்	௨௯௮
ஈற்றியா	௯௬	எழுத்தியறிரி	௨௮௫
		எழுத்தே	௬௫

சூத்திரவகராதி.

சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
எழுவகை	௧௫	ஒழியிசைவி	௩௧௦
எழுவாயிறுதி	௩௦௩	ஒற்றுமை	௩௨௨
என்றுமென்று	௩௧௪	ஒற்றுயிர்	௧௪௫
எழுணரு	௨௦௭	ஒன்பதொழி	௧௨௧
எற்குமெவ்	௧௯௪	ஒன்பாறொடு	௧௧௭
எப்புழியெடு	௩௦௫	ஒன்றன்புள்ளி	௧௧௪
எற்றபொ	௩௦௧	ஒன்றுமுதலீரைந்	௧௨௦
ஐ ஒள இ	௩௫	ஒன்றுமுதலெட்	௧௫௦
ஐகான்ய	௪௨	ஒன்றே பலவெ	௧௪௩
ஐந்தனெம்	௧௧௪	ஒன்றொழிபொது	௧௪௯
ஐந்தாவதனரு	௨௦௪	க ந வுஞ்ச ரு வும்	௪௦
ஐந்தொகை	௨௪௭	க ச த ப வொழி	௫௪
ஐயங்கிணை	௨௭௩	கடியென்கிளவி	௨௪
ஐயத்தீர	௨௨	கணகால்கடை	௨௦௮
ஐயாயிகர	௨௩௫	கயவொடு	௨௩௭
ஐயான்கு	௨௧௯	கருத்துப்பதப்	௨௦
ஐயிறுபொது	௨௧௨	களிமடிமாளி	௨௪
ஐயீற்று	௧௧௩	காரணமுதலா	௨௯௫
ஒடிவுந்தெய்ய	௩௧௭	காலங்கரந்த	௨௪௨
ஒருகுறிகேட்	௨௫	காலங்களானே	௨௭
ஒருசகான்வ்	௨௧௨	கிளந்தகிளைமுத	௧௮௧
ஒருநெறி	௧௮	கிளைமுதலா	௧௮௦
ஒருபஃதா	௧௧௯	கீழின்முன்	௧௩௪
ஒருபுணர்க்	௧௯௩	குறிதுறுவெ	௨௩௨
ஒருபொருட்பல்	௨௮௯	குலனருடெ	௨௨
ஒருபொருட்பன்	௨௯௦	குயினூன்வேற்	௧௩௧
ஒருபொருண்	௨௮௫	குறியதன்கீழாக்	௧௦௫
ஒருபொருள்	௧௭௫	குறியதன்முன்னர்	௪௨
ஒருமையிற் பன்	௨௭௭	குறிலணைவில்லா	௧௨௮
ஒருமொழிதொட	௧௫௯	குறில்செறியா	௧௩௭
ஒருமொழிமுவழி	௯௨	குறில்வழி ல ண	௧௩௭
ஒருமொழியொரு	௧௪௦	குற்றயிரள	௫௫
ஒருமொழியொழி	௨௫௪	குன்றக்கூறல்	௧௯
ஒருவரென்ப	௧௮௯	கேட்டுகுபோ	௨௯௭
ஒருவனெருந்திபல	௧௪௪		
ஒருவனெருந்திப்பெ	௧௮௯		
ஒருவன்முத	௨௨௮		

சூத்திரவகராதி.

சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
கொல்லையைய	௩௧௭	சொற்றொறுமிற்	௩௨௭
கோடன்மா	௨௫	ஞாநமலவளன	௧௨௬
ங ஞ ண் ந ம	௪௬	ஞ ந முன்றம்மினம்	௫௮
ங முன் கவ	௫௭	டறமுன்கசப	௫௮
சுதிருமுட	௧௨௮	ண ண முன்னின	௫௮
சுலவுறுதவ	௩௨௪	ண ண முன்னும்	௪௯
சாவவென்	௧௦௩	ண ண வல்லின	௧௨௭
சுதவெறும்	௩௨௧	த ட ற வொற்றின்	௭௮
சில்வகையெ	௧௮	தத்தம், உகர்ப்ப	௭௦
சிறப்பினும்	௩௬	தமிழ்வுறவும்	௧௩௫
சினவின்	௨௪௫	தம்பாலில்ல	௨௯௬
சுட்டியாவெ	௫௩	தம்பெயர்மொழி	௬௦
சுட்டின்முனா	௧௫௧	தரல்வரல்	௨௭௮
சுட்டுமொற	௨௮௨	தற்கட்டளபொழி	௪௮
சுட்டுவகர	௧௪௧	தனிக்குறின்	௧௨௫
சுருங்கச்சொ	௧௬	தன்மகஞ்சான்	௨௪
சுவைப்புளி	௧௦௭	தன்மைமுன்னிலைபட	௧௬௬
சூத்திரத்துட்,	௨௧	தன்மைமுன்னிலைவியங்	௨௩௨
செந்தமிழாதித்	௧௭௪	தன்மையானா	௧௮௭
செந்தமிழ்நிலஞ்	௧௭௬	தன்னொசுரியன்	௨௭
செம்மைசிறுமை	௭௦	தன்னென்னென்	௧௩௨
செயப்படுபொரு	௨௯௧	தன்னொழி	௧௨௫
செய்ககொரு	௨௩௪	தானமுயற்சி	௧௬
செய்தசெய்	௨௩௯	தானேதர	௨௩
செய்துசெய்பு	௨௪௨	தான் தாம்	௧௪௯
செய்பவன்கருவி	௨௨௨	தான்யானா	௧௮௯
செய்யியவெ	௧௦௨	திகையொடுதி	௧௧௪
செய்யுமெனெ	௨௪௧	திணைநிலஞ்சாதி	௨௮௬
செய்யுளிறுதி	௩௦௪	திணைபால்பொ	௨௭௫
செய்யென்வினை	௭௫	திணையேபா	௨௭௨
செவ்வெண்ணீ	௩௧௩	தும்பிவண்டாதி	௩௨௧
சொற்றிரியினும்	௨௪௬	தய்த்தறுஞ்சு	௩௨௩
		தறுடுக்குற்றிய	௨௩௦

சுத்திரம்.	பக்கம்.	சுத்திரம்.	பக்கம்.
தெற்குண்	ககச	நேரினமணி	கஅ
தெரிநிலை	௩௦௯		
தெரிவரும்	1௨௨	பகாப்பதமே	சுஎ
தெவ்வென்மொழி	கசக	பகுதிவிஞ்சி	சுசு
		பிதப்பாற்	சுஎ
தேன்மொழி	௧௩௦	பஞ்சுதன்	௨க
		படர்க்கைமுப்	௨அஎ
தொகுத்தல்	௨௭	படர்க்கைவினை	கசச
தொக்குழிமடங்	௨௭௦	பண்ணபவிளக்கு	௨ச௩
தொல்லைவழி	௫௦	பதமுன்விஞ்சி	கசச
தொழிலுங்கா	௨௪௨	பலசலவெனு	க௦ச
		பல்லோர்படர்க்	௨சஎ
தோன்றிறிதல	௯க	பல்வனகத்தாதுவி	கசஅ
தோன்றன்மறைதல்	௩௨௪	பல்வனகப்பண்பு	௩௨௦
தோன்றாதோற்றித்	௨அ	பல்வனகயுதவி	௨௩
		பல்வனகவழி	௩௨௩
நடவாமடி	௭௨	பவ்வருவிட	௭௯
நவ்விறுதொ	௧௨௭	பவ்வீகீழீ	க௦௯
		பழையனகழி	௩௨௭
நான்கன்மெய்	ககச	பனைமுன்	௧௨௩
நான்காவ	௨௦௩	பன்னிருயிருங்	௫௨
நிறையுயிர்	௩௯	பாடங்கரு	௨௦
நின்றநெறி	௫௫	பாயிரம்பெறு	கக
		பாலபகவ	கஅ௩
நீயிர்கீவிர்கா	௧௯௯		
		பிண்டத்தொ	க௯
நுதலிப்புருத	௧௯௯	பிரிநிலைவிலு	௩௦௯
நுத்தம், எம் கம்	௧௩௩		
நுவவொடு	௨௧௫	புள்ளியமுயி	௧௫௫
		புள்ளிவிட்ட	சுக
நூலினியுல்பே	௧௨	புள்ளும்உள்ளு	கச௦
நூலேநுவல்	௧௧	புன்மரமுதல்	௩௨௧
நூல்பயிலியல்	௨௫		
நூற்பொருள்வழி	௧௭	பூப்பெயர்	௧௨௨
		பூமலியசோ	௩௦
நெடினோடாய்த	௧௯		
நெடினோடுயிர்	௧௧௨	பெண்மைவிட்	௧௯௩
நெல்லுஞ்செல்	௧௩௯	பெயரும்வினை	௩௦௨
		பெயரே ஐ	௧௯௫

சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
பெயரொடுபெய	உசு0	முகவுரை	கக
பெயர்ச்செவ்	௩௧௩	முக்காலத்தனு	உஅ0
பெயர்வழி	௧௪௪	முக்சுற்கேட்	உரு
பெயர்வினையிட	உரு௧	முச்சகரிழ	௧௫௮
பெயர்வினையும்மை	உரு௭	முதலிருநாள்	௧௧௯
பெய்தமுறை	, உ௩	முதலிவைவினை	உ௧௭
		முதலையையுறிந்	உ௭௯
பொதுப்பெயரு	௯௫	முதல்வழி	௧௩
பொதுப்பெயர்	உரு௬	முதற்பெயர்	௧௮௪
பொதுவியல்	உ௨௭	முதலூல்	உ௭
பொதுவெழு	௧௭௭	முரணத்தாதி	௩௨௧
பொருண்முதலாற்	உ௯௨	முழக்கிரட்டொ	௩௨௬
பொருண்முதலாறினு	உ௨௪	முற்றிரெச்ச	உ௭௨
பொருண்முதலாறே	௧௯0	முற்றுமை	௩௧௨
பொருளிடங்	௬௭	முன்மொழி	உ௬௭
		முன்னத்தி	உ௬௭
போலப்புரை	உ௬௫	முன்னரவ்வொடு	௧௮௨
	,	முன்னிலைகடிய	உ௩௪
மகரவிறுதி	௬௧	முன்னிலைமுன்ன	உ௩௬
மக்கடேவர்	, ௧௬௧	முன்னோர்நூலி	௧௩
மங்கலமாகி	உ௨	முன்னோர்மொழி	௧௪
மம்முன்பய	௫௮		
மரப்பெயர்	௧0௧	மூன்றனுறுப்பழிவு	௧௧௬
மரமல்லீ	௧௩0	மூன்றாவதனுரு	உ0௧
மலர்தலை	௧	மூன்றாறுருபெண்	௧௧0
மவ்வீரொற்	௧௩௨	மூன்றுயிரளபிரண்	௫0
மற்றையதென்	௩௧௬		
மற்றையநோ	௩00	மெய்துளகர	௭௩
மன்னுடை	உ௮	மெய்நா	௩௨௧
மன்னையசை	௩௧௫	மெய்யுயிர்முத	௮௮
		மெல்லின	௩௫
மடக்குச்சித்	உ௮	மென்றொடர்	௧௧௩
மாவென்களவி	௩௧௮		
மாற்றறுவற்சி	௩௨௫	மேற்பல்லித	௪௧
		மொழிகுண	உ௩
மியாயிட	௩௧௮	மொழிமுதற்	௩௧
மின்பின்பன்	௧௩௬	மொழியாய	௬௪
மீகீழிதழு	௪0	யகரம் வரக்	௪௬
மீன்றவ்வொடு	௧௨௯	யரழ முன்னர்க் கசதப	௧௩௫

சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
ய ர மு முன்னர்மொழி	௩௮	விகாரமனைத்து	௯௧
ய ர மு வொற்றின்	௩௯	விகுதிபதஞ்சாரி	௧௩௨
		விரைவினுமிக	௨௮௦
யா கா பிற	௩௧௯	விளம்பியபகுதி	௭௩
யாதனுருபிற்	௨௧௮	விழைவேகால	௩௧௩
யாப்படிபுல	௩௦௪	வினாச்சுட்டுடனும்	௧௮௨
ய ரன்வினா	௨௪௮	வினாவினுஞ்செப்	௨௮௩
யாற்றுநீர்	௩௦௦	வினைசார்பின	௨௮௪
		வினைபெயர்குறி	௩௧௧
ரவ்விற்கம்முத	௮௬	வினைமாற்றசை	௩௧௬
ரவ்வீற்றுயர்	௨௧௩	வினைமுற்றே	௨௪௯
ர மு வல்லன	௩௯	வினையின்டெய	௧௮௮
		வினையொடுவரி	௩௧௪
லகாரவீற்று	௨௧		
ல ள முன் க	௩௯	வேறில்லையுண்	௨௩௮
ல ள மெய்	௩௯	வேறுவினைப்பல்	௨௮௩
ல ள விறுதொழி	௧௩௮	வேற்றுமைமப்	௧௩௩
ல ள வீற்றகிறி	௨௧௩	வேற்றுமையா	௧௨௩
ல ள வீற்றி	௩௦	வேற்றுமையைம்	௮௯
ல ள வேற்றுமை	௧௩௬	வேற்றுமைவினைசா	௩௦௭
		வேற்றுமைவினைபண்	௨௬௧
வலித்தன்	௯௨		
வல்லினங்	௩௩	ளங்கானுயிர்பெயர்க்	௨௧௩
வல்லேதொழிற்	௧௩௮		
வல்லொற்றுவரினே	௨௬௯	றவ்வொடுகர	௭௯
வவ்விறுசுட்டிற்	௧௩௦	றனமுள் ஒவ்வு	௮௭
வன்றொடர்	௧௧௧		
		னங்கான் கினைப்	௧௨௯
வாழியவென்பத	௧௦௩	னலமுன் றனவும்	௧௪௨
வானவர்க்க	௩௨௧	னவீற்றுயர்	௨௧௪

